

СЮЗЪН ДЖОНСЪН

БАРД

СЪВРЕМЕНЕН
ТЪЛЪК

ЗАБРАНЕНИЯТ ПЛОД

От величествените равнини на Монтана до блещуещите будовари на Париж: от 1890 г. се носи диманието на една висшежена до бяло страст, потъпяваща всички правила!

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ЗАБРАНЕНИЯТ ПЛОД

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

От величествените планини на Монтана до блестящите будоари на Париж от 1890 г. се носи диханието на една нажежена до бяло страст, погазваща всички правила!

Той е отгледан в позлатеното лоно на лукса Етиен Мартел — херцог де Век.

Тя е родена на другия край на света — Дейзи Блек. В мига, в който усеща върху себе си зелените очи на Етиен, тя разбира, че е загубена.

Тя определено беше събудила любопитството му, принуди се да признае той, тъй като в основата си бе човек на логиката. Но това, което истински го бе привлякло, бе очевидният ѝ имунитет към чара му. Всеки друг, който не бе чак толкова уверен в себе си, разумно би се отказал от всякакви следващи контакти с Дейзи Блек и нейния имунитет. Всеки, който бе пил по-малко, не би погледнал на студенината ѝ като на предизвикателство. Повечето хора гледаха на дъщерята на Хазърд Блак като на негово женско копие и благоразумно се оттегляха от бойното поле.

Етиен Мартел, херцог дьо Век и носител на още десетина по-малки титли, не беше като „повечето хора“ и с годините бе свикнал да гледа на себе си като на човек, способен да изпълни почти всяко свое желание.

А той желяеше, внезапно реши младият мъж, да вкара студената мадроазел Блек в леглото си. Това щеше да бъде като да опитоми някое диво същество или може би като да върже бурята, помисли той, а на орловото му лице се появи лека, хищна усмивка.

„Скъпи читателю,

Написах първата част на тази история — «Блейз» — без да възнамерявам да създам и други книги за семейството на Хейзард Блек. Нямам рационално обяснение за това, но когато привършвах «Блейз», Трей Бладок-Блек се появи в съзнанието ми на косъм от смъртта в една бурна зимна сцена, която се появи на първите страници на «Сребърен пламък» и така бях принудена да разкажа и неговата история. Херцог дьо Век се отдели от множеството, заобиколило Емпрес в салона ѝ в една от последните сцени от «Сребърен пламък». За това също няма логично обяснение, защото за дадения случай бе напълно достатъчна една анонимна тълпа от ухажори. Макар тогава... да не планирах да напиша книга за херцог дьо Век. Когато довършвах последните редове на «Сребърен пламък» обаче, аз видях ясно, като жива Дейзи, застанала до херцога... а лумналата помежду им антипатия бе осезаема.

С книгите си, посветени на Бладок-Блек, се надявам, заедно с развитието на членовете на това семейство и техните чувства и вълнения, да ви запозная и с изключителните качества на много представители на коренното население на Америка. Подобно на историята на жените, историята на индианците също е доста оскъдно документирана, а те са дали лекари, адвокати, инженери, учители, бизнесмени, шерифи, говедовъди и са допринесли в значителна степен за напредъка не само на своя народ, а и на тази страна. Индианският начин на живот е предизвиквал симпатия и интерес, смайвал е учени и хора на закона, вдъхновявал е поети и реформатори... и е оставил незаличима следа върху нашата история. В образите, създадени от тяхната духовна и понякога идилична култура, в самоотвержената им борба с многократно превъзхождащ ги противник, с разбирането им за единството между човек и природа, индианското

наследство продължава да оказва силно влияние върху всички нас...

Поздрави от семейство Брадок-Блек за всички вас.

С най-добри пожелания, Сюзън Джонсън“

Париж, май 1891 г.

На вратата се почука остро и настоятелно...

Разрушавайки нагорещената тишина в стаята...

Смуцавайки златиста светлина, която спокойно навлизаше през отворената балконска врата...

Прекъсвайки концентрацията на херцог дьо Век.

Дългата му черна коса се оплете като копринена вълничка, когато изви глава. Едва при следващия удар на сърцето, съзнанието му успя да се откъсне донякъде от плътските желания, на които се бе отдал в момента.

Решението си взе напълно съзнателно.

Без да се интересува повече от ударите по вратата, той насочи цялото си внимание към движенията на долната част на тялото си и на стоновете на силно възбудената жена под себе си.

— Умирам, Етиен...

Женският глас, или по-скоро шепот, се проточи и завърши като стенание от удоволствие. Малките ръце се притиснаха още по-силно в долната част на гърба му, подсилвайки движенията му надолу, опитвайки се да попречат на тези нагоре.

Младият мъж разкъса прегръдката ѝ само с едно леко движение на силните си бедра.

— Ей сега ще ти стане още по-хубаво — прошепна той.

Възнамеряваше да добави още по-голямо очарование към нейното „умирам“. Излезе почти напълно от нея, спря за изпълнена с напрегнато очакване част от секундата и проникна отново в Исм, която потрепери от желание. В този момент чуването по вратата се поднови и Етиен изпъшка.

— Нали... няма... да ме оставиш.

Гласът на възбудената жена в обятията му прозвуча дрезгаво, ръцете ѝ се вкопчиха отново в тялото му, огънят между краката ѝ беше

всепоглъщащ. Тя вдигна бедра, за да достигне до екстаза, който ѝ предлагаше и който беше... толкова... агонизиращо близко.

Възбуденият му член се изду още повече, вероятно вследствие на второто почукване по вратата и изгарящата от желание жена, която надигаше долната част на тялото си, за да го поеме по-пълно, по-дълбоко...

Младият херцог се измести леко, за да намери по-добра подпора за краката си, наслаждавайки се на възбуждащото триене в тесния кадифен проход и прошепна дрезгаво:

— Целият е твой, скъпа...

Прихвана леко голите ѝ рамене, за да не може да мърда, запълни я до край и за миг, изпълнен с блаженство, целият останал свят изчезна за тях.

Тъй като херцогът все още не беше утроил хилядагодишните богатства на рода дьо Век, когато най-силната вълна от усещания попремина, той хвърли поглед към малкия златен часовник на нощната масичка.

Дявол да го вземе, неговият слуга Луи трябваше по-добре да прецени времето.

А Лежер, управителят на бизнеса му, сигурно вече трепереше от нерви.

Голямото оживление на Борсата нямаше да започне, преди да са минали още петнайсет-двайсет минути, твърдяха опитът и комарджийският му инстинкт, а това му даваше възможност да отдели още няколко мига на либидото си. И слава богу, защото изгарящата от страст жена се вкопчи трескаво в него.

Кадифените бедра на Исм бяха мокри от пот, което улесняваше проникването му в нея. Той навлезе дълбоко и дочу сподавения ѝ вик от удоволствие. Очевидно бе силно възбудена. Иначе бледата ѝ кожа беше порозовяла. Японският еквивалент на „Бирмански камбани“ ѝ беше допаднал веднага, още първия път, когато, преди няколко месеца я беше запознал с това несравнимо еротично усещане. Дьо Век се усмихна на изпълнената ѝ с екстаз въздишка:

— О, боже...

„Не е съвсем точно“ — помисли развеселен той. Неговият върховен момент също приближаваше и щеше да е по-добре да бъде

последният му за тази сутрин — часовникът и чукането на Луи по вратата му бяха напомнили за неговите задължения.

Заедно с първите леки конвулсии на сладострастната графиня дьо Гимон дойде и собственият му оргазъм. Той изви гръбнак в делириума на удоволствието, което изпитваше. Мускулестото му тяло с цвят на тъмен бронз лъцеше от пот, косата му беше мокра на слепоочията и врата, мощният му гръден кош се издуваше и отпускаше в опитите си да изпълни отново с въздух дробовете му.

Дишането на Исм бе не по-малко бурно от неговото. Известно време двамата лежах един до друг неподвижни, изтощени, задъхани. Малко по-късно, когато пулсът им беше започнал да се нормализира, тя приближи розовите си устни към лицето му и младият мъж я целуна признателно.

— Благодаря ти, че язди с мен тази сутрин — прошепна той, без да се отделя от устните ѝ.

Вдигна глава и ѝ се усмихна. Беше поразително красив, лицето му бе оброчено в черната коприна на косите му, а усмивката — предизвикателно-скандална, подобно на неговата репутация.

— Не бих станала толкова рано за никого друго — измърка доволно Исм.

Гъстите ѝ дълги мигли засенчваха светлолилавите ѝ очи.

— ... нито пък бих си направила труда да се обличам на зазоряване.

— А после пък да се събличаш — допълни тихо младият херцог с хищна усмивка. — В такъв случай съм ти задължен за... изключителното внимание към моята особа.

Гласът му се превърна във възбуждащ шепот. Въпреки че искрено ценеше положените от нейна страна необичайни усилия, той си помисли прагматично, че за нещастие, Борсата нямаше да го чака повече. Колкото и голямо да бе удоволствието, което му доставяше страстната графиня, той трябваше да се измъкне от леглото, да се облече и след не повече от пет минути да се заеме със задълженията си, тъй като железопътните му акции бяха изложени на доста сериозен риск.

Дьо Век се надигна на лакът, прибра с умело движение косите зад ушите си и отново погледна към часовника на нощната масичка. Дали Бушар щеше да се обади? Смръщи леко черните си вежди.

— Да не би да те задържам? — присви прекрасните си очи Исм.

Красавицата на Париж за този сезон беше свикнала да бъде обожавана.

— Страхувам се, че закъснявам и че ме чакат в кантората ми. Лежер всеки момент ще получи удар от настъпилата в Борсата лудост да се продава.

Младият мъж се усмихна отново. Зъбите му изглеждаха ослепително бели на фона на загорелия му тен. Отдръпна се от топлото ѝ тяло и я целуна по порозовялата буза.

— Съжалявам, скъпа... Луи всеки миг ще почука отново на вратата.

Беше в полуседнало положение, подпрян на лакти. Здравите, добре оформени мускули на тялото му изпъкваха още по-ясно в това положение. Видът му издаваше безпокойство. Яркозелените му очи като че вече не се интересуваха от нищо друго, освен от зовящия го дълг.

— Кажи му да ни остави на мира. Искам да ме любиш отново... по начина, който харесвам най-много... „Феникс, забавляващ се в...

— ... цепнатината на греха“ — довърши услужливо той.

— Точно така.

Етиен беше станал специалист по класическото таоистко изкуство, свързано с въпросите на спалнята, по време на една антропологична експедиция в Азия преди години и Исм бе очарована от богатия му репертоар. Както впрочем и доста други жени преди нея.

— Сънят ми снощи — продължи да говори тя, — беше свързан с теб и с разходката ни с твоята лодка миналата седмица. Не можах да заспя, мислейки си за огромните размери на твоя...

Погледът ѝ се плъзна надолу към члена му, все още забележително възбуден, въпреки прекараните в любовни игри последни няколко часа. Тя вдигна очи, за да срещне неговите. Усмихна се в очакване, изкусителна като Ева. Очевидно нетърпящите му отлагане задължения не я смущаваха.

— Трябва да останеш — тихо настоя тя — разглезена жена, свикнала да си угажда. — Луи ще почака, Лежер също може да потърпи още малко.

Един управител на бизнес бе на сравнително по-ниско стъпало в йерархията на прислугата. В крайна сметка удобството, доброто

самочувствие на човек зависеха в голяма степен от личния му слуга. Те обаче и двамата можеха да почакат.

Исм беше изключително пищна, прелестна, невероятно изкусителна блондинка, мислеше си Етиен. За нещастие, тя бе също така и много разглежена по типичния за повечето аристократки начин, които мислеха единствено за себе си. Жени, отраснали и живеещи в общество, което очакваше от тях да бъдат единствено предмети за украса и удоволствие. И тя наистина беше такава. Много сочна. Много атрактивна. Доставяща изключително удоволствие.

— Искан ми се да можех — отвърна невъзмутимо младият мъж.

И ако братя Жермен вчера не бяха започнали да купуват акции и така да вдигат изкуствено цената на облигациите за южните железопътни линии, той с най-голямо удоволствие щеше да изпълни желанието ѝ, което бе и негово. Братя Жермен обаче, съвсем скоро щяха да станат собственици на въпросните акции. Възнамеряваше да ги продаде тогава, когато достигнат най-високата си цена, точно преди... Така, ако всичко вървеше по плана му, щеше да спечели достатъчно, за да откупи контролния пакет акции за новостроящата се железопътна линия Париж-Кан.

— Остани при мен, Етиен. Забавлявай ме.

Беззвучният глас, с който произнесе тези думи, беше нещо, което бе практикувала достатъчно дълго, за да знае силата и ефективността му.

— Много ми се иска, Исм... някой друг път.

„Когато няма да ми струва петдесет милиона франка“ — учтиво се въздържа да добави той.

Отхвърли белия ленен чаршаф, спусна крака от леглото и се изправи с грациозно движение на мускулестото си тяло.

— Ще бъда много недоволна, ако си тръгнеш — обяви тя, излегната в цялото си великолепие върху разбърканото му легло, бялата ѝ кожа все още се розовееше от възбудата и положеното усилие, зърната на тежките ѝ гърди бяха щръкнали в явно очакване. — И ще те накарам да си платиш за това... — продължи раздражено тя, като наблюдаваше отдалечаващия се от нея мъж, стъпващ леко по зелената коприна на килима. — И трябва да си отрежеш косата, Етиен — допълни заядливо тя с тон на обидена съпруга. — Приличаш на арабски разбойник.

Достигнал прага на стаята, той се обърна да я погледне, поразен от съпружеските интонации в гласа ѝ, от които по гръбнака му пробягаха ледени тръпки. Беше на трийсет и девет години и ако искаше по-къса коса, отдавна щеше да я отреже. Погледна бяло-розовата красота на тази жена, известна както с хубостта, така и с успехите в леглото, и отвърна любезно:

— Не се цупи, скъпа. Ненавиждам нацупените жени.

— А аз ненавиждам разговорите за бизнес.

Исм говореше сприхаво. Надигна се на лакът. Намръщената физиономия обезобразяваше красивите ѝ черти.

— Колко скучно звучиш, Етиен. Борсата ще си бъде на мястото и след час-два.

— Съжалявам, че съм те отегчил.

Херцог дьо Век не прие забележката ѝ като лична обида. За него това беше нещо напълно типично за този тип жени. Прекалено типично, прекалено предвидимо, а също така може би, подобно на нейната оценка във връзка с интереса му към Борсата... отегчително. Хванал полираната златна дръжка на вратата към тоалетната му стая, той със светски тон направи предложение, което обикновено изтриваше нещастното изражение по лицето на неговите познати.

— Искам да ти предложи някое бижу на Шоме. Избери това, което ти хареса, когато се връщаш у дома. В отплата за, както го нарече — добави с небрежна усмивка той, — отегчителните ми интереси, заради които те изоставям.

— Ще ти струва доста скъпо, мили. — Недоволната ѝ муцунка издаваше раздразнението ѝ. — И няма да идвам цяла седмица, за да те науча как трябва да се държиш.

— Смазан съм.

Усмивката му обаче, закачлива и изключително привлекателна, говореше точно обратното.

— Дявол да те вземе, Етиен!

Графинята се изправи върху леглото до седнало положение, пронизвайки с поглед голия мъж, който беше на път да излезе от стаята.

— Наистина ли тръгваш?

Херцогът си пое въздух, когато часовникът върху камината обяви кръглият час и, като издиша тихо, рече:

— Наистина.

Исм и този път не изневери на буйния си темперамент, с който бе прочута. Тя се протегна, сграбчи малкия порфирен бюст на Клеопатра, който Етиен държеше на нощната си масичка и го вдигна високо над разрошената си русокоса глава, давайки ясно да се разбере, че възнамерява да го запрати върху му.

В мига, в който снаряждът се откъсна от дланта ѝ, младият мъж се шмугна в тоалетната стая и затръшна вратата част от секундата преди попадението. Малката порфирена скулптурка се разби с трясък върху черешовото дърво. Печалният резултат стана очевиден по звука на разпръснатите се по пода парченца. Херцогът потрепери вътрешно от загубата.

— Графинята нещастна ли е?

Спокойният, сдържан глас на Луи внушаваше мисълта, че бе привикнал на театрални прояви от страна на жени в апартамента на господаря му.

— Очевидно — отвърна сухо Етиен, питайки се дали Русел щеше да успее да му намери нещо, с което да замести любимата си Клеопатра.

Притежаваше елегантната скулптурка от юношеските си години. Беше очарован от екзотичната красота на египетската кралица и от трогателната ѝ, обречена на неуспех борба с римляните. Миг по-късно се отърси от сантименталните размисли и се върна към доста грубата действителност, която го очакваше в Борсата.

— До къде стигнаха акциите? — попита рязко той.

Исм бе забравена, изместена от по-важни въпроси, като например как да спаси петдесет милиона от франковете си.

— При последното обаждане на Лежер преди минутка, цената им се бе вдигнала до 220 франка — отвърна Луи. — Вече се готвех да ви прекъсна, въпреки особения характер на вашите... занимания. Лежер е побеснял.

— Кажи му да изчака още четирийсет пункта и тогава да започне да продава. Успокой го също, че само след петнайсет минути ще бъде облечен и на път към Борсата.

В изпълнение на последното си твърдение, той заключи вратата зад себе си, за да се предпази от по-нататъшни темпераментни прояви,

за които нямаше място в напрегнатата му програма. После се обърна и продължи да говори:

— Кажи на Гийом да ме чака отвън. Да не би вече да е отпред?
— Дьо Век се усмихна топло. — Какво бих правил без теб? Ще трябва да осигуриш екипаж и за графинята.

На леката усмивка на Луи, Етиен отвърна радостно:

— Предполагам, че си се погрижил и за коня ѝ.

Последва ново утвърдително кимване.

— Нужно ли е да напомням да изпратите камериерка при нея?

— Мисля, че тя предпочита Огюстин, Ваше Височество, което вероятно обяснява настъпилото спокойствие в спалнята ви.

— При всички тези способности, Луи — пошегува се херцогът,
— защо не се зае и с проблема в Борсата и тогава нямаше да загубя моята Клеопатра.

— Изкушавах се, но нали познавате Лежер... истински бюрократ е, когато става дума за протокола. А и нарежданията ви бяха съвсем конкретни, сър. Трябваше да се погрижа към десет да бъдете отново на крака и облечен. Все пак, извинете ме, че наруших сутрешната ви... въ... среща с графинята.

Етиен вдигна рамене и се усмихна, давайки си сметка, че бе предпочел възможността да се сдобие с нова железопътна линия пред пищното тяло на Исм. „Е, предпочитанието е само интелектуално“ — усмихна се сам на себе си той.

Графинята наистина беше много опитна в изкуството да възпламенява мъжа, въпреки че накрая му бе додеяла с нацупените си сцени. Днес беше поредният пример за опитите ѝ да нахлуе в личния му живот, без да я е канил там. Беше го изненадала с появата си в Булонския лес, където Етиен яздеше със сина си и с приятели, както обикновено. Въпреки че си падаше по чувствеността ѝ, предпочиташе да държи инициативата на връзките си с жените в свои ръце, не обичаше да го притискат. Особено му бяха неприятни претенциите за постоянство в една връзка, които започваха с дребните изисквания към времето му, собственическите, напомнящи цензуриране нотки, неизбежния стремеж за заемане на изключително място в живота му.

Като наследница на владения в Северните департаменти, където се намираха най-големите залежи от въглища в цяла Франция, Исм беше свикнала желанията ѝ да бъдат изпълнявани безпрекословно.

Етиен нямаше да позволи да се превърне в обект на тези желаниа, ако те прехвърлят границите на флирта. Ако тя искаше нещо повече от свободната им, неограничавана от нищо връзка от последните няколко месеца, тогава намеренията им се различаваха.

— Ако графинята ме търси, няма ме вкъщи, Луи — взе набързо решението си херцогът, който вече имаше пребогат опит в тази област.

— За какъв период, сър?

— Както за близко, така и за далечно бъдеще, Луи. Иди да купиш Чиги касета, на която тя се възхищаваше в магазина на Русел — тази, която е нарисувана от Рафаел — и ѝ я изпрати с поздравления от мое име.

— Да, сър.

— В касетата постави една от огърлиците от розови диаманти, които ни достави миналата седмица Шоме. Сложи и визитната ми картичка.

— Много добре, сър.

Отговорите на Луи бяха абсолютно безизразни. Херцогът естествено имаше предвид визитните картички, с готов надпис, предназначени за анонимен получател: „С най-добри чувства, Етиен“. На изложба за ограничен кръг посетители миналата седмица, Русел с гордост бе показал на херцога своята ренесансова касета, украсена с рисунки от Рафаел, предназначена за Агостина Чиги. Щедрият подарък, който дьо Век възнамеряваше да поднесе на графинята говореше, че това бе краят на връзката им.

Етиен бе насочил зелените си очи към прозорците на тоалетната му стая, наслаждавайки се на яркото утринно слънце.

— Слънцето се е показало — заяви меко той, като че възможността да се отърве по такъв скъпоструващ начин от една любовница беше нещо също толкова прозаично, колкото и коментарът му за времето.

— Да, сър, преди около час.

Не беше забелязал, отдаден на разточителни удоволствия.

— Е, в такъв случай земята най-после ще изсъхне.

Приближи се до ваната със златни крачета, поставена в центъра на стаята върху килим, който имаше достатъчно качества, за да се превърне в музееен експонат, и отвори кранчетата. После се изправи и попита:

— Валантен обаждал ли се е?

— Два пъти, сър. Казах му, че все още сте... зает.

— Не забравяй за розовите диаманти — усмихна се херцогът. Исм го бе дарила с несравними удоволствия през изминалите седмици. При напомнянето Луи засвидетелствува лека обида.

— Прости ми — извини се тихо Етиен — Луи винаги се бе проявявал като изключително изпълнителен и експедитивен.

— Мистър Бушар обажда ли се пак?

— Не, сър.

Дьо Век се намръщи леко. Бушар трябваше да се обади в девет и половина с информация за продажната цена на братя Жермен. Херцогът отново хвърли бърз поглед към часовника — десет и пет — смръщи още по-силно вежди и вдигна рамене. Въпросният Бушар беше загадка за него още от момента на първия им контакт. Напълно възможно бе да е човек на братя Жермен, изпратен, за да го обърка с помощта на неверни сведения. Беше казал на Лежер да продава при цена двеста и шейсет франка. Тъкмо се готвеше да изпрати Луи да говори отново с Лежер, дори беше отворил уста, когато телефонът иззвъня. Почувства силна радост, подобна на тази, която го бе обхванала след невероятната му печалба в Монте Карло. Знаеше кой се обажда, точно както беше разбрал, че номерът му е печеливш още преди да му дадат картата.

— Аз ще вдигна — рече лаконично Етиен.

С три големи крачки достигна масичката до прозореца и взе слушалката.

— Дьо Век на телефона.

Дълбокият му глас прозвуча невъзмутимо, тъй като се досещаше, че Бушар е изнервен и пренапрегнат и има нужда да бъде успокоен.

Младият мъж стоеше пред прозореца, а нахлуващата през него светлина обрамчваше тялото му и създаваше нещо като сияние около черната му коса.

— Да. Да — говореше тихо в слушалката той. — Не, няма да е нужно. Утре? Да. Благодаря.

Без да трепне, дори без да учести дишането си, той накратко повтори току-що получената информация.

— Щели да продават на цена двеста седемдесет и пет — рече дьо Век, като внимателно постави слушалката на мястото ѝ.

Фините му ноздри като че вдъхваха с наслада утринния въздух. Очевидно беше доволен. Опитът и инстинктът бяха главното в тази дейност, но винаги беше добре дошло да имаш в своя лагер недоволен служител на противника. Допреди малко не знаеше дали може да вярва на Бушар и все още му нямаше пълно доверие. Но... Устните на Етиен се разтегнаха в усмивка.

— Кажете на Лежер да почака до двеста седемдесет и три, преди да започне да продава — разпореди се той, приближи се до ваната и стъпи в надигащата се вода.

Настани се в нея, протегна дългите си крака и се облегна на хладния мрамор.

— Мистър Бушар утре ще дойде тук, за да получи възнаграждението си.

Потопи се за миг и после се подаде, напълно мокър и усмихнат.

— А сега успокой бедния Лежер, Луи — рече той и взе любимия си благоуханен сапун. — Сам ще се облека.

Само след час херцог дьо Век вече притежаваше контролния пакет акции на поредната си железопътна линия. Освен това бе сложил край — с подходящ за случая подарък за спомен — на поредната си любовна връзка. Последното беше доста често събитие в живота на Етиен Мартел. След като обядва в клуба си, той се отправи към едно от най-близките парижки предградия за ежедневната си игра на поло. Приятният пролетен въздух навлизаше през прозорчето на каретата му и му действаше успокояващо.

Беше в изключително добро настроение.

Само един ден по-късно, но на другия край на света, Дейзи Блек, млада жена от племето на абсароките и една от петдесетте адвокатки в Америка^[1], стоеше в съдебната зала в Елена, щата Монтана. С най-спокойно изражение тя си мислеше поне за хиляден път, откакто пледираше своя случай пред съдията Нот, колко по-добър и по-хубав би бил светът, ако можеше да се отърве от незнанието и простотията.

Размислите ѝ определено не бяха особено забавни.

Въпреки че законите в Монтана преди две години бяха позволили жените адвокати да практикуват на територията на щата,

съдията Райън Нот, лично несъгласен с нововъведението, беше открил съдебното заседание с думите:

— Мис, какво правите в съдебната зала^[2]?

При опита на Дейзи да отговори, Нот остро я бе прекъснал:

— Мис Блек, само ако посмеете да произнесете и думичка, ще престана да ви уважавам.

Уебстър Дрейк, противниковият адвокат, има доблестта незабавно да се изправи и да се намеси, подчертавайки както това, че нямаше нарушение на закона, така и факта, че Дейзи имаше вече доста голям опит в съдебните дела. Дори тогава, без да обръща внимание на внушителния списък спечелени дела от Дейзи, Райън Нот не особено любезно предложи компанията „Брадок-Блек лимитид“ да си намери „по-способен“ адвокат.

Почервенял от гняв и безсилие, защото все пак не можеше да я изгони от залата, съдията представи възгледите си за жените със следната възбудена, безспорно антифеминистка тирада:

— Не може да не се съгласим — започна той, пренебрегвайки законите на щата като несъвместими с личните му възгледи, — с обичайното право, което не допуска жените в нашия бранш. Самата природа е предназначила женския род за износване и отглеждане на децата на нашата раса (на това място ставаше ясно неодобрението му към расата на Дейзи, подчертано от пронизващия му недоволен поглед, насочен към младата адвокатка). Женският род трябва почтено и с любов да поддържа човешките домове. И онези жени...

Гласът му ставаше все по-силен, а долната му челюст затрепери, дотолкова се вживяваше в казаното.

— ... които не изпълняват обществените задължения, определени за техния пол, като например занимаващите се с правораздаване...

Бузите му порозовяха леко, толкова силни бяха емоциите му.

— ... са отклонение от природните норми, а когато постъпват така по собствена воля, са предатели в буквалния смисъл на думата^[3]!

Така започна съвместната им работа и, уви, продължи в същия дух. Съдията непрестанно укоряваше напълно незаслужено Дейзи, говореше ѝ или с безразличие, или с крайно неучтив тон, или с пренебрежение. Всички тези прояви бяха напълно безпочвени, тъй като представянето и разпита на нейните свидетели бяха безупречни и

тя успя да докаже незаконността на нахлуването на „Хана майнинг“ в медните мини на „Брадок-Блек“. Без да обръща внимание на предразсъдъците на Райън Нот, младата жена спокойно и хладнокръвно запозна съдебните заседатели със своите доказателства. По принцип Дейзи Блек рядко показваше чувствата си както в съда, така и навсякъде другаде. За тези времена бе истински подвиг една жена да влезе в братството на американските адвокати и тя го бе постигнала с цената на упорит труд и волеви контрол на емоциите си. Културата на абсароките ценеше сдържаността и самообладанието и не беше чудно, че за нейните представители белите хора бяха прекалено емоционални, гръмогласни и невъздържани. Дейзи Блек се отличаваше с изключителното си спокойствие и хладнокръвие, спечелили ѝ прозвището „железните гащи“.

Вбесен от последния коментар на съдията, брат ѝ Трей се изправи на крака, надвеси се с войнствен вид над масата за персонала на „Брадок-Блек“. Изглеждаше, като че възнамерява да прескочи над покривката. Сребристите му очи горяха от гняв, гръбнакът му бе изпънат като струна и само баща му, който го хвана за ръкава, успя да го възпре.

— Това, дали съм омъжена или не, съдия Нот — отвърна невъзмутимо Дейзи на грубия му намек, че е все още мома заради липсата на нежност и грация, типични за нейния пол, — няма връзка с представянето на случая по възможно най-интелигентен начин, нито пък с факта, че специализацията ми в минното право обрича на неуспех „Хана майнинг“ в стремежа ѝ да си присвои част от медните залежи на „Брадок-Блек лимитид“. А колкото до нежността и грациозността, типични за моя пол, виждала съм много омъжени жени в Монтана да орат, да садят и да карат фургони, за да гледам на отпуснатата женственост и на деликатните чайни церемонии като на реквизит, присъщ на брака.

Съдебните заседатели се изкикотиха, Трей се облегна на стола си с усмивка на уста, а Хейзард Блек, бащата на жената, поставила съдията Нот на мястото му, прошепна на сина си и на другите двама адвокати на „Брадок-Блек“, седнали край масата:

— Нот току-що се прости с назначаването си във федералния съд.

Огромното богатство беше причината Хейзард Блек, въпреки индианските си корени, да се ползва с голямо влияние. Райън Нот беше направил сериозна грешка, обиждайки дъщеря му.

Макар да бе възпитан във военната индианска култура, Хейзард Блек се бе научил да се справя с неприятелите си по съвместими със законите начини. За щастие правосъдието в граничните райони често бе съвсем формално. Щатът беше слабо населен и в повечето случаи най-близките представители на властта се намираха на часове и дни разстояние. И въпреки странните ограничения, наложени от белите хора върху типичното за абсароките разбиране за справедливостта, Хейзард Блек редовно плащаше дълговете си.

На този факт обърна внимание и Дейзи по-късно същия ден, когато се връщаха към дома си след приключване на съдебното заседание.

— Едно приятелско предупреждение, татко. Не искам да отмъщаваш на съдията за намеците му, че не съм омъжена. Вярно, че бяха напълно незаслужени и персонално насочени от останалите му грубости, но той е само един глуповат и тесногръд човек, с когото мога да се оправя и сама.

Гласът на Дейзи звучеше спокойно, като че не предупреждаваше баща си да се откаже от всяка мисъл за отмъщение. Познаваше достатъчно добре правилата на абсароките, за да знае какви мисли се въртят в главата му.

В усмивката на Хейзард Блек, когато се обърна към дъщеря си, нямаше повече топлина и благоволение от пролетното слънце над тях.

— Ти се справи изключително добре, скъпа. Не е нужно аз да те защитавам от глупостта на Нот — отвърна баща ѝ, тъй като не възнамеряваше да обсъжда с нея мъжкия си етичен кодекс.

Доволна, че баща ѝ се съгласи, без да спори, Дейзи любезно му припомни, че не се сблъсква за първи път с мъжките предразсъдъци.

— Той не е единственият — обясни тя, — който се опитва да обясни на жените, занимаващи се с право, че „мястото им е вкъщи“.

— Или в някой публичен дом — добави със саркастичен тон Трей, изкривил устни в иронична усмивка.

Продължавайки да върви редом със сестра си, той впи развеселения си поглед в очите ѝ.

— Нот прекарва голяма част от времето си там — продължи да говори подигравателно младият мъж.

„И в бъдеще ще има възможност да прекарва още по-дълго време там — помисли хладно Хейзард, — когато загуби работата си, стига, разбира се, да може да си го позволи.“ Въпреки привидното съгласие с дъщеря си, Хейзард бе решил твърдо да накара Нот да плати за грубостта си. Бе прекарал живота си в борба за оцеляването на своя клан и за постигането на известно равенство в едно общество на неравенство. За щастие в американската култура богатството беше достатъчно, за да те уважават. Човек можеше да стане милионер само за един ден в богатия с всевъзможни полезни изкопаеми Запад, а миналото му никога не се гледаше под лупа. А и това не беше особено безопасно в щат, в който голяма част от въпросите все още се уреждаха с оръжие в ръка.

— Честно казано, изненадан съм, че той постъпи толкова глупаво, настройвайки те срещу себе си — каза Трей на баща си.

— Може би се чувства сигурен, благодарение подкрепата на Уейнрайт.

Белите панделки на сламената шапка на Дейзи се понесоха от ляво на дясно, когато тя завъртя глава, поглеждайки ту баща си, ту брат си. И двамата бяха високи, силни мъже, хора на действието.

— Не искам никой да се настройва срещу никого по повод грубостта на Нот.

Младата жена вирна предизвикателно класическата си брадичка.

— Не се нуждая от защита. В известен смисъл вашата намеса е също толкова резултат от предразсъдъци във връзка с половете, колкото и намекът на Нот за „ролята на жените“. Не е необходимо да бъда защитавана от мъже.

Защитата на Хейзард нямаше нищо общо с половете. Хейзард защитаваше всички членове на своя клан, независимо от пола им. Ако го признаеше обаче, значеше да издаде намеренията си, затова каза:

— Говорех по принцип. Както знаеш, Нот се надява да бъде назначен на федерална служба и разчита за това на подкрепата и парите на Уейнрайт.

— А вие с Уейнрайт сте смъртни врагове заради пасбищата — добави безизразно Дейзи.

— Положението не е чак толкова драматично. Просто не ми се нрави, че събаря нашите зидове и убива конете ни.

Гласът на Хейзард, подобно този на дъщеря му, звучеше меко и спокойно.

„По-меко — помисли си Трей, — отколкото преди един месец, когато двамата стояхме пред Уейнрайт и хората му край Котънууд Крийк и баща ми бе допрял дулото на пушката си в шкембето на Уейнрайт.“

„Още една стъпка нататък по земите ми — бе рекъл тогава Хейзард с леден като стомана глас и искрящи от гняв очи, — и сам ще решиш проблема ми.“

И Хейзард, и Трей нямаха равни в стрелбата — това бе общоизвестен факт, който им позволяваше да постигат целите си, в това число и да накарат наемниците на пребледнелия като платно Уейнрайт да се оттеглят. Задържаха го още малко, преди да го пуснат. Военният кодекс на абсароките не им позволяваше да го убият така хладнокръвно.

„Това понякога наистина е досадно — беше промърморил с усмивка малко по-късно Хейзард, — да си възпитан по правилата на честта.“

— Уейнрайт напоследък като че е поразмислил — заяви с напевен глас като момче от църковния хор Трей, а очите му, със също толкова невинно изражение, се насочиха към Дейзи. — От месец не се е докосвал до нито един от плетовите ни.

— В такъв случай съдебното разпореждане е свършило работа — обади се младата жена, която бе представяла пред съда компанията и в този спор. — Поне засега.

— Така изглежда — отвърна любезно Хейзард.

„Заедно със смъртната опасност за живота му“ — въздържа се да добави Трей.

— „Хана майнинг“ също ще загуби — каза Дейзи. Невъзможно бе някой да устои на усърдието ѝ в търсенето и представянето на доказателства срещу опитите за нахлуване върху териториите с мини на „Брадок-Блек“. — Присъдата им няма да е лека. Предполагам, че ще си получим всичките пет милиона.

Тя беше в добро настроение въпреки неудоволствието на съдията от присъствието ѝ в съдебната зала. Не за първи път се сблъскваше с

неприязната на хората. Това само я бе закалило още повече. Доброто подготвяне на делото и компетентността в съда бяха единствените условия, нужни, за да спечелиш. Е, и подкрепа също така. Съдебните заседатели бяха добре подбрани и почтени. Претенциите на представяната от нея компания бяха напълно законни, а „Хана майнинг“ шикалкавеше и увърташе още от първия ден. Утре щеше да мине в настъпление.

— Предполагам, че решението няма да отнеме много време на съдебните заседатели. На кой адрес искате да бъде изпратен чекът?

Усмихна се развеселено и уверено, какъвто бе и гласът ѝ.

Когато след няколко минути Дейзи Блек влезе в кантората си, гледаща към „Монтана кльб“, тя се закова на прага на стаята, а веждите ѝ се повдигнаха леко от изненада. На черното кожено канапе се бе разположил Мартин Соудберг, опънал напред дългите си крака, облегал едната си ръка върху меката облегалка. Пясъчнорусите му коси бяха разрошени, като че бе яздил в бурно време. Дрехите му, точно обратното, бяха безупречно изгладени.

— Какво искаш? — попита тя мъжа, за когото беше мислела да се омъжи преди неочакваната му женитба преди две седмици.

— Искам да бъдем приятели.

Тя замълча за миг, обмисляйки последствията.

— Чудесно — отвърна учтиво и невъзмутимо. — Нека бъдем приятели.

— Добре нареди Нот днес в съда.

— Благодаря. Не те видях там.

— Пристигнах по-късно — отвърна с типичната си момчешка усмивка той, която според нея бе най-привлекателната черта на Мартин, — точно преди да изкажеш мнението си по повод брака в Монтана.

— Между другото, поздрави от мое име Сали — каза Дейзи. — Тя трябва да е много доволна.

— Ще ѝ предам. Да, доволна е — отвърна без увъртане младият мъж.

И двамата знаеха, че Сали Нюкомб беше достатъчно грозна, за да е готова да се омъжи за когото и да е. Баща ѝ обаче бе успял да купи

красивия млад шериф на Елена, осигурявайки му мястото на ковчежник.

— Предполагам, че си се отбил не само за да се видим — каза Дейзи и махна от главата си сламената шапка, като тръгна към бюрото си в заляната от слънце стая.

Мартин сигурно търсеше поддръжници, подготвяйки се отсега за политическата кампания през есента, помисли си младата жена, докато поставяше украсената си с панделки шапка върху една полирана масичка. Докато обещанието за мястото на ковчежник бе във възможностите на бащата на Сали, нищо не беше сигурно в доста бурния политически свят на Монтана.

Мартин се размърда за първи път от влизането на Дейзи в кабинета и поизправи горната част на тялото си в седнало положение. За момент впери поглед в поизносените си ботуши с привидно наивен вид. Мартин обаче беше тип политик, помисли си Дейзи, и този факт обикновено изключваше наивността. Младият мъж вдигна очи към домакинята си и рече тихо:

— Не, не единствено за да се видим. Красива си както винаги, Дейзи — добави прямо той. — Дори в тези дрехи.

Усмивката му бе мързелива, изпълнена с топлина.

Въпросните дрехи — черен копринен костюм и бяла блуза с почти незабележимо деколте, бяха семпли и без друга украса, освен блестящата брошка с топаз на гърлото ѝ.

— Би трябвало да нося нещо по-подходящо за „прекрасния пол“ — отвърна с усмивка тя. — Може би червен атлаз като младото момиче, което Нот посещава в публичния дом на Руби. Не знам обаче дали това би се харесало на съдебните заседатели.

— Би им допаднало страшно, според мен.

Тихият глас на Мартин бе пълен с намеци, скрити под шегата.

Не ѝ беше приятно да ѝ припомня за общите им спомени сега, след като вече бе женен. Предпочиташе да разбере веднага за какво бе дошъл, не се нуждаеше нито от дълги предговори, нито от намеци за интимността им в близкото минало. С любезна усмивка на лицето Дейзи се настани на един удобен стол срещу госта си и посочи към масичката с напитки под прозореца.

— Заповядай, обслужвай се сам. Или да поръчам да донесат кафе? — След като приключи със задълженията си на домакиня, тя

попита тихо: — И ми кажи какво ти е нужно.

— Бих пийнал бърбън, ако не възразяваш — отговори младият мъж, надигна се от мекия диван и си наля щедра порция. — Рано ли е за теб?

Знаеше, че тя не пие в кабинета си. Нервността му бе очевидна.

Дали не би могла да улесни задачата му? Ако не бе започнала да усеща умората, която се появяваше винаги след изчерпването на подплатената с адреналин енергия, нужна ѝ за пред съда, вероятно щеше да се постарее да изговори някое друго встъпително изречение. Вместо това тя наруши краткото мълчание, настъпило, след като гостът ѝ седна отново, с типичната си прямота:

— Не ти се сърдя, Мартин. Баща ми и братята ми ще подкрепят назначението ти. Биха могли да променят позициите си, ако изразя желание за подобно нещо, но аз няма да го направя. Така че имаш моите благопожелания и поддръжката на семейството ми.

Загорялото синеоко лице отсреща ѝ буквално просветна от облекчение. Напрежението в позата му изчезна, пръстите поотпуснаха хватката си около чашата с бърбъна, така че кокалчетата им вече не бяха толкова бели.

— Ти никога не си проявявала особен интерес към връзката ни — рече тихо той, погледът му, впит в нейния, беше познат, близък, пълен със спомени, — иначе щях да изчакам.

Остана поразена от неприятната истина, съдържаща се в думите му, но веднага си припомни за напълно прагматичния характер на брака му.

— Може би си прав — отвърна дипломатично тя, отблъсквайки обхваналия я трепет, причинен от спомените, със съзнанието, че е безполезно да обсъжда нещо, което не може да се върне. — А да имам приятел с твоя пост няма да ми навреди.

Усмивката му бе искрена и сърдечна. Дългите му пръсти барабаняха лекичко по тежката чаша. Беше се облегнал отново назад, очевидно смущението му бе преминало.

— Заповядай на вечеря тези дни. Никоя друга жена не се оправя така добре с политика както ти. Бих могъл да те използвам в кампанията си, Дейзи. Ако приемеш тази работа, бих искал да застанеш начело на политическата ми кампания. Помисли за това. Не

ми отказвай веднага. Би могла да наредиш така задълженията си, че да успееш.

Младата жена се усмихна на ентузиазма му. Политическите дискусии винаги бяха най-силната част на връзката им. Все пак не прояви неучтивостта да му каже, че съпругата му я бе предупредила с доста живописен език, който не оставяше ни най-малко съмнение в смисъла на думите ѝ.

— Той вече носи моето клеймо, сега и завинаги — бе заявила, без да се церемони тя.

Сали Ньюкомб знаеше, че женихът бе купен за нея от баща ѝ и бе достатъчно разглезена, за да мисли, че по този начин би могла да си осигури и верността му. Дейзи обаче съвсем не бе толкова сигурна, че Мартин бе продал и верността си, когато се бе подписал редом до Сали. Вярно, той не бе загубил кой знае колко време, за да възстанови приятелството си с нея, но ако политическите му амбиции изискаха определена „близост“ с други, не особено принципни жени, нямаше съмнение, че Сали щеше да има съпернички.

— Както знаеш — отговори Дейзи, доволна, че има напълно законно, добре известно основание да му откаже, — в процес сме на разработване на нова мина и съм потънала до шия в работа. Все пак, благодаря ти за предложението.

Двамата с Мартин бяха добри приятели, известно време дори бяха повече от приятели, и въпреки разпалените претенции за собствена територия на Сали, си оставаха приятели. Особено ценеше момчешкото очарование и искреност на Мартин.

— И предай на Сали, че с удоволствие ще дойда на вечеря — усмихна се невинно тя.

— Извинявай. Не знаех, че си имаш компания.

Агресивният тон контрастираше с любезността на словата.

Два чифта очи се извърнаха към застаналия на вратата Трей, впил сребристия си поглед в госта. Беше все още в официалния си морскосин костюм от фин вълнен плат, но видът му бе не по-малко заплашителен, отколкото ако бе облечен в украсена с мъниста кожа и държеше копие в ръката си.

— Съжалявам — добави тихо Трей, но гласът му не звучеше нито учтиво, нито извинително.

Чудеше се, дали Мартин бе желан или нежелан гост в кабинета на Дейзи.

— Мартин тъкмо си тръгваше — обади се сестра му, което не даде отговор на въпроса му, но във всеки случай пренасочи мислите му в малко по-друга посока. — Казах му, че може да разчита на нашата подкрепа в предстоящата предизборна кампания.

Разбрал указанието, криещо се в думите ѝ, Треј се усмихна. Очевидно нямаше нужда от проява на кавалерство и защита, защото, по всичко личеше, двамата се бяха сдобрили.

— Само ни кажи с какво бихме могли да помогнем, Мартин — каза Треј, подкрепяйки по този начин обещанието, дадено от сестра му. — Въпреки, че Дейзи е по-добра в стратегията от когото и да било друго по тези места.

Тъй като домакинята любезно бе дала да се разбере, че е време да си тръгва, Мартин пресуши чашата си и я сложи на масата.

— Точно се опитвах да уговоря Дейзи да се заеме с ръководството на предизборната ми кампания — каза, като се изправи той.

Износените му ботуши бяха в ярък контраст с великолепия килим под краката му.

Удобно отпусната върху меката облегалка на стола си, младата жена се усмихна на високите мъже пред нея.

— А аз казах на Мартин, че графикът ми е препълнен за следващите пет години... или може би десет? — повдигна иронично едната си вежда тя. — Може би съдията Нот е прав. Наливането на чай и свиренето на пиано би било доста по-спокойно занимание.

— Тъй като на теб, слава богу, не би ти се наложило да ореш земята — напомни ѝ закачливо Треј.

После се приближи до бюрото ѝ и, след като се отпусна в стола пред него, подпря обутите си в ботуши крака върху безупречно подреденото писалище.

„За верния мъж сигурно бих го сторила“ — отвърна сама на себе си Дейзи. Тази мисъл я изненада. Тя обясняваше също така защо неочакваната женитба на Мартин не бе я наранила особено дълбоко.

Усмихна се автоматично, за да скрие посоката на мислите си — земеделието изобщо не съществуваше в културата на абсароките.

— Поздрави Сали — чу се да казва тя, мислите излизаха инстинктивно и механично от устата ѝ.

Ръката на Мартин, стиснала нейната, беше все така топла, както и в спомените ѝ.

Двамата се усмигнаха.

Трей също каза нещо, но тя не го чу. „Би трябвало да съм тъжна, а не съм“ — мислеше тя. Това не беше самоанализ, а просто наблюдение — Дейзи не бе интроспективна натура. Подобно на баща си и братята си, тя бе човек на действията.

— Нямах разстроен вид — каза тихо Трей, след като вратата се затвори зад Мартин, доволен от откритието си.

Дейзи повдигна едва забележимо рамене.

— Знам. И това ми се струва странно.

Имайки значително по-богат опит от сестра си в дивия свят на любовта и страстта — повече опит, твърдяха някои, от когото и да било друго, след като индианската външност и чар на баща му бяха прелъстили легиони от жени една генерация по-рано — на Трей това не му се стори ни най-малко странно. Преди да срещне Емпрес, нито една любовна връзка не го бе разстройвала.

— Може би с Мартин се познавате прекалено отдавна — разсъждаваше от мъжка гледна точка брат ѝ.

Любовните връзки — поне доколкото си спомняше — никога не траеха особено дълго. Не след дълго възбудата неминуемо започваше да намалява и изчезваше. И, боже господи, та Дейзи се срещаше с Мартин от колко, от повече от две години!

— Значи си се изненадала?

Светлите му очи я гледаха развеселено изпод полуспуснатите ресници, и гласът, и позата му бяха отпуснати.

— Нима това е чак толкова нормално?

Тя също говореше тихо. Спокойствието в стаята ги обгръщаше гостоприемно.

— Ти си красива, скъпа, а Сали — не.

Размислите на брат ѝ отразяваха фактите. Те не бяха плод на суета — всички членове на семейството им бяха привлекателни хора.

— Освен това — добави той, натъртвайки леко думите си, — тя никога не се е отличавала с особено благ характер.

— Какъв експерт си само, братчето ми, как разбираш жените...

В тъмните ѝ очи проблеснаха дяволити пламъчета.

Той се усмихна широко.

— Практика.

— В такъв случай кажи ми... ще трае ли бракът им?

— Интересува ли те?

— Само от любопитство.

— Тогава ще ти отговоря честно. Да. Мартин е взел разумно решение, свързано както с близките, така и с по-далечните му амбиции. Не мислиш, че новата служба ще му бъде достатъчна дълго време, нали? Насочи се към богатството и политическите достижения на Нюкомб, след като разбра, че ти скоро няма да заговориш за брак. Беше решил да осъществи намеренията си на всяка цена.

— Дори без любов?

— Надявам се, че ще намери и нея някъде — отвърна цинично Трей.

След появата му в кантората ѝ днес, тя самата се бе убедила, че подобна проява няма да е изключена. Мартин изобщо не се държеше като младоженец.

— Така че — продължи да говори все така тихо Трей, — след като не се измъчваш от загубата... — усмихна се широко той. — Изглежда дойдох точно навреме, за да накарам Мартин да си тръгне.

— Той тъкмо ставаше.

— Точно така ми се стори и на мен — отвърна иронично младият мъж.

Дейзи настръхна леко от тона му.

— Двамата с татко се държите прекалено покровителствено. Напълно съм способна да се справям сама.

Брат ѝ се ухили отново.

— Знам.

— Нямам предвид това.

В очите ѝ проблеснаха непокорни искрици.

— Разбира се, че не — опита се да премахне ироничните нотки от гласа си Трей. — Но, вместо да спорим по повод намесата в твоите работи... — Усмихна се отново, въпреки усилията си да се сдържи. — ... лични и професионални, по-добре да поспорим по един по-продуктивен въпрос — от моя егоистична гледна точка.

— По-точно? — В тона ѝ се прокрадна подозрение, леко, като следобедна отмала.

— Бих искал да отидеш в Париж, за да се погрижиш името на Соланж да бъде внесено в документацията на именията на Емпрес.

Ръцете на Дейзи паднаха изпод брадичката ѝ и тя изохка. Трябваше да се досети. По време на вечеря миналата седмица Емпрес учтиво я бе запитала за възможността да отиде в Париж. В отговор Дейзи любезно отклони темата на разговор.

— Знаеш колко са ми неприятни големите градове като Париж — започна дипломатично и уклончиво тя. — Изпрати някой друг да направи трансфера на името върху собствеността на Емпрес. Наеми адвокат-французин. Той би се справил по-добре с подкупите на нужните за тази работа длъжностни лица. Знаеш каква е френската бюрокрация. Също така знаеш по-добре от всеки друг колко работа имаме сега покрай откриването на новата мина. Да не говорим за делото, което се разглежда в момента. Намери някой друг.

— Емпрес иска ти да отидеш. Аз ще поема и твоите задължения по новата мина. Освен това знаеш много добре, че делото ще приключи най-много след четири дни. Твой ред е — завърши с дяволита усмивка младият мъж и склучи ръце зад главата си, създавайки впечатление, че се готви да престои тук още дълго време.

— Трансферът на имения е рутинна правна дейност. И Хенри може да го направи. Изпрати него.

Това бе характерният ѝ тон, нетърпящ възражение, който използваше в практиката си на адвокат. — Той говори френски.

— Но не както теб.

За разлика от нейния, гласът на брат ѝ звучеше спокойно, невъзмутимо.

— Ласкателството няма да ти помогне, мили братко, така че не си прави труда. Френският на Хенри е повече от достатъчен за въпросната работа. В Париж се задушavam. Знаеш как ме изнервят размерите на този град.

— Цялата работа няма да ти отнеме повече от две-три седмици — отбеляза търпеливо Трей, твърдо решен да получи своето, но и със съзнанието, че една жена, която може да се защити сама при лов на гризли, не може да се изнерви толкова лесно.

— Бъди реалист. Говорим за френската бюрокрация.

— Добре — отстъпи той. — Четири-пет седмици.

— Ако имам късмет и ако прекося океана за рекордно кратко време.

— Ти си кръстница на Соланж. Приеми го като твой дълг.

— Откога представител на нашето семейство има чувство за дълг?

Широката усмивка затвори наполовина очите му и скришеговитото им изражение.

— Тогава го приеми като жест към мен — рече бодро той, — за да ощастливим Емпрес.

— Не е справедливо.

— Вероятно не се и опитвам да бъда справедлив. Може би искам да отидеш именно ти, защото никой друг не е така умен и способен като теб и защото Соланж е моето бебе.

Дейзи не отговори веднага, за да събере мислите си, за да обуздае емоциите си. Честно казано, още от самото начало бе разбрала, че ще трябва да отиде, но все пак трябваше да положи усилие да се отърве от парижкото общество. Всъщност точно това не харесваше от Париж тя.

— Предполагам, че ще мога да отседна в онзи малък пансион край Нотр Дам — отстъпи най-накрая тя.

Според нея пансионът бе достатъчно отдалечен от „обществото“, за да ѝ даде възможност да се чувства по-добре. Харесваше дребния стар портиер, средновековните стаи с ниски тавани, живописната гледка към Сена.

— Аделаид вече пита за теб. Тя също живее недалеч от Нотр Дам.

— Казал си ѝ, че отивам там? — изгледа го заплашително сестра му.

— Казах ѝ, че може да отидеш — излъга Трей.

Сега вече беше невъзможно да се отърве от любезността на Аделаид. Принцеса дьо Шантел, приятелка на Емпрес от детството, мислеше, че е неин дълг да прави компания и да развлича членовете на нейното семейство.

— Ще ми бъдеш длъжник, братче.

Мъжът, разположил се срещу нея, трудно можеше да бъде наречен „братче“ — тъмен и чернокос като греха, със забележителни

размери и конструкция, възплъщение на мъжествеността.

— Кажи какво искаш — отвърна простиичко той.

Любовта на Трей към съпругата му не беше нещо често срещано. Той беше готов да премести небето и земята заради нея. В действителност Дейзи се възхищаваше от дълбочината и силата на чувствата му.

— Ще помисля за нещо достатъчно скъпо, което би могло да компенсира месеца, който ще трябва да прекарам... в Париж.

Последните две думи бяха произнесени с леко отвращение.

— Прекрасно.

Не поиска никакви уточнения повече, очевидно бе готов да изпълни всяко нейно желание. Младият мъж свали крака от бюрото — беше изпълнил задачата си.

— Можеш ли да се видиш с Емпрес днес следобед?

Беше прибягнал до пълния си запас от очарование. Сестра му въздъхна — вече можеше да види списъка с гостите на Аделаид и това ѝ причиняваше киселини в стомаха.

— След като поюздя — съгласи се не особено охотно тя.

Трей се изправи, усмихнат щастливо, без да обръща внимание на съпротивата на сестра си, както обикновено постъпват всички братя.

— Чудесно.

— Трябва да се върнеш към четири и половина.

Дейзи се намръщи на дребничкия коняр с подобно на пергамент лице, който държеше изрисуваната ѝ кобила. Лек полъх на вятъра запрати кичур коси върху лицето ѝ, като че искаше да изтрие изписаното върху му неудоволствие.

— Каза ми да ти напомня.

Без да се смути ни най-малко от нацупената ѝ физиономия, жилавият човек погали лъскавата, безупречно сресана кафяво-бяла козина на животното. Тъй като действително бе дала подобно нареждане, когато се бе прибрала, за да се преоблече, Дейзи се усмихна унило.

— В такъв случай — до четири и половина — въздъхна тя и, като стъпи върху събраните ръце на коняря, възседна кобилата. — Въпреки, че може и да закъснея, ако...

— По-добре не закъснявай — смъмри я рязко Реджи и вдигна предупредително едната си вежда.

Верният слуга се бе превърнал в част от семейството още от нейното детство, беше в течение на всичко, което ставаше и Трей вече го бе предупредил да се погрижи Дейзи да не закъснее за срещата си с Емпрес.

— Да не си ми надзирател?

Гласът ѝ звучеше шеговито, въпреки че веждите ѝ все още бяха събрани недовошно.

— Да, разбира се, че съм — усмихна се безсрамно той. — Във всеки случай няма да ти навреди да отидеш в Париж. Чувам да говорят, че Париж бил прекрасно място по това време на годината... през пролетта де.

— Тогава би трябвало да отидеш ти, Реджи, и да ми спестиш всички тези неприятности.

— Ако бях ходил да уча на Изток всичките тези години като теб, непременно щях да отида, за да помогна на мис Емпрес.

Емпрес беше любимка на целия персонал не само защото се държеше мило с всички. Отнасяха се към нея с уважение и дори със страхопочитание, като към единствената жена, която бе успяла да създаде семейство с най-скандалния ерген в Монтана.

— Работата е изключително неприятна, Реджи. С радост бих останала тук.

— Е, изключително неприятно е и да носиш девет месеца едно бебе, а мис Емпрес дори не може да се наспи с това новородено, така че наистина нямаш избор. А сега гледай да не яздиш като луда, за да не извадиш душата на Голдън Гърл^[4], както си ядосана. Ще те чакам тук в и половина. Не закъснявай.

— Държиш се нагло, Реджи. Би трябвало да те уволня.

— Не знам какво точно значи „нагло“, мис Дейзи, но въпреки това трябва да си тук в четири и половина. А ако татко ти не се нуждаеше така от мен, за да поддържам в такова прекрасно състояние конете му, вероятно би могла и да ме уволниш.

Конярят се усмихна широко и приятелски. Беше я поучавал и изслушвал, когато имаше нужда от изпълнен със симпатия слушател, още от времето, когато бе момиченце и носеше къси полички.

— Може и да не се върна — заяви Дейзи, нацупила по детински устни, и поведе коня си към алеята.

— В и половина, мис Дейзи. — Гласът на Реджи я настигна, когато вече бе тръгнала по безупречно изравнения път. — Точно.

Беше свикнала да язди без седло и с минимално количество юзди още от четиригодишна възраст. Пришпори стройната си кобила и се понесе в галоп още преди да достигне края на алеята. Домът им се намираше на една от крайните улици. Това позволяваше конете им да пасат наблизко. Също така им осигуряваше известно усамотение и им даваше възможност да излизат от града за рекордно кратко време.

Дейзи насочи галопиращото животно към близките хълмове, наслаждавайки се на свежия пролетен ветреца, на топлото слънце, на уханието, носещо се от разпукалите се листа и цветове. Говореше нежно на Голдън Гърл, прилепила се към врата ѝ, търсейки утеха в копринената ѝ козина и познатия мирис, които я връщаха в детството. Носеше кожени панталони и мокасини, а топлатата вълнена блуза я пазеше от студения планински въздух. Всичко това ѝ даваше възможност да избяга от официалното облекло, от условностите и ограниченията на всекидневието, от напрежението в съда и от злобните тесногръди съдии като Райън Нот. Яздеше всеки ден за духовно подмладяване и терапия. Отиваше в планината, за да разговаря с духовете на своя клан, за да се увери в индианския си произход, за да потвърди идентичността си.

Голдън Гърл започна да се изкачва по склона, поклащайки ритмично глава, като душеше свежото планинско ухание. Познала местността, където минаваше всекидневният маршрут на господарката ѝ, довольна, че е на свобода, тя затанцува възбудено.

Малко по-късно, след като излязоха от трепетликовата горичка, оцветена в лимоненожълтия цвят на ранната пролет, Голдън Гърл започна постепенно да забавя темпото. Познала малкото пасбище, тя се запъти към леденостудения поток, който се спускаше от покрития със сняг планински връх, наведе глава и започна да пие от бистрата му вода. Дейзи стоеше неподвижно, с невиждащ дори природните красоти поглед, размишлявайки за наложената пряко волята ѝ екскурзия до

Париж. Най-после кобилата изви въпросително глава и изпръхтя, като че искаше да попита: „Защо още не си слязла от гърба ми?“.

Развеселена от реакцията на коня, младата жена се спусна на земята.

— Днес може и да не се върна — измърмори тя, като че животното можеше да я разбере.

Пусна юздите върху тревата и потупа кобилата по мускулестия хълбок.

— Отивай да ядеш на воля, момичето ми.

Помежду им съществуваше силна духовна връзка, която им позволяваше понякога да общуват. Голдън Гърл отвърщаше винаги с разбиране на настроенията ѝ... „Също като Реджи“ — помисли с усмивка Дейзи. Дребният миньор бе поел в свои ръце конюшната на баща ѝ преди доста години, когато плевритът го бе принудил да излезе на повърхността на земята. Помагаше ѝ да се грижи за коня, който бе довела от селото на майчиния си род и ѝ позволяваше да каже това, което иска. Дори тогава се беше отнасял към нея като към възрастна по типичния си непретенциозен, открит начин. С годините приятелството им се бе затвърдило, близостта им бе станала по-голяма. Веднъж Реджи бе споделил, че би приел брака ѝ с Мартин, въпреки че момъкът не бил достатъчно добър за нея. Тя на свой ред пък не одобряваше слабостта му към наскоро наетата камериерка, която бе достатъчно млада, за да му бъде внучка.

Не след дълго, излегната под колибата от клони, която бе построила сама, за да я пази от дъжда и слънцето, Дейзи подпря глава на ръцете си и въздъхна нещастно. Париж. Уф! И то за няколко седмици. Уф! Доставяше ѝ удоволствие да се цупи на воля сега, когато никой не можеше да я види. Въздъхна отново, още по-горестно. Господи, Аделаид щеше да я умори с желанието си да я накара да вечеря, и да танцува, и да посещава приятелите ѝ. Щеше да се наложи да се усмихва непрекъснато в продължение на часове и дни — както и в продължение на безкрайни нощи — на говорещи тихо жени, чиято главна грижа бе тоалетът и външността им, и на мъже, чийто най-изнурителен труд бе аматьорското им спортуване.

Нямаше да може дори да язди, тъй като за тази цел там се използваша само добре поддържаните алеи в Булонския лес. Освен това, естествено, щеше да ѝ се наложи да се справя с досадната, тежка

френска бюрокрация, за която протоколът беше много по-важен от експедитивността. Нямаше съмнение, че терминът „мъжки свят“ даваше определение най-вече на неговия механизъм на действие. Трей и Емпрес имаха прекалено голямо доверие в способностите ѝ. Младата жена направи нещастна гримаса. Естествено можеше да направи това, което я молеха, помисли си уверено тя, само че целият този процес щеше да бъде невероятно неприятен.

„Скъпоструващ“ беше много меко определение за това, което щеше да ѝ коства всичко това. Кралско трябваше да бъде възнаграждението, за да заплати настоящите ѝ мъки. Скъпото ѝ братче отнемаше цял отрязък от живота ѝ. Дявол да го вземе. В чистия планински въздух се понесе нова тежка въздишка.

Изпълнението на Дейзи продължи още известно време, оправяйки настроението ѝ, заличавайки мрачните ѝ мисли. Дватама с Трей имаха силно развито чувство за дълг, въпреки недоволните ѝ демонстрации. Той помагаше на нея, тя — на него, дватама заедно работеха за благоденствието на семейството и на клана. Здрави, като планините в земите на племето ѝ, присъщи, като аромата на боровете и на градинския чай, безкрайни, като безграничните хоризонти, някога означавали свобода за нейния народ, постоянството и чувството за дълг бяха неразделни техни качества.

Така че тя, естествено, щеше да отиде в Париж.

Но преди това — още десетина минути свобода.

Младата жена се изправи до седнало положение, огледа се, като се опитваше да запамети обкръжаващата я красота, за да я съпътства през дългите седмици на предстоящото заточение в Париж. Пое си дълбоко въздух, поемайки живия планински дух чрез ноздрите, очите, кожата и душата си. Всичко в живота бе тясно свързано със земята, всяко нещо имаше душа, всяко листенце, тревичка, извисилите се към небето върхове. Ах-бадт-дадт-деах, Създателят на всичко живееше както в нея, така и край нея. Понякога виденията ѝ я издигаха над обикновения човешки опит. Но сега нямаше време да прочисти и укрепи духа си... при положение, че я очакваха и Емпрес, и Реджи, и Париж. Тя затвори очи, за да запамети по-сигурно заобиколилата я красота.

Когато погледна отново, край нея стоеше Голдън Гърл, като да бе разбрала, че бе дошъл краят на времето на виденията.

[1] Лайда Бъртън Конли от Канзас Сити е първата американска индианка, станала адвокат в Съединените щати. Допусната в съда през 1910 г., тя започва да учи право през 1904 г., за да представлява себе си и своето племе в съдебен процес срещу правителството на САЩ. Племето на вайъндотите се установява в Канзас в средата на деветнадесети век и едва не изчезва от лицето на земята вследствие на епидемията от едра шарка, която през 1844 г. отнема живота на треста човека, в това число и на майката на Конли. Мъртвите са погребани в отделни гробове в Хюрън парк. През 1904 г. обаче министърът на вътрешните работи на Съединените щати нарежда гробището да бъде изравнено със земята във връзка със строежа на голям търговски център. Лайда и сестра ѝ Лена, възмутени от факта, че покоят на мъртвите ще бъде нарушен по такъв груб начин, построяват колиба върху въпросната територия, близо до гробовете на своите родители, зареждат пушките си и обявяват, че първият, който се опита да извърши това светотатство, скоро сам ще се нуждае от гроб. Въоръжена с мускет, без да напуска поста си, Лайда Бъртън Конли се подготвя за изпитите си по право и за явяването си пред съда във връзка с този спор. Съдбата на въпросното гробище остава неустановена в продължение на почти шест години. В крайна сметка делото достига до Върховния съд, който обаче отказва да се намесва в решенията на Конгреса и на Министерството на вътрешните работи. И макар сестрите Конли да загубват делото, те печелят битката, защото през 1912 г. Комитетът, занимаващ се с индианските въпроси отменя разрушаването на гробището. — Б.авт. ↑

[2] Действително е съществувал някой си съдия Нот, който изразява подобни чувства към Белва А. Локууд, адвокатка, работеща във Вашингтон, по време на делото „Рейнс“ през 1875 г., когато тя се опитва да обжалва пред федералния съд. Достъпът в съда ѝ е бил отказан, заместилият я адвокат губи делото и това ѝ дава възможност да обжалва и да защити своето дело пред Върховния съд на Съединените щати.

Мнението на Върховния съд по повод отказа на Локууд е типичен пример за аргументите, използвани по това време, за да се забрани на жените да практикуват адвокатската професия.

„Поради уеднаквената практика, настоящата организация и справедливостта на това правило, само мъже имат право да

практикуват като съдии и адвокати. Това е в съгласие със закона и практиката както в Англия, така и в Щатите и Съдът не се чувства призван да прави промени... Тъй като този Съд не е чувал подобен прецедент да е имало в Англия, той не е съгласен да допусне жена, освен ако не се създаде специално законодателство.“

Белва Локууд създава законопроект, допускащ жените във федералния съд и успява да убеди депутата Бенджамин Ф. Бътлър да го представи пред Парламента. През 1878 г. е приет едва третият ѝ законопроект, който дава право на достъп във федералния съд на жените адвокати. Минава още една година преди да достигне до президента Ръдърфорд В. Хейс, който го подписва и така проектът най-после се превръща в закон. — Б.авт. ↑

[3] Тези думи са извлечени от мнението, изказано от съдия Едуард Райън пред Върховния съд на Уисконсин през 1875 г., с цел да се забрани достъпът пред съда на Лавиния Гудбел. — Б.авт. ↑

[4] Златното момиче. — Б.пр. ↑

По време на следобедния чай Дейзи изглеждаше доста по-различно, облечена в дантелена рокля с цвят мляко с кафе. Единствената ѝ украса бяха две дълги перлени огърлици. Тежките ѝ черни коси бяха хванати с красиви, също перлени гребени. Беше надигнала грациозно до устните си чашата чай.

Еlegantният тоалет от валенсианска дантела беше в пълен контраст с кожените панталони и вълнената блуза отпреди час. Единствено леката миризма на бор, носеща се от косите ѝ, напомняше за следобедната разходка из планината.

— Нали нямаш нищо против? — питаше точно в този момент Емпрес, разположена в един фотьойл, тапициран в меки пастелни тонове.

— Не — излъга Дейзи и постави върху масата чашата си. — Париж е прекрасен по това време на годината.

Последното изречение беше в тон с добрите маниери и трябваше да замаже лъжата ѝ.

— С малко късмет правните операции няма да ми отнемат повече от няколко седмици.

— Толкова се радвам. Трей каза, че ще заминеш, но аз знаех, че не си особена почитателка на... е, на висшето общество.

Емпрес говореше с лек акцент, напомнящ за родния ѝ френски език. Външността ѝ беше в пълна противоположност с тази на зълва ѝ — светла прасковена кожа и златисти коси. Красотата ѝ наподобяваше слънчев изгрев или ухаещо на ябълков цвят пролетно утро — нежна, чиста и пищна.

— Ако успея да се разбера с Аделаид, със сигурност ще оцелея — усмихна се Дейзи, уверена в способността си да постави в някакви по-умерени рамки разбирането на приятелката им Аделаид за задълженията ѝ като домакиня.

Миг по-късно се усмихна още по-широко, тъй като в стаята се появи бавачката с кръщелницата ѝ Соланж на ръце. Русо като майка си, бебето подаваше глава от къдравата си розова шапчица и хленчеше, като прелюдия към плача, който щеше да последва всеки момент. Емпрес протегна ръце, за да поеме дъщеря си от ръцете на бавачката и я приветства с усмивка и порой от гукащи звуци, за да я успокои, докато разкопчее кристалните копчета на роклята си. Веднага щом

постави бебето пред гърдта си, то спря да рита и да размахва ръчички, а сърдитите му вопли бяха заменени от доволно сумтене.

— Вечно е гладна — заяви с майчинска гордост Емпрес и погледна към дъщеря си, за да се увери, че се чувства удобно, — което обяснява размерите ѝ. Трей казва, че ако запази апетита си, когато порасне ще стане висока колкото него.

Дейзи, която беше висока жена, помисли, че брат ѝ вероятно е прав.

— В такъв случай ще може да се състезава с брат си Макс в игрите на открито.

— Харесваше ли ти това?

Макар да бе прекарала юношеските си години в планината, Емпрес, естествено, нямаше и представа от игрите на открито на абсароките, нито някога бе яздела по техния специфичен начин.

— Състезанията действат много въодушевяващо, победата — още повече — потвърди с усмивка зълва ѝ. — Това, че израснах заедно с трима братя, допринесе за развитието на атлетическите и бойните ми способности. Не съм от скромните млади дами.

Същият този състезателен дух обаче я бе направил по-неуязвима от другите жени за романтичните увлечения, за които споделяха и по повод, на които се кискаха нейните приятелки. Може би ако беше поподатлива за подобни емоции, мъжете щяха да играят по-важна роля в живота ѝ. И тогава тя също щеше да държи бебе в обятията си. Гледката, която представляваха Емпрес и дъщеря ѝ, предизвика лека завист в душата ѝ. Дали някога щеше да намери човек, когото да обикне така, че да се омъжи за него? Дали Мартин щеше да успее да запълни празнотата, която изпита внезапно при вида на майката и детето?

— Като заговорихме за млади дами — започна непринудено снаха ѝ, — се сетих за Сали Ньюкомб. Чух, че Мартин се отбил в кантората ти. Би ли се омъжила за него? — попита тя, сякаш прочела мислите на Дейзи.

— Все още мисля... че бих — отвърна с известно колебание младата жена, но в мига, в който произнесе думите, си даде сметка доколко невероятно беше това.

Някак не можеше да си представи Мартин като нужното допълнение за осъществяването на тази прекрасна картина на майката

и детето ѝ. Не бе изпитала никаква ревност или чувство на загуба при вестта за внезапната му женитба, а само леко раздражение. Отгледана в семейство, където политиката играеше важна роля, Дейзи можеше да оцени както подобава едно експедитивно прагматично поведение.

— Но... — опита се да продължи недовършеното ѝ изречение Емпрес, любопитна да научи как се чувства събеседничката ѝ.

Погледът на Дейзи се отклони за миг към потъналата в цвят градина, която се виждаше през вратата на терасата, като че отговорът на въпроса се намираще там. Ако начинът ѝ на живот бе по-конвенционален... помисли си тя, но веднага си даде сметка, че това бе невъзможно при дадените обстоятелства.

Каква трябваше да бъде?

Конвенционална индианка ли?

Конвенционална бяла жена?

Или изобщо конвенционална жена?

Не влизаше в нито една от тези категории.

— Никога не ми се е искало да се разделя със свободата си заради една постоянна връзка с Мартин — обясни Дейзи. — Предполагам нежеланието ми е било свързано със степента, със силата на привързаността ми към него. Той, определено, е красив... и е истинско удоволствие с него да се разискват политически теми...

— Е, в такъв случай това не би могло да се нарече луда, страстна любов — прекъсна я със спокоен тон Емпрес, знаейки от собствен опит как всепоглъщащите чувства могат да променят из основи живота на човек.

— Може би Купидон не се цели със стрелите си във всеки един — рече замислено зълва ѝ, започвайки да се пита сериозно, дали някога щеше да бъде поразена от подобна романтична любов.

— Не бих могла да правя обобщения за любовта в световен мащаб, но със сигурност ще я разпознаеш, когато те поразят.

— Тя определено извърши чудотворна промяна с Трей и сложи край на невъздържания му ергенски живот — усмихна се дяволито Дейзи.

— Така казват всички — отвърна скромно снаха ѝ, въпреки че сама знаеше много добре за смайващия брой интимни връзки на съпруга си, предшествали запознанството и брака им.

— Той вече дори не поглежда към другите жени... и, признавам, дори само този факт... бе достатъчен да ме накара да повярвам в съществуването на „любовта“ с главни букви, макар преди да бях настроена скептично по този въпрос.

Дейзи почти не се шегуваше. Промяната на Трей беше наистина шокираща и можеше да се сравни само със силно религиозно преживяване.

— В такъв случай остава само да намериш човека, който ще наелектризира чувствата и емоциите ти.

— Не мога да кажа, че съм живяла откъснато от света от юношеските си години досега — усмихна се Дейзи. — Но не съм срещнала никой...

— Неустойчиво привлекателен.

Дейзи вдигна рамене.

— Тъй като това приказно състояние, изпълнено с щастие, ми е непознато, не знам какво точно търся. Единственото, в което съм сигурна, е, че още не съм го открила. Не че съм го забелязала, като се има предвид натоварената ми работна програма.

— Прекалено много часове отделяш за работа.

— И освен ако този съвършен мъж не влезе в кантората ми...

— Поне Аделаид ще се погрижи в Париж да се срещнеш с много хора, както и да потанцуваш малко.

— За нещастие разбирането на Аделаид за „малко“ е доста повече от собствените ми представи.

— Малко повече срещи няма да ти навредят.

— Не и в Париж. Не се сърди, Емпрес. Редуването на посещения в бални зали, следобедни музикални рецитали и скучни вечери не отговарят на представата ми за приятно прекарване. Но това, което ще ми липсва най-много — въздъхна Дейзи, спомняйки си за следобедната разходка в планината, която щеше да бъде последната ѝ за следващите няколко седмици, — е язденето. Всекидневните ми странствания с Голдън Гърл из планината поддържат както физическото, така и духовното ми здраве.

— Ще кажа на Аделаид да те запознае с Етиен. Той ще ти наеме кон, който ще ти хареса не по-малко от Голдън Гърл. Той разполага с най-хубавата конюшня в цял Париж.

— За дьо Век ли говориш? — В тона на Дейзи прозираше недоволство. — Мъжът, преспал с всяка красива жена в Париж?

— Като оставим репутацията му — отвърна Емпрес, без да се опита да опровергае мълвата, — Етиен е добър човек... и мил. Беше ми приятел тогава, когато отчаяно се нуждаех от такъв.

— Не мога да разбера хора като дьо Век — заяви откровено Дейзи.

И наистина мислеше така. Беше по-строга от Емпрес, но не и с по-малък житейски опит. Разбираше прекрасно цялата сложност на обществото и неуморния стремеж на членовете му към грешни удоволствия. Не можеше да разбере обаче, как е възможно съществуването на подобна повърхностност, на която Емпрес гледаше като на нещо задължително в световното развитие. Как бе възможно хората благоразумно и грациозно да си играят на любов, като включват в това минимално количество чувства. Как бе възможно работещият член на висшето общество да се обявява за предател на своята класа или пък никой да няма представа от елементарна човечност. Нямаше намерение да се запознава — дори това да означаваше, че ще се лиши от качествен кон — с човек, който като че олицетворяваше това общество, което тя презираше.

— Няколко седмици мога да мина и без да яздя — отвърна Дейзи. — Или пък да яздя някое от животните в конюшната на Аделаид.

— Ще ти напиша препоръчително писмо в случай, че промениш намеренията си. Етиен охотно ще ти послужи с някой от великолепните си коне. Не може да не забележиш и висококачествените му понита за игра на поло, като се има предвид, че семейството ти също отглежда от тях. Родината на понитата на Етиен е някъде в северна Индия. И не се притеснявай, че ще трябва да разговаряш с него — усмихна се Емпрес.

Дейзи се държеше по странно независим начин, понякога дори грубо с мъжете, които не се поместваха в рамките на загадъчните ѝ стандарти.

— Неговият слуга Луи се занимава с почти всичко вместо Етиен.

— Благодаря ти за предложението, Емпрес, но не си прави труда да пишеш препоръчителното писмо — отвърна безстрастно Дейзи. — Няма да имам кой знае колко време за езда.

Прекосяването на океана беше доста неприятно. Силните ветрове, нехарактерни за сезона, бяха превърнали дори разходките в опасно занимание. Дейзи пристигна с един ден по-късно поради бурите. Аделаид я посрещна в Хавър с ослепителна, щастлива усмивка на лицето. Свитата от слуги около нея, както обикновено, бе достатъчна да осигури коронационната процесия на кралското семейство. А списъкът на социалната активност, изготвен от домакинята в чест на гостенката ѝ, би могъл да изтощи дори една осемнадесетгодишна млада дама, току-що въведена в обществото.

Още във влака за Париж, Дейзи, с възможно най-голяма дипломатичност, изключи всички светски прояви, които успя, използвайки като извинение правната си мисия. Впоследствие се оказа, че в тази претенция има доста истина, защото вписването на името на Соланж в именения край Джордан ѝ отнемаше всеки ден по няколко часа. Френската юриспруденция, която все още не се бе примирила със съществуването на жени-адвокатки, непрекъснато ѝ създаваше пречки, които я забавяха.

След като прекара по този начин две почти непродуктивни седмици, Дейзи вече започна да мисли, че или ще се върне, без да е изпълнила задачата си, или през есента щеше да се наложи да идва отново в Париж. Днес например ѝ бяха отказали да бъде приета в кабинета на важна за задачата ѝ особа с грубост, на която само французите бяха способни. Слепоочията ѝ все още туптяха от главоболието, което я бе измъчвало през целия ден. Гребените в косата и тежките обеци ѝ причиняваха болка, а силната глъчка в балната зала на Аделаид беше прекалено голямо изпитание за финия ѝ слух. „По дяволите — помисли ядосано тя, — с тази задача трябваше да се заеме Хенри, той трябваше да дойде в Париж. А и нямаше да има проблеми, свързани с пола си, единственият предразсъдък, който щеше да го забавя, щеше да бъде националният.“ И, по дяволите, само миг по-рано почти бе успяла да избяга от шумната тълпа в дома на Аделаид.

Почти.

Ако не беше мелодичното приветстване на графиня Гимон, последвано от здраво стискане на ръката ѝ, за да я задържи.

Така че ето я сега, застанала срещу прочутия херцог дьо Век, в очакване да се запознае с него, едва успявайки да прикрие

безразличието си.

Херцогът очевидно не можеше да си намери място. Единственото, което го задържаше, както впрочем и Дейзи, бе ръката на графинята.

Беше ясно, че и двамата нямаха желание да бъдат тук.

Когато големият стенен часовник отмери часа, и Дейзи, и херцогът отбелязаха този факт подобно на ученици, броящи всяка минута до бленуваното междучасие.

Дейзи, която по принцип не си падаше по бляскавото общество, ако не бе гостенка на Аделаид, щеше да прекара вечерта в стаята си в четене на книга.

Херцог дьо Век бе пристигнал в последния момент, за да обслужи на Валентин, съпруга на Аделаид. Беше се наложило да замести спешно барон Арас, който не бе могъл да дойде за вечерята, защото бе пострадал същия следобед по време на играта на поло. Етиен обаче бе предупредил домакина си, че приятелските му чувства стигаха само до вечерята и че възнамерява да си тръгне веднага след това. И ако не бяха злият орлов поглед и подобните на клещи пръсти на графинята, той сега щеше да бъде на път към жокейския клуб. Вместо това трябваше да стои отегчен тук, изгарящ от нетърпение.

— Етиен, скъпи, познаваш ли мадмоазел Дейзи Блек? Тя е зълва на скъпата ти приятелка Емпрес от Монтана.

Представянето бе направено надменно, хладно и с известно злорадство от Исм, последната любовна авантюра на херцога, плод на скуката му. Графиня Гимон, която все още му беше сърдита за прекъсването на връзката им, се надяваше да го постави в неудобно положение, като го запознае с член на семейството на Емпрес Джордан. Предишната година херцог дьо Век бе ухажвал безуспешно мадмоазел Джордан и това бе дало доста храна на хорските езици. Емпрес бе единственият провал на Етиен в сърдечните дела.

— Дейзи, може ли да ти представя херцог дьо Век. Сигурна съм, че Емпрес ти е наговорила доста хубави неща за него. Двамата бяха много близки миналата година.

Исм имаше вид на недоволна котка, руса и красива, и изпълнена със злоба. По всичко личеше, че изгаря от любопитство да види как ще се развият събитията. Дали Етиен щеше да се почувства неловко от присъствието на Дейзи? Говореше се, че херцогът и съпругът на

Емпрес една вечер се срещнали в будоара на Емпрес. Знаеше ли някакви подробности тази жена? С какво око щеше да погледне на известния с лошата си слава херцог дьо Век? Самата тя имаше доста хладен вид. Великолепните тъмни цветове на кожата, очите и косите обаче, както и богатата кремава рокля от атлаз, творение на Уърт, ѝ даваха кралски вид. Исм несъзнателно изправи дребното си чувствено тяло.

— Очарован съм, мадмоазел — усмихна се без усилие херцогът и се наведе към ръката на Дейзи, без да се впечатли от злостния намек на Исм.

Графиня Гимон насочи недоволно виолетовите си очи към своя бивш любовник. Не би трябвало да се учудва. Беше невъзможно херцог дьо Век да бъде смутен.

— Добър вечер, господин херцог — отговори спокойно Дейзи на този мъж, когото познаваше единствено по носещите се по негов адрес слухове.

Каквито и да бяха причините, поради които Исм държеше толкова да ги запознае — очевидно беше стиснала херцога в лапите си — Дейзи нямаше намерение да съдейства за изпълнението на плановете ѝ. Освен това, ако я познаваше малко по-добре, графинята щеше да знае, че зълвата на Емпрес не показва никога чувствата си.

Пролетната вечер беше доста топла въпреки високите тавани и отворените врати на терасата. Жегата се засилваше от големия брой поканени. Когато Исм бе отведена от един млад офицер, който шепнеше нещо в ухото ѝ, Дейзи и Етиен като че бяха единствените мълчаливи присъстваци в препълнената с музика, танци и оживени гости бална зала.

— Толкова топло ли е в Монтана? — попита херцогът.

Темата на времето беше любезен начин за избягване на разговор. Той вече гледаше нататък, над главите на тълпящите се хора, и отмерваше разстоянието до вратата.

— Наистина ли ви интересува? — отвърна Дейзи, докато Исм се отдалечаваше от тях, увиснала на ръката на офицера, подобна на разглезено дете, без да се интересува повече от херцога и новата му познайница, тъй като планът ѝ за отмъщение бе пропаднал.

Погледът му — зелен и леко въпросителен — се насочи незабавно към нея. В очите му проблесна искрица — за първи път

проявяваше нещо като интерес на този скучен прием. Когато заговори, гласът му бе също така неутрален, както този на събеседницата му, но очите му едва сега се насочиха към стройната чернокоса жена срещу него с нещо повече от нормалната за него учтива незаинтересованост.

— Интересува ли ви дали ме интересува?

Дейзи отказа да отвърне на очарователната му усмивка. Този човек очевидно знаеше силата на своя чар. Трябваше обаче да намери друга жена, която да се прехласва от качествата му.

— Трябва ли?

„Изключително пряма е“ — помисли Етиен и този път я погледна с истински интерес.

— Не виждам причина — отговори той, а лицето му се разтегна в усмивка, която се бе научил да използва така добре.

Бе научил силата ѝ още на шестнайсетгодишна възраст и оттогава непрекъснато се бе убеждавал в ефикасността ѝ. Жените неизменно ѝ отвърщаха и обожаваха притежателя ѝ.

Жената пред него обаче не отвърна на усмивката му.

„Това е сестрата на метиса — помисли си той — и притежава същата арогантност, очевидно наследствена, като съпруга на Емпрес Джордан.“

— Вие сте сестра на Трей Брадок-Блек — рече херцог дьо Век.

— Полусестра — отвърна рязко тя.

Това уточнение явно бе важно за нея. Младата жена стоеше, без да помръдва. От вида ѝ се излъчваше безкрайно спокойствие. Леко стискаше в ръце дръжката от слонова кост на ветрилото си.

— А... вие сте гостенката на Аделаид.

В гласа му се усещаше доволство: името, лицето, обстоятелствата — внезапно всичко си бе дошло на мястото. Валентин вече му бе говорил за Дейзи — беше дошла в Париж като адвокат на Емпрес.

— Очевидно — отвърна, без да се церемони младата жена, изнервена допълнително от главоболието си, — не сте слушал, когато Исм ме представи.

„Боже, ама тя не си поплюва“ — помисли си херцог дьо Век. Почти веднага в главата му се появи още една неканена, доста привлекателна мисъл, типична за мъж, привикнал да бъде желан гост в

будуарите на стария континент. „Дали така не си поплюва и в леглото?“ Идеята беше интересна.

— Извинете ме — рече любезно той, очарован от огънчетата в черните ѝ очи. — Исм има навик да бърбори прекалено много.

— Както правят всички жени ли? — попита заядливо тя.

— В съда ли се намираме?

Гласът му се понижи с една октава и стана още по-мек. Никога не се впечатляваше от сприхавия тон на една жена. Събеседницата му обаче го интригуваше, въпреки заядливото си държане. Освен това, тя беше изумително красива, подобно на романтичната героиня в романа „Атала“ на Шатобриан.

— Не се намираме никъде, господин херцог — отвърна ледено на произнесените му с меден глас думи тя. — А сега, ако обичате, ме извинете...

Загледа се зад младата жена, която си пробиваше път през шумната тълпа и след това се заизкачва по извитото стълбище към горния етаж. Очевидно госпожица Блек напускаше приема.

„Всъщност идеята е наистина добра“ — реши той, когато кремавата атлазена рокля изчезна зад ъгъла. Беше се задържал доста по-дълго, отколкото бе възнамерявал.

По-късно същата нощ, докато залагаше в Жокейския клуб, херцог дьо Век откри, че макар и съзнателно да бе освободил съзнанието си от сприхавата студена госпожица Блек, след като бе изчезнала нагоре по стълбището, черните ѝ очи го преследваха непрекъснато, както и споменът за изключителната ѝ уравновесеност и арогантност, толкова нехарактерни за една жена. Причината може би беше в шотландската ракия, която пиеше, но така или иначе, се чувстваше странно развълнуван от срещата си с нея, въпреки че доста неща в нея не му се нравеха. Не харесваше грубостта и нетипичното ѝ за жена държане. Беше прекалено директна, като мъж. Това качество у една жена му бе особено неприятно. И не се беше усмихнала поне веднаж. Това също не му се нравеше никак. Нормалните представителки на нежния пол излъчваха някакъв чар, нещо присъщо за пола и общественото им положение.

„Тя е една мъжкарана“ — реши той, като че беше имал възможност да избира и бе отклонил направеното му предложение. „Определено е голяма мъжкарана“ — повтори наум той, като прибираще печалбата от играта.

В следващия миг обаче прекрасните класически черти на лицето ѝ отново изплуваха в съзнанието му. „Като се изключат сприхавостта и грубостта ѝ — помисли Етиен, — не може да ѝ се отрече, че е красива.“ Тъмната ѝ екзотична хубост беше като пъстра райска птица, така както бе изложена тази вечер на бала у Аделаид сред лекомисленото женско тщеславие. Тя бе от тези жени, които привличат погледите. В тежките си черни коси бе сложила красиви пера, на ушите ѝ висяха огромни сапфири, несъмнено прочутите сапфири на Брадок-Блек, а роклята ѝ, творение на Уърт, бе достойна за кралица. Подобна пищна украса би била прекалена за една по-дребна жена. Освен това бе повече от очевидно, че е интелигентна. За първи път срещаше жена-адвокат.

Тя определено беше събудила любопитството му, принуди се да признае той, тъй като в основата си бе човек на логиката. Но това, което истински го бе привлякло, бе очевидният ѝ имунитет към чара му. Всеки друг, който не бе чак толкова уверен в себе си, разумно би се отказал от всякакви следващи контакти с Дейзи Блек и нейния имунитет. Всеки, който бе пил по-малко, не би погледнал на студенината ѝ като на предизвикателство. Повечето хора гледаха на дъщерята на Хейзард Блек като на негово женско копие и благоразумно се оттегляха от бойното поле.

Етиен Мартел, херцог дьо Век и носител на още десетина по-малки титли, не беше като „повечето хора“ и с годините бе свикнал да гледа на себе си като на човек, способен да изпълни почти всяко свое желание.

А той желаше, внезапно реши младият мъж, да вкара студената мадмоазел Блек в леглото си. Това щеше да бъде като да опитоми някое диво същество или може би като да върже бурята, помисли той, а на орловото му лице се появи лека, хищна усмивка.

Наистина не можеше да устои на подобно предизвикателство.

— Готов ли си, дьо Век? — прекъсна мислите му гласът на един от другарите му по игра.

Етиен се усмихна още по-широко.

— Готов съм — отвърна той и прибра раздадените карти.

Дейзи бе забелязала погледа на Исм, когато я бе запознала с херцога, бе доловила лукавството в гласа ѝ, и се питаше какви бяха мотивите ѝ. В мига, в който графинята бе заговорила, бе разбрала, че двамата с Етиен са били любовници. В жестовете, в цялото им поведение се забелязваше онази особена интимност, която белязва завинаги отношенията от подобен род, които обаче, като се има предвид репутацията на дьо Век, той сигурно имаше с доста голяма част от женското население. Според онова, което бе чула, той бе най-търсеният мъж в Париж.

И следователно не представляваше интерес за нея.

Абсолютна противоположност на това, което Дейзи търсеше в един мъж, херцог дьо Век бе прекалено красив, прекалено очарователен, прекалено мързелив. Единствените занимания на мъже с неговия ранг бяха спортът и преследването на удоволствия. Според нея аристократичният идеал бе доста осъдителен и достоен за презрение. Това бе срамен начин да прахосаш живота си.

Което правеше необикновената ѝ реакция към херцога още по-смущаваща.

При тази мисъл тя замръзна неподвижно, ръката ѝ увисна във въздуха над сребърната четка върху тоалетната масичка. Още щом ги запознаха, с мъка бе успяла да устои на силния си импулс да протегне длан и да го докосне. Съзнателно или не, херцог дьо Век излъчваше впечатляваща мъжественост. Като че предлагаше безкрайни удоволствия дори с ленивата си усмивка, високото си стройно тяло и красивата си външност.

Този прелъстителен магнетизъм се излъчваше най-силно като че ли от очите му. Те имаха сензационно дълги и гъсти мигли и понякога, въпреки присъщото безгрижие на притежателя си, гледаха напрегнато и сериозно. Бяха тъмнозелени, с цвета на джунглата, като на някоя голяма, дебнеща котка. Дейзи потръпна при тази мисъл. А когато се бе навел над ръката ѝ, погледът му автоматично се бе задържал върху нейния за доста дълго време. В него прочете обичайната за този човек и несъзнателна от негова страна едва забележима покана. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не погали черните копринени коси на

приведената пред нея глава. В следващия миг се бе запитала какво ли би било усещането при докосването на силните мускули на раменете му, които се забелязваха под черното вечерно сако при всяка негово движение. Или пък как щеше да изглежда без сакото си.

Вероятно щеше да се опита да намери отговора на тези въпроси, ако бяха свързани с когото и да било друго. Не беше от срамежливите, помисли си младата жена, сграбчи решително четката и я прокара през косите си, като че с този жест можеше да изкара херцога от съзнанието си. Емоциите и чувствата не бяха нещо непознато за нея. Всеки, възпитан в културата на абсароките под открито небе във ветровитите северни прерии, разбираше дълбоките чувства.

Херцог дьо Век обаче бе прекалено наясно със силата на своя чар, беше прекалено уверен в способността си да привлича, бе истински похитител на женските сърца. Нямаше намерение да се превърне в поредната му любовна авантюра. Черните коси на Дейзи блестяха на светлината на свещите, докато прекарваше през тях традиционните сто четки, преди да остави гребена на масичката. Така. Най-после бе приключила с тази процедура. Както и с кратката си среща с херцога. Беше права, че бе съкратила дотоalkова запознанството им, мислеше си тя, докато връзваше прасковената панделка на ленената нощница на врата си. Нямаше никакъв смисъл да започва приятелство с човек, който гледа на жените само като на средство за постигане на удоволствие. С тази мисъл тя се плъзна в копринените чаршафи.

Сънят обаче бягаше. Музиката в балната зала на Аделаид се носеше нагоре по стълбите и влизаше през отворените прозорци на спалнята ѝ. Какво ли би било, размишляваше младата жена, носена от звуците на виенски валс, докато ноздрите ѝ се изпълваха с уханието на люляк, идващо от градината, да танцува с него, обгърната от ръцете му? Почувства се шокирана не само от тази идея, а и от живия образ, който тя породи в съзнанието ѝ. Това очевидно бе ефектът от музиката и ухаещия въздух, реши тя. Върнала се отново сред действителността, тя си пое въздух — това винаги ѝ действаше успокоително. Отказа да забележи странността на нуждата си от успокоение. Винаги се бе гордяла с благоразумността си, имаше си пълно доверие, доверяваше се на преценките си. Подценявайки необходимостта да се успокоява с

познатите си прийоми, тя си припомни, че както инстинктът, така и логиката ѝ бяха преценили херцога като неподходящ за нея.

За по-особените ѝ интереси, доуточни веднага тя. Херцог дьо Век, естествено, бе изключително подходящ и ценен в своя аристократичен свят. Намираше се в близки роднински отношения с кралското семейство, родословното му дърво в някои отношения може би бе по-чисто дори от кралското, богатствата му бяха пословични, личните му качества — вид, очарование, опитът му в спорта, лова и различните игри, успехът му сред жените — бяха сред най-ценените в средите на неговата класа.

Как при това положение бе успял да ѝ направи някакво впечатление, пък дори и най-слабото? Защо изобщо мислеше за него?

Той беше типичен, отегчен благородник, който се грижеше единствено за собственото си удоволствие. А нейните корени се намираха в безграничната свобода и в простикия начин на живот на предците ѝ, където удоволствието естествено бе част от живота, но не и негова цел, а общността на интересите осигуряваше съществуването на рода.

Дори професията ѝ бе избрана така, че да може да помага на своето племе. Баща ѝ я бе научил да разпознава действителността, да осъзнава връзката си с миналото. Фактът, че бе едновременно свързана с две култури, не бе нещо ново. Тази дилема съществуваше още от времето на първия контакт на индианците с белите хора. Разбираше какво означава асимилацията. Беше осъзнала какво ѝ е нужно, бе научила да прави компромиси и да преговаря, но под самодисциплината ѝ се криеше постоянното и непроменливо съзнание коя е тя всъщност.

Бе дъщеря на вожд, който от своя страна също произлизаше от род на вождове, чиито корени се губеха в зората на времето. Въпреки външния блясък, постигнат благодарение на скъпите тоалети, чуждите езици и обучението в първокласен колеж, тя си оставаше дъщеря на баща си.

И изкусителният, магнетичен херцог дьо Век бе забранен плод за нея.

На следващата сутрин обаче херцогът, чиито планове бяха напълно противоположни с нейните, уреди да бъде поканен на вечеря в тесен кръг в дома на Аделаид.

— Изненадвате ме, Етиен — каза Аделаид, поразена от факта, че дьо Век и Валентин закусят с нея. — Не знаех, че ставате толкова рано.

„Сигурно не знае и това, че собственият ѝ съпруг също става рано“ — помисли Етиен. Двамата с Валентин всяка сутрин ставаха призори, за да яздят докато е още прохладно и свежо.

— Навик от детството — отвърна учтиво той. — Обвинявам за него дойката си. Тя обичаше изгревите.

— Колко сантиментално.

Думите на Аделаид не бяха резултат от снисхождание. Тя бе искрено учудена, а мнението ѝ за херцога бе претърпяло истинска промяна.

— Много обичах Рени, когато бях дете — заяви искрено Етиен. — Тя бе моето семейство, моят приятел, моят другар в игрите.

Увъртането и хитрината му бяха почти непознати, чувстваше се уверен и сигурен в собственото си самоуважение. Това също приписваше на своята дойка, шотландката. Никой от родителите му определено не беше образец за подражание. Баща му имаше две страсти: хазарта и алпинизма. За щастие имаше успех и в двете, така че семейното богатство не бе пострадало от първата от тях и не затормозяваше особено често дома си с присъствието си. Все пак един ден късметът му изневерил, когато бил на височина четири хиляди и осемстотин метра и така Етиен бе станал следващият херцог дьо Век едва на дванайсетгодишна възраст.

За майка му ролята на вдовица се бе оказала също толкова безинтересна, както тази на съпруга и майка. Привлечена най-вече от гонитба на удоволствия, след изпълнението на съпружеския си дълг и осигуряването на наследник за рода, тя се бе отдала на дискретни развлечения с любовниците си по време на вечните отсъствия на мъжа си. След неговата смърт свободата и независимостта, за които мечтаела, се превърнали в действителност и в начин на живот. Очевидно бе наследил от майка си ненаситността към сексуалните приключения. Бяха станали приятели през юношеските му години, тогава, когато бе започнал да разбира по-добре характера на

интересите ѝ. Понастоящем тя бе негов довереник и предпочитан събеседник за обедите.

— Простете, че ви събудихме — добави с усмивка Етиен, разбрал колко усилия полага Аделаид, за да не се прозее.

— Ще ви простя, ако ми обясните каква е тази толкова важна причина, довела ви тук за закуска — обяви младата жена, която чувстваше повече любопитство, отколкото умора.

Тъй като Валентин никога не я беше будил преди единайсет, случаят сигурно беше от голяма важност.

— Етиен би искал да бъде включен сред поканените тази вечер — отвърна между другото мъжът ѝ, сипвайки още една лъжичка захар в кафето си. — Казах му, че ще бъдеш много щастлива да го видиш сред гостите си.

— Няма ли да скучаете? — обърна се Аделаид към херцога. — Поканили сме само няколко човека.

— Ако до мен седи мадмоазел Блек, няма да скучая — отвърна спокойно херцогът.

Човек не можеше да го обвини в прикритост. Беше се изразил пределно ясно. Това обясняваше и причината за ранната му утринна визита.

— Тя не е ваш тип, Етиен.

Аделаид го погледна така, както би постъпила една майка с любопитния си син.

— Нека сам да преценя това, Аделаид.

Гласът на дъо Век звучеше меко, изражението му бе непроницаемо. Младата жена повдигна вежди и леко помръдна рамене, типичен парижки жест.

— Само после не казвайте, че не съм ви предупредила — отвърна бодро тя, докато обмисляше интересните последствия от настоящите усилия на херцога. — Дейзи е по-вироглава дори от Емпрес, инат е и със силно развито чувство за независимост. Сигурно е от въздуха в Монтана. Няма да бъде стговорчива.

— В това се убедих сам снощи, когато се запознахме — отвърна с лека усмивка Етиен. — Въпреки това я намирам за очарователна.

Може би очарователността ѝ се дължеше на пикантното предизвикателство, което представляваше една жена, обърнала му гръб. Не можеше да си спомни това да се бе случвало преди.

Разчел правилно изражението върху лицето на херцога, Валентин се почувства задължен да го предупреди:

— Дейзи е наша гостенка, Етиен. Няма да позволя да ѝ направиш нещо лошо.

Дьо Век се бе разположил в един стол до прозореца с такъв вид, като че всеки ден закусваше заедно с принц и принцеса дьо Шантел.

— Бъди спокоен, Валентин — успокои приятеля си той.

Двамата наистина закусваха заедно много често, обикновено в дома на херцога. — Нямам намерение да изнасилвам дамата.

В гласа му се долавяше спокойната увереност на мъж, свикнал да бъде обект на любовни аванси, да бъде търсен, а не той да търси.

Аделаид се разсмя. Звукът бе ярък, вибриращ, светъл като струящото през прозорците слънце.

— Вие, мъжете, сте... — Тя се усмихна разбиращо над ръба на чашата си с чай, проследявайки с поглед двамата мъже, които изглеждаха като момчета така, както бяха по ризи и панталони за езда. — ... много наивни във връзка с Дейзи.

Дейзи почти се обърна с намерение да излезе от гостната тази вечер, когато забеляза разположилия се в един от бродираните столове пред камината херцог дьо Век, стиснал чашка с някаква течност в широките си длани.

Когато младата жена влезе в стаята, очите им се срещнаха, като че той бе очаквал появата ѝ. Дейзи нямаше намерение да остави у него впечатлението, че присъствието му не ѝ беше безразлично.

Въпреки, че той нито веднаж не се приближи до нея през последвалия половин час преди обявяването на вечерята, тя на няколко пъти улови върху себе си погледа му... и тогава той ѝ се усмихваше с тази своя обещаваща удоволствие усмивка, която успяваше същевременно, освен несъмнено чувствена да бъде толкова приветлива и нежна.

По тялото ѝ пробягнаха горещи тръпки, когато той ѝ се усмихна. Преструвайки се, че не забелязва нищо, тя се опитваше да потуши тези горещи тръпки, без да е сигурна дали те се дължат на гняв или на очакване, без да иска да признае, че изпитва каквито и да било чувства,

свързани с тъмнокосия красив мъж сред групичката, дискутираща оживено играта на поло.

Той като че не участваше в разговора, освен когато му зададяха директен въпрос, отбеляза младата жена и в следващия миг се смъмри сама, че обръща такова внимание на заниманията му. Преди да заспи миналата нощ вече бе обсъдила невъзможността за каквато и да било връзка с печално известния херцог дьо Век, припомни си тя и се обърна отново към дамите, насядали около Аделаид. Насила насочи цялото си внимание към предимствата на розовите диаманти, последен вик на модата в областта на аксесоарите, и се концентрира в дискусиата, посветена на бижутата и прическите. Чу с облекчение да обявяват, че вечерята е сервирана точно в мига, в който херцогиня Монтен я запита за мнението ѝ във връзка с комбинирането на жълти и розови диаманти в едно украшение.

Облекчението ѝ обаче не трая дълго, тъй като херцог дьо Век се представи като неин съсед по маса, и с лек поклон ѝ предложи ръката си, за да я придружи до трапезарията. Той ѝ се стори, може би заради изненадата ѝ, огромен така надвиснал над нея. Не можеше да устои на близостта му, която разрушаваше твърдото ѝ намерение да се държи резервирано. Искаше ѝ се да попита: „Защо правите всичко това?“. Наоколо обаче имаше прекалено много хора, а подобен въпрос би навел на мисълта, че той прави нещо, за което може би и не бе помислил, както и би издал възбудата ѝ. Затова тя съдържа напирещите да излязат от устата ѝ думи, когато херцогът рече любезно:

— Добър вечер, мадмоазел Блек. Колкото мене ли сте гладна?

Тя стана от стола си и го изгледа остро, питайки се дали нарочно бе вложил този двоен смисъл в думите си, или тя просто бе изтълкувала неправилно словата му.

Реакцията ѝ накара Етиен да се усмихне леко, тъй като коментарът му беше напълно безвреден. „Колко приятна е възбудата ѝ“ — помисли си той.

— Пропуснах обяда си — продължи да говори невъзмутимо той, като че всеки ден от седмицата му се налагаше да успокоява сексуално възбудени млади дами, което всъщност, не бе кой знае колко далече от истината. — Играх поло.

Дейзи си пое дъх, леко успокоена, и леко подпря длан върху ръката му. Очевидно преиграваше, този човек сигурно не бе способен

на двусмислици. Забележката му за пропуснатия обяд вероятно бе напълно безобидна. Подобни хитрости не бяха по силите му. Играл поло. Това бе основното му занимание. А когато не играеше поло, ходеше на лов, играеше хазартни игри или се забавляваше с чуждите съпруги. Типичен представител на расата със синя кръв. Цели поколения от безполезни и мързеливи хора. Когато влязоха в трапезарията, тя вдигна поглед към него и каза с известно напрежение в гласа:

— Вие никога не работите, нали?

— Играта на поло днес не бе лека работа — отвърна любезно той, без да обръща внимание на заядливата ѝ забележка и се усмихна. — Мисля, че отслабнах с цели два килограма.

— В такъв случай как ли трябва да са се потрудили конете за поло, при положение, че носят и вашата тежест.

Започнаха да обикалят малката маса, подредена за десет души, търсейки картончетата с имената си.

— Струва ми се прекрасно, че си имате професия, мадмоазел Блек.

След като той не правеше въпрос от необикновения ѝ избор на професия, не виждаше причина пък тя да се заяжда с привидната му липса на занимание.

— Към моите коне за поло се отнасят кралски.

— Бедни създания, които припечелват с мъка колкото да издържат семействата си.

Тонът ѝ беше същият, като предишната нощ — умишлено неутрален. В него той долови известно задоволство, като че бе спечелила точка за своя отбор или за клиента си в съда.

Той спря. В първия момент младата жена реши, че е постъпил така, защото думите ѝ са оказали нужното въздействие, но после разбра, че просто бе открил местата им.

— Вие социалистка ли сте, госпожице? — попита меко той, отпрацайки с жест лакея, тъй като възнамеряваше сам да я настани на стола ѝ. — Доколкото разбрах, радикализмът е най-новата мода сред интелектуалците.

— Не е нужно да си социалист — противопостави се тя, вдигайки полите си, така че Етиен да може да бутне напред стола, — за да се интересува от живота на хората.

Голите ѝ рамене бяха на сантиметри от дланите му, възбуждащи, гладки като кадифе. Искаше му се да попита: „А ако стана социалист, ще останете ли с мен тази нощ?“. Той беше изключително гъвкав и отстъпчив човек. Вместо това рече:

— Колко сте права. — И след като ѝ подаде салфетката, се настани до нея на свой ред.

За да запознае по-добре събеседницата си с действителното състояние на нещата, а може би и за да ѝ се хареса, херцогът добави:

— Бихте ли се почувствали по-добре, ако разберете, че имененията ми бяха дадени за пример във „Фигаро“? Очевидно през вековете сме успели да развием някаква форма на комунално управление и разпределение на печалбите между фермите и работниците. Предполагам, че за това трябва да се винят утопичните принципи на прапрадядо ми.

— И вие не сте съгласен с това.

Това беше типичен глас на адвокат, макар, подобно на неговия, да звучеше учтиво, резултат на дългогодишна практика.

— Напротив — усмихна се Етиен, изпитвайки желание да заличи с целувка недоволните бръчици по лицето ѝ. — Хваля предвидливостта му. Именията ми наистина дават много големи печалби. Вие, несъмнено, имате сериозен принос за добруването на вашето...

Той спря, тъй като не искаше да я обиди, използвайки невярната дума.

— „Племе“ е точната дума, господин херцог.

В тона ѝ се долавяше нещо ново, някаква докачливост, като че бе прекарала живота си в обяснения, предназначени за света извън расата ѝ.

— Да, разбира се — отвърна той, внимавайки, както винаги, да не нарани културните представи на когото и да било. — Разбрах от Емпрес, че вашите хора живеели при много добри условия. Страната ви е наистина завидна.

„Почти се усмихна“ — отбеляза младият мъж. Беше улучил темата, която вълнува красивата мадмоазел Блек от Америка. Сърцето ѝ принадлежеше на Монтана.

— Израснах в планината — съобщи почти предизвикателно тя.

Херцог дьо Век се запита колко ли пъти беше изтърпявала обиди и клевети. Явно — достатъчно, за да заеме войнствена позиция, когато стане въпрос за индианския ѝ произход.

— Имах късмет да пътувам из тези места и многократно да участвам в лова преди години. Това, което преживях, беше наистина изключително.

Дейзи знаеше добре за какъв лов ставаше дума. Беше виждала подобни ловни експедиции неведнъж: десетина водачи, трийсетина коня, поне шест фургона, които осигуряват нещо като селска къща наред пустошта. И, естествено, наставаше истинско клане на животни, за да се достави удоволствие на богатите ловци.

— Израснах в едно от онези селца, в които се правеха подобни ловни експедиции като тази, в която сте участвали. Живеех във вигвам.

Повечето богати ловци предпочитаха да стоят по-надалеч от поселищата и гледаха на индианците като на част от пейзажа — живописни благородни диваци, или просто като на диваци, но във всеки случай — нищо повече от сценичен детайл. Младата жена почувства изненада, че това безразличие все още можеше да я възмути — мислеше, че отдавна е претръпнала и е неспособна да изпитва подобно безсмислено раздражение.

— Беше ни осигурено удоволствието да спим във вигвам, госпожице — отвърна спокойно херцогът, без да обръща внимание на презрителната ѝ забележка, истински влюбен в спомените си от дивия запад. — Когато спиш, няма нищо по-красиво от светещите над главата ти звезди и нищо по-меко от леглото от кожи...

Думите му накараха приятните спомени да оживеят.

— Или пък от прозиращото през стените на вигвама утринно слънце — добави тя.

Дочул оживлението в гласа ѝ, Етиен се чувства странно въодушевен от майсторството си. Колко тривиално и същевременно — колко вълнуващо бе да стане причина в очите ѝ да проблеснат огънчета. Почти веднага си припомни, както бе направила преди малко тя, че трябва да се впечатлява по-малко от нейните ум и близост.

Дейзи не желаше да пилее чувствата си по един очарователен прелъстител като херцога. Той от своя страна предпочиташе нещата да се развиват по познатия начин. Единственото, което го интересуваше, бе да се позабавлява. Нямахше намерение да включва и емоциите си.

И двамата бяха сигурни — върнатата логика щеше да се окаже решаваща както винаги досега в живота им.

Така че тази нощ двама души разговаряха край маса, отрупана с изкусно приготвени блюда и много от най-качествените вина на Валентин, като се чувстваха господари на съдбата си.

Дьо Век постепенно смекчаваше някои от най-крещящите предразсъдъци на госпожицата както към него самия, така и към неговата класа.

С минаването на времето, Дейзи се чувстваше все по-успокоена. Херцогът беше най-обикновен човек — разбира се, с много по-привлекателна външност от повечето хора, не можеше да му се отрече, че бе изключително чаровен. Беше успяла обаче да се пребори с необяснимите си предишни желания и чувственото привличане, което изпитваше към него. Усещаше се отново господар на действията си.

Херцогът беше не по-малко самодоволен. Не беше крил сексуалността си от юношеските си години. Маскарадът сам по себе си бе вълнуващо еротично преживяване. Беше играл ту обречъл се на въздържание монах, ту женомразец, предлагащ само приятелството си. Много често се бе чувствал като Големия зъл вълк, облечен като бабата в „Червената шапчица“.

Обсъдиха вълненията във връзка с влизането на господин Лекал в Камарата на депутатите и бяха единодушни в неразбирането си на необикновената творба на Русо, представена на изложбата на независимите художници през миналата седмица. „Не му липсва ум“ — откри Дейзи, променяйки отчасти първоначалното си мнение за мързеливия херцог дьо Век. Той от своя страна намери госпожицата толкова ерудирана, колкото и бе предполагал, както и учудващо приятна.

По време на десерта херцогът попита Дейзи дали е видяла разположената край Отел Субиз частна антропологична колекция на професор Мартел, посветена на номадите.

Тя вдигна очи в мига, в който леденият плод почти бе достигнал устата ѝ. Някой ден ще трябва да я почерпи със заледени малини, реши той. Гледката на леко разтворените ѝ само на сантиметри от ледените плодове устни, се оказа сериозно изпитание за намерението му да не се впечатлява. Тя изчака малините да се разтопят в устата ѝ, преди да

отговори. Етиен се запита дали не си играеше с него, или действително бе толкова невинна.

— Не, не съм я виждала — отвърна след малко тя, — нито пък съм чувала за професор Мартел.

Така както бе вдигнала учудено вежди, той отново се запита дали беше чак толкова опитна кокетка или бе наистина така свежо наивна.

— Изследванията му доказаха миграцията на многобройни племена през някога съществувала суша, свързваща първоначалната им родина с Аляска. Вашите предци, несъмнено.

Гласът му, както през цялата вечер, звучеше неутрално. Разбра, че я е заинтригувал, така че забързано продължи.

— Вашите и моите предци може би са били едни и същи. С помощта на лингвистиката корените на бащиния ми род са проследени до централните равнини на Азия. Въпреки, че племената са се разделили географски преди няколко хиляди години.

— Предците ни не са едни и същи, господине — рече натъртено, макар и учтиво Дейзи, — нито пък са били, дори и преди няколко хиляди години.

„И слава богу“ — помисли Етиен, поглъщайки с поглед прекрасните ѝ голи рамене и възбуждащо деколтето.

— Само в антропологичен смисъл, мадмоазел — усмихна се любезно той. — Пределно ми е ясно, че нашите интереси и произход са съвсем различни. Ако все пак искате да чуете едно по-пълно и точно обяснение, ще бъда щастлив да ви уредя среща с Жорж. Музеят е частен, но той ми е братовчед.

Това обясняваше нещата. Скитащите племена и предисторическата антропология едва ли интересуваха херцога, чиито график бе прекалено претрупан с играта на поло, лова и жените.

— Може би някой ден по-нататък, господин херцог — отвърна Дейзи.

Гласът ѝ отново прозвуча резервирано. Въпреки че темата я интересуваше, тя предпочиташе да има възможно най-малко контакти с дьо Век.

— В момента съм прекалено заета с възложената ми от Емпрес задача. Името на дъщеря ѝ трябва да бъде вписано в регистрите на рода Джордан, за да се уреди наследството ѝ. Трябва да придвижа и доста други правни въпроси, свързани с Емпрес и семейството ѝ.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Младата жена го погледна с нескрито учудване. Как би могъл да ѝ помогне?

— Министърът на правосъдието ми е шурей — отвърна със спокойна увереност Етиен, който знаеше не по-зле от Дейзи, че не справедливостта движи колелата на правосъдието.

Гладкото движение на въпросните колела зависеше най-вече от подлизурската смазка на влиянието, властта и парите.

— Да не би да сте роднина с всички, които имат някаква важност, господине? — попита Дейзи.

Студенината в гласа ѝ напомняше блестящи снежни кристалчета. Роднинските му връзки с претендента за трона, както и с парижкия архиепископ, бяха всеизвестни. Сега и министърът... А собствените ѝ взаимоотношения с министъра бяха доста затруднени. Не ѝ беше приятно, че кавалерското държане и влиянието на херцога вероятно щяха да се окажат по-ефективни от опита и знанията ѝ в правото.

„Колко приятно би се почувствал този, който успее да разтопи сдържаността на тази млада дама“ — помисли си Етиен.

— Всъщност, би могло да се каже — ослепи я с усмивката си той. — И за мен би било чест да поставя семейните си връзки на вашите услуги, мадмоазел. — „Както и някои други неща“ — добави радостно наум той. — Ако мога да ви бъда полезен с нещо, моля ви, не ми отказвайте това удоволствие.

— Благодаря, но мога да се справя и сама.

Дейзи бе свикнала с мъжката съпротива срещу жените адвокатки, с невидимата или явна преграда, поставена на входа към мъжката територия. Затова парижките предразсъдъци не бяха нещо ново за нея. Щеше да изпълни задачата си. Аделаид вече ѝ бе предложила съдействието на Валентин, така че херцогът не бе първият, чиято помощ отказваше.

— Не бих искала да отсъствате заради мен от играта на поло — добави тя.

Без да се засяга от сарказма ѝ, той отвърна:

— Може би преуморените ми понита биха оценили почивката.

Познавайки добре антифеминистките възгледи и реакционното мнение на шурей си Шарл по повод даването на равни права на жените, Етиен добави като че между другото:

— Предложението остава в сила, в случай, че промените мнението си.

След което, сякаш правата на жените като цяло и борбата на Дейзи с министерството на Шарл, в частност, бяха свързани с кулинарните му удоволствия, попита:

— Не обичате ли фазан?

Херцогът се бе хранил със завиден апетит и очевидно удоволствие по време на разговора им. Събеседницата му бе започнала да се чуди как можеше да бъде толкова слаб и строен при подобно чревоугодие.

— Вече ядох прекалено много.

— Почти не сте яли.

Изненада се, че бе забелязал това.

— Затова пък вие ядохте за трима.

Веждите му се вдигнаха незабавно.

— Така ли мислите. Трябва да го изгарям.

Леката му усмивка беше или многозначителна, или напълно безобидна. Дейзи не беше сигурна, затова реши да го възнагради със съмнение, вместо с обвинение. Етиен помръдна ножа си.

— Имате ли нещо против да изям и вашия? Срамно е да се прахосва талантливата интерпретация на „фазан по ловджийски“ на Арман. Като че ли го е приготвил специално за мен. Знае, че това е любимото ми ястие.

— Заповядайте — предложи Дейзи, като погледна подозрително плътно прилепващата по тялото му бяла брокатена жилетка.

Уверила се, че по стройното му мускулесто тяло няма и грам излишна тлъстина, тя внесе поредната малка промяна в предишното си мнение за херцога като за ленив аристократ.

— Сигурно сте се научили да готвите като дете? — отбеляза между две хапки събеседникът ѝ. — Абсароките имат ли нещо подобно на „фазан по ловджийски“? Той става прекрасен и когато е приготвен при полеви условия.

Младата жена се бе облегнала на стола си. Угощението от десет блюда бе с осем блюда повече от нормалния ѝ апетит.

— Приготвяме фазана с местни зеленчуци, но вкусът му е доста по-различен и... да, някога готвех, въпреки че вече, страхувам се, съм забравила тези си умения.

Ръцете му бяха изключително големи и загорели от слънцето. Изглежда не яздеше с ръкавици.

— Летните лагери ми дават възможност от време на време да поопреснявам спомените си — продължи тя, като несъзнателно се възхищаваше от силната му челюст, — но все по-рядко имам възможност да прекарвам дълго време там, горе в планината.

— Колко жалко — обърна се към нея той, — ... заради планината, искам да кажа. Готвенето, естествено, не влиза сред изискванията към репертоара на една красива жена.

Внезапно изпита любопитство, защото ѝ се стори, че долови съжаление в гласа му. Вероятно се бе объркала, реши в следващия миг тя — със сигурност жените от неговата класа от векове дори не са се доближавали до кухнята. А когато се замисли върху изказването му за репертоара, вече бе сигурна, че не го бе разбрала добре. Забележката му криеше чиста господарска арогантност.

— Мислите ли, че изобщо има някакви изисквания? — попита много тихо тя.

Схващането, че жените имат репертоар и неговата цел ѝ се сториха върха на шовинистичната глупост.

Доловил резкостта в тона ѝ, младият мъж разбра, че е засегнал някакво слабо място. Като американка, тя автоматично минаваше в авангарда на независимите жени. А като индианка, извършила достойния за възхищение подвиг да стане адвокатка, определено се издигаше доста над нормата. Тя беше рядкост. И тъй като той желаше тази рядкост, реши да я предизвика, защото подозираше, че разгорещените спорове могат да я заинтригуват повече от обикновения протокол на съблазняването. Това му предположение се базираше върху личния му опит с жените по принцип, а не конкретно с адвокатки от племето абсароки. Струваше му се, че тя, също като него, предпочита предизвикателството. И, естествено, щеше да ѝ бъде приятно да победи. Както и на него. На това място на съревнованието обаче свършваха претенциите за равенство. Той възнамеряваше да победи. Както дамата, така и страстта ѝ.

— Има някои основни изисквания, разбира се — отвърна любезно той и премести настрани празната си чиния, за да може да се концентрира върху приятната червенина, породена от гняв върху бузите ѝ.

— Като например? — осведоми се хладно тя.

Златистата ѝ кожа бе порозовяла от раздразнение.

— Да речем — красота — отвърна невъзмутимо той, без да изчака одобрението ѝ — бе взел разгорещения ѝ поглед за знак на съгласие. — Добротата, жизнерадостността мисля, че са също важни. И никога не вреди, ако една жена може да язди и танцува добре.

— Съдейки по вашето описание, господин херцог — започна Дейзи с лекота, свидетелстваща за огромното ѝ самообладание, — бих се осмелила да отбележа, че единственото качество, което пренебрегнахте в този кратък каталог, е достъпността.

— Прецених, че не е нужно да го споменавам. Всички жени са достъпни.

Събеседничката му стисна здраво ръце, за да не го удари заради самодоволството му.

— Вие, естествено, сте женен.

— Да.

— Съпругата ви също ли практикува тази „достъпност“?

Надяваше се да нарани гордостта му.

— Страхувам се, че изобщо не съм обръщал внимание на това — отвърна меко той.

Гордостта му никога и по никакъв повод не бе била свързана с неговата съпруга. Бракът им беше съюз между династиите, уреден още когато двамата с Изабел бяха съвсем малки. Традицията за свързване на силните фамилии посредством брака беше вековна и много практична. Връзката им не бе плод на любовта и всичките им приятели го знаеха прекрасно.

Някога, много отдавна, се беше чувствал доста нещастен заради брака си и бе завиждал на тези от приятелите си, които бяха успели да намерят любовта в брака по сметка. Младежките му чувства на съжаление бяха преминали, както и младостта му, и двамата с Изабел водеха съвместно съществуване, характерно за повечето от аристократичните семейства. Той се грижеше за именията, тя — за многобройните им домове, разговаряха рядко, когато се случеше да прекарат заедно някоя вечер вкъщи. Искаше му се да каже поне, че тя бе отгледала децата им, но в действителност това бяха сторили дойките и гувернантките. И въпреки че бракът им никога не му бе носил радост, той бе благодарен на Изабел за това, че го бе дарила с

две деца, които обожаваше. Близнаците се бяха родили точно девет месеца след сватбения им ден, при което Изабел бе дала ясно да се разбере, че с това съпружеските ѝ задължения са приключили. Затова отговорът му на въпроса на Дейзи, макар и може би нелюбезен, бе верен. Вече нямаше причина, след като Изабел бе изяснила позициите си, да се отдава на излишни неприятни разсъждения кой за кого бе достъпен.

— Вижте — каза той с внезапно променено настроение, както ставаше обикновено, когато се споменеше за съпругата му, — съжالياвам, че ви ядосах. Опитът ми да ви подразня беше истинска детинщина. Извинявам се.

Тонът и изражението му се бяха променили така ненадейно, толкова неочаквано и нехарактерно, че събеседницата му се взря в лицето на Етиен, опитвайки се да различи признаци, че той продължава да ѝ се надсмива. Очите му ѝ се сториха по-тъмни под надвисналите вежди, като че бяха засенчени от някаква неуловима мъка.

— Приятели ли сме? — попита нежно той, а бронзовата му длан като че внезапно бе замръзнала пред нея. — Вие сте красива, интелигентна, изключително уверена в себе си млада жена и аз съм сигурен, че семейството ви много се гордее с вас.

След кратко колебание Дейзи осмисли странния комплимент, опитвайки се да прецени доколко искрен бе той. После, усмихвайки се срамежливо, пое ръката му.

В този момент му се стори много млада, а усмивката ѝ — неуверена и невинна. Тя леко притисна една в друга сочните си розови устни, добавяйки лека чувственост към нея. И Етиен Мартел, двайсет и седмият херцог дьо Век, се усети обхванат от изненадващи, непознати, силни емоции.

Давайки си моментално сметка за силното въздействие, което бе оказала усмивката ѝ върху му, херцогът, типичен продукт на своята класа и пол, започна да търси обяснение на това, което изпитваше. Красотата ѝ беше безупречна. Естествено бе, че го е привлякла. Вече си бе дал сметка за това привличане, всъщност, именно то бе причината тази вечер да се намира тук. Освен това тя бе необикновена жена — рядко съчетание между красота и интелигентност. И естествено, бе предизвикала нещо повече от нормалната му реакция

при вида на една очарователна жена. Може би бе зашеметен от съчетанието от екзотични качества на червенокожата раса и на далечния див запад, които прозираха под външното лустро. Може би очакваше да бъде изяден жив щом веднаж я вземеше в леглото си и тялото му изгаряше от нетърпение. А може би това бе просто реакция на възрастта му — на следващия си рожден ден щеше да навърши четирийсет — и цъфтящата ѝ младост бе завъртяла главата му.

Тогава, с развитата до съвършенство от многогодишната практика вещина, той помете всички необясними въпроси и веднага се възползва от предимствата си.

Тя се усмихваше искрено, малката ѝ длан се криеше в неговата, упоителното ѝ ухание изпълваше ноздрите му.

— Искате ли да танцуваме? — усмихна се любезно той, нищо в грациозните му маниери не ѝ се струваше заплашително. — Мисля, че достатъчно уважих блюдата на Арман, а и чувам, че музикантите на Аделаид вече се настройват.

Изведнъж тя престана да обръща повече внимание на неща, с които би трябвало да се съобрази, като например: скандалната му репутация, необходимостта да стои по-надалеч от любимеца на парижанките, славата му като непоправимо неверен и непостоянен. Чувствата, които винаги досега я бяха карали да не понася мъжете, които са толкова красиви, че могат да живеят единствено от външността си — практични съображения, които я бяха направили безчувствена към ослепителните усмивки и култивирания чар — бяха изоставени на заден план. Единственото, което усещаше в момента, бе топлината и силата на ръката му, обхванала нейната.

— Обикновено не танцувам — каза тихо той.

Младата жена разбра какво искаше да ѝ каже. Спокойствието и искреността му я смириха.

— Бих танцувала — заяви тя и кимна леко.

Диамантите на ушите ѝ проблеснаха при това движение и в този момент му се прииска да ѝ подари диамантите на баба си и да ѝ каже: „Заповядай... ти ще ги разкрасиш“.

Тъмните ѝ коси и кожа бяха в прекрасен контраст с техния блясък, подобно на звездите сред нощното небе.

Аделаид и Валентин се спогледаха, когато херцогът се извини от името на Дейзи и от свое име, и стана от масата.

— Преди десерта? — възкликна една млада пухкава матрона, вперила лаком поглед в ягодовия сладкиш, поднесен току-що от един лакей.

— Ще опитаме десерта по-късно — отвърна учтиво Етиен, без да пуска ръката на Дейзи.

— Дотогава той може да е свършил — настоя дамата, искрено загрижена, че някой може да изпусне този истински шедевър на главния готвач.

Херцогът само се усмихна, сдържайки нелюбезния отговор, който напираше да излезе от устата му.

— Имаш ли нещо против, Аделаид, ако изоставим ягодовия сладкиш? — попита Дейзи.

— Разбира се, че не. След малко и ние ще се присъединим към вас — каза тя и ги отпрати с мила усмивка.

„Прекрасна двойка са“ — отбеляза наум Аделаид, когато Дейзи и херцогът излязоха от стаята, и двамата високи, чернокоси и с матова кожа. Може би Етиен не беше загорял от слънцето, може би корените му наистина се криеха в азиатските равнини, както бе споменал по време на вечерята. Това щеше да обясни и необикновените му очи. Трябваше да попита Каролин, която го бе забавлявала преди две години, когато бяха плували покрай Сардинските брегове. Тя трябваше да знае дали външността му се дължи на слънцето или той си беше естествено тъмен.

— Някакви изисквания? — попита Етиен и погледна Дейзи, докато стояха наред покрития с паркет под на малката стая, която тази вечер щеше да играе ролята на бална зала за малобройните гости на Аделаид.

— Да не бъде нещо енергично — усмихна му се тя. — Струва ми се, че ми се приспа от всичката тази храна.

Въпреки че думите ѝ го изкушаваха да предложи поне хиляда различни отговора, той предпазливо се въздържа да ги изкаже. Не трябваше да бърза.

По негова поръчка музикантите засвириха нежен валс и когато младият мъж обхвана Дейзи в обятията си, и двамата изпитаха странни усещания. Странни за херцога, прекарал целия си живот в търсене на

различни форми на прекалени удоволствия, не по-малко странни и за Дейзи, изпитваща неопределено чувство, че търси нещо. И двамата усетиха едно и също — облекчение.

Тя вдигна лице към него, докато двамата се носеха уверено из стаята, Дейзи танцуваше без напрежение в синхрон с него, стройното ѝ елегантно тяло в ръцете му се движеше без усилие.

— Трябва да можете да яздите — каза херцогът, усмихна се и добави закачливо, — въпреки че това не е сред изискванията. Просто исках да кажа, че сте изящна танцьорка.

— Прекарах голяма част от първите дванайсет години от живота си върху гърба на конете. Преследвахме бизони.

Усмивката ѝ отразяваше както удоволствието ѝ от тези спомени, така и прекрасното ѝ самочувствие в момента.

— Ще трябва да појздим заедно.

Направи му впечатление, че непрекъснато се опитваше да намира обяснение на всяко ново усещане.

— Искам да кажа, че можем да яздим в Булонския лес. Рано ли ставате?

Тя се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ.

— Простете. Не възнамерявах да намеквам каквото и да било. За първи път в живота си — добави с игриво извиване на устните той.

— Благодаря — отвърна протичко Дейзи, давайки си прекрасно сметка за значимостта на краткото му доуточнение. — А аз пък за първи път в живота си все още не съм претеглила следващите по хронологичен ред десет възможности.

— Това да не е следствие от религиозен опит? — попита Етиен с широка усмивка, напомняща за светски удоволствия.

Нейната усмивка пък му навя спомени за слънчевите небеса от детството му.

— Ако беше така, църквите щяха да бъдат претъпкани с народ.

— Как успявате така лесно да четете мислите ми, мадмоазел Блек? — Гласът му се бе превърнал в шепот.

— Може би защото мислите ни са в пълен синхрон, господин херцог.

Гледаше го право в тъмнозелените, с цвят на растителността в джунглата, очи. „Разкошна“ бе най-подходящата дума, за да се опише черната красота на собствения ѝ поглед.

— Дали тази хармония би придобила и по-реални форми, мадмоазел Блек?

Той спря рязко, обърквайки музикантите, които пропуснаха две времена, преди да продължат да свирят. Етиен обаче не пусна талията ѝ. Всъщност той постави другата си ръка в долната част на гърба ѝ и нежно я придърпа още по-близо до себе си. Роклята от сребрист тюл на младата жена подходеше прекрасно на блясъка на диамантите ѝ. Така, застанала до високия, силен херцог, черен като дявола в строгия си вечерен костюм, тя изглеждаше нереална като лунен лъч.

— Уви, мосю — отвърна тихо, с леко съжаление в гласа тя, без да отделя длани от черния атлаз на реверите му, — вашата репутация ви преследва. Как бих могла да се превърна в поредната ви любовна авантюра?

— Доста груба дума за удоволствието, мадмоазел. — Гласът му бе едва доловим.

— Не удоволствието поставям под съмнение, Етиен — за първи път го нарече с малкото му име тя, — а по-скоро неговата продължителност.

— Обещание ли искате?

Никога не го бяха питали така открито. Жените обикновено засягаха тази тема, използвайки по-заобиколни пътища.

— Не мисля, че искам точно това. — Черните ѝ очи го гледаха втренчено.

— Какво искаш?

След като щяха да бъдат прями, нямаше ли право и той да зададе един директен въпрос?

— Нещо — отвърна съвсем тихо тя, — което не мисля, че би могъл да ми дадеш.

— Ти не ме познаваш — отговори също толкова тихо той. — Не знаеш, какво мога да ти дам.

— Знам що за човек си. Това е игра за теб.

— Това може да бъде игра и за жените.

— Не искам това.

Той помълча за миг, докато стояха наред стаята, наслаждавайки се на рядката красота от близостта си, като че усещането за магия нямаше нищо общо с обсъжданата от тях тема.

— Всичко това е съвсем ново за мен — каза най-после той.

Дейзи се усмихна.

— Не мисля така. Всъщност — продължи тя с тон, който според Етиен вероятно използваше, когато трябваше да разясни нещо на клиентите си, — всичко това ти е напълно известно. Струва ми се, че разясних позициите си.

— Излиза, че скрупулите ти не са свързани с този акт, а с мен.

Младата жена въздъхна и поне това му достави удоволствие.

— Да — отвърна най-после тя.

Той бе по-опитен от нея, безкрайно по-опитен.

— Много добре — каза привидно примирен той, като че, макар и против волята си, се отказваше от по-нататъшното ѝ ухажване. — Разбирам. Жалко, че не мога да променя миналото си. Но ти танцуваш превъзходно, най-красивата жена в Париж си и това също ми стига.

Защо ли, запита се Дейзи, се чувстваше така, като че е загубила нещо важно?

На следващата сутрин Дейзи намери в подноса със закуската си бележка и ухаещо букетче виолетки.

„На Жорж ще му бъде приятно да ти обясни защо най-вероятно е невъзможно да имаме едни и същи предци. Ако желаш... музеят ще бъде отворен за теб в един час. Ще ти изпратя каретата си.“

Луксозната хартия с герб в единия ъгъл бе подписана с едно стремително „Е“ и кой знае защо, на младата жена ѝ стана приятно, че ще го види, въпреки че бележката му беше доста неясна. Срещата само за нея ли беше?

Очевидно да, реши тя, след пристигането на екипажа. Херцогът го нямаше. Както и би трябвало да бъде, размишляваше тя, докато се настаняваше в средата на меката кадифена седалка и приглаждаше полите на роклята си с нехарактерен за нея изискан жест. Дейзи не бе от тези, които се впечатляват от гънките и рядко обръщаше внимание на модата. На членовете на семейството ѝ би се сторило твърде странно, че бе оставила в стаята си разхвърляни седем тоалета, очевидно обличани и недоволено изоставени. Ако я бяха попитали за причината, тя вероятно би измърморила нещо за неподходящите за топлия ден материи на опитаните рокли. Естествено, не очакваше херцога.

Миналата нощ тя недвусмислено бе отхвърлила авансите му. Тази сутрин той бе превърнал в действителност поканата си, знаейки интересите ѝ, но също така недвусмислено се бе въздържал от по-нататъшни контакти с нея.

Всичко бе ясно и недвусмислено.

Чувстваше се доволна при мисълта, че му бе отказала.

Беше доволна, нали?

Младата жена обърна поглед към градския пейзаж, стелещ се пред прозорчето на каретата, тъй като търсеният отговор се бавеше. Не ѝ се искаше да признае, че емоциите ѝ не отговаряха напълно на определението „недвусмислени“.

Жорж Мартел, втори син на втори син, беше слабо подобие на магнетичния херцог. Академичният прах бе смекчил мъжествеността, така набиваща се на очи у братовчед му. Маниерите му обаче бяха също толкова безупречни, а гласът му — също толкова неустоим, когато се впусна в обяснения за започнатите си преди десетина години изследвания.

— Дватамата с Етиен обходихме надлъж и нашир Русия в началото на осемдесетте години, проследявайки миграционния маршрут към Северна Америка през Алеутските острови. Пътувахме в продължение на две години.

— Херцогът е бил на научна експедиция?

Скептицизмът в гласа на Дейзи бе повече от очевиден.

Жорж погледна младата жена, седнала срещу него. Лятната ѝ рокля бе като цветно петно от ухаеща женственост сред претъпкания с книги кабинет. Ученият се запита защо ли Етиен го бе помолил за тази визита. Дали защото е решил, че като индианка темата трябва да я заинтригува? Най-вероятно причината не беше чак толкова проста. Гласът на братовчед му му се бе сторил доста смутен, когато бе заговорил за нея. А това наистина бе необикновено. Както и молбата за това посещение. Затова реши да отговори по-подробно на скептицизма в гласа на дамата.

— Етиен финансира експедицията — започна той. — Без него изследванията ми щяха да си останат на книга. Той бе този, който неизменно ме подкрепяше, когато изникнеше някакъв проблем. Ако не беше той, щях да се върна обратно още първия път, когато избягаха водачите ни.

— Избягали ли?

Дейзи имаше някаква представа от пътуванията на белите хора из непознати земи. Налагаше ѝ се непрекъснато да променя образа, който вече си бе създадала за ленивия, отдаден на бездействие херцог.

— Първите ни водачи, ташкентци, се оказаха конекрадци. За щастие нямаха интереси към научните ни материали. Етиен ни намери нови коне и водачи...

— И вие сте пътували... цели две години? Семейството ви не се ли възпротиви?

— Не съм женен, а родителите ми поддържат моя избор. Колкото до братята ми... — Той се усмихна. — Те са прекалено заети да се

състезават с конете си, за да забележат, че липсвам.

— А семейството на херцога?

Жорж се поколеба, преди да отговори, не знаейки доколко искрена е дамата. В действителност Етиен нямаше семейство. Мислеше, че този факт е всеизвестен. Двамата с Изабел никога не се бяха разбирали. Херцогът обичаше много децата си, но когато те тръгнаха на училище, всекидневието му вече не се определяше от дневния им график.

— Жустен и Жоли ходеха на училище — отвърна лаконично Жорж, тъй като не му се искаше да разкрива подробности от личния живот на Етиен. — Искате ли да видите находките, които донесохме със себе си?

През следващия час Дейзи бе погълната от богатата история на азиатските племена, очарована от бавния поход на човека през континентите. От различните култури, предшестващи нейната с хилядолетия, изплуваха божества, които ѝ бяха познати, които бяха променени с вековете и превърнати в добрите богове, пазещи народа на абсароките. Жорж описа произхода на всяка една от скулптурките, определи възрастта им, използваните от създателите им техники и като че възкреси тези древни култури. Дейзи откри учудващи сходства с нейните собствени традиции, очевидно останали почти непроменени през вековете. Развълнувана и очарована, тя бе истински заинтригувана от публикуваните от Жорж трудове.

По-късно, седнала пред чаша чай в кабинета на учения, докато разглеждаше карти и снимки, на нея ѝ се прииска Етиен да бъде с тях, за да прибави и своя разказ към този на братовчед си. Той бил картографът на експедицията, поредният факт, допринесъл за трансформиране на представата ѝ за херцога. Представяйки си го да прекосява безкрайните руски простори и арктическите студове, изложен на опасности, при екстремни условия, докато Жорж проследяваше пътя им по простряната пред тях карта, тя разбра, че Етиен е доста по-сложна личност от лекия ухажор, за когото го мислеше.

— Заповядайте пак, когато пожелаете — покани я Жорж, когато Дейзи се изправи, за да си върви. — Приятелите на Етиен са винаги добре дошли при мен.

След като бе прекарал известно време с Дейзи, той разбираше по-добре интереса на братовчед си към нея. Очевидно беше интригуваща и много красива жена.

Докато излизаше през внушителните двойни врати на Отел Субиз и пресичаше средновековния, застлан с калдъръм двор, приближавайки се към очакващата я карета, Дейзи се питаше дали херцогът беше отишъл да играе поло и този следобед. В следващия миг вече се упрекуваше, че е дотолкова неразумна, че да си задава подобни въпроси. Предишната нощ бе изяснила недвусмислено позицията си. Дори ако херцогът не беше женен, дори ако не беше известен с краткостта на любовните си афери, двамата нямаха абсолютно нищо общо, нищо, което да ги свързва.

Когато приближи, украсената с герб вратичка на екипажа се отвори и от тъмната му вътрешност чу познатия дълбок, привлечен глас:

— Той трябва да те е харесал. Демонстрациите му обикновено траят двайсетина минути.

Необяснимо как, слънцето като че засия още по-силно в небето.

Силната му ръка се подаде навън, за да ѝ помогне да влезе. След като я настани срещу себе си на зелената кадифена седалка, той почука два пъти по ламперията.

— Имаш ли нужда от шери след сухотата на лекцията на Жорж?
— попита той, след като каретата потегли.

— Лекцията на Жорж не е суха, както добре знаеш. Защо не се присъедини към нас?

— Опитах се да бъда разумен.

Тя разбра веднага краткото му заявление, което, макар и произнесено безизразно, беше византийско по съдържание.

— Днес не си играл поло.

Искаше ѝ се думите да доведат до разкриването на истинските им чувства.

— Имах други мисли в главата си — отвърна лаконично той, без да използва желаните думи — очевидно не беше склонен да разкрива романтичния характер на импулсите си. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Искаш ли да поговорим?

— Не.

Макар и произнесен тихо, отговорът му прозвуча рязко.

— Къде би искал да пийнем нещо? — попита спокойно младата жена.

Собственото ѝ поведение се отличаваше доста от нормалното, също както при херцога.

Разположен удобно на седалката срещу нея, облечен небрежно в панталони за езда и жакет от лек вълнен плат, с леко прашни ботуши, той я наблюдаваше мълчаливо изпод черните си вежди. Тъмните му копринени коси бяха разрошени, макар непрекъснато да прокараваше пръсти през тях, и се спускаха на вълни по загорелия му врат и кремавата яка на ризата му. Дейзи за кой ли път си даде сметка, че е изключително красив.

— Какво ще кажеш за дома на Аделаид — започна тя, тъй като той не отговори.

— Имам малка къща край Сена.

— Не искам да ходя там — заяви рязко тя.

— Никога не съм водил жена там — каза почти толкова рязко той.

„Дали това включва и съпругата му?“ — помисли против волята си ревниво тя, като същевременно се учуди от собственическото чувство, което започваше да я обзема. Как бе възможно този мъж да я промени дотолкова? Подобно на желана от нея награда или красив предмет, за която трябваше само да протегне ръка, за да я вземе.

— Нито пък Изабел — рече дрезгаво Етиен. — Доволна ли си?

Вече бе започнал да прави отстъпки, и то открито.

— Не искам да бъда претенциозна.

— Но се държиш точно така — отвърна с крива усмивка дьо Век.

— Съжалявам.

Той вдигна рамене, като че искаше да каже, че това е без значение или пък че, дори и да имаше значение, това не го интересуваше, поне сега, в този момент.

„А утре дали ще го интересува? Ще се промени ли светът — мислеше си Дейзи, — или по-точно, ще се промени ли нейният свят?“ За първи път в живота си не можеше да контролира емоциите си. Баща ѝ щеше да бъде щастлив. Винаги бе мислил, че е прекалено сериозна и прагматично настроена. Моментално я заляха мисли за семейството ѝ.

— Ние сме различни — каза тя, като че бе нужно някакво обяснение за изключително важната стъпка, която бе на път да

направи.

— А защо искаш да сме еднакви?

Би могъл да бъде по-учтив. Обикновено без усилие засвидетелстваше учтива сърдечност. Сега обаче най-противоречиви емоции раздираха отдавна установените му принципи в живота. Никога досега не бе водил жена в къщата си в Колсек, защото това бе неговото убежище от излишествата в начина му на живот. Колсек бе личното му скривалище, където държеше само един готвач и един лакей. Никой не знаеше за него — нито роднините, нито приятелите му. Днес щеше да извърши светотатство срещу своето светилище. „Единствено поради необходимост“ — опитваше да убеди сам себе си той. Не можеше да заведе Дейзи в дома си, въпреки че Отел дьо Век бе достатъчно голям и той неведнъж бе забавлявал различни дами в апартаментите си, без да засяга близките си. Някак си знаеше, че Дейзи няма да одобри идеята да я заведе там. Още по-недопустимо му се струваше да отидат в ергенския му апартамент край площад „Конкорд“. Беше разбрал, че не можеше да се отнася към нея като към останалите жени.

Затова днес щеше да пожертва светилището си заради странната госпожица от Америка. За миг тази мисъл го притесни, подобно на тесен ботуш.

— Не съм сигурна, че те харесвам, когато си навъсен — обади се Дейзи.

Цялата му отпусната поза, свъсени вежди и мълчанието му говореха, че е недоволен от нещо.

— А аз не съм сигурен, че изобщо те харесвам — прошепна той, а очите му не особено учтиво се спряха върху изпъстрената ѝ с цветя пролетна рокля, спуснаха се към пищните ѝ задни части, и се върнаха към лицето ѝ. — Но въпреки това, не се притеснявай.

— Не се притеснявам. — Ясният ѝ глас прозвуча сигурно. — Достатъчно съм голяма, за да знам какво правя.

— И колко си голяма?

Не че това имаше някакво значение. Просто бе любопитен.

— На трийсет.

Веждите му се вдигнаха изненадано. Изглеждаше много по-млада. Със светлозелените панделки в косите си и деликатната рокля на цветя му се струваше шестнайсетгодишна.

— Защо не си се омъжила?

— Не съм се влюбвала.

Младият мъж се усмихна леко.

— Каква романтична жена. Трябва ли да ти напомням — каза той, като хвърли поглед към гледката навън, — че любовта не е необходимо условие за сключване на брак.

— Би трябвало да знаеш по-добре това — натърти леко думите си тя.

Очите му студено се впиха за момент в нейните.

— И аз би трябвало да го знам — повтори беззвучно той.

При тази бодра констатация каретата спря в края на малка частна алея пред красива вила със сламен покрив, която вероятно не бе толкова скъпа, като тези на Мария-Антоанета във Версай, но очевидно не бе и много по-евтина.

„Наистина е ужасно — помисли Етиен, докато помагаше на Дейзи да слезе от каретата, — да желаш до полуда една жена.“

„Ако не изглеждаше толкова нещастен — разсъждаваше в това време младата жена, — нямаше да изпитвам такова желание да го утеша.“

Двамата представляваха странна, неподходяща си двойка, намираща се на ръба на извършването на прелюбодеяние.

За момента не бе ясно кой бе съблазнителят и кой — съблазненият.

Не бе ясно и дали не се готвеха да извършат огромна, фатална грешка.

И като за капак на цялата тази объркана ситуация, се оказа, че и двамата слуги ги няма — това трябва да беше пазарният ден, така и не бе успял да го запомни. Къщата беше здраво заключена.

Вилата бе заобиколена от истинско изобилие от цветя и зеленина — в градината, виещи се по специални дървени решетки, в саксии и в кутии по прозорците. Докато Етиен стоеше на главното стълбище и сипеше проклетия, защото не успяваше да отвори вратата, Дейзи откъсна една бяла роза и я забодя в бутониерата на ревера му.

— Не се разстройвай. Всичко ще бъде наред. Нямам намерение да те ям жив.

Той погледна застаналата до него жена, малката ѝ, все още застинала на ревера му ръка, топлата ѝ открита усмивка, весело

проблясващите ѝ тъмни очи, и внезапно се усмихна.

— А пък аз се надявах, че ще ме изядеш.

— В такъв случай мога да направя изключение. Добре е, че слугите ги няма.

Той се замисли за момент.

— Предполагам, че си права.

Усмихна се още по-широко. Никога не бе мислил за прислугата като за пречка. Тя като че никога нищо не забелязваше. Идеята за усамотение с Дейзи някак си му се стори много привлекателна.

— Кога мислиш ще се върнат — приближи се още една стъпка към него тя, — от пазара?

Гласът ѝ се бе променил. Така, както белите рози обрамчваха тъмната ѝ красота, тя му се стори неразделна част от Колсек.

— Тази вечер.

— Толкова късно.

Младата жена се усмихна многозначително, истинска русалка със светлозелени пандели и рокля на цветя.

— Казах ли ти, че те обожавам? — произнесе нежно той и постави длани върху голите ѝ ръце.

— Звучи успокоително — отвърна тя и му се усмихна. — Вече си мислех, че ще си бъдеш все така намръщен, докато се любим.

Прямотата ѝ беше очарователна.

— Предложение ли ми правиш?

— Нима наистина изминахме целия път дотук, само за да пийнем нещо? — попита тихо Дейзи.

Това му припомни, макар и със закъснение, за кочияша.

— Можеш да ме чакаш в селото, Гийом — извика към него той. — Върни се привечер.

Тъй като Гийом бе отраснал в Колсек, на него само това му трябваше. Миг по-късно Етиен и Дейзи бяха напълно сами, изправени пред заключената вила.

— Е? — попита Дейзи, с типичния, стар като света женски намек, в очакване на някакво действие от страна на мъжа.

— Стой настрана — отвърна незабавно херцогът.

После вдигна градинската лопата, подпряна на тухлената стена, счупи стъклото на прозореца до вратата, пъкна ръка през него и

отключи. Разтвори широко вратата и се усмихна топло на Дейзи. — Добре дошла, мадроазел Блек, в скромния ми дом.

Вилата беше истинско бижу, отдалечена от определението „скромна“ с няколко милиона франка, изпълнена с любимите картини и мебели на Етиен, както и с много находки, в това число и индиански творения, донесени от експедициите с Жорж. Подът беше покрит с дебели килими на строги геометрични шарки в ярки цветове, получени от естествени бои. Мебелите бяха облицовани с кожа и обсипани с възглавници. Примитивната простота на подредбата напомняше на Дейзи за индианските ѝ корени. Маски, тотеми и скулптури живо ѝ напомняха за цветните щитове, колчани и специално украсени вигвами от родната ѝ култура.

Дейзи стоеше смаяна във вестибюла с дървен таван, обхваната от странното чувство, че вече е виждала всичко това. Дори цветята във вазите и тези, които се виждаха през многобройните прозорци в екстравагантната градина, бяха същите като в родните ѝ прерии.

— Харесва ли ти?

Гласът на херцога звучеше ниско и нежно и съвсем близко.

Не беше нужно да се обръща, за да разбере, че е само на крачка зад нея.

— Цветята — откъде са? — Тя се обърна и застана с лице към него.

— В експедицията имахме ботаник. Всичко беше документирано и грижливо съхранено. Градинарите ми работиха цели десет години, за да извлекат от семенцата тази красота.

— Имам чувството, че съм у дома.

— Надявах се да бъде така. Това бе основната причина да те доведе тук.

— Нарочно ли го направи? Не беше нужно да полагаш такива усилия. — Гласът ѝ бе придобил особени интонации.

— Не — отвърна спокойно, — не беше нарочно. Ако бях действал с умисъл — продължи с равен тон той, — нямаше да те доведе тук.

Пое си предпазливо въздух — не бе свикнал да разкрива съкровените си чувства — и добави:

— Дори приятелите ми не знаят за тази къща. Прислугата ме познава само с една от по-незначителните ми титли. Тук съм в пълна

изолация и спокойствие. Така че — не... не съм те довел с предварителен умисъл тук, в Колсек. Това бе едно съвсем безумно решение, в което няма и помен от херцог дьо Век, който ти е толкова неприятен.

— Съжалявам — каза тихо младата жена, — за очевидно лошите си маниери.

— Струва ми се, че аз също бих могъл да се извиня... но защо вместо това да не ти покажа малкото си имение? Не знам — продължи унило той, въпреки че цял следобед се беше борил с това си чувство, — дали искам да се извиня.

— И от какво си толкова възмутен?

— От неподозираната огромна промяна в живота ми — отговори простичко Етиен. — С годините си бях изградил ред и порядък, които ми осигуряваха разумно спокойствие и доволство. — Той огледа вестибюла, който до този ден беше запазен изключително за мъже. — Разбирам, че твоето присъствие — рече едва чуто той, — е заплахата за това разумно спокойствие и доволство.

Тя бе изненадана от избора му на думите.

— „Разумно спокойствие“ не ми се струва особено подходящо определение за твоята публична персона. Ти си човек на излишествата.

— Този термин — отсъди сухо дьо Век, — е толкова безсъдържателен, колкото и идеята.

— Ако и аз ти предложа от тези излишества — заинтересува се Дейзи, опитвайки се да бъде максимално ясна и искрена в това минно поле от възможности, — това би ли било пак заплахата за теб?

Херцогът се усмихна.

— Говорим за различни неща.

— Все пак признаваш, че не си монах.

Той вдигна рамене и протегна ръка вместо отговор.

— Ела. Този разговор не ми допада. Миналото не ме интересува. — Той ѝ се усмихна снизходително като баща. — Стига, разбира се, да не искаш да ми разкажеш за детството си.

Искаше му се да познава малкото момиче, превърнало се в необикновената жена, която желаше с такива непознати и противоречиви чувства. Като че щеше да успее да разреши загадката за нейната привлекателност и неприличащото на нищо в миналото му желание, ако започнеше от самото начало.

Той я разпитваше за незначителни подробности от живота ѝ, докато обикаляха вилата. Когато влязоха в спалнята с бял таван като в млекарница, мебелирана по спартански само с едно широко легло и един стол, тя се приближи към леглото.

Той проследи с поглед движенията ѝ, докато тя излезе през отворените стъклени врати на малкия балкон, надвиснал над реката, и се настани на един стол, доста стар и разнебитен, подобен на тези, които офицерите носят на военен поход.

— Седни до мен — предложи Дейзи, когато Етиен пусна ръката ѝ и се отдалечи.

— След малко — отвърна той, като че имаше някаква среща, за която тя не знаеше.

Младата жена усети пропълзяващата под кожата ѝ топлина. Той се отпусна на едно плетено столче.

— Разкажи ми за майка си — помоли той, без да може да си обясни защо на никаква цена не искаше да бърза по време на тази следобедна среща. — Тя намери ли щастieto в брака си?

Дейзи кимна, питайки се дали именно щастieto, което майка ѝ бе изпитала със Седем стрели не я бе отвратило завинаги от браковете по сметка. Бракът на баща ѝ Хейзард също бе по любов. И двамата ѝ родители бяха открили дълготрайно щастие чрез партньора си, в сравнение с което всякакви светски удоволствия бледнееха.

— Майка ми умря — заговори тихо Дейзи, — защото никога не се разделяше със Седем стрели. Когато той отиваше на лов, тя винаги го придружаваше, въпреки че не бе чак толкова обичайно явление жените да ловуват. Когато някаква гризли атакувало Седем стрели, тя се опитала да го спаси. Той имал в себе си само един нож, а нейната пушка засякла и така не могла да изстреля петте патрона в патронника. — Гласът на младата жена се превърна в шепот. Спомените бяха оживели. — И двамата бяха много пострадали.

— Съжалявам... Не трябваше да питам. — Етиен докосна леко ръката ѝ. — Добре ли си?

Тя кимна в отговор.

— Толкова години минаха, спомените не са вече чак толкова мъчителни, но... — Дейзи въздъхна. — Липсват ми дните от детството. Целият ни предишен живот изчезна, като че никога не бе

съществувал. — Вдигна очи и го погледна. — Татко е прав, разбира се, че се опитва да спаси това, което може, за своя народ.

— А ти стана адвокат заради тях.

— Очаквах да го направя.

— Това е нещо непознато за мен — усмихна се печално Етиен.
— А от мен никой нищо не очакваше. Беше достатъчно, че съм се родил дьо Век.

— Съжaliaваш ли за това?

— Не съжaliaвам за децата си.

Те бяха единственото в живота му, за което бе сигурен, че има някаква ценност.

— И за внука си.

Снимките им висяха по стените на спалнята. Беше го забелязала веднага. Това потвърждаваше, че вилата наистина бе неговото скрито убежище. Човек не водеше любовниците си в оскъдно мебелирана, почти гола спалня, чието единствено украшение са фотографите на членовете на семейството му. Чувстваше се невероятно стоплена при мисълта, че е била поканена тук.

— Разкажи ми за тях.

Той се отзова на предложението с рядка топлина в гласа. Описа сбито характерите им, жилищата им в огромния Отел дьо Век, настоящите им вълнения и интереси. Жустен неотдавна бил завършил „Сен Сир“ и сега не можел да си намери място. „Също като теб“ — помисли си Дейзи. Жоли се бе омъжила с голяма любов и беше много щастлива. „За разлика от теб“ — отсъди все така наум младата жена. Дълбоките приглушени тонове на гласа му ѝ действаха някак си успокоително като топлия пролетен ден, спокойно течащата под балкона река и щастието на дъщеря му. Когато започна да разказва за внук си Ектор, цялото му лице светна. Беше пределно ясно, че го обожава.

Двамата заговориха за деца, племенници и племеннички, разменяйки шеги за радостите на детството и ранната младост. А покъсно, когато той продължаваше да не се помръдва и дори да не я докосва, така че наистина бе трудно да повярва на славата му като изключително галантен мъж и любовник, младата жена рече:

— Имаш ли нещо против да сваля обувките си?

Той едва се въздържа да не каже „не“, защото не искаше да рискува желанието му да разруши щастието или доволството, или каквато и да е там дума, която най-добре би могла да опише и обясни блаженството, което изпитваше.

Реката течеше бавно под тях. Кой знае откъде се появи водно конче и полетя над бледозелените води, изпъстрени с тъмните сенки на върбите. Дърветата правеха по-умерена слънчевата топлина, а Дейзи Блек, най-интересната жена, която някога бе срещал, стоеше само на три крачки от него, студена и елегантна. Можеше да я има — беше му дала ясно да разбере това.

Това, което не можеше да прецени, беше колко дълго би предпочел да се наслаждава на това абсолютно блаженство за сметка на вероятната неизвестност.

Ако във всичко това не участваха и емоциите му — а до този ден той не бе и предполагал, че те могат да бъдат някакъв фактор при правенето на любов — беше повече от сигурно, че щеше да се спусне да търси удоволствието. Знаеше как ще се чувства преди, по време и след това. Единственото, което се променяше, бяха разни незначителни подробности. Сега, внезапно, той не знаеше как да постъпи. Но тъй като не беше страхливец, Етиен рече:

— Разбира се, че нямам.

И докато младата жена развързваше зелените копринени панделки на обувките си с ниски токчета, а после събу и белите си копринени чорапи, той не можеше да откъсне погледа си от нея, чувствайки, че е на път да загуби самоконтрол. Годиците, прекарани в доставяне на удоволствие на жените обаче, го бяха научили да контролира желанията си и да се сдържа, и сега повика на помощ всичкия си опит. Все пак нямаше да я нападне, усмихна се при тази мисъл той, въпреки че импулсите, които го подтикваха да стори това, бяха трудно удържими.

— Усмивката ти ме заинтригува. Може ли да споделиш с мен чувствата, които изпитваш? — каза тихо Дейзи, която вече изгаряше от нетърпение да види дали репутацията на херцога отговаря на истината.

— Ами — погледна я развеселен той, — точно предимствата и недостатъците на евентуалното ми нападение върху ти.

— Такива мисли у човек с твоя финес?

— Сега вече виждаш дилемата ми — усмихна се още по-широко той. — Трябва да се съобразявам с репутацията си.

— Точно тази репутация бих искала да проверя.

— Това проучване ли е? — вдигна иронично едната си вежда той.

— О, боже, не — отвърна Дейзи, докато развързваше една от панделките в косите си. — Помислих си, че бих могла да те науча на това, което аз самата знам.

Той я погледна изненадан и тя се разсмя като дете, открило ново забавление.

— Не знаеше ли, че абсароките са егалитарно общество? — Усмивката ѝ беше закачлива.

— Изглежда съм забравил — отвърна предпазливо херцогът, опитвайки се да разгадае усмивката ѝ, замечтания ѝ тон, загатването за миналото ѝ.

Младата жена махна панделката и я пусна с грациозен жест до обувките и чорапите си. Тъмните ѝ мигли се вдигнаха.

— Уплашен ли си?

— Не мисля — отвърна тихо Етиен и отхвърли с уверен жест сакото от раменете си. — Трябва ли да бъда уплашен? — добави с усмивка той, като се наведе да събуе ботушите си за езда.

Струваше му се, че не е учтиво да спомене постигнатите от него рекорди в публичния дом на мадам Белой, където се ценяха най-вече издръжливостта, виртуозността и новостите.

Дейзи започна да разкопчава роклята си със същата невъзмутимост, с която той се освобождаваше от своите дрехи. Кремавата му копринена риза последва жакета му върху пода на балкона. Когато свали панталоните си за езда, Дейзи отбеляза:

— Тези са по-различни.

Говореше за бельото му, ушито от бял памук и по-късо от типичния мъжки стил. Той го бе поръчал такова за по-голямо удобство — особено при играта на поло.

— Откъде знаеш?

Краткият му въпрос не се базираше на никаква логика, а беше единствено реакция на дързостта и самообладанието ѝ.

— Живея на тази земя от трийсет години и държа очите си отворени през по-голямата част от времето.

— Саркастичните жени ме отегчават — прошепна той, а очите му просветнаха.

— Както пък мен — арогантните мъже. Не ми ли е разрешено да изкажа дори една безобидна забележка?

— Не, ако е свързана с опита ти с мъжкото бельо. Винаги съм мислел, че е неучтиво да се обсъждат предишните любовници.

— Боже, колко сме чувствителни. Споменавала ли съм нещо за любовници?

Усмивката ѝ беше такава, че на Етиен силно му се прииска да я изтрие с подобна безобидна забележка.

— Със сигурност — добави тя, — не би желал жена, която е съгласна във всичко с теб.

— Ние не сме постигнали съгласие по кой знае колко неща — отвърна спокойно той, като се питаше дали този ден не бе допуснал грешка.

Беше се облегал на парапета от ковано желязо, чувствайки се прекрасно така, облечен само в снежнобелите си долни гащета, загорялото му тяло контрастираше ярко с белотата на памучния им плат, мускулите се очертаваха ясно, като се започне от раменете и ръцете и се стигне до силните му бедра и прасци, използвани редовно за игра на поло. Очевидно не се смущаваше да стои гол пред жена, която едва познава.

Дейзи се усмихна. Баща ѝ Хейзард би разпознал усмивката на майка ѝ.

— Все пак — произнесе съвсем тихо тя, — за едно-две неща — и усмивката се пренесе до дълбините на красивите ѝ тъмни очи, — струва ми се, бихме могли да се споразумеем.

Той се ухили внезапно, спомняйки си, че удоволствието не е умствено упражнение.

— Какво ще кажеш — прошепна той, протегнал ръце, за да ѝ помогне да стане от стола си, — ако не го направим в леглото?

Усмивката, която бе нейният отговор, бе най-предизвикателната и чувствена усмивка, която бе виждал в живота си, прекаран в изучаване на предизвикателната чувственост.

— Мисля — отвърна с пълен с обещания глас тя, — че следващия път бихме могли да опитаме и леглото.

Обхвана дланта ѝ в своята.

— Напълно справедливо — отсъди той.

Етиен привърши с разсъбличането ѝ, махайки дрехите ѝ без прибързаност или несръчност. Очевидно бе добре запознат със сложните кукички, връзки и капси. Когато откри, че не носи долни гащи, той заяви с шеговита усмивка:

— Е, това вече наистина е нещо ново.

Дейзи се усмихна широко.

— Няма да те питам откъде знаеш — прошепна с ирония в гласа тя.

Младият мъж не обърна внимание на закачката ѝ, заинтригуван от откритието си.

— Това на индианския ти произход ли се дължи?

— Бих могла да кажа „да“, защото в прериите наистина не носим бельо, но това не върви тук, в Париж. Истинската причина е — произнесе много, много нежно тя, — че се надявах да дойдеш да ме вземеш днес в един и че ще мога да те позабавлявам в каретата, докато стигнем до музея на братовчед ти Жорж.

Загорялото му лице внезапно се озари от усмивка, която заблестя в очите му.

— Сега съжалявам, че бях толкова благоразумен.

— Това ще ти покаже лудостта на предпазливостта.

Тя се надигна и прокара устни по брадичката му.

— Значи предпочиташ непредпазливостта — измърмори Етиен, като прокара длани по раменете ѝ.

— Да — отвърна младата жена, потръпваща от докосването му и си пое дъх, за да успокои нервите си.

Широките му ръце пипаха опитно — знаеше точно как да прокара топлите си длани по гръбнака ѝ, да докосне едва доловимо, но възбуждащо гърдите ѝ, после да запълзи нагоре, докато пръстите му се плъзнат сред копринените ѝ коси.

— И риска — спокойно продължи той.

— Да — отвърна едва чуто Дейзи, усещайки, че издърпва първата фиба от косите ѝ.

— Нещо по-диво сигурно би те заинтересувало. — Гласът му бе хладен, като че не произнасяше „диво“.

— Да — каза много тихо тя, знаейки, че мъж с очи на дива котка наистина би могъл да бъде див.

Косата ѝ падна свободно по раменете ѝ, когато той измъкна и последната фиба, истинска тежка черна коприна, която той повдигна в дланите си, уви около китките си и дръпна към себе си, така че скоро тя се притисна към силното му тяло и усети бясното пулсиране на възбуждения му член на корема си.

— Значи искаш нещо безразсъдно и лудо.

Дълбокият му глас едновременно питаше и обещаваеше.

— Да — отвърна жената, която винаги се бе гордяла със сдържаността си. — Да — повтори тихо тя, мислейки, че несъмнено е загубила разсъдъка си.

Етиен я вдигна внезапно, като че тя бе малък лек предмет, и я постави върху малкото канапе, което бе обиколило света заедно с него. Ленените възглавници бяха избелели от слънцето и порядъчно износени, каквито впрочем бяха голяма част от нещата тук. Очевидно парадирането не бе присъща черта на великолепия, елегантен херцог дьо Век. Уединеното му убежище беше скромно, простичко.

Махайки припряно бельото си, той я последва върху канапето и тя се запита, когато той се разположи отгоре ѝ, дали то щеше да издържи тежестта и на двамата. Дали имаше телепатични способности или въпросът беше изписан толкова ясно в очите ѝ... или просто той си спомни и други подобни сцени, станали върху старото лагерно диванче? Колко ли жени от различни места по цял свят бяха лягали преди нея върху тази мебел, запита се тя.

— Не питай — рече той, преди тя да успее да отвори уста. — И ме целуни.

И Етиен я целуна, изпреварвайки я, но тя изгаряше от желание да направи същото — желание, което не ѝ даваше мира от вечерта у Аделаид, когато го бе изоставила така рязко и нелюбезно. И след големи вътрешни борби, тя беше тук, и той беше тук, а слънцето топлеше приятно кожата ѝ.

Тя се надигна да си поеме въздух след тази първа, дива, зашеметяваща, изпълнена с богато въображение целувка, която като че бе излязла от света на мечтите, и все още задъхана, каза:

— Много си добър.

— Редно е да бъда. Но — добави учтиво и като че леко недоволно той, — ти също си много добра.

— До твоята опитна особа бледнея — прошепна тя, спуснала срещу слънцето тежките си мигли, — но може би — продължи с леко предизвикателна усмивка тя, — това не е въпрос на количество.

— Защо ли непрекъснато изпитвам силно желание да те напляскам? — изпъшка младият мъж, подпря се на лакти и я загледа леко намръщен.

— Защото си разглезен от всичките тези превзети жени, олицетворяващи мъжките ти възгледи за женския род. Онова, което ти предлагам, е мое, за даване, а не твое, за вземане. И въпреки това всеки път, когато престъпя твоите изключителни права, ти се мръщиш. А сега се надявам, че думите, които възнамерявам да кажа, няма да станат причина да ме набиеш — струваше му се особено изкусителна така, както бе вдигнала предизвикателно брадичка и вежди, — но ако не започнеш веднага да ме любиш, аз ще те напердаша.

Етиен реагира така, както бе очаквала, типично за него, човек непринуден и опитен. Все пак, само за миг, тя прочете в очите му леко колебание, докато той се питаше дали да не си тръгне.

— Не мога да не приема — каза тихо той, — подобно очарователно предложение.

— Кое от двете? — попита кокетно Дейзи.

— И двете — отвърна весело той.

И той започна да люби, първоначално нежно, като я целуваше и галеше, без да пропусне и най-малка част от затопленото ѝ от слънцето тяло, докато тя не започна да се пита дали всички екстравагантни истории, които бе чула по негов адрес в дома на Аделаид, бяха истина и той може здраво да играе на любов в продължение на дни.

Точно сега обаче не ѝ се искаше да чака повече, за да открие истината, така че тя хвана дланите му със своите, спирайки движението им, и каза:

— Моля ти се, Етиен...

— Всичко ли... скъпа?

Очите ѝ светеха от желание, малките ѝ ръце изгаряха дланите му, устните ѝ се движеха бавно под неговите, като го молеха:

— Толкова дълго вече... може ли да отложим това „всичко“... за по-късно? — прошепна тя, разкъсвана от сладостното желание.

Той само се усмихна, мислейки, че тя все пак може би не беше чак такава привърженичка на риска, както бе претендирала. От

юношеските си години досега никога не се бе лишавал за дълъг период от секс. В следващия миг се упрекна, че реагира по подобен, нехарактерен за светски мъж начин и че е останал доволен от факта, че Дейзи не си пада по случайните връзки.

Тогава навлезе бавно в нея, докато я запълни докрай, а въздишката, която прозвуча до ухото му, беше пълна с блаженство. Започна да се движи бавно и предпазливо. Вече не беше толкова сигурен в степента на опитността ѝ — думите и делата ѝ бяха доста противоречиви — като внимателно преценяваше доколко силно бе желанието ѝ.

Ръцете ѝ почти веднага се вкопчиха в раменете му, а малко покъсно се плъзнаха надолу по гърба му, за да го притиснат по-силно към нея. Усещаше я като топло кадифе и той на свой ред също въздъхна дълбоко от удоволствие. Телата им си пасваха така безупречно, както бе предвиждал по време на разгорещените фантазии, обзели мислите му, откакто я бе срещнал. Беше слаба, но не и крехка, висока, но не прекалено, чувствена, но по здрав, свеж начин, доста различна от цъфтящата, показна пищност на досегашните му любовници.

— Прекрасна си — прошепна той и отново се плъзна в нея, като че искаше отново да изпита съвършенството ѝ.

Удоволствието обзе сетивата му, подобно на настъпление на кавалерията, последвало отстъплението.

Недоволството в гласа му бе очевидно и тя бе очарована от наивния му протест. Почувства се още по-очарована от констатацията, че нейните собствени чувства бяха в същия дух. Въпреки че не беше някоя уплашена девица, опитът ѝ не се простираше кой знае колко надалеч, може би защото до този момент не бе усещала подобна изгаряща и всепоглъщаща страст. В противен случай нямаше да може да устои и щеше да я търси отново и отново.

До него тя изглеждаше малка, въпреки че беше висока жена. Дланите ѝ галеха силното му мускулесто тяло. Усещаше по реакциите ѝ, че я опиянява. Всеки път, когато проникваше в нея, тя съдържаше дъх, за да не наруши с нещо концентрацията върху смайващите подлудяващи я усещания. И всеки път, когато ѝ се струваше, че почти е стигнала върха, той се отдръпваше и започваше да я целува, докато тя се отъркваше и притискаше в него, поглъщаше устните му и го молеше за още.

Той неизменно се подчиняваше, но с умереност, на която бе ненадминат майстор, така че тя най-накрая не беше способна да контролира повече дивото си желание. И когато най-после получи оргазъм, тя се отпусна в обятията му, уви се около него, шепнейки неразбираеми звуци от удоволствие, които го накараха да се усмихне.

След малко ресниците ѝ се повдигнаха и Етиен каза:

— Здравей.

— Ммм — измърка младата жена, протегна се доволно и впери поглед в съвършеното му лице. — Здравей и благодаря.

— Няма защо, по-скоро аз трябва да ти благодаря. Ти си прекрасна компаньонка за топъл пролетен ден.

— Струва ми се, че съм ти задължена... — Очите ѝ все още бяха чувствено полузатворени.

— Няма да бъде за дълго — рече тихо Етиен, отдели се от нея и, като я взе на ръце, се отпусна върху канапето.

После, подпрян на покритата с възглавници облегалка, я обърна с лице към себе си и бавно я спусна върху възбуждения си член.

Тя затвори очи. За момент ѝ се стори, че двамата бяха единствените хора на света, като че бяха открили приказната земя и че ако си поемаше дъх на малки глътки, нямаше да се пръсне на хиляди парченца.

„Това не може да бъде истина — помисли си той, — този вълшебен, невероятен екстаз.“ Не обичаше тази дума като определение за нещо несъвместимо с този несъвършен свят. Въпреки това той несъмнено изпитваше екстаз и то само защото някаква пряма жена с пищни форми, която едва познаваше, беше поела в себе си възбуждения му член и се бе вкопчила в него с изненадваща сила.

Етиен нарочно се размърда в нея, мислейки, че това ново, смущаващо усещане ще изчезне и ще бъде заменено от по-познатия му вариант на удоволствието. Когато обаче той помръдна, тя също се размърда, той се издигна нагоре, а тя — надолу и той реши, че мозъкът му ще изскочи от черепа. Ръцете му автоматично стиснаха бедрата ѝ и ги натиснаха надолу, защото всеки опитен и страстен привърженик на подобни удоволствия, какъвто бе и той самият, реагираше автоматично, рефлекторно, за да възпре силните усещания. Неговите очи също се затвориха и той се почувства така, както се чувстваше и тя. Като че двамата се носеха, останали сами в целия свят.

Дейзи се размърда след няколко секунди, той я последва, после очите ѝ бавно се отвориха, последвани от неговите, и те се усмихнаха един на друг с чувството, че са последните останали върху земята хора.

Когато Етиен най-после достигна оргазма си, тя се присъедини към него и на младия мъж му се стори, че е отново на петнайсет години, изпълнен с радост и жизненост.

Тя се спря точно навреме, миг преди да каже: „Обичам те“.

Слава богу, думите не успяха да излязат от устата ѝ, защото бяха предназначени за мъжа, който, цял Париж знаеше това, не вярваше в любовта.

Следващия път, когато се любиха, тя бе седнала на парапета на балкона, като се държеше здраво, за да не падне в течащата под него река. Когато малко по-късно херцогът я свали от перилото и я притисна с гръб към студената каменна стена на вилата, а опитните му ръце започнаха да я възбуждат за трети път, тя попита:

— Нарочно ли избягваш леглото?

Той я погледна, без да знае какво да отговори. „Вероятно си права“ — отвърна наум дьо Век.

Нито една жена не бе спала досега в леглото му.

— Просто попитах — рече небрежно Дейзи, тъй като не изпитваше нужда да нахлува в личната му територия.

Удоволствието, с което я бе дарил, само по себе си бе прекалено щедър дар.

— Това е само едно легло — отговори решително младият мъж, усещайки, че правото му на самота губи почва под краката си по-бързо, отколкото бе очаквал.

Взе ръката ѝ в своята и се запъти към вратата.

— Сигурен ли си? Не е нужно да правиш това.

— Рядко съм сигурен в нещо, с изключение във възможностите ми като играч на поло. Това изглежда е единственото, в което съм дотолкова сигурен, че мога да разчитам на него.

— Толкова сте циничен, господин херцог — пошегува се Дейзи, а очите ѝ се смееха.

Пищното ѝ тяло се движеше до неговото така, като че се бяха съединили веднаж завинаги, необратимо, като че живееха заедно от много дълго време.

— Смятайте се щастливка, мадроазел — проточи бавно думите си той, — че сте се отървала от подобно усещане.

— Заместено днес от — нали съм права — много по-радостни чувства? А леглото ти ми харесва.

То беше много широко, строго, с проста конструкция, направено от светла бреза.

Прямотата ѝ му действаше изключително освежаващо, нещо повече — обновяващо, като че тази жена успяваше да обезоръжи черните демони, измъчващи душата му. И, за разлика от другите жени, знаеше кога да сложи край на моментното си настроение за самонаблюдение.

— Да — каза Етиен, — аз също харесвам леглото си. Изпитваш ли интерес да го огледаш по-отблизо?

Усмивката му бе несъмнено хищна и това накара Дейзи да се разсмее от удоволствие.

— Прекалено красив си за собственото си добро — смъмри го тя, отдръпна назад глава и го изгледа с шеговито неодобрение.

Този мъж беше олицетворение на физическото съвършенство, беше несравним в това отношение. От този тип, който кара другите мъже да се примирят, а жените — да повярват, че Господ е изпълнил молбите им.

— Вие, госпожице, нямате право да протестирате. Няма съмнение, че целият свят лежи в краката ви още от времето, когато сте били в люлката.

— Би ли искал да се присъединиш към въпросния свят?

Тя се шегуваше, но в същото време, с типично женско тщеславие, изпитваше властта си над него.

„Прекалено съвършена е — помисли си херцогът, — застанала така предизвикателно гола пред мен, прекалено екзотична, прекалено привлекателна, прекалено сигурна в екстравагантната си красота.“

— Може би някой друг път — учтиво отклони предложението ѝ той, а в очите му видя познатия язвителен поглед на известния херцог дьо Век.

— Виждам, че си се сблъскал с доста много досадни жени — схвана веднага положението Дейзи. — Прости ми. Казах го само на шега.

Облекчението му не си пролича веднага. Очевидно бе искала прекалено много от него, реши тя. А може би — какъв срам — бе му дала прекалено малко.

— Искаш ли да коленича пред теб? Лишена съм от каквато и да е гордост.

Смайващо изявление за дъщерята на Хейзард Блек, която всички без изключение възприемаха като изключително горда.

— Не.

Чувстваше се неудобно, беше сигурна в това, като че в съзнанието му бяха нахлули много неприятни спомени.

— Ако не се усмихнеш, никога повече няма да те чукам. — Учудващата ѝ декларация го накара да се усмихне.

— Никога не казвай, че съм глупак — рече весело той.

— Имам трима братя — рече тя, като че искаше да обясни грубостта си.

— Колко хубаво — отвърна невъзмутимо той.

Не искаше обяснения. От години нищо не бе успявало да го шокира.

— А сега, тъй като вече се усмихвам, мисля, че съм готов за грациозното ти предложение.

И той игриво я бутна с лакът върху леглото си, а после я последва върху памучната кувертюра. Притискаше я леко с тялото си към кревата, а ръцете му нежно галеха лицето ѝ. Слънцето бе изминало дневния си път по небето, дългите сенки на късния следобед обвиваха стаята в нежна златиста светлина. Дейзи лежеше на бялата кувертюра с разпръснати в безпорядък черни коси, очарованието, което я бе обзело, се четеше ясно в големите ѝ очи, нежните ѝ устни бяха прекрасни, истинско изкушение. Златистата ѝ кожа бе толкова кадифена, че в главата на Етиен се въртяха сантиментално-романтични изрази, като „гладка като алабастър, естествена красота“. А топлината на тялото ѝ, затиснато от неговото, бе опияняваща, като вечерния въздух край Пирамидите. „Още една сериозна романтична аналогия“ — помисли леко изумен той. Несъмнено се движеше по напълно непознати територии. Чувстваше се странно, усещането бе напълно ново, затова се наведе и я целуна — похотливостта му бе много позната.

Устата, която се докосна до нейната, бе въплъщение на мечтите на всички млади момичета, едновременно взискателна и нежна, движеща се по устните ѝ с достатъчно силен натиск, за да почувства как в отговор из тялото ѝ, подобно на разтопена струйка злато, започва да се разпространява топлина. В отговор Дейзи го целуваше така, както само една девойка би могла да го стори, с пълно себеотдаване, протягайки се нагоре, за да се притисне още по-плътно към него, с единственото желание той никога да не я остави. Тя обаче не беше девойка, а той бе най-малко достъпният мъж на света, така че още при следващия удар на сърцето си тя отблъсна юношеските си мечти, отвори очи, възхити се от прозрачната златиста светлина, изпълнила малката стая, за кой ли път бе поразена от красотата на човека, когото държеше в обятията си и произнесе по типичния за възрастните хора начин, без да отделя устните си от неговите:

— Мисля да те задържа за ден-два.

Той се усмихна с лекота, а отговорът му дойде толкова лесно, че тя не успя да прецени дали той беше просто безупречно учтив или развълнуван като нея.

— Точно това си мислех и аз — каза едва чуто Етиен, като че се страхуваше да не разруши магията, надвиснала над стаята. — Ще трябва да известим готвачката какво предпочиташ за вечеря.

— Не е нужно да изпълняваш буквално думите ми — обясни тя, чувствайки силно задоволство. — Нямаш ли някакви други планове?

— Нищо така интересно, като да прекарам ден-два в леглото с теб.

— Сега, когато най-после успях да се добера до твоето легло.

Натъртването върху последната дума доказваше, че си дава сметка за постижението си.

— Да, сега, когато най-после успя.

Гласът му прозвуча по-нежно, отколкото бе възнамерявал, побавно, като че несъзнателно си даваше сметка за съдържачото се в тези прости слова пророчество.

Любиха се в свещеното легло и след това Етиен си помисли, че олтарът на неговото усамотение не би могъл да бъде осквернен по по-приятен начин. Дейзи му припомняше смеха, младостта и

освежителната искреност на чувствата, за чието съществуване бе забравил.

Много по-късно, когато тя заспа в обятията му, изтощена от странното си попадане в свят на чувственост, каквато никога преди това не бе изпитвала, той продължи да будуват. Дните и нощите на Етиен често изискваха от него голяма физическа издръжливост. Това, което бе изтощило Дейзи, не можеше да му повлияе. Чувстваше се обаче много приятно, нещо повече — изпълнен с рядко и удовлетворено усещане за спокойствие. Като че ли вече нямаше нужда от социални ангажименти, за да се справи със скуката, като че нямаше значение фактът, че бе отложил задълженията си за два дни и дори пренебрегваше дълга и честта да присъства на предварителното тържество по случай рождения ден на краля, което трябваше да се състои тази нощ. Празненство само за членовете на семейството.

Когато по-късно слугата почука леко на вратата и влезе, за да попита какво би желал за вечеря господарят му, той застана като вкаменен на прага, вперил поглед в спящата дама. Херцогът го отпрати с жест. Трябваше да поговори с Франсоа и готвачката, когато се събуди Дейзи. Тъй като никога досега не бе водил жена в Колсек, не му се искаше да я смущават с явното си оглеждане и изучаване с ококорени очи. За разлика от прислугата в Париж, която не би трепнала при подобна ситуация, тази в околностите, отличаваща се с провинциалните си маниери, не съумяваше да се държи така, като че не забелязва нищо.

Когато младата жена се събуди, той ѝ достави всичко нужно, за да се измие, извади няколко от своите роби, за да си избере някоя от тях и после слезе долу, за да уведоми Франсоа и готвачката, че гостенката му ще остане през нощта. Освен това учтиво ги предупреди, че държи много на тази дама и че трябва да се отнасят с изключително уважение към нея. Прислугата вече самостоятелно бе достигнала и до двата извода, тъй като през изминалия час бе обсъждала в кухнята видяното през деня. А след това изготви меню, което по негова преценка щеше да допадне на Дейзи, и остави смаяната двойка.

Вечерята бе олицетворение на мечтите на прислугата — подобно на кралицата в ролята на млекарка. Малката трапезария във вилата бе осветена със свещи, слугите прислужваха, без да се натрапват,

готвачката бе надминала себе си в чест на госпожицата, доволна, че господарят им има компания и не е в привичното си меланхолично настроение. И двамата надничаха от време на време през вратата и се усмихваха доволно един на друг. Господарят и неговата дама, само по пеньоари, очевидно бяха влюбени. Държаха ръцете си, усмихваха се един на друг, смееха се. Той хранеше нея, тя — него. После се целуваха и отново се усмихваха.

Етиен и Дейзи заспаха прегърнати, а когато на следващия ден бяха събудени от свежестта на утрото, той ѝ показва какво удоволствие е да се плува в реката. Младият мъж скочи от парапета на балкона, гмурна се, почти без да вдигне никакви пръски и изплува на повърхността малко по-нататък, като усмихнат ѝ махна с ръка, призовавайки я да го последва. Тя се поколеба само за момент, преди да скочи на свой ред в синьо-зелената вода. Способността ѝ да се гмурка бе резултат от факта, че бе прекарала детството си край Йелоустоун и планинските езера. Дватама плуваха, шляпаха в реката и се целуваха, лудувайки като малчугани, пуснати по-рано от училище. А по-късно, задъхани и развеселени от играта във водата, се любиха върху мекия, покрит със зеленина бряг, под дантеленя балдахин на плачещите върби.

И сега Етиен се чувстваше предоволен и разтревожен. Както и безумно влюбен и обсебен от тази жена. Не можеше да ѝ се насити.

В това време Дейзи си мислеше, че е разбрала, защо жените го обожават. Той беше несравним.

Когато дойде време да си тръгне, прекалено скоро — като че щастиято се бе наговорило със стрелките на часовника да се движат по-бързо от обикновено, младата жена откри, че дрехите ѝ са изпрани и изгладени и висят спретнато окачени в гардероба на Етиен. Двамата се облякоха — тя — със своята рокля на цветя, която завинаги щеше да му напомня за тези изпълнени със страст часове, а той — с ленен костюм в пясъчен цвят, за който Дейзи се запита, дали не бе избран от съпругата му. Докато всеки се занимаваше с тоалета си, помежду им се възцари непознато мълчание, въпреки че и двамата се стараеха да поддържат разговор на безобидни теми, както го изискваше доброто възпитание. Обратният път до Париж премина дори в още по-пълна

тишина. Всеки бе погълнат от собствените си мисли, всеки си даваше сметка, че ще трябва да се върне в старото русло на живота си.

Херцогът не слезе от каретата, когато спряха пред дома на Аделаид. Каза само едно „Благодаря“ с приглушен, дълбок тон и целуна леко Дейзи по устата.

Ако имаше късмет, Аделаид все още нямаше да се е прибрала и Дейзи щеше да успее да влезе в апартамента си, без да се налага да дава по-подробни обяснения от вече написаното в бележката, която ѝ бе изпратила вчера, и в която обясняваше, че е останала с приятели край реката. Възнамеряваше да не се показва за вечеря, извинявайки се с главоболие, защото чувстваше, че няма да издържи компанията на гостите на Аделаид тази вечер. Баналните разговори не бяха по силите ѝ. Беше обзета от меланхолия и напълно обърквана от желанието си да има нещо напълно непостижимо.

Когато се прибра, херцогът намери бележка от съпругата си. Искаше да говори с него незабавно. Той въздъхна, прокара пръсти през косите си и постоя за миг абсолютно неподвижно, като държеше главата си. После позвъни, за да извика някой от прислугата и му каза да уведоми жена му, че след десет минути ще бъде в библиотеката на нейно разположение.

Изабел все още беше с роклята си за чай, когато съпругът ѝ влезе в библиотеката. Без да го поздрави, само кимвайки с глава в отговор на поздрава му, тя се настани срещу него на стола, купен от дядо му при разпродажбата на мебелите на Наполеон. Стилът „Ампир“ подходеше прекрасно на студената красота на Изабел. Дребна и крехка като майсенска порцеланова фигурка, руса, на същите години като херцога, тя бе толкова слаба, колкото в деня, в който се бяха оженили. Херцогиня дьо Век гледаше на самодисциплината си като на своята най-голяма добродетел.

— Трябва да е била нещо изключително, щом заради нея не дойде на семейния прием на краля — започна остро Изабел. — Всички забелязаха отсъствието ти.

— Съжалявам — отвърна само Етиен. Отдавна бе минало времето, когато хапливите забележки на съпругата му можеха да му причинят болка. — Ще изпратя извиненията си.

— Вярвам, че ще бъдеш на официалната церемония утре. Жустен и Жоли естествено също ще бъдат там, заедно с Анри и Ектор.

Беше сигурен, че Анри ще бъде заедно с Жоли. За разлика от тях двамата с Изабел, дъщеря му и съпругът ѝ обичаха да бъдат заедно.

— И Ектор ли? — интересува се той. — Прекрасно.

Знаейки, че Етиен обожава внук си, Изабел бе направила всичко възможно, за да е сигурна, че Ектор също ще присъства. Това бе застраховка, която трябваше да осигури присъствието на херцога на публичното празненство, посветено на рождения ден на краля. Общественото положение и власт бяха от първостепенно значение за Изабел. Както нейното семейство, така и това на Етиен бяха в близки роднински връзки с Бурбоните и Орлеанските принцове, а дворцовите тържества бяха място, където можеха да парадират със своята високопоставеност. Там имаха възможност да напомнят на останалите, че семейство дьо Век и нейното собствено семейство са едни от най-старите и богати фамилии на Франция.

— Градинският прием на краля започва в два, последван от нашия малък прием във, вероятно, седем?

Тя остави умишлено изречението си висящо.

— Прием ли ще правим?

Доколкото си спомняше, се бяха споразумели да не правят такъв.

— Само няколко от най-близките ни приятели... за да пийнем и за вечеря.

Това означаваше поне петдесет човека и дълга нощ в компанията на приятели главно на Изабел, и доказваше за кой ли път, че тя постъпваше така, както ѝ харесва. Етиен се запита кога ли най-после щеше да научи, че думата ѝ не означаваше нищо.

— Заедно ли ще отидем дотам? — интересува се той.

Нямаше смисъл да спори по повод на приема у тях, който сега, когато оставаше по-малко от денонощие, бе почти факт.

— Да.

— Ще бъда готов — облегна се на стола си той. — Има ли още нещо? — попита младият мъж, тъй като тя не се помръдна.

Разговорите им се ограничаваха само до най-важните неща. Изабел никога не оставаше само за да си побъбри с него.

— Жустен — обяви тя.

— Да?

Мразеше навика ѝ да дава информацията си на части, вместо просто да изложи фактите. И той си помисли за прямотата на красивата мадмоазел Дейзи Блек. Тя винаги казваше точно това, което мисли.

— Не мога да го убедя.

— В какво, Изабел?

— Знаеш, колко е упорит.

— Понякога, струва ми се, е упорит, както впрочем всички ние.

И за какво по-точно става дума?

— За пътуването.

— Пътуване ли?

— До Египет. Все още настоява да пътува до Египет.

Значи това било. Най-последно. Не можа да се сдържи и въздъхна раздразнено.

— Мислех, че с този въпрос приключихме още преди няколко месеца.

Жустен искаше да пътува, и то не кой знае колко надалеч. Египет, можеше да се каже, беше в съседство с Франция, задължителна спирка за всякакви пътувания.

— А какво ще кажеш, ако бъде ранен, или хване някоя мръсна болест, или се удави в някоя мътна, мрачна река?

Безупречно гримираното ѝ лице бе присвило презрително.

— Изабел — започна спокойно Етиен, извиквайки на помощ цялото си търпение, защото вече бяха разисквали този въпрос поне десетина пъти.

Според жена му всичко друго, освен най-големите европейски градове, бе краят на света, населен с разбойници, чужденци и босоноги селяни, които не смяташе за човешки същества и които не би искала да види близо до себе си.

— Жустен е вече на двайсет години. Нил не е някоя мътна река, а люлката на древна цивилизация, която заслужава да се види. Достатъчно е голям, за да пътува, където му харесва и има предостатъчно пари, за да може да го прави и без нашето съгласие. Беше безкрайно любезен изобщо да обсъжда с нас това. А сега остави на мира бедното момче.

Тя присви устни в характерното изражение, което слугите виждаха често, когато бе недоволна.

— Винаги си вземал страната на децата. Слабохарактерността ти като баща вероятно се дължи на социалистическите ти възгледи.

Изабел беше роялистка и гледаше на всички политически възгледи, намиращи се вляво от реставрирането на монархията, като на социалистически. Етиен бе умерен в политическите си разбирания, дори след двата си мандата в Сената преди години, когато олюляващата се република отчаяно се опитваше да намери изход след разгрома на Франция във Френско-пруската война. Вярваше в правата на личността, а не в божественото право, също както вярваше, че желанията на децата трябва да се уважават.

— Съжалявам — отвърна безизразно той, — че мислиш така.

Този спор беше много стар. Изабел гледаше на всеки, който не бе съгласен с нея, като на свой враг. През изминалите години неведнъж му се бе налагало да защитава децата от често доста по-строгите ѝ възгледи за възпитанието и поведението.

— Слушай, Изабел — продължи успокояващо херцогът, уморен от вечното им противопоставяне, — децата вече са големи. Жоли е щастливо омъжена и има свое дете. И двамата са господари на парите си от две години. Трябва да престанеш да се месиш при вземането на решения от тях.

— Искаш Жустен да бъде като теб и да обикаля света като някой скитник.

— Не искам да бъде като мен — отвърна с възможно най-мек тон Етиен.

Това бе последното, което би пожелал на сина си — празнотата, в която съществуваше.

— Искам само да има известна свобода.

Тя изсумтя и съпругът ѝ отново помисли, че така тя приличаше и звучеше като котка.

— Ти със сигурност имаш достатъчно свобода — погледна го унищожително тя.

„В рамките на здравите решетки, изковани от споразумението между семействата ни и традицията“ — помисли той, но това също беше било тема на разговор поне хиляда пъти досега.

— Искам друг вид свобода за него, Изабел. Но ти вероятно няма да разбереш. А сега, след като вече приключихме, бих искал да отида да видя Ектор.

Дъщеря му живееше със семейството си в собствен апартамент от другата страна на градината, в отделно крило на Отел дьо Век.

— Те излязоха — обяви злорадо жена му, доволна, че може да провали плановете на мъжа си, който прекарваше прекалено много време с внук им.

Само глезеше момчето, точно както бе разглезил и Жустен, и Жоли.

— В такъв случай ще изляза. До утре, в апартамента на краля. Красива си както винаги, Изабел — добави галантно той.

Застана прав, подпрял леко длан на бюрото си и изчака жена му да излезе, усещайки да го обзема силна меланхолия и познатото чувство на празнота.

Щеше да отиде в клуба. Беше прекалено късно за езда.

Тържеството по повод рождения ден на краля бе голямо събитие в аристократичния свят на представители на старите благороднически фамилии, новите титли и богатства с всякаква възраст. Макар и заточен в Англия, Луи Филип, граф дьо Пари, претендент за трона, известен сред роялистките кръгове като Филип VII, беше главната тема за разговор на привържениците на всякакви политически възгледи: роялисти, клерикали, хора от армията, недоволни републиканци, бонапартисти. Всички те се надяваха, по различни причини, да свалят Републиката. А Луи Филип, все още, двацет години след обявяването на Републиката, защитаваше правото си на трона, беше като катализатор за всички тези фракции.

Херцог дьо Век, макар и политически доста далеч от реакционната десница, беше задължен да присъства не само поради близкото си семейно родство, а и защото вече бе обещал да присъства.

Аделаид се опитваше да придума Дейзи.

— Ако никога не си виждала двора на претендента, спектакълът много ще ти хареса. Да вземем само роклите — от тях дъхът ти секва — добави тя, — а странният асортимент от политически фигури става причина за зараждането на очарователни любовни връзки. След фиаското на Буланже преди една година, започнаха да се създават нови връзки. Някои от министрите могат да ти бъдат от полза.

Дейзи не възнамеряваше да отиде, въпреки настояването на Аделаид, че подобни церемонии и пищност заслужават да се видят поне веднъж в живота. Въпреки честите си посещения в Европа, след като бе заживяла с баща си Хейзард, пътуванията им в чужбина бяха винаги свързани със семейните дела. Дейзи никога не бе чувствала особено разположение към блясъка на висшето общество. Естествените ѝ предпочитания клоняха към по-скромни приятелства. Днес обаче може би не само увещанията на домакинята ѝ я бяха убедили да присъства на тържеството по повод рождения ден на краля. Може би се бе съгласила най-вече с надеждата, че там ще види херцог дьо Век.

„Каква детинщина — мислеше си младата жена, докато закопчаваше странните перлени обеци на ушите си, — като че ли ще мога да го видя сред тълпата, която според Аделаид ще присъства там. Като че ли трябва да се държа като девойка, готова на всичко, само за да зърне любимия си.“ Държеше се като влюбена, нещо напълно

нехарактерно за нея и пагубно за отношенията ѝ с човек като херцог дьо Век, известен с безчувствеността си към влюбените жени. Беше ѝ казал само едно „благодаря“ на разделяне, нищо повече.

И въпреки всичко, тя отиде.

Оглеждаше тълпата нетърпеливо и неспокойно...

Но не, за разлика от повечето хора, за да зърне дебелия син и наследник на претендента.

Мъжът, когото търсеше, беше строен и мускулест.

И истинско съвършенство в леглото.

Не беше възможно времето да е по-хубаво за случая, температурата беше идеална, слънцето топлеше нежно земята, лекият ветрец развяваше панделите по шапките на дамите. Градините на Пале Орлеан омайваха с цветовете и уханията си, с живописната картина на разцъфнали дървета и храсти. Всичко беше в цветя, във въздуха се носеше главозамайващ аромат на рози и жасмин, примесен с този на люляк, момина сълза и магнолия.

Тенти в красиви пастелни тонове приютяваха истински рог на изобилието от храна и напитки за гостите. Сред тълпата се движеше истинска армия от слуги, предлагаща леденостудено шампанско. Опитвайки се да не обръща внимание на нервността си, а на приятното топло време и на удоволствието от студеното шампанско, Дейзи бе започнала третата си чаша, когато фанфарите обявиха появата на кралското семейство. Заедно с Аделаид, Валентин и няколко приятели, тя обърна глава по посока на звука.

Тълпата от гости се раздели на две, за да даде път на кралската процесия, която се движеше към обсипаната с цветя естрада в средата на безупречно поддържана и аранжирана розова градина. Вълна от шепот последва движещата се групичка с кралска кръв във вените, вдигнаха се за поздрав чаши, разнесоха се приветствени възгласи. Единственото, което успяваше да види Дейзи обаче, така притисната от тълпата, бе посоката, в която се движеше процесията.

Беше поднесла чашата с шампанско към устните си, когато дебелия жена пред нея мръдна леко встрани и това даде възможност на мис Блек най-после да види нещо. Внезапно мъжът, заради когото бе дошла тук, се озова пред погледа ѝ.

Херцогът бе най-високият от присъстващите върху естрадата, по-висок с една глава от топчестия Орлеански херцог с буржоазен вид. До облечения в униформа Етиен, чиято широка гръд беше накичена с медали и ордени, стояха дребна руса жена и чернокосо момиче. До момичето имаше двама мъже, единият несъмнено бе нейният близък, висок като баща си. Жоли и Жустен, разбра веднага Дейзи. Снимките им висяха навсякъде по стените на спалнята му в Колсек. Светлокосият мъж вероятно беше съпругът на Жоли.

А в ръцете си херцогът държеше своя внук, който бе толкова рус, колкото дядо му — чернокос. Бялото костюмче на момченцето бе в ярък контраст с черния тоалет на Етиен. Човек трудно можеше да си представи по-противоречива картина — не само в резултат на различието в цветовете на кожата, косите и дрехите им, но и поради контраста между златно-розовата невинност на пълното детенце и мрачната елегантност на херцога. Дейзи забеляза също така, че Ектор бе единственото дете, присъстващо в кралската процесия — безспорно жест към слабостта на херцога.

Дребната блондинка, несъмнено Изабел, се извърна и, като се протегна нагоре, постави ръка на рамото на съпруга си и зашепна нещо в ухото му. Когато свърши, се усмихна. В отговор херцогът само кимна леко.

„Е, поне не отвърна на усмивката ѝ“ — помисли Дейзи. Разсъздението ѝ бе напълно безсмислено, базиращо се на идеята, че тя може да го накара да се усмихне, а съпругата му — не. Като че водеше някакъв вътрешен спор. Всичко това бяха глупости, естествено. За Етиен тя бе само едно преходно развлечение, начин за по-приятното прекарване на деня. Внезапно младата жена изпита огромна тъга.

В този момент дьо Век се усмихна на нещо, казано от внука му, чиято малка ръчичка премина по бронзовата му брадичка с толкова интимен и приятелски жест, че Дейзи изпита болка от ревност. Етиен се разсмя на глас и целуна меката розова бузка на Ектор.

Орлеанският херцог се обърна и го изгледа.

Заобиколилата ги тълпа така или иначе гледаше към Етиен Мартел, защото той беше несравнимо по-чаровен от флегматичния дебел наследник на трона. На някои от поканените ситуацията им изглеждаше изключително странна. Първо, присъствието на толкова малко дете на церемонията, и второ — целувките и непринуденият

смях пред цялата тази публика. Подобни мисли минаваха в главата само на хора, които познаваха херцога единствено по думите на другите. Тези, които имаха по-близки отношения с него, знаеха, че той почти винаги прави това, което му е приятно и че обожава внука си повече от всичко друго на света.

А гостите, които имаха или най-вече — бяха имали особено близки и интимни отношения с него, гости изключително от женски пол, знаеха, че не е нужно кой знае какво, за да накараш Етиен да се разсмее и още по-малко — за да те целуне. И не една от дамите потисна въздишката си, породена от ревнивото желание поне още веднъж да бъде обект на топлите му чувства.

Дейзи почитваше разляното върху корсажа на роклята ѝ шампанско, когато Аделаид видя нанесените щети.

— Шампанското не оставя следи, скъпа. Ето, вземи си друга чаша. Горещината нараства.

— Благодаря ти, с удоволствие ще си взема — отвърна Дейзи и на един дъх пресуши предложената ѝ чаша, усещайки, че се нуждае от съдържанието ѝ.

— Не е ли прекрасен Ектор? — продължи да говори Аделаид, без да забелязва неразположението на събеседничката си.

— Не съм забелязала — излъга тя. — Орлеанският херцог е по-малко величествен, отколкото очаквах.

— Бедничкият е по-малко от всичко, което може да очаква човек — отбеляза философски домакинята ѝ, — но все пак е наследник на рода на Бурбоните.

Дейзи само сви рамене по повод не особено многото достойнства на младия претендент за короната, както постъпваха и враждуващите фракции в Националната асамблея. Мнозинството представители в Парламента рядко постигаше съгласие по какъвто и да е въпрос, но беше единодушно по повод на това, че Франция не се нуждае от Луи Филип.

— Валентин — обърна се към съпруга си тя, — ще ходим ли в семейство дьо Век тази вечер?

— Както кажеш.

Аделаид погледна Дейзи.

— Ще дойдеш ли?

— Не, благодаря — отвърна припряно запитаната и тъй като не се сети за по-убедително извинение, потърси помощ във времето. — Започвам да се чувствам зле от тази горещина.

— Отел дьо Век е много прохладен. Построен е още през Средновековието и стените му са дебели почти два метра. Така че там горещината няма да бъде проблем.

Главата на Дейзи беше абсолютно празна — никакво приемливо оправдание не ѝ идваше наум.

— Предпочитам да не идвам — чу се да отговаря не особено любезно тя и стомахът ѝ се сви от неудобство.

Когато Аделаид присви леко устни, събеседничката ѝ напрегнато зачака поредния въпрос. Аделаид обаче само кимна и рече:

— Никога не съм харесвала Изабел. Защо вместо в дома ѝ да не отидем заедно на реката? Валентин ще ни закара с лодка надолу до Колсек — усмихна се на Дейзи тя. — Ще бъде чудесно, нали?

Младата жена действително не се чувстваше добре. Шампанското, горещото слънце и копнежът по Етиен, взети заедно, бяха истинско изпитание за нервите ѝ. Ако се оправдаеше с неразположението си обаче, щяха да погледнат на твърдението ѝ или като на изключително слаба лъжа, която щеше да привлече към нея внимание, от което най-малко се нуждаеше, или пък щеше да бъде отрупана със съчувствие, което също така предпочиташе да избегне.

— Утре рано сутринта трябва да се срещна с министъра на правосъдието — каза тя. — Мисля да си легна рано.

— Сигурна ли си?

Аделаид беше олицетворение на съвършената домакиня, съзнаваща, че желанията на гостенката ѝ трябва да бъдат от първостепенно значение.

— Искаш ли да остана да ти правя компания?

— Не! — Смутена, Дейзи веднага омекоти гласа си и продължи с по-учтив тон: — Моля те, иди без мен, Аделаид. Знам колко красива може да бъде реката по това време на годината.

Собственият ѝ опит казваше, че е истински рай.

Дейзи прекара неспокойна нощ, непрекъснато се въртеше и се мяташе в леглото си, в съзнанието ѝ се сменяха неспирно безполезни спомени и копнежи. Неведнъж през дългите безсънни часове тя се опита да освободи главата си от тях, определяйки ги като нелепи и комични. Не само че не трябваше да губи времето си с безсмислени желания, свързани с херцог дьо Век, ами и трябваше добре да се наспи, защото на другия ден щеше да има нужда от всичката си дипломатичност и съобразителност, за да стигне до някакво споразумение с министъра, който досега бе оставил без отговор молбите ѝ да ускори правните процедури.

Мозъкът обаче не се подчиняваше на волята ѝ, чувствата ѝ бяха по-силни от логиката. За какво ли мислеше сега Етиен? Мислеше ли за нея? Беше ли възможно да я сънува тази нощ? От подобен род бяха копнежите ѝ. По-прагматичните ѝ размисли се състояха от въпроси като „къде и с кого беше той сега?“. Те пък, от своя страна, неизменно водеха до пристъп на ревност, който тя се опитваше да потуши. Но само миг по-късно я връхлитаха нови варианти и комбинации от предишните образи и въпроси: Дали бе изпитал същата наслада като нея от дните, прекарани в Колсек? Така изглеждаше. Никога преди това не бе водил жена там. Това все пак означаваше нещо. Дали щеше да ѝ се обади пак, дали му липсваше, възможно ли беше никога повече да не я потърси, колко жени бяха преминали през живота му през последните двайсет години? Беше споменал, че тази година навършва четиридесет.

При следващия удар на сърцето си младата жена заклейми страстта си като истинско умопомрачение, с което трябва да се пребори, моментна нестабилност на съзнанието, която трябва да отстрани. Нито един мъж досега не бе оказвал подобно влияние върху ѝ, а не можеше да се каже, че ѝ бяха липсвали обожатели. Дори само семейните богатства — беше достатъчно реалистично настроена, за да си го признае, бяха привлекли повече ухажори, отколкото имаше желание да приеме. Съзнаваше и красотата си с обективност, произлизаща от погледите в мъжките очи.

Уморена и раздразнена след безсънната нощ, тя ядосано реши, докато изгряващото слънце боядисваше в розово небето, че настоящото умопомрачение щеше да попречи на доброто изпълнение на професионалните ѝ задължения и дори на бъдещето ѝ. Ярката

утринна светлина я настройваше на по-разумна вълна. Времето, откакто не бе изпитвала върху себе си магията, излъчвана от великолепия херцог се увеличаваше и Дейзи реши да гледа на срещата си с Етиен в Колсек като на приятно и поучително преживяване. Нищо повече.

При всяко положение не бе разумно да отделя прекалено много мисли на любовта.

Още по-неразумно бе да използва думата „любов“ в романтичния ѝ смисъл, когато мислеше за херцог дьо Век.

Практичната Дейзи в нея не можеше да се съгласи, че една жена трябва да изгуби ума си, само защото някакъв мъж е бил нежен, страстен и непреодолимо красив. Подобно безумие беше връх на абсурдността, реши тя и звънна за утринната си чаша какао, отново постигнала контрол над мислите си.

Това, което я интересуваше в момента, бе как да подходи към министъра на правосъдието, граф дьо Монтини, след като най-после отдавна исканата среща ѝ бе обещана. Дори Аделаид се бе изненадала предишния ден, когато бе пристигнало съобщението. Според нея, молбата на Дейзи е била изпълнена само вследствие влиянието на някоя важна особа.

— Може би графът най-после е разбрал, че е безполезно да продължава да ми пречи — бе разсъдила на глас младата американка, която в крайна сметка, благодарение на упорството си, винаги получаваше онова, което желаше. — Настойчивостта ми е имала ефект.

— Възможно е — бе измърморила Аделаид, която очевидно все още не бе убедена в това.

Познаваше Шарл от детството си. Той беше типичен бюрократ, на който можеше да се повлияе единствено чрез властта и политиката, но не и с гола настоятелност. Тя обаче запази тези цинични мисли за себе си. В много отношения Дейзи бе наивна и незапозната с византийските машинации на френските политици.

— Облечи морскосинята си рокля, Дейзи — рече вместо това тя. — Шарл е луд по синьото.

Не се наложи да чака в приемната, както я бяха предупредили, че става най-често, а незабавно бе въведена в кабинета на министъра от някакъв младеж с безупречни маниери, който изчезна веднага след това.

Стаята бе огромна, построена от Краля Слънце с типичното му предпочитание към великолепието. Прозорците, стигащи от пода до тавана, с облечени в син атлаз рамки, гледаха към площад Вандом, таванът бе украсен със златни листа, върху паркета бяха застлани изключително красиви и скъпи килими, тапицерията бе без изключение издържана в зелено и (Аделаид се бе оказала права) морскосиньо, а размерите на мебелите бяха внушителни, в синхрон с тези на помещението.

Министърът прекоси цялото постлано с пищни килими пространство до вратата, за да я поздрави още при влизането ѝ.

— Добро утро, госпожице Блек. За мен е истинско удоволствие да се запозная най-после с вас. Моите извинения, че не откликнах по-рано на молбите ви. Страхувам се, че секретарят ми е още нов. — Вдигна за момент укорително вежди, преди да възвърне усмивката си. — И не толкова експедитивен, колкото бих желал.

Когато хвана ръката ѝ и се наведе набързо над нея, Дейзи видя, че не бе висок — двамата бяха еднакви на ръст.

— Чест е за мен, госпожице Блек, да се запозная с жена-адвокат — добави приветливо той.

— Благодаря ви, сър — отвърна не по-малко вежливо младата жена, скривайки изненадата си от сърдечното посрещане.

Бяха я предупредили не само, че ще ѝ се наложи да почака дълго, а и за факта, че господин графът не е сред привържениците на движението за женско равенство.

— Благодарна съм ви, че отделихте време за мен.

— А сега ми кажете — продължи той, докато я съпровождаше към столовете край прозореца, — какво мога да сторя за вас. Разбрах, че сте зълва на очарователната Емпрес, графиня дьо Джордан.

Четири стола с високи облегалки бяха наредени край кръгла маса, на която бе сервиран чай. Усмивката все още не напускаше лицето на министъра. Беше поръчал чай в нейна чест. „Колко мило от негова страна“ — помисли Дейзи, забравила доскорошното си раздражение.

— Тук съм, както може би вече знаете, за да се погрижа името на новородената дъщеря на Емпрес да бъде включено в регистрите на фамилията имена, което ще осигури наследяването им. Напълно рутинна процедура — усмихна се леко тя, — но ще ви бъде благодарна, ако можете да направите нещо за нейното ускоряване. Понякога се губи доста време заради разни бюрократични усложнения.

Тя дипломатично пропусна да спомене, че той беше една от най-големите пречки.

— Няма проблеми, госпожице. Абсолютно никакви проблеми — увери я той с почти подмазвачески тон. — Смятайте го за уредено.

Думите му я учудиха за пореден път, защото граф дьо Монтини бе известен с отлаганията и протаканията си, а току-що ѝ бе обещал да изпълни всичко, което тя напразно се опитваше да свърши вече от няколко седмици.

— Искате ли чай? — попита той, като посочи към масата с подредени отгоре ѝ сребърен чаен сервиз и различни, подходящи за случая сладкиши.

— Да, благодаря. Колко мило от ваша страна — отвърна вежливо Дейзи.

— Вече се познавате със зет ми, доколкото знам — каза все така сърдечно господин министърът, докато се приближаваха към столовете.

В този момент херцог дьо Век стана от облицования в зелена дамаска стол, който до този момент го скриваше от погледите им.

— Добро утро, госпожице Блек — поздрави я много тихо той. — Изглеждате прекрасно.

И той бавно огледа строго скроената копринена рокля, преди да спре очи върху смаяното ѝ лице. Дейзи едва успя да се сдържи да не извика от изненада. Веднага разбра на какво се дължеше изключителната услужливост на министъра и отвърна, както се надяваше, със същия небрежен тон като херцога.

— Добро утро, господин херцог. Вчера се насладих на тържеството по случай рождения ден на краля.

— Значи сте била там.

— За кратко.

— Винаги има страшно много народ.

— Но е поучително.

Наблюдавайки гостите си с проникателния поглед на професионален дипломат, граф дьо Монтини се почувства очарован от разменените помежду им думи. Етиен криеше възбудата си под привидно безлични коментари, а госпожицата имаше още по-малко опит в изкуството на заблудата. Бяха ядосани един на друг или може би — на себе си, тази тънкост му убягваше. Той обаче със сигурност щеше да помогне с каквото може на дамата. Етиен беше заинтригуван от нея, очевидно повече от заинтригуван. Това беше нещо необичайно за отегчения му от света зет. И тъй като дьо Век му бе правил много услуги, щеше да му бъде приятно да се отплати за тях по такъв чудесен начин.

— Моля, заповядайте, седнете — посочи с жест към столовете той и започна да налива чая. — А сега ми обяснете, госпожице — каза вежливо той, като подаде на Дейзи почти прозрачната порцеланова чаша, щедро украсена със злато, — какво точно желаете да сторя.

Трябваше да бъде доволна, че всичко се очертаваше да стане толкова лесно, че ѝ бяха предложили цялата процедура на сребърен поднос, подобно на сладкишите на масата. Единственото, което се искаше от нея, бе да каже „искам това и това“... Всички обременителни правни процедури бяха пометени по команда на херцога.

Обсъдиха подробностите делово. Повикаха секретаря на министъра, за да се погрижи за точната последователност и за особеностите: с кого трябваше да се видят, какви печати бяха нужни, решението на кои съдии се изискваше и след по-малко от час министърът ги изпращаше с приветлива усмивка на лицето и сърдечни уверения, че ще се погрижи незабавно за всичко.

— Благодаря, Шарл — заяви тихо херцог дьо Век на раздяла.

Участието му в обсъждането на проблема се бе ограничило до редки, съдържани предложения.

— Скоро ще трябва да отидем за риба. Моят пазач на дивеча ми съобщи, че съомгата е в отлична форма.

— С най-голямо удоволствие — отвърна граф дьо Монтини. Гостоприемството на херцога в ловната му вила в Шотландия бе легендарно. — За мен бе удоволствие да се запознаем, госпожице — обърна се след това към Дейзи той. — Ако мога да ви помогна с нещо друго, не се колебайте да ми съобщите.

Беше прекалено любезен, за да добави: „Всяка любовница, на която Етиен държи, заслужава специалното ми отношение“. Но в действителност цялото му държание говореше точно това.

— Струва ми се, че трябва да ти благодаря — произнесе сдържано малко по-късно младата жена, докато двамата с херцога се движеха по позлатените коридори, водещи към изхода.

— Не е необходимо — отвърна събеседникът ѝ.

— Разбира се, че е — озъби се Дейзи. — Загубих повече от две седмици за нищо, в бесплодна борба с бюрокрацията, а ти свърши цялата работа за по-малко от час.

— Шарл просто ми е задължен за някои услуги. Не е нужно да го приемаш лично.

— Мисля, че трябва да го приема лично — отговори разгорещено тя. — Шарл не прави това за всеки, нали така?

Скритото течение, образувано от личните връзки, това типично членуване в нещо подобно на мъжки клуб за размяна на услуги, беше причината за осъществяването на тази среща. Както и позицията ѝ като настояща любовница на херцог дьо Век.

— Не търси нищо лошо в това, Дейзи — каза спокойно херцогът, опитвайки се да охлади гнева ѝ. — Правил ми е услуги и преди, ще ми прави и за в бъдеще.

— За други от милионите ти любовници, искаш да кажеш. На мен така ми се струва.

— Не, не е така.

— Моля те, Етиен, мога да преценя и сама — рече язвително тя.

Развърза панделите на бонето си и махна украсената с цветя шапка от главата си. Господи, как само мразеше бонетата, точно както мразеше и социалните ограничения, които изискваха мъжко влияние, мъжка власт, изречена от устата на мъж команда, преди да може да стане и дума за правосъдие.

— Искан да помогна. Съжалявам, ако съм те раздразнил с нещо.

— Целият ти живот ме дразни — сръза го Дейзи.

Той не се поддаде на гнева ѝ.

— Понякога съм съгласен с теб — рече простичко.

Тази сутрин изглеждаше много млад в бричовите си за езда и финия вълнен жакет. „Типично по кралски — помисли си младата

жена, — не намерил за необходимо да се облече по подходящ начин за срещата си с един от министрите на Франция.“

Приближаваха изхода на министерството.

— Ела в моята карета — предложи той.

— Не.

— Освободих екипажа, с който дойде.

— Ще си наема файтон — отвърна тя, ядосана от поредния пример за арогантността му. — Нямахте право да правиш това и ще ти бъде благодарна, ако не ми правиш повече услуги. Не искам услугите ти, не искам да пътувам заедно с теб, предпочитам никога повече да не те виждам.

По времето, когато приближиха изхода, гласът ѝ вече звучеше доста силно. Сърдеше му се за огромната власт, за разбиращия поглед в очите на Шарл, но най-вече за непреодолимото привличане, което изпитваше към най-скандалния поклонник на жените в Париж. Не искаше да падне безпомощна в обятията му, подобно на всички останали жени в живота му. А той нямаше право да изглежда толкова красив и привлекателен, като някой фермер, връщаш се от утринната си езда, като проклетата свежа роса по розите.

— Недей — каза тихо Етиен, като хвана ръката ѝ, за да я възпре.

— Недей какво? — попита тя, борейки се с желанието си да го прегърне тук, на централното стълбище на Министерството на правосъдието.

— Не ми причинявай това — промълви едва чуто той.

— Не знам за какво говориш — отвърна безмилостно тя.

— Снощи не съм спал.

— Добре.

„Сега вече знаеш какво значи това“ — искаше ѝ се да добави.

— Не беше добре.

Ръката му все още държеше нейната, очите му, които търсеха нейните, горяха.

— Минавах с каретата край дома на Аделаид.

— Аз спях — отвърна припряно младата жена.

— Така ли?

Гласът му едва се чуваше.

— Да, не... от време на време... не. Изобщо. Нито минута. Доволен ли си сега?

Гласът ѝ беше сърдит, в тъмните ѝ очи проблясваха гневни сълзи. Той я вдигна на ръце, без да се интересува нито за своята, нито за нейната репутация, нито пък за тази на Шарл. Пред очите на зяпналите хора я понесе надолу по пълните с народ стъпала на Министерството на правосъдието, настани я в чакащата ги карета, каза едно лаконично „Колсек“ на Гийом, качи се на свой ред, затръшна вратата и спусна щорите на вратите.

— Не ми пука, дори да започнеш да викаш.

Гласът му се бе превърнал в тихо ръмжене. Отметна с рязко, грубо движение настрани полите и фустите ѝ.

— Не ми пука, а и Гийом няма да спре. Възнамерявам сериозно, когато стигнем в Колсек, да те заключа там, за да те имам само за себе си.

— Не можеш да имаш всяка жена, която пожелаеш — отвърна разгорещено Дейзи, борейки се с ръцете и тежестта на тялото му, докато той я притискаше към покритата с кадифе мека седалка.

— Аз не искам всяка жена — рече дрезгаво той, а пръстите му вече бяха върху копчетата на корсажа ѝ. — Искам теб.

— За колко дълго, дявол да те вземе! — извика младата жена, като го блъсна по гърдите с всичка сила, като за момент се запита какво ли си мислеше Гийом, тъй като каретата се полюляваше от тежестта и борбата им, а ядосаните им думи се носеха из въздуха.

— Завинаги, дявол да те вземе! — извика в отговор херцогът и сграбчи ръцете ѝ, преди да успее да издере лицето му.

Дейзи незабавно притихна под него.

— Не ти вярвам — прошепна тя.

Етиен пусна китките ѝ, обхвана с длани главата ѝ, не нежно, а буйно, така че тя усети силата, която се криеше в тях и напрежението на тялото му.

— Аз сам не си вярвам — отвърна дрезгаво той, — но е така и не знам какво, по дяволите, ще правя.

— Утре или следващата седмица... наистина не знам какво ще правя — изръмжа тихо Етиен малко по-късно.

Зелените му очи я гледаха пламенно и настойчиво. После се усмихна доста по-уверено.

— Колкото до сега, веднага... знам добре.

— Не можеш... няма да ти позволя...

Гласът на Дейзи прозвуча рязко. Натискаше го с всичка сила по гърдите. Усилието, което полагаше, беше очевидно по напрежението в ставите на китките ѝ и по червенината на бузите ѝ. Младият мъж повдигна едната си вежда.

— Не мога? Няма?

Думите на херцога бяха само един дъх. И този път усмивката му беше студена.

— Ако бях в друго състояние, госпожице... някое — той затвори за момент очи и пое въздух, опитвайки да се поуспокои, — някое значително по-ненапрегнато от настоящото ми състояние... тогава може би думите ти щяха да окажат влияние върху джентълменския център в мозъка ми...

— Обаче...

В тази единствена дума на младата жена се съдържаше безкрайно презрение.

— Обаче...

Гласът на херцога, за разлика от нейния, прозвуча нежно, въпреки че това не можеше да се каже за ръцете, които все още държаха главата ѝ. Те стискаха здраво, не ѝ даваха да помръдне... в пълен контраст от мекия му тон.

— Върви по дяволите!

Младата жена започна отново да се бори с тежестта и ръцете му... както и със собствените си всепобеждаващи чувства. Как бе възможно да презира арогантността му, самонадеяността, целия му начин на живот, и въпреки това да го желае?

— Не можеш да имаш всичко, което желаеш! — запротестира разгорещено тя. — Правата на господарите са вече минало!

„Не е точно така“ — помисли си Етиен, припомнил си многобройните случаи, в които селяни от огромните му имения, водеха при него като дар дъщерите си. Струваше му се обаче, че моментът не беше подходящ да дискутира различията между разбиранията на Дейзи Блек и своите собствени по повод господарските права.

— Ще помогне ли, ако ти кажа, че те обичам до полуда... По дяволите!

Той също бе ядосан, но по малко по-различен начин от нея. Може би изпитваше по-голяма тъга от Дейзи, защото тя бе свободна, а той — женен.

— Ти не знаеш какво е любов — каза младата жена и буйно посегна, за да махне ръцете му от лицето си.

Може и да не знаеше, но това, което чувстваше сега, реагира болезнено на хапливата ѝ забележка. Той незабавно отпусна ръце и я изгледа мълчаливо, проклинайки както нейната привлекателност, така и проклетото си желание.

— Прости ми — рече хладно той, надигна се от нея и седна на отсрещната седалка.

И двамата бяха задъхани, сърцата им препускаха лудо като каретата, в която се намираха. Единственият звук, който се чуваше, бе тежкото им дишане.

— Не съм някоя от твоите проститутки.

Изразяваше се по типичния за ядосаните жени начин, подчертавайки разликата в различните раси.

Беше разрошена, тежките черни коси се бяха пръснали по раменете ѝ. Роклята ѝ, изпомачкана и вдигната до бедрата ѝ, предлагаше не по-малко изкусителна гледка. Херцогът, без да може да отдели поглед от златистата ѝ кожа, за миг се подвоуми дали да не ѝ обясни тънките разлики между една дама и една проститутка. Вместо това, с учудваща липса на топлина в гласа, каза:

— Толкова по-жалко.

И като кръстоса крака, мрачен и навъсен, се отпусна в ъгъла си.

— Върни ме.

Тонът ѝ беше същата високомерна смесица от студенина и аристократичност, която му бе направила впечатление при срещата му с брат ѝ. В култивирането на високомерността обаче, херцогът имаше преднина от цели хиляда години, така че той вдигна вежди по онзи едва забележим начин, развит и усъвършенстван от петдесет поколения, и рече:

— Не.

Успя да създаде впечатление, че се е настанил удобно в люлеещата се карета. В полумрака, създаден от спуснатите щори, очите им се срещнаха във вечното съперничество, старо като самото

време... воля срещу воля и срещу решаващия фактор — чистата физическа сила.

— Баща ми ще те убие... или братята ми — произнесе със забележително спокойствие Дейзи.

— Брат ти вече ми го е казвал.

— Заради Емпрес.

Така, както се бе вкопчила в седалката, за да запази равновесие в люлеещата се карета, повдигането на раменете му не ѝ се стори чак толкова драматично.

— Ще ти бъда много благодарна, Етиен, ако кажеш на Гийом да обърне и да ме заведе до дома на Аделаид.

И младата жена се опита да придърпа надолу полите на морскосинята си рокля, без да загуби равновесие в клатещата се карета.

— И можеш да кажеш на Гийом да не кара толкова бързо — добави тя с тона, с който гувернантката би смъмрила възпитаника си. — Така може да смаже някой.

Херцогът не отвърна нищо. Само се наклони напред и отново разкри бедрата ѝ.

— Не е нужно да се срамуваш, Дейзи. Краката ти са — той спря за миг, а зелените му очи буквално поглъщаха голите ѝ бедра, — много хубави...

Спря в мига, в който се готвеше да допълни: „и само мои“, защото тя не вярваше в господарските права. А и той сам съзнаваше доколко анахронистични бяха чувствата му.

— Етиен — присви черните си очи младата жена. — Аз не съм като другите.

И, прекалено сигурна в себе си, дори не покри това, което той току-що бе разкрил. Беше взела решението си и, независимо дали седеше облечена или разсъблечена пред него, това нямаше да промени нищо.

— Преиграваш.

— Аз не играя.

— Вече сме в хиляда осемстотин деветдесет и първа година, Етиен. Аз съм независима, богата, образована и поддържана от много влиятелно семейство. Не бъди глупав.

Той не помръдна, разположен все така отпуснато на седалката и Дейзи усети раздразнение — и от привидното му безгрижие, и от способността му кой знае как да не се влияе от друсането на бързо носещата се карета.

— Съпругата ти може би те очаква — добави с убийствен сарказъм тя, тъй като ѝ се искаше, с типична женска хапливост, да му припомни за неговите задължения... както и да изкопчи някаква реакция от дяволски невъзмутимата му физиономия.

Етиен се усмихна, това, вярно, не беше реакцията, която бе очаквала, и рече с усмивка, която се усещаше и в гласа му:

— Тя отпътува за Довил тази сутрин.

— Мразя те.

Мразеше самоувереността му, мъжката му свобода, безразличието му.

— Не, не е вярно.

Най-много от всичко мразеше арогантността му, съзнанието, че никоя жена не би могла да го мрази. А едва тази сутрин бе разговарял със съпругата си... въпреки че така безпроблемно отричаше близостта помежду им, дявол да го вземе. Доколкото го познаваше, вероятно бе спал с нея снощи, след „техния“ прием.

— Оставила беше бележка на камериера ми. Не бях вкъщи, разбираш ли, и влюбен до уши като някой юноша, обикалях край къщата на Аделаид. Това достатъчно изчерпателен отговор на незададените ти въпроси ли е?

„Как е разбрал — учуди се тя, загледана в небрежната поза на силното му тяло, — че ревнувах при мисълта, че е спал с жена си.“ Дрехите му за езда бяха сиво-бежови, жакетът му — мек като кадифе, дългите му силни крака бяха обвити в гъвкав габардин, обутите му в ботуши стъпала бяха толкова близо до нейните в теснотията на каретата, че бе достатъчно само да протегне ръка и щеше да докосне лъскавата кожа. А тъмната му красота и меланхоличните, замислени очи я привличаха непреодолимо, като че ѝ обещаваха рая.

— Нямам никакви въпроси — излъга Дейзи, — освен един.

Продължавайки да се бори с все по-горещите, надигащи се в тялото ѝ усещания, тя непрекъснато си повтаряше, че той е изключително чувствен мъж... но не само с нея — с всяка жена.

— Кога ще ме върнеш у Аделаид?

Етиен само вдигна рамене — леко спокойно движение, едва забележимо, въпреки абсолютната му неподвижност.

— Ще видим — отвърна по кралски той, използвайки местоимението „ние“, макар да нямаше предвид, че решението ще бъде общо дело.

— „Ще видим“ ли? — Смъквайки полите и фустите си с решително движение, младата жена се наведе към него, вирнала надменно брадичка. — Имаш ли последно желание?

— Едва откакто те срещнах.

Отговорът му беше толкова спокоен, толкова нежен, толкова невъзмутим, че тя веднага промени посоката на спора. В момента силата не беше на нейна страна — намираше се в каретата на Етиен, карана от неговия кочияш към Колсек.

— Слушай — започна с разумен и типично адвокатски тон тя, — нека да обсъдим някои неща.

— Като например?

Гласът му прозвуча развеселено, неприятно и предизвикателно, но Дейзи имаше предостатъчно голям опит в тази област и се бе научила да не обръща внимание на предизвикателствата.

— Като например да се споразумеем за известен период от време, приемлив и за двама ни.

Етиен се разсмя.

— Период от време значи? — рече той. — Наистина ли?

Загледа се замислено в нея и стигна до извода, че или щеше да я има за вечни времена, или щеше да умре, опитвайки се да постигне целта си. Решението бе доста неразумно и напълно нехарактерно за човека, известен в цивилизования свят като страстен, но непостоянен любовник.

— Аз не се пазаря — отвърна спокойно той, — но все пак, ако се стигне до това, няма да се съглася на по-малко от едно хилядолетие, ако не може завинаги.

— Дръж се сериозно, Етиен. Нямам настроение за шеги.

— Наистина не се пазаря, скъпа. И не се шегувам.

— Това отвличане ли е?

— Не мисля така, но би могло и да бъде. Аз съм отстъпчив.

— Нямам намерение да падна в обятията ти като... всички останали.

— Ти, скъпа, си толкова далеч от... „всички останали“... че няма защо да се опасяваш от това... повярвай ми.

Говореше толкова тихо, че думите му едва достигаха до ушите ѝ, въпреки малкото разстояние помежду им. След това внезапно се надигна с рязко, неспокойно движение, за да вдигне щорите. Прекрасните кожени щори се навиха нагоре с остро щракване, а коприненият им пискюл се залюля.

— Етиен...

Той не отговори. Може и да не я беше чул, защото гласът ѝ бе едва доловим, а може и да беше погълнат от разкрилата се пред очите му гледка.

— Не знам какво да правя...

Този път вероятно я бе чул, защото обърна много бавно глава към нея, като че с нежелание се откъсваше от панорамата навън.

— В такъв случай ставаме двама — въздъхна тихо той.

— Искам нещо повече от цялото ти внимание в продължение на няколко часа, или, при положение, че си дълбоко обвързан, няколко дни или... колко? — Тъмните ѝ очи го гледаха сериозно. — Няколко седмици? Виждаш ли, все пак съм подочула нещо.

— Не мисля да се извинявам за миналото си, но дори и да го сторех, това не би променило нищо. Искан ми се да можех да ти дам някакви гаранции. Ако ставаше въпрос за някой друг, бих го излъгал и бих му обещал всичко, което поиска. Сама виждаш колко съм объркан, след като не мога да постъпя и с теб така. Нещо повече — признавам си го. Все пак мога да ти кажа следното — ти си глътка свежест и красота в живота ми, даряваш ми радост, за чието съществуване не съм и предполагал. За първи път в живота си съм истински щастлив, но само когато съм с теб. Искан това чувство да продължи вечно. Искан да бъда с теб вечно. Но светът, а може би и аз сам съм се направил циник... Във всеки случай, мога да заявя... с удоволствие бих направил всичко, за да те задържа.

Приличаше на младеж, който кани на танц първата партньорка в живота си, толкова почтителен и изпълнен с уважение бе тонът му. За миг Дейзи не знаеше как да отговори на искреността му. В следващия момент откри, че разглежда внимателно лицето му. Може би просто беше по-умел от нея в изкуството на прелъстяването, в използването на всички средства, дори на лъжата, по-голям експерт в употребата на

верния тон в подходящия момент за подходящата жена? Дали това просто не бе поредното потвърждение на репутацията му?

— По принцип не съм наивна или пък чак толкова неопитна.

Етиен се усмихна на думите ѝ, защото тя беше най-интелигентната жена, която познаваше.

— Въпреки това откривам, че ми се иска да повярвам на току-що казаното от теб.

Незабавно му дойдоха наум цяла армия от всевъзможни очарователни отговори, защото беше усетил известна капитулация в признанието ѝ, макар и да не бе заявена открито. Вместо това каза само едно простичко:

— Добре.

Тя бе от прекалено голямо значение за съществуването му, за да си позволи да използва банално очарователни фрази. Не беше сигурен как трябва да се държи и не смееше да рискува с някакъв съблазнителен отговор.

— „Добре“ ли? И нищо повече от най-популярния сред дамите парижанин? — Тя го оглеждаше критично, леко обидена. Простият му отговор я порази като прекалено самоуверен. — Не заслужава ли поне...

— Дейзи, моля те.

Лекият укор в гласа му беше примесен с желание, в това нямаше съмнение. Гневът ѝ се изпари моментално и погледите им се срещнаха. Нейният беше пълен с разбиране.

— Този път това не е игра за теб, нали? — прошепна тя, изпълнена с необясними радост и страх.

Той вече значеше прекалено много за нея. Каква част от сърцето си щеше да посмее да погуби по мъж с неговата репутация, мъж, чието име се бе превърнало в нарицателно за разврат?

— Не.

— В такъв случай, започвам да се страхувам.

— Мога да променя това.

Очите му бяха истинско вълшебно зелено изкушение.

— Много ти е лесно на теб. Зная, че можеш, но аз съм по-практична, Етиен. Искам бъдеще извън спалнята ти.

Не знаеше какво да отвърне на това. И той искаше същото. Този факт обаче бе прекалено нов за него и все още не бе успял да мисли за

това, как да постъпи с брака си.

— Ще говоря с Шарл.

— За какво, Етиен? Боже мой, като че той вече не знае повече, отколкото би ми се искало.

— За развод.

Шокът ѝ бе очевиден, но миг по-късно реалността надделя.

— Толкова зелена ли ти изглеждам?

Не по-малко шокиран, на младия мъж му трябваше известно време, за да осмисли истинското значение на това, което бе изрекъл току-що. И още малко, за да осъзнае, че наистина го мислеше. А в следващия миг реши, че все пак дължеше на Изабел учтивостта да говори първо с нея.

— Не, скъпа, никой не би те объркал с неопитно дете.

Той се усмихна, чувствайки странно щастие от решението, което трябваше да вземе още преди години.

— Да не си пиян, Етиен?

Внезапно беше почнала да се пита, дали смайващото му поведение не беше резултат от алкохола. Почти не го познаваше, като се изключат двата дни, които бяха прекарвали заедно. Семейството му беше старо колкото Франция. Това на Изабел — също. Бракът им беше доста продължителен. Херцог дьо Век ѝ се струваше последният аристократ, който би нарушил една хилядолетна традиция.

— Донякъде.

— Знаех си.

Така, това бе разумно обяснение на лудостта му.

— Прекалено съм замаян от любов, за да бъда изискан.

— Ти си полудял.

— Вероятно.

— Благодаря — каза язвително Дейзи, изненадана от силното недоволство, което бяха предизвикали думите му.

— Хайде, реши се, скъпа — произнесе нежно Етиен.

Той беше олицетворение на мечтите на всяка жена и тя не можеше да не се съгласи, че бе обсебил и нейните мисли. Също така бе достатъчно честна, за да признае, че я бе дарил с удоволствие, което не бе изпитвала досега.

— Може би ще трябва да се върнем в самото начало. Признавам, че успя да ме очароваш.

Той се усмихна блажено. Тя се опита да не обръща внимание на този факт, опитвайки се да запази поне някакво подобие на нормалната си способност да разсъждава логично.

— Така че не виждам причина да не бъдем приятели, докато съм в Париж.

— Приятели?

Дълбокият му глас се бе превърнал в шепот. Дейзи пое малка глътка въздух, издиша и се осмели да срещне погледа му.

— В такъв случай — любовници. Така по-добре ли е?

— Много по-добре — отвърна Етиен.

— Защо е толкова трудно всичко това? — въздъхна младата жена.

— Мога да ти отговоря само от свое име — свързано е с факта, че те обичам. Това е за мен нещо напълно ново и непознато... и трябва да импровизирам.

— Не искам да се влюбвам. Особено пък в теб.

Той вдигна рамене, разбрал дилемата ѝ. Преди да я срещне, той също не вярваше в любовта.

— Нека да ограничим отношенията си до чисто физическо привличане — предложи тя, като че това ограничаване на периметъра щеше да ѝ даде сигурност.

— Както кажеш.

Той също беше практичен човек, а и никъде в миналото си не намираше опорни точки, които да му помогнат в новите чувства, в любовта, която изпитваше към Дейзи.

— Колко дълго ще стоиш в Париж?

— Най-много още един месец.

Почувства, че я заля гореща вълна на удоволствие при мисълта за „чисто физически“ контакти с херцога в продължение на цял месец.

— А може и само две седмици — добави тя, уплашена от необичайните си реакции.

— В такъв случай нямаме кой знае колко време — обяви той и се присегна, за да спусне отново щорите.

— Какво правиш?

Троснатият ѝ въпрос накара херцога да я погледне с възможно най-невинния поглед на земята.

— Осигурявам известна интимност — обясни с любезна физиономия той, — за нашата чисто физическа връзка. — Устните му бавно се разтегнаха в усмивка. — До Колсек има още половин час.

— Не мислех, че си толкова недодялан.

Неприятните нотки в гласа винаги ѝ бяха служили добре в миналото.

— Скъпа, забравяш, че съм обиколил половин свят, яздейки кон. Свикнал съм с недодялаността. — Гласът му прозвуча развеселено. — Имаш ли нужда от помощ за корсета?

— Не нося корсет — срязва го младата жена, ядосана от непринудеността му и от неотразимото привличане, което изпитваше към чернокосия, силен мъж, разположил се удобно насреща ѝ.

И още, защото той не бе отдал кой знае какво значение на дните, прекарани заедно, та да си спомня, че не носеше корсет. Несъмнено беше виждал прекалено много корсети в живота си.

— Прости ми. Това беше само една шега. Спомням си много добре.

— Изненадана съм — отвърна, все още сърдита, Дейзи, — че си способен да забелязваш индивидуалности сред цялото множество жени в живота ти. Или да си спомняш за вида дантела или финтифлюшките на тази или онази от тях.

— Прелъстяването е мое призвание от юношеските ми години — отговори той, като я предизвикваше умишлено заради удоволствието, което му доставяше яростната ѝ, буйна реакция. — Гордея се с компетентността си в тази област.

— Така — отвърна разгорещено и възмутено младата жена, — промених мнението си. Да не си посмял да ме докоснеш, дявол да те вземе.

Гневът обаче само подпали още повече разгорещената кръв, течаща във вените ѝ. Съзнанието ѝ бе изпълнено с картини, в които „компетентният“ херцог дьо Век увеличаваше телесната ѝ температура с няколко градуса.

— Говоря сериозно — каза тя, приличайки на капризно дете, — не ти е позволено да си играеш.

Тъй като херцогът наистина възнамеряваше да си играе, той не обърна внимание на сприхавите ѝ думи, затова пък забеляза поруменелите ѝ бузи и учестеното ѝ дишане.

— Не си прави излишен труд — каза тя, когато Етиен започна да съблича жакета си, на което той отвърна:

— Това не е излишен труд. После ще те заведа да поплуваме, за да се разхладим.

Тя го гледаше, докато младият мъж събличаше жакета си и разкопчаваше бялата си ленена риза, без да бърза, в контраст със собствената ѝ силна възбуда. Откри, че се премества възможно най-далеч от него, доколкото позволяваха твърде ограничените размери на каретата, когато той съблече ризата си. Широчината на раменете му бе наистина впечатляваща в това ограничено пространство, или по-скоро — възбуждаща. Не можеше да спре очите си, които обхождаха един по един силните му мускули, поддържани от полото и другите спортове, които практикуваше.

— Би ли искала да кажа на Гийом да позабави малко? — попита той.

Дейзи не отговори и той продължи:

— Ти си отраснала на гърба на коня, забравих това.

После се наведе, за да издърпа ботушите си за езда и ги постави под седалката си.

— Да не ни се пречкат — обясни Етиен, като че спътницата му го бе питала.

Баналните думи нямаха нищо общо с дивото му желание и само невероятният самоконтрол му позволяваше да се съблича така бавно и спокойно. Още преди срещата им в кабинета на Шарл, беше обсебен от мисълта да я люби отново и му беше много трудно да се държи привидно безразлично. Миналата нощ беше истинско изпитание за самообладанието му. На десетина пъти едва се бе удържал да не заблъска по входната врата на Аделаид.

— Може би ще бъде по-добре да се извиня предварително — каза той, докато се занимаваше с копчетата на панталона си.

— Казах „не“.

— След като каза „да“.

— И отказът ми няма ли да се зачете?

— Целуни ме и след това ще ти отговоря.

— Не искам да те целувам.

— Аз пък се побърках от желание да те целувам. Прояви снизхождение. Или пък ми покажи, че целувките ми те оставят

безучастна и аз ще те върна в дома на Аделаид.

— Това конкурс ли е?

— Малък облог, мила моя.

Младият мъж протегна ръце и я взе в скута си, докато тя наум премисляше безсмислеността на съпротивата си. Беше я вдигнал от седалката ѝ без никакво усилие. Щеше да бъде безсмислено да се бори с него. Много по-добре щеше да направи, ако остане безучастна към целувките му. Взела това решение, Дейзи студено вдигна глава и предложи устните си.

Без да се впечатлява от престорената ѝ резервираност, защото усещаше горящото ѝ тяло, херцогът пое малките ѝ ръце в своите и внимателно ги сложи върху раменете си. Дейзи трябваше да положи усилие, за да не се поддаде на импулса да отдръпне дланите си от твърдите му като стомана мускули. Когато той се размърда, за да обърне тялото си по-добре към нейното, тя пое трескаво дъх, с надеждата да се успокои, докато мускулите му играеха под ръцете ѝ. Спомняше си невероятно точно усещането за силното му стегнато тяло над и под нейното, как се движеше уверено и умело, как никой мъж преди това не бе успял да я докара до подобен оргазъм. Мразеше го заради майсторството му... заради неговата предизвикателност. Прелъстяването може и наистина да бе негово призвание, но тя беше обучавана от една шаманка от нейния клан и щеше да му устои. Знаеше начин за визуален умствен контрол и щеше да го използва сега.

Когато устните на херцога докоснаха нейните, в съзнанието ѝ се появиха покритите със сняг планински вериги, оградени летния лагер. Когато разтвори устата ѝ, тя видя мислено препускащите към високопланинските пасища коне. Притисна силно клепачи, когато езикът му бавно се доближи до нейния, като се опитваше да задържи създадения от съзнанието ѝ пейзаж, роден от спомените за прекараните в планината лета.

Той я държеше здраво в обятията си. Единствената преграда между разгорещените им тела бе коприната на роклята и на долната ѝ риза. Езикът му бавно се плъзна към вътрешността на устата ѝ. Усещаше твърдостта на възбудения му член и откри, че си представя как той прониква бавно, също като езика му, в нея. Въпреки волята ѝ, през тялото ѝ премина тръпка от желание. Усетил реакцията ѝ, той леко се повдигна, като същевременно натисна нежно раменете ѝ.

Дейзи отчаяно се опитваше да отклони съзнанието си от удоволствието, обземащо все по-силно сетивата ѝ, но летните лагери и планинските пейзажи постепенно избледняваха пред страстта, която обземаше все по-силно центровете на удоволствието ѝ.

— Не — прошепна тя и се опита да отблъсне тежкото му тяло. — Не.

Ръцете му обаче я държаха здраво, целувките му ставаха по-дълбоки и Етиен Мартел, херцог дьо Век и опитен любовник на красиви жени, пусна в ход цялото си майсторство. Не след дълго ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, сякаш действаша по своя воля — това бе първата ѝ капитулация пред желанието. В следващата секунда обаче, тъй като беше дъщеря на Хейзард Блек до мозъка на костите си, със силна воля като баща си и прекалено развито чувство за независимост, за да бъде просто следващото завоевание на херцога, тя отдръпна ръцете си рязко, като че се беше изгорила.

— Недей — запротестира младата жена, извивайки настрани устата си. — Не искам.

Етиен хвана лицето ѝ в ръце, погледна я и каза много, много бавно:

— Обичам те, Дейзи Блек...

Пръстите му оставяха следи по кожата ѝ.

— И никога досега — добави тихо той, — не съм казвал подобно нещо на друга жена.

Простите му думи улучиха разгорещеното ѝ недоволство и недоверието ѝ с непогрешима точност.

— Никога? — повтори тя.

Той отдръпна ръка от лицето ѝ и поклати глава, после потръпна, като че предчувстваше надвисналото над главата му нещастие. Беше управлявал безупречно собствения си свят прекалено дълго, за да не разпознае настъпилия пълен хаос.

Дейзи се усмихна за първи път този ден, разбрала доколко шокиращо бе направеното от него признание.

— Аз също — рече с не по-малка простота тя. Черните ѝ ресници потрепнаха леко, после погали леко с пръст устните му и добави подканващо: — Сигурно съм чакала теб.

Друга покана не му трябваше. Вече беше започнал да си мисли, че за първи път в живота си ще има жена против волята ѝ. И без повече

да се интересува от удобния свят, който бе разрушил в желанието си за тази жена, като че вековните аристократични традиции изведнъж бяха станали неуместни, той започна да я целува с неконтролируема, насъбрала се страст. След секунди вече я разсъбличаше като обезумял, а след още няколко мига, когато тя каза: „Побързай“, той изостави разсъбличането, махна от пътя си полите и фустите ѝ и, проклинайки копчетата на панталона си, в следващия момент вече беше в нея, като че им оставаха само още няколко минути на тази земя.

Тя беше не по-малко обезумяла от него, полудяла от страст, също като него възбудена, ненаситна и буйна. Двамата се любеха с пламенна невъздържаност, докосваха се, усещаха се и се прегръщаха така, като че трескавото притежание и заслепяващата страст бяха потвърждение за любовта им. Най-после, с признанието си в любов, бяха получили разрешителното, даващо им право да задоволят желанието си един за друг. Препускащата карета ги мятеше и хвърляше насам-натам, собственото им препускане към върховното удоволствие беше не по-малко буйно. Както личеше и двамата не можеха повече нито да чакат, нито да дишат, нито пък да обърнат внимание на неудобното си положение.

— Миналата нощ беше много дълга... — прошепна Етиен и протегна ръце и крака, за да се подпре за момент, възпламенен до полуда от желанието да я притежава. — Едва се сдържах да не те притисна в обятията си пред Шарл. Ти си моя. — Гласът му се бе превърнал в тихо ръмжене, блестящите му зелени очи бяха пълни със сладострастие. — Моя — повтори дрезгаво той.

Широките му рамене се полюляваха от все по-бързите му движения. Държеше я здраво, като пленница, подчинена на страстта и желанието му, като я изпълваше докрай. Поклащането на препускащата карета създаваше допълнително, зашеметяващо приятно триене.

— Твоя — прошепна Дейзи, отдавайки без капка съжаление цялата си свободолюбива душа, приветствайки мъжа, обсебил мислите и възбудил сетивата ѝ.

Вкопчена в него, младата жена посрещна дивата му, неконтролируема сила. И когато почувства дълбоко в себе си първите слаби конвулсии на настъпващия оргазъм, той очевидно разбра, синхронизирайки ритъма си с нея така съвършено, че тя извика.

Удоволствието я заливаше на горещи вълни. Скоро той я последва и затвори очи, диво опиянен. Единственото, което имаше значение, бяха тези наелектризиращи усещания. Околният свят се разпадна, изчезна, всеки нерв и клетка егоистично бяха насочили вниманието единствено към себе си, нагreti до бяло от избухналите чувства.

Докато лежеше със затворени очи замечтана, унесена, Дейзи разбра, че представите ѝ за удоволствие се бяха променили завинаги. Беше си дала сметка, че съществуваха степени и че настоящият ѝ опит отстоеше на цели светлинни години от предидущия. „Колко е прекрасно“ — беше първата ѝ мисъл. „И колко уязвим се чувства човек“ — реши в следващия миг тя. Херцогът се наведе, за да я целуне и когато клепачите ѝ се повдигнаха при допира му, видя само красотата на очите му, а когато главата му се вдигна — обезоръжаващата му усмивка. Чувството за беззащитност, започнало се да се оформя в съзнанието ѝ, се изпари под влияние на топлотата в усмивката му. Той я притежаваше все още, или може би — най-после и окончателно.

— Прекалено стар съм за това — усмихна се Етиен.

За последен път бе се любил в карета на петнайсетгодишна възраст.

— Прекалено си голям за това — прошепна Дейзи.

Усмивката ѝ беше изпълнена с доволство.

„Може би причината е именно в това“ — помисли си дьо Век. На петнайсет години все още не беше достигнал сегашната си височина. Не, не, никога не беше помислял да се лиши от удобствата на леглото. Нямаше място нито за раменете, нито за краката му, забеляза сега Етиен, когато отново се бе върнал към действителността. Беше се подпрял на лакти, като същевременно се опитваше да предпази Дейзи от люлеенето на каретата.

— Ако продължаваш да ме изкушаваш — в очите му се мярнаха шеговити пламъчета, — ще трябва да поръчам по-голям екипаж. Не знам дали ще мога да се помръдна.

Тази карета определено не бе конструирана за любовни игри.

— Ти поне имаш избор дали да мръднеш или не — отбеляза Дейзи.

Тя все още беше здраво притисната под него. Очите му проблеснаха развеселени.

— Простете, госпожице... моята... непростима недодяланост.

Изглеждаше по момчешки очарователен с разбърканите си коси и шеговито гледащите я зелени очи, че младата жена внезапно изпита остра болка. Когато се разделеше с него, а това неминуемо трябваше да се случи, светът около нея щеше да потъне в мрак. И може би защото днешният ден вече бе изпълнен с прекалено много страст, или пък защото бе открила за първи път любовта, тя усети, че очите ѝ се замъглиха от сълзи.

Етиен, който бе прекалено близо, за да не забележи това, реагира на мига:

— Скъпа — възкликна смаян, — какво има?

И той се размърда доста пъргаво за човек с изтръпнали, вцепенени крайници. Миг по-късно и двамата седяха на кадифената седалка. Той съчувствено бе допрял главата си до нейната.

— Каж ми, миличка, и аз ще уредя нещата.

Беше твърдо решен, ако трябва да премести планини заради нея.

— Няма нищо за уреждане — прошепна Дейзи, мислейки колко несправедливо бяха постъпили боговете, поставяйки Етиен в свят с хиляди ограничения, със съпруга и семейство. — Прости ми. Обикновено не съм от емоционалните.

Последното, изречено с по-нормален тон, беше очевидно вярно. Тя наистина никога не се бе проявявала като емоционална личност. При тази мисъл сълзите ѝ започнаха да текат още по-силно и да се плъзгат по бузите ѝ.

Бърз като стрела, Етиен взе Дейзи в скута си и оправи якичката на роклята ѝ с покровителствен, нежен жест, без да обръща внимание на безпорядъка в облеклото ѝ. После внимателно докосна с пръст брадичката ѝ и повдигна леко главата ѝ.

— Ако не ми кажеш, не бих могъл да помогна.

Използваше същия тон, с който успокояваше Ектор.

— Не знам какво ми става — излъга тя.

— Не искам да те правя нещастна. Това е последното нещо на света, което бих желал да сторя.

— Не съм нещастна — прошепна тя, а по лицето ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

— Би могла да ме излъжеш нещо.

Дейзи направи опит да се усмихне. Със силно порозовелите си бузи, разрошените копринени коси и мокрите си ресници, тя изглеждаше съвсем почти като дете.

— Изглежда ще се наложи да сменям репертоара си — отметна кичур коса от челото ѝ той.

— Не.

По-скоро отгатна, отколкото чу думите ѝ.

— Поне с нещо не така емоционално. — Гласът му беше тих и дрезгав, с лек нюанс от привичната му закачливост.

— Не, недей.

Въпреки сълзите, младата жена си даваше сметка, че той бе отворил пред нея вратите към обещаната обетована земя.

— В такъв случай, може би ще ми се наложи да се науча да пресушavam с целувки сълзите ти?

Той се наведе и облиза търкулналата се сълза от бузата ѝ. Усмивката ѝ вече започваше да прилича на усмивка. Бе успяла да се съвземе и да постави граници между фантазията и желанията си от една страна, и действителността от друга.

— Стига да нямаш нищо против.

— Да те целувам, поради каквито и да било причини, е истинско щастие за мен, мис Блек.

Тъй като притежаваше голям опит в доставянето на удоволствие на жените, той се надяваше, че думите му ще повлияят благотворно на Дейзи и ще я накарат да се усмихне.

— Където и да е — добави ухилено той.

— Шокираш ме.

Този път младата жена отвърна на усмивката му. Внезапната ѝ уязвимост бе изместена от привичната ѝ вродена разсъдливост.

— Дори не съм и започнал да те шокирам, скъпа.

— Това обещание ли е?

Тя изглеждаше отново самоуверена и дори кокетираше. Имаше този ден и още няколко седмици — това щеше да ѝ бъде достатъчно.

— С най-добри намерения — прошепна Етиен.

Остатъкът от пътуването до Колсек премина в размяна на шеговити безсмислици и нежни целувки, като изпълнено с нетърпение и очарование въведение. И двамата не се бяха чувствали така никога досега, като че бяха се озовали в особено, заградено от високи зидове

имение, където неочаквано, заедно с ключа за вратата, им бяха подали и радостта. А понятието „щастие“ не беше вече някаква мъглява и неопределена дума.

Когато пристигнаха, той я понесе на ръце към вилата така, както беше полуразсъблечена. Самият той нямаше нищо друго върху себе си, освен бричовите. Докато крачеше бос към входната врата, а Гийом ги наблюдаваше усмихнат, херцогът отвърна на притесненията на Дейзи с усмивка, целувка и едно арогантно:

— Те няма да забележат.

А когато, естествено, двамата му слуги ги забелязаха и въпреки старанието си не успяха да скрият напълно смайването си, младата жена скри лице в рамото му, а Етиен каза невъзмутимо:

— Искам да ми донесете нужното за къпане и да сервирате обяда в градината в три.

После прошепна в ухото на Дейзи:

— Добре ли е така?

Това бе най-простичкият въпрос, който можеше да съществува, любезност от страна на любезен мъж, но нямаше нищо общо с формалното запитване, което би отправил към която и да е друга, защото в този случай отговорът ѝ беше от значение. Искаше му се да ѝ достави удоволствие по всички възможни начини. Желаше да ѝ поднесе слънцето и луната, богатството си, имененията и възможно най-много радост и щастие. Почувства се ужасен.

Тя се усмихна и му предложи всичко с простичкия си отговор:

— Това е без значение. — Искаше да каже, че не я интересува нищо друго от въртящата се в галактическия мрак земя, освен факта, че я държи в обятията си. — Говоря сериозно — добави тя.

— Знам — отвърна загадъчно той, като че разговаряха на някакъв таен език.

Франсоа донесе водата за къпане в лъскави медени ведра, докато двамата се грееха на слънце на балкона.

— Можеш ли да останеш през нощта? — попита Етиен, след като обмениха мнение по повод спокойствието на речния пейзаж, топлината на пролетното слънце, степента на обхваналото ги безумие.

Когато Дейзи кимна утвърдително, младият мъж предложи да пише на Аделаид, за да ѝ се извини. Както и предишния път, Гийом щеше да предаде посланието. След това Етиен стана, за да ѝ донесе

всичко необходимо за писане, и постави малко писалище на коленете ѝ.

Не я попита какво е написала — за първи път в живота си не се вълнуваше от обществените ограничения. Просто взе плика от ръцете ѝ, когато тя свърши да пише, слезе на долния етаж и го подаде на Франсоа, за да го занесе на Гийом.

Отсъствието му бе кратко, но Дейзи, която не бе спала предишната нощ и отмаляла от любовната им игра и от топлите галещи лъчи на слънцето, спеше, когато се върна.

Херцогът я остави да поспи, докато се изкъпе. И без това ергенската му вана бе предназначена за един човек. Откри с изненада, че си подсвирква. Откога не се бе чувствал така щастлив? Започна да прави планове за обновяването на селската си къща, нещо, което съвсем доскоро би приел като недопустимо за уединеното си убежище. Трябваше да прокара водопроводна инсталация, да построи по-голяма баня с по-голяма вана, така че Дейзи да се чувства удобно. Вилата, дело на осемнайсети век, която до този момент бе напълно подходяща за отшелническият му живот в нея, внезапно вече не отговаряше на променените му изисквания. Дали щеше да иска телефон? Той се намръщи при тази мисъл, защото това, което го привличаше най-вече в Колсек, бе изолираността му. Миг по-късно вдигна с безразличие рамене. Ако тя искаше телефон, значи щеше да прокара. Най-голямото му желание и радост бе да ѝ доставя удоволствие. Започна наум да съставя списък на всичко, което трябваше да направи — списък на влюбения, чиято цел бе да направи другия щастлив. „Дали обича диаманти?“ — запита се той.

След като облече някаква семпла риза и панталони, той взе участие в подготовката на ваната за Дейзи. Вълнуваше се от това, каква температура би предпочела за водата си. Смути се като научи, че в ергенското му домакинство няма ухаещ тоалетен сапун. Суетеше се, както по-късно Франсоа каза на готвачката, като квачка.

Като затвори вратата след камериера, Етиен хвърли поглед към часовника на нощната масичка, преценявайки времето, оставащо до обяда и се запъти да събуди жената, която го бе накарала да повярва във възможността за щастие в живота.

Все още неразсънена, тя усети как ръцете му развързват панделите на долната ѝ риза и издаде звуци, подобни на мъркане.

Херцогът заглуши с целувки въпросното мъркане, като същевременно освободи ръцете ѝ от ръкавите на морскосинята рокля, разкопчана до кръста, която така и не бяха успели да съблекат в нетърпението си.

— Ще ти купя нова рокля — прошепна той, забелязал с учудване, че коприненият плат на някои от илиците беше поизносен.

— Имам предостатъчно — отвърна незаинтересовано младата жена, вече събудена и отворила очи, като се протягаше сега, когато вече не чувстваше ограничението на корсажа.

Беше модерно дрехите да прилепват плътно по раменете и ръцете, особено дневните рокли, каквато беше и нейната. Така, боса и с голи ръце, и с развързана долна риза, огряна от слънцето, ѝ се стори, че лежи някъде из родните прерии.

— Нашият летен лагер ще ти хареса — заяви ни в клин, ни в ръкав тя, чувствайки се особено, като в приказките.

— Покажи ми го — отвърна Етиен, като че между тях и въпросния лагер нямаше един океан и половин континент.

— Да — промърмори младата жена, защото в този миг не ѝ се искаше да мисли за съпругата му или за това, как би реагирало семейството ѝ, ако го заведеше в индианския лагер.

Той целуна връхчето на носа и устата ѝ и всеки откриващ се сантиметър от ухаещото ѝ тяло, докато бавно издърпваше ризата, полата и фустите ѝ.

— Трябва да се изкъпя — извини се тя, тъй като той беше чист и се бе преоблякъл, докато нейното тяло още пазеше мириса от любовната им игра.

Искаше му се да не се съгласи, защото от нея се носеше предизвикателно ухание на някоя богиня на плодородието. Въпреки това той прие, заради нейното спокойствие.

— Ще се почувстваш по-добре след една баня — каза той.

Трябваше да се бори с бясното си желание, когато я вдигна, занесе я до ваната и я спусна в топлата вода.

След това стоя подобно на благоразумен ухажор в гостната на любимата си, докато тя се къпеше, макар отпуснатата му поза да бе типично дьо вековска — самоуверена, ненатрапчиво патрицианска. И през цялото време говореше безобидни неща, така че Дейзи да се чувства удобно.

— Да не би да те познавам от хиляда години? — попита тя, като се плъзна по-надолу във водата, за да отмие сапуна по раменете си, като в същото време си мислеше колко близък ѝ се струваше Етиен.

— Не зная — отговори той, — но със сигурност ще ме познаваш през следващите хиляда.

— Колко си безнравствен.

— Възможно е, но съм щастлив.

Родът дьо Век се бе издигнал над клеветите още преди хиляда години. Техният девиз „Отдръпни се“ беше достатъчно показателен за степента на тяхната незаинтересованост.

— Искаш да кажеш „докато си щастлив“, нали?

Под невинната шега на Дейзи се криеше съпротивата ѝ към подобен самодоволен хедонизъм.

— Нещо против ли имаш?

Като проникателен човек, Етиен бе доловил лекото неодобрение в гласа ѝ.

— Участвам, и то доста щедро, в благотворителността. По-добре ли е така? — усмихна се неустойчиво той.

Младата жена се разсмя.

— Положението, в която се намирам сега, както си лежа във ваната ти и жадувам за твоето тяло, не е най-подходящото за даване на морални оценки.

Усмивката му можеше да възкреси и мъртвец.

— Това, че споменах този факт, бе само проява на крайна учтивост от моя страна. Мама винаги ме е предупреждавала да избягвам разговори за добродетелта в подобни ситуации.

— Изглежда харесваш майка си.

Беше се изказал много въодушевено за нея.

— Да. И ти много ще ѝ харесаш.

Дейзи усети пристъп на ревност.

— Всичките си любовници ли представяш на майка си.

— Никога не съм го правил.

Тя не знаеше доколко може да се довери на лаконичното му изявление, тъй като вече неведнъж бе получавала подобен отговор и ѝ се струваше невероятно толкова много „никога“ да определят връзката ѝ с опитен мъж като дьо Век.

— Не е нужно да бъдеш снизходителен към мен — достатъчно добре познавам живота и съм реалистка.

— Понякога, Дейзи, миличка, си прекалено голяма реалистка. След като съм казал „никога“, значи наистина е така. Не виждам причина да те лъжа.

— Не ми казвай, че винаги си говорил само истината в своите...

Недоволна от огромния му опит с жените, тя спря, за да не употреби думите „разпуснатост“ и „безпътство“.

— ... приятелски връзки с жените ли?

Тя стоеше все така потопена почти цялата под водата, черните ѝ коси плуваха по повърхността, а очите ѝ го гледаха обвиняващо.

— Да — отвърна на безмълвния укор в погледа ѝ той, — такъв съм. Не неучтив, но винаги честен, скъпа.

Голяма част от чара му, освен на очевидната му красота, се дължеше на пленителната му откровеност.

Тя го желаше въпреки всичко, което ѝ диктуваха недоволството и разсъдъка. Беше прекалено красив, така както се бе разположил удобно на стола, облечен с бяла, отворена на врата риза и бежови панталони, навити над бронзовите му глезени. Кожата му изглеждаше още по-тъмна в контраст със светлите цветове на дрехите, които носеше. Възбуждаше я още повече така, както се бе оставил напълно на нейно разположение, без да ѝ се натрапва. Беше си помислила, че ще ѝ помогне да се изкъпе или поне ще се приближи, за да я целуне. Откри, че резервираността му я караше да го желае още по-силно и да изгаря от нетърпение да го почувства отново в себе си. Дали умишлено се държеше така дистанцирано? И колко пъти беше играл подобна игра, като седеше и изчакваше жената сама да отиде при него? В крайна сметка наистина ли беше по-различна от другите жени, щом като не можеше да скрие желанието си?

— Ела тук — рече тя, за да изпита както властта си над него, така и до каква степен бе решил да не ѝ обръща внимание.

— Свърши ли? — попита тихо той, като че не беше чул думите ѝ.

— Да, свърших — отвърна тя, като си мислеше за безкрайните размери на собственото си желание. — Ела тук и ме целуни.

— Ще донеса хавлия.

Той имаше други планове и в тях не влизаше възможността да се измокри.

Тя внезапно се изправи, подобна на Афродита, целият ѝ вид го подканяше, прозрачни струйки вода се стичаха по тялото ѝ, черните коси се сипеха като коприна по гъвкавата извивка на гърба ѝ, тъмното триъгълниче между гладките ѝ, блестящи от мокротата бедра, беше истинско изкушение. Тя го докосна за миг, като че го подканваше и зачака. Когато се приближи обаче, Етиен само ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да излезе от ваната и я обгърна в голямата бяла хавлия, която бе взел от леглото.

— Може ли да ядем по-късно? — попита тя, а дрезгавият ѝ глас сякаш молеше за повече. — Имам предвид обяда — добави тихо тя, като остави хавлията да се свлече върху пода и наблюдаваше погледа му, който се насочи надолу по стройните ѝ форми, докато мислеше, че съществуваха много загадки, необяснени от човешкия разум, като например защо ѝ се искаше да се люби с него всеки път, когато го видеше, всеки път, когато си помислеше за него... изобщо, всеки път.

— Излез навън с мен — започна да я увещава той.

— Не ме ли желаш?

Беше по-скоро пряма, отколкото кокетна. Дъхът ѝ секваше от съзнанието, че стои така гола пред него, като роб на дървника. След като си пое дълбоко въздух, Етиен измърмори бавно:

— О, да.

С типична женска самоувереност, тя се захвана с копчетата на ризата му. Беше получила нужното разрешение. Когато обаче той възпря ръцете и леко притисна пръстите ѝ, които точно разкопчаваха първото копченце от слонова кост, младата жена го погледна въпросително.

— Надявам се това да не разруши образа ми на развратник — усмихна се той, — но обещах на Габриела — готвачката — добави той, в случай че не е разбрала за кого става дума, — че ще обядваме в три.

После вдигна пленената ѝ длан до устните си и целуна нежно пръстите ѝ, преди отново внимателно да ги стисне в ръката си.

— Когато донесе водата ти, Франсоа ми напомни, че приготвяла съомга с подправки. Днес е доста горещо, пък и... двамата с Франсоа се грижат тук за мен от доста дълго време.

— Нека да изясним положението. Съомгата с подправки на Габриела е по-важна от правенето на любов с мен, така ли?

Ако не се беше усмихнала, щеше да ѝ отговори по друг начин.

— Да речем, че имам по-голямо доверие в твоята способност да чакаш, отколкото в тази на съмгата с подправки, а — добави с широка усмивка на лицето Етиен, без да пуска дланите ѝ от своите, — ако ми се ядосаш, знам един-два начина да усмиря недоволството ти.

Двамата стояха съвсем близко един до друг, смесвайки дъха си.

— С други думи, Габриела не се поддава на твоите изкушения.

— Нещо подобно.

— Значи, ако се съглася без спорове да отложи за по-късно задоволяването на желанията ми, ти, несъмнено, ще... — Гласът ѝ се превърна в дрезгав контраалт, а очите ѝ проблеснаха шеговито. — ... ме възнаградиш след това.

— Давам думата си, адвокате — отвърна усмихнато той. — След сервирането на съмгата, съм напълно на ваше разположение.

— Напълно ли?

Въпросът ѝ даваше много храна за въображението.

— Абсолютно.

Думите му я убедиха, че може да не се притеснява от нищо, защото бяха напълно изолирани от околния свят. Дейзи избра и облече една от ризите в гардероба му и двамата се запътиха, хванати ръка за ръка, надолу по извитата стълба. Прекалено широката за нея риза на Етиен ѝ напомни за роклите на абсароките, които носеше по време на престоите си в летните лагери на своя клан. Босите ѝ крака също напомняха за свободата на онези летни дни.

След като излязоха от вилата, той я поведе по виеща се, покрита с трева пътечка, минаваща край прохладни папрати и плачещи върби, която водеше към реката, където пред тях се разкри нещо като горска полянка, потънала в зеленина и слънчева светлина. Артистично разположена край група плачещи върби, някаква грубовата беседка засилваше още повече усещането, че всичко, което ставаше, бе истинска вълшебна приказка.

— Невероятно — възкликна Дейзи.

Подобна на илюстрациите към детските приказки, беседката я въведе в друг, фантастичен свят.

— Миналия път не ми показва тази прелест.

— Имението ми се простира на пет мили по протежение на реката — отвърна уклончиво Етиен. Миналия път не възнамеряваше да се среща отново с нея. — Това е една от моите играчки.

— Има ли и други?

Не предполагаше, че е надарен с богато въображение, тъй като по-голямата част от живота му беше ограничена от тесните рамки на аристократичната матрица.

— Няколко — отвърна скромно той, като мислеше как ли щяха да заблестят очите ѝ, когато ѝ покажеше монголската юрта, издигната върху възвишението точно над големия завой, който правеше Сена.

В този момент обаче по пътеката безшумно се появи Франсоа, който носеше огромен сребърен поднос с капак. След като заведе Дейзи до откритата беседка, младият мъж ѝ помогна да се настани на малкото камъшитоно канапенце, отрупано с лъскави многоцветни възглавници. Наля ѝ от шампанското, което се охлаждаше в пълната с лед сребърна кофичка, разположи се до нея и насочи вниманието си към действията на Франсоа, който подреждаше масата за обяд. След още няколко отивания и връщания на слугата, и последното блюдо бе сложено върху бялата ленена покривка. С елегантно изказаната си благодарност херцогът показва едновременно, че е доволен от стореното от Франсоа и че не се нуждае повече от услугите му.

— Не е необходимо да стои повече тук — добави той.

— Много добре, сър. Хавлиите, които пожелахте, са на малкия кей до навеса за лодките.

— А шампанското?

— Под навеса за лодките.

— Кажете на Габриела, че поръчах да изпратят още няколко играчки на внуците ви.

Франсоа се поклони, очевидно доволен, с ръка върху сърцето.

— Благодаря ви, сър — обърна се той към човека, когото познаваше под името барон Фермон. — Габриела ще бъде щастлива.

— От колко време работят при теб? — попита Дейзи, след като камериерът изчезна зад гъстата растителност.

— Работех в имението, когато го купих. Тогава още бяха младо семейство... трябва да има двацетина години.

Отговорът бе твърде неопределен, но паметта му говореше друго. Спомняше си точно деня, защото бе купил Колсек непосредствено след като Изабел го бе информирала, почти веднага след раждането на близнаците, че повече не го желае в леглото си. Същият този ден бе казал на икономата си да му потърси някакво

убежище в околностите на Париж. А седмица по-късно бе купил вилата. Беше идвал в нея често в течение на годините, когато започваше да се задушава сред висшето общество и трябваше да се пребори с мрачното си настроение.

— Страхувах се, че ще ги отпратя — продължи разказа си той, — и ще доведе от своите слуги. Но аз търсех анонимност, която беше немислима, ако използвах парижката си прислуга. Сега техните деца също работят за мен, и тук, и в селото. Най-малкият им син управлява моята библиотека в селото.

Дейзи вдигна въпросително вежди. Сред френските селяни не се срещаха често книжовници, а библиотека в едно малко село бе нещо наистина изключително.

— Благодетелността не е позната само в твоя клан, скъпа — пошегува се той.

— Изненадваш ме — каза, истински възхитена, младата жена. — Мислех, че благотворителността ти се ограничава в даване на щедри подаръци на модерни дами.

— След време, несъмнено, ще те накарам наистина да се учудваш от моята... благотворителност.

Тонът, с който отвърна, беше истинско изкушение.

— Искрено се надявам на това.

— Ще трябва да се запознаеш с моите монахини — продължи херцогът, който явно се забавляваше. — Осигурявам издръжката и на един женски манастир.

— Женски манастир ли? — присви подозрително очи Дейзи.

— Никога не съм го изтъквал — отвърна с лека усмивка младият мъж, прочел правилно изражението ѝ. — Епископът бе отрязал парите за издръжката им и те буквално гладуваха, това е всичко.

— Издържаш доста много хора — рече почти злобно тя, принудена да признае, че първоначалното ѝ мнение за Етиен се бе оказало почти напълно погрешно.

— Много от тях обаче допринасят за богатството ми. Щях да бъда глупак, ако не го правех.

Простичкият му отговор, необичаен за представителите на неговата класа, бе изречен по типичния му безцеремонен, но логичен начин.

Дейзи бе израснала сред културна традиция, в която всеки отделен индивид допринасяше за благо на цялото племе. Както бе влюбена до уши, тя едва ли се нуждаеше от допълнително доказателство за качествата на херцога, но фактът, че той проявява обществено съзнание в общество, известно с егоизма си, беше наистина впечатляващ. Не, нещо повече — тя откри още една причина да го обича. Тази мисъл сериозно я притесни. Тя вдигна чашата си в знак, че иска още шампанско. А за да потисне пагубните мисли и със съзнанието, че любовта е невъзможна с херцог дьо Век, каза:

— Ще опитаме ли изключителната съомга с подправки? Предупреждавам те, че като се има предвид какво отложихме заради спокойствието на Габриела, очаквам да вкуся нещо подобно на божествената амброзия.

След пет минути, когато от порцията ѝ в чинията нямаше и следа, тя вдигна очи и срещна разбиращия поглед на Етиен.

— Не гледай така самодоволно, а ми отрежи още от съомгата.

— Струва ми се, че на това място би трябвало да изрека нещо по-високомерно.

— Само, ако не държиш на живота си.

Той се усмихна в отговор и ѝ сипа втора, доста внушителна порция. След това мълчаливо я загледа, докато тя се хранеше и облизваше лакомо вилицата си.

— Това е афродизиак, нали? — попита младата жена.

— Струва ми се, че не би трябвало да бъде. Габриела ми каза, че това е семейно ястие, сервирано традиционно на сватбени тържества. Ледът, нужен за приготвянето му, естествено прави блюдото истински лукс за селяните.

— Какво има в него?

Въпреки уклончивия му отговор, тя вече чувстваше прокрадващото се във вените ѝ желание. Той вдигна рамене с присъщото за благородниците безразличие към въпросите, свързани с кухнята.

— Няма смисъл да питаш мен. Искаш ли да извикам Габриела?

— Не — отвърна незабавно Дейзи, която нямаше настроение да общува с друг, освен с Етиен.

— Бих ли могъл да те заинтересувам с диви ягоди или с бадемова торта? Би ли искала чаша чай?

— Нищо ли не усещаш? — попита младата жена, която не можеше да повярва, че той е способен да говори така непринудено за храна, когато на нея започваше да ѝ се струва, че финият памук на ризата, която бе облякла, започва да изгаря кожата ѝ.

— Разбира се, че чувствам. — Той също бе ял от съомгата.^[1]

— Това значи е била причината да искаш да отложим... а не от загриженост за чувствата на прислугата.

— И двете — отвърна той. — Много ме е страх от Габриела.

Усмивката явно отричаше истинността на последното му твърдение — в действителност Габриела го глезеше. За което той, като способен да изпитва благодарност човек, ѝ отвръщаше с подобни топли чувства.

— Още шампанско?

— Не, благодаря.

Дейзи се наведе и постави чинията си на пода. После се облегна на възглавниците, разкопча ръкавите и се зае със сребърните, украсени с гербове копчета на ризата си. Усмихна се на херцога, който сложи на масата чашата си с шампанско и остави дрехата бавно да се плъзне по раменете и ръцете ѝ и да се свлече върху яркоцветните възглавници. След като освободи и ръцете си, тя се надигна колкото да позволи на ризата да падне от канапенцето и отново се настани върху му.

— Очаквам обещаната награда — каза с блеснали в усмивка очи.

„Тя е — помисли младият мъж, вперил поглед в нея, — най-прекрасно оформената жена, която съм виждал.“ Стройна, с добре поддържани мускули, с кръстосани дълги крака, поставила ръце върху облегалката на канапенцето, тя беше олицетворение на еротичните мечти на всеки мъж. Великолепните ѝ гърди, благодарение на вдигнатите ѝ нагоре ръце, изглеждаха безупречно закръглени, меки и пищни и като че очакваха да бъдат докоснати... зърната им бяха щръкнали, очевидно повлияни от съомгата с подправки на Габриела. Той вече си представяше скимтенето ѝ, когато започне да ги смуче. След това погледът му се премести по-надолу, към пламналото триъгълниче между бедрата ѝ и тя се размърда, като че я бе докоснал там. Той протегна ръка и каза:

— Ела.

Знаеше, че тя ще се подчини. Когато стана, за да се приближи до него, той поглъщаше с поглед всяка нейна стъпка, като същевременно

се питаше с малката част разсъдък, останала все още незасегната от желанието, дали някой някога в човешката история бе губил разума си така охотно. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Топлата ѝ длан се плъзна в неговата, която я очакваше. Той придърпа Дейзи по-близо и в частицата от секундата, преди устните им да се докоснат, въздухът помежду им сякаш стана течен и ухаещ. Още при първия контакт на устните им, при който нейната уста се впи в неговата, все още носеща хладния вкус на шампанското, сетивата и телата им се възпламениха и апетитът им един за друг, и без това подсилен от специалитета на Габриела, стана още по-голям. И те се притиснаха един към друг за момент, бездиханни... смаяни от неистовото си желание.

— Канапенцето е прекалено малко — обади се първа Дейзи, гласът ѝ все още звучеше сравнително спокойно.

— Ще ти покажа лодката си.

Затова пък гласът на Етиен бе пресипнал. Миг по-късно той вече я мъкнеше към беседката, гледаща към реката. Движеха се под гъстата сянка на върбите, земята под краката им беше подгизнала и покрита с мъх, прохладата беше в прекрасен контраст със сгорещените им тела.

— Чакай — обади се изведнъж Дейзи и, обезумяла от желание да го докосне, протегна нагоре ръце и придърпа главата му към себе си, за да може да го целуне.

И ако младият мъж не знаеше какви удобства ги чакат на речната му лодка, щеше да я повали на земята още тук. При дадените обстоятелства обаче той произнесе едно нежно „не“ и след това свали ръцете ѝ от лицето си, като прошепна дрезгаво:

— Скоро.

Вдигна я на ръце и бързо я понесе към навеса за лодките, ритна вратата с крак и остана за миг неподвижен в прохладния сумрак, докато очите му привикнат с тъмнината. Дейзи хапеше ухото му, шепнеше интригуващи предложения, затова той забърза по пътеката, водеща към лодката.

Баржата бе построена през миналия век, през последното десетилетие преди Френската революция, за правене на речни увеселения, за развлечения. Палубата бе достатъчно широка, за да събере музикантите и да има място за танцуване, а салоните от долната палуба бяха предназначени за занимания от любовен характер.

Главната кабина беше голяма, обилно позлатена по всички правила на класическия период на рококо, украсена с огледала и гирлянди, с изрисувани по стените овчари и овчарки в пастелни цветове, отдадени на всевъзможни игри. В центъра беше поставено огромно златно легло.

— Откъде е това? — попита със смесица от любопитство и ужас Дейзи.

Овалното легло във формата на мида беше декорирано с барелефи, изобразяващи подробно различни любовни сцени, истински шедьовър на златарското майсторство, екзотично, впечатляващо, очевидно с източен произход, като че ли попило спомена за тези, които го бяха ползвали.

— От един харем.

— Не би трябвало да съм чак толкова наивна, нали? Струва ми се, че доста често имаш нужда от подобно легло.

Тя се бе стегнала в ръцете му, а очите ѝ блестяха сърдито.

— Леглото се продаваше с лодката — обясни Етиен и я постави върху кувертюрата в прасковен цвят, отдаден на желанието си да отговори напълно сериозно. — Доколкото разбрах, предишният му собственик бил някакъв руски принц. Руски принц с ревнива съпруга. Затова продал леглото.

— Не се съмнявам, че е предпочитала да няма толкова убедителни спомени в спалнята си. Това ли е обичайното второ блюдо след съомгата с подправки?

Ревността ѝ придаваше лек сарказъм на всяка произнесена от нея дума.

— Леглото е така девствено, както и моите монахини в имението ми, така че можеш да изгасиш проклетия огън в очите си.

— Твоите монахини ли?

— Изречението не трябва да се тълкува буквално. Боже мой, Дейзи, бъди по-разумна.

Искаше му се да ѝ каже, че можеше да има всяка жена, която пожелае, за да прибегва до женския манастир, но подобно признание щеше да бъде доста непредпазлива стъпка.

Дейзи очевидно бе стигнала до извода за безсмислието на ревността си, защото внезапно прочете на лицето ѝ разкаяние.

— Извинявай — усмихна се криво тя, както се бе настанила чисто гола в центъра на леглото.

— А ако бях отговорил по друг начин? — попита Етиен, докато измъкваше ризата през главата си, като я наблюдаваше шеговито усмихнат.

Умението му да не казва всичко, което мисли, му бе помогнало да избегне един скандал.

— Щях да си тръгна.

— Нямахте да стигнеш далеч.

Той я изяждаше с очи, оглеждайки подред пищните ѝ гърди и стегнатия опънат корем, и по-долу, там, където черните копринени косъмчета докосваха прасковената кувертюра.

— Защото в този момент съм прекалено отдаден само на едно желание.

— Мога да те надбягам.

Тя говореше спокойно и самоуверено.

— Възможно е — съгласи се той, тъй като нямаше желание да спори.

Съмняваше се, че би могла да го надбяга, но дори и да вземеше преднина в началото, после непременно щеше да я догони. В крайна сметка тя беше гола и нямаше къде да отиде, освен някъде из двайсет и петте квадратни мили на ограденото му имение. Тази мисъл още повече възпламени желанието му.

— Винаги съм побеждавала — дори братята си, когато бяхме малки.

— Мислиш ли, че в такъв случай би трябвало да заключа вратата? — попита с усмивка Етиен и се зае с копчетата на панталона си.

Внезапно остър женски смях — някъде съвсем наблизко — наруши уединението им, последвано от плясък на весла и от мъжки глас, който викаше:

— Не, опъни въжето на щирборда, наляво, наляво. О, по дяволите!

И в този миг някакъв плавателен съд с трясък се блъсна в баржата.

— О, по дяволите!

Възкликанието на Етиен сякаш бе ехото на вика на непознатия. Той се поколеба за момент дали изобщо да обръща някакво внимание на случилото се, но острият женски смях отново разцепи въздуха и реши проблема вместо него.

— Дявол да те вземе, не, не теб. Господи, колко си обидчива. Успокой се и не мърдай отгук — добави припряно той, докато закопчаваше панталона си. — Връщам се веднага.

Минаха цели петнайсет минути, преди да се завърне, защото трябваше да помогне на младежа да оправи омотаните платна на малката си лодка, да намери друго гребло, за да замести веслото, което доста пияната млада дама бе изпуснала в реката и най-накрая да изчака, докато хубавата продавачка удовлетвори естествените си нужди на брега. Двамата били излезли да се развлекат, бе обяснил младежът и плували към Хавър, но Анжелик изпила прекалено много вино, когато спрели да обядват в Аржантъой и решила, че трябва да опита да управлява лодката. Херцогът се държеше любезно. „Разбирам“ — бе казал той. Подобни неща се случват — бе се съгласил след това. Да, Сена била особено красива в тази си част. Не, наистина, нямало никакъв проблем, да задържат греблото, той имал още няколко, но трябвало да внимават, когато наближат Буживал, защото течението ставало доста по-бързо. После Етиен изчака, докато двойката се отдалечи, за да бъде сигурен, че няма да ги прекъснат отново.

— Всичко наред ли е? — попита Дейзи, когато той се върна при нея.

Беше дочула достатъчно от разговора, за да разбере какво става.

— Жената беше пийнала повечко.

— Струва ми се, че ти е топло.

Беше се излегла върху купчина възглавници и имаше доста уравновесен вид, а гласът ѝ звучеше закачливо като игриво котенце.

— Хм — отвърна само той.

Беше му горещо както от слънцето, така и от нетърпението да се освободи по-бързо от натрапниците. Особено го дразнеха глупаво кискащите се жени. Приблужи се до широкия порцеланов умивалник, наведе глава и наплиска лицето си с вода. Изправи се мокър, с течаци по него вадички, но разхладен и внезапно забеляза, че една от механичните вратички в извитата лицева дъска на леглото, край дясното рамо на Дейзи, е отворена.

— Виждам, че не си скучала, докато ме нямаше — прошепна тихо, гърлено той.

Вратичките, зад които се намираха специалните съоръжения на златното легло от харема, бяха скрити сред богатите декорации и се отваряха с хитроумни механизми. Младата жена вдигна тъмните си копринени вежди и го погледна невинно. В следващия миг обаче се усмихна и наивното изражение бе заменено от шеговито.

— Възхищавах се на техниката на неизвестния златар.

— Колко откри?

— Осем.

— Много добре — отвърна възхитен той, защото всички те бяха добре прикрити.

— Колко са общо?

— Осем.

— За осем жени?

Етиен само вдигна рамене. Нямахше намерение да отговаря на този въпрос.

— Искаш ли да опиташ копринените въжета?

Дьо Век усети главозамайване от силната топлина, която го обхвана изведнъж. Тя размърда леко бедра.

— Искаш ли?

И младата жена изви гръб, бавно и изкусително, усещайки как кипналата ѝ кръв слиза надолу.

— Не знаех — усмихна се той, — дали ще искаш... да бъдеш вързана.

Дейзи, замислена, отвори широко тъмните си очи.

— Всъщност — произнесе много бавно тя, — аз имах предвид вързаният да бъдеш ти.

Той не можа да потуши нарастването на възбудата си, което пролича по издуването на мекия плат на панталоните му отпред.

— Идеята ти допада — прошепна Дейзи.

— Не знам дали ми допадна.

Тя отвори сърдито очи.

— Нима досега си общувал само с отстъпчиви жени?

— Предполагам — отвърна много бавно той, обмисляйки въпроса ѝ, — вероятно е така.

Беше достатъчно скромен, за да не спомене, че „отстъпчивост“ е слабо определение за изключителната готовност на любовниците му да задоволят всичките му желания. От друга страна невинната чувственост и откритата и спонтанна свобода на духа на Дейзи, бяха истински очарователни за мъж, който досега не бе срещал жена, изискваща равенство в отношенията.

— До днес — рече тя, като че бе прочела мислите му.

— Прелъстителка на душата ми — прошепна Етиен.

— В такъв случай би ли имал нещо против — прошепна тя и притвори многозначително клепачи, — да свалиш това — палецът ѝ посочи панталоните му, — а аз ще се постарая да се издигна до тази висота.

Той се усмихна на увереността ѝ.

— С удоволствие — започна пъргаво да се разкопчава той.

Дейзи наблюдаваше как панталоните му бавно се свличат по бедрата и прасците, възхищавайки се на смесицата от великолепие и аскетичност на тялото му. Беше слаб, но с много добре развити мускули, с атлетично тяло на редовно спортуващ човек, чиято мъжественост се съчетаваше с грация на движенията. А когато Етиен се запъти към нея, тя наблюдаваше омаяна играта на мускулите на бедрата, торса и раменете под загорялата му кожа.

Когато стигна до леглото, той коленичи върху него и се протегна към най-близката вратичка. Отвори я сръчно, протегна се още малко, за да достигне механизма на следващата. Вършеше всичко с вещица, която се стори неприятна на Дейзи. С ума си разбираше, че миналото му не ѝ принадлежеше и въпреки това изгаряше от ревност при всеки намек за предишните му връзки с жени. И макар да бе отрекъл, той със сигурност бе споделял това легло с някои от любовниците си, ако не тук, тогава някъде другаде. Прекалено добре бе запознат с неговите особености.

— Всичко ли видя? — попита нехайно Етиен, след като отвори до една вратичките, скрити във високите, полукръгли табли до главата и до краката. — Султанът явно е обичал да се забавлява.

В многобройните малки чекмедженца и шкафчета имаше парфюми и благовонни масла, играчки за доставяне на сексуално удоволствие, копринени въжета във всички цветове на дъгата, привързани за метални халки, малки бурканчета с яркочервена боя.

Имаше фин златен бръснач, с гравирани декорации по него и пера с дръжки от инкрустирана слонова кост, направени така, че да пасват като по мярка в дланта на този, който ги държи.

— Не можах да определя за какво служат някои неща. За какво се използва това, например? — попита Дейзи и се наведе, за да вземе малко бурканче с руж, украсено с фигури, които бяха очертани с тънки метални жички.

— Жените в харема боядисват зърната на гърдите и гениталиите си с червена боя... очевидно типична източна традиция.

— Откъде знаеш?

Етиен вдигна рамене, както лежеше върху възглавниците.

— Мислех, че всички го знаят.

— Като таблицата за умножение.

Той повдигна вежди при сарказма на Дейзи.

— Като игрите за възрастни — поправи я меко той.

— А това? — И тя взе един от миниатюрните златни бръсначи.
— За осигуряване благоразположението на онези от красавиците в харема, които не са били настроени за любовни игри?

Дьо Век се усмихна широко.

— Ти не би изкарала и един ден в харем.

Пръстите му обаче бяха много нежни, когато докоснаха черните косми на триъгълничето между краката ѝ.

— За да бръснат това — отвърна той, — така че червеният цвят да се вижда. Жителите на изтока намират червения цвят за възпламеняващ.

— А ти?

— Не знам.

— Лъжец.

— Абсароките имат ли подобни неща? — попита той, вместо да дискутира щекотливи теми от отминалия си любовен живот.

От облицовано с кадифе шкафче беше извадил два изкуствени члена с умерени размери, и двата изработени от стъкло.

— Да, но не стъклени.

Небрежният отговор на Дейзи го наелектризира. От добродушния му поглед не остана и помен и той присви очи.

— Откъде знаеш? — попита злобно той.

— Мислех, че всички го знаят — отвърна с огромно удоволствие младата жена. — Разбира са, ако са достатъчно големи — добави студено тя.

Ноздрите му се разшириха за момент, но разумът му му припомни, че откритата чувственост на Дейзи бе едно от най-големите ѝ очарования.

— Върна си го — прошепна с усмивка младият мъж.

— Ревнуваш ли?

Неподготвен и неопитен за това съвсем ново за него чувство, той не се опита да излъже.

— Неразумно, струва ми се.

— В такъв случай това ще бъде едно поучително преживяване за теб.

— Така ли мислиш? Защо? — Беше любопитен да чуе отговора ѝ, когато му говореше с подобна претенциозна педантичност.

— Всяко ново преживяване е поучително. — Младата жена се усмихна. — И така ще ме оцениш още повече.

— В такъв случай — отвърна на усмивката ѝ той, — нямам търпение да започне обучението ми. За момент помислих, че ще ми четеш морал.

— Не ме познаваш.

— Не. — Наистина не я познаваше.

— Това означава ли, че никога не се държиш морално?

— Не и в леглото.

— Друг път не говори подобни неща — рече едва чуто той.

— Би ли предпочел да съм девствена?

Той не обичаше девиците и никога не бе виждал някакво предимство или привлекателност в положението ми. И винаги се бе старал да ги избягва.

— Да — отвърна Етиен със съзнанието, че отговорът му нямаше нищо общо с разума. — Би било добре.

Усмивката на седналата до него върху султанското легло жена бе добродетелна, но от лицето ѝ го гледаха същите изкусителни очи, които го бяха пленили още при първата им среща в дома на Аделаид.

— В такъв случай бих била щастлива — рече с мелодичния си, изпълнен с обещания глас тя, — да бъда твоята невинна девица.

Сговорчива съм, както виждаш... и се приспособявам към разбиранията ти за приличие.

Всеки, който познаваше херцога, щеше да бъде изненадан, че изобщо знае за съществуването на подобна дума.

— Или за неприличие — добави с усмивка той.

— По-късно... — предложи тя, — ще уточним този въпрос. А сега кажи имаш ли предпочитание към някой от цветовете, от които са направени тези копринени въженца?

Малко по-късно, с вързани ръце и крака, той лежеше неподвижен и очарован, с добре оформен възбуден член, дишаше спокойно и наблюдаваше как Дейзи бръсне космите по венериния си хълм. Беше използвала едно от благовонните масла за смазка и бръсначът се движеше безпроблемно.

— Острието е забележително остро — вдигна очи към него тя и го погледна многозначително, — за бръснач на такава преклонна възраст.

— Дамаска стомана — обясни меко херцогът.

Току-що подменен, беше готова да се обзаложи тя. Но вързаният все пак беше той, а тя бе на свобода... затова можеше да го накаже не особено сурово за дребната проява на лицемерие. Прясно обръснатата ѝ кожа лъщеше от мазнината. Тя се присегна към бурканчето с руж.

— Ще трябва да избършеш мазнината, преди да нанесеш ружа — обади се Етиен.

Тя го изгледа раздражено за момент, но отвърна меко, сякаш бе без значение, че е запознат така подробно с процедурата.

— Благодаря за информацията.

Тя намаза с яркочервената боя първо гърдите си, вършейки прилежно и усърдно това, за да е сигурна, че е покрила напълно целите ареоли, а след това изтегли зърната, докато щръкнат и ги намаза така, че заприличаха на яркочервени вишни.

— Пропуснах ли нещо?

Тя се взря в очите му за момент, преценявайки интереса му. Той бавно отмести поглед, за да го насочи отново към действията на ръцете ѝ. Имаше по-голям опит от нея в тази любовна игра.

— Съвършена си като обучена хурия, скъпа... изкусителна като самия грях.

Неговото нехайство — любезно и опитно — комплиментите, които раздаваше без усилие, всичко това я жегна незабавно и ѝ се прииска да сложи край на безгрижието му. Тя се премести леко, така че да може да я вижда още по-добре и зае предизвикателна поза — като в индийските скулптури, където жените винаги бяха безкрайно разбрани и любезни... разтвори широко бедра и кръстосала глезени. Като че искаше да ограда обекта на мъжките желания. После взе хавлиената кърпа, с която преди малко Етиен бе избърсал лицето си и изтри с нея благовонното масло по кожата си. После вдигна очи, за да се увери, че той проявява достатъчно внимание. Започна да размазва ружа по венериния хълм и срамните си устни с бавни, галещи движения, нанасяйки боята във всяка гънка, като от време на време навираше палеца си до половината навътре, за да бъде сигурна, че не е пропуснала нещо. Херцогът затвори за миг очи, за да дойде на себе си. Все пак беше човек с опит.

— Правилно ли го направих? — попита тихо Дейзи, когато свърши и се наведе към него, за да докосне с начервения си палец върха на възбудения му член. — Като девица — усмихна се тя, докато плъзгаше пръстите си по пулсиращите му вени, — не съм съвсем сигурна.

Дишането му се ускори. Тя се усмихна по-широко, с очевидно задоволство. Доволна бе, че успя да смути спокойствието му. Още по-доволна бе при мисълта, че след малко щеше да го наруши още повече. Взе един от стъклените членове в шкафчето и промърмори с объркан вид, както би сторила една неопитна девица:

— Колко странно изглежда това нещо. За какво се използва?

— Отгатни — отвърна сухо дьо Век, притворил очи.

— О-о!

Простодушно-невинната физиономия, озарила лицето на Дейзи, вследствие на направеното от нея откритие, разкриваше истинска драма и ако възбуденият му член не бе толкова твърд, толкова пулсиращ, така готов да обяди прелъстителната актриса, която си играеше с него, Етиен сигурно щеше да се засмее на невинната ѝ шега.

— Ти си по-дебел — заяви тя, след като разположи цилиндричния син предмет до еректиралния му член, прилепнал до корема му. — В такъв случай бих могла да го използвам, за да свикна... така че после да не ми причиниш болка.

Гласът ѝ звучеше тихо и нежно, държеше се така, както би сторил някой неопитен човек, сблъскващ се с ново, непознато приключение.

— Как го усещаш? Студено ли е?

Тя прокара гладкото стъкло по опънатата кожа на члена му. Тъй като Етиен не отговори, притворил за миг очи под влияние на силните усещания, тя повтори, този път по-дрезгаво:

— Студено ли е?

— Да — отвърна най-после той, контролирайки дишането си.

— Не си особено приказлив.

Той я изгледа втренчено изпод полуспуснатите си ресници.

— Това те забавлява, нали?

— А теб не те ли забавлява? Струва ми се, че не скучаеш — измърка младата жена и плъзна отново прохладното стъкло надолу, като натисна леко с него пениса му, изравнявайки за момент пулсиращите му вени. Последвалият прилив на кръв беше впечатляващ. Дъо Век затаи дъх.

— Каж ми, дали ти харесва — продължи със същия равен, безизразен тон Дейзи и приближи изкуствения член към гениталиите си, боядисани като тези на някое момиче в харем.

Тъмносиньото стъкло контрастираше ярко с огненочервената боя.

— Гледаш ли?

Въпросът ѝ бе напълно излишен. Той не можеше да помръдне погледа си и несъзнателно опъна копринените въжета, в очакване да види как стъкленият предмет прониква в нея.

— Дали това би се харесало на една девица? — попита с меден глас тя и като напъха два-три сантиметра от него в червената плът, вдигна очи към завързания мъж, лежащ срещу нея.

— Не ме питай — отвърна като че леко сърдит той.

— Ще ти кажа, като разбере...

Тя натисна стъкления член и той бавно изчезна в плътта ѝ, а отвън остана само коприненият пискюл. Индиговият му цвят ярко контрастираше с пастелните прасковени тонове на кувертюрата.

— Отговорът е... безусловно... категорично... да — прошепна миг по-късно тя, когато задължителният за харемите предмети я запълни с цялата си дължина и накара кръвта ѝ да пламне.

Дьо Век се усмихна леко, тъй като гласът ѝ най-после се бе променил. Ако продължаваше в същия дух, скоро и двамата нямаше да могат повече да се сдържат.

— Ще го имам предвид, ако някога бъда с девица — каза той, без да отделя очи от лицето ѝ, от ръката, от мястото, където се намираще стъкленият предмет и от неговите движения. — Харесваш ли девствениците?

Спокойно зададеният му неочакван въпрос за миг отвлече вниманието ѝ от възбудата, обсебила тялото и съзнанието ѝ. Колко мъже биха се сетили да зададат подобен въпрос на една жена.

— Да — излъга тя, защото той я наблюдаваше с познатата безпристрастност, която само допреди малко липсваше на лицето му.

Изведнъж се почувства беззащитна, въпреки че вързаният бе той, а не тя. Някакво мускулче на слабата му буза потрепна и Етиен смръщи леко вежди. Гласът му прозвуча иронично, когато попита бавно:

— В такъв случай сигурно харесваш и много младите мъже.

— Понякога.

Можеше да бъде не по-малко самоуверена от него.

— Някой ден ще трябва да ми разкажеш за това.

— Не виждам защо трябва да го сторя.

„Дявол да те вземе — избухна наум той, — и по дяволите всички мъже в миналото ти, на каквато и възраст да са били.“ Разбираше обаче поведението ѝ, стремежа ѝ да го съблазни, и то по-добре от всеки друг, защото днес я бе понесъл на ръце пред всички присъстващи, без да се замисля какви последствия би имало това за името му.

— Разбира се, че си права — отвърна тихо той, като си налагаше да запази самообладание при разиграващата се пред очите му съблазнителна сцена. — Мислиш ли, че сурогатът, на който се наслаждаваш в момента, би могъл да те задоволява цял живот в харема?

Предварително знаеше какъв отговор ще получи. „Той може да каже — помисли си младата жена, — точно какво чувствам, как цялата пулсирам от желание.“ Тя рязко издърпа навън стъкления член.

— Не би ме задоволил дълго време — заяви тя, като за момент замръзна неподвижно под влияние на силното си желание. — Струва ми се, че в такъв случай би се наложило да намеря начин да привлека

вниманието на султана — измърка показно страстно тя, твърдо решена да разруши прекалено осведомената самоувереност на Етиен. — Нали разбираш, нещо необичайно...

— Това би ме заинтригувало — провлече думите си херцогът.

— Така предположих — усмихна се предизвикателно Дейзи.

Обви с пръсти възбуждения му член, дълъг, твърд и подут, и го придърпа към себе си.

— Ако източните мъже намират червения цвят възбуждащ, това би могло да заинтригува един султан — обяви тихо тя и потопи палеца си в едно от мъничките бурканчета с руж.

Призовавайки всичката си сдържаност и самообладание, таоистки и всякакви други методи, Етиен успя да запази нещо като спокойно дишане, докато младата жена внимателно докосваше чувствителната главичка на пениса му. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу, очертавайки постепенно разширяващи се яркочервени кръгове. След това хвана току-що боядисаната главичка между палеца от една страна и останалите си пръсти — от друга и леко я стисна. Той помисли, че умира. Тя се надвеси над него и докосна устните си до неговите.

— Кажи ми — настоя нежно тя, — харесва ли ти вариантът ми на военни краски?

С огромно усилие на волята той впери поглед в развеселените ѝ тъмни очи и кимна.

— И на мен така ми се струва — прошепна тя, допряла гърдите си в неговите. — Така, а сега да обсъдим положението — рече игриво тя, като се изправи отново. — Ще имаш ли нужда от някакви упътвания? — пошегува се тя, докато рисуваше тънка червена линия по дължина на уголемения му член, която после оформи като стрела.

Той погледна произведението ѝ.

— Струва ми се, че не — измърмори, като се усмихна напрегнато той. — Но можеш да постъпиш така, както искаш.

— Вежливостта ти е много приятна.

— Старая се — отвърна едва чуто той, но в действителност не се чувстваше особено добре така вързан — несъмнено проява на някакъв варварски атавизъм.

Той обаче искаше да ѝ достави удоволствие, оставяйки я да прави това, което желае. Дейзи, с бавни, възбуждащи движения,

нарисува още две стрели по члена му и Етиен се запита дали трясъкът от пръсването на сърцето му щеше да се чуе чак до Париж.

— Мислиш ли, че художническият ми талант би могъл да се понарави на някой султан?

— И то значително повече — съгласи се шепнешком той, — от... „Хиляда и една нощ“.

— Приятно ми е да мисля така — усмихна се тя. — Рисуването може да действа много удовлетворяващо естетически — продължи тя, проследявайки формата на една от стрелите с деликатното плъзгане на пръстите си.

Херцогът изохка ниско и приглушено. Колкото и опитен да бе в задържането на еякулацията си, все пак всичко си имаше граници, които бе наближил.

— Ммм — промърмори Дейзи, без да се впечатли от напредващото разписание на Етиен, — уголемил си се с още няколко сантиметра.

Червените линии бяха прекъснати тук-там, накъсани на неравни части от увеличената дължина на члена му.

— Страхувам се, че си прекалено дебел за една девица — пошегува се меко младата жена. — Ще ме заболи много. Прекалено си голям за девическия ми трепет. Само като си помисля, че мога да бъда обладана от... това...

И тя леко стисна основата на члена му.

— Дали една истинска девица би отказала или би била... привлечена още по-силно? Но ти не си запознат с девиците, нали — прошепна ядосано и ревниво тя, — защото прекалено много опитни жени са си съперничели, за да спечелят благоволението ти.

Не можеше да възпре недоволството си, нямаше контрол над ревността си. Беше прекалено красив така, както лежеше загорял и силен на султанското легло, прекалено свършен, привикнал на прекалено много внимание от страна на страстни жени. Прекалено нехаен, дори с възбуден до пръсване член. Никога не губеше самоконтрола си. Колко дълго още щеше да поддържа подобно равновесие? Колко ли практика бе нужна, за да се достигне такова свършенство?

— Отговори — прошепна тя.

— Не.

— Не?

— Не.

Гласът му прозвуча съвсем тихо и ако го познаваше по-добре, Дейзи нямаше да пренебрегне този факт. Незапознатата с характера на херцога обаче, интересуваща се единствено от собствения си гняв, тя не обърна внимание на изключително спокойния му тон и внезапно се приближи още повече до него. Дали ревността бе причината за предизвикателната ѝ поза? Бе застанала толкова близо до него, че би могъл да я докосне, разбира се, ако китките му не бяха привързани с копринените въжета за златните халки, скрити зад тайните вратички. Дали морното протягане, което повдигна тежките ѝ гърди с начервени зърна, изтъни кръста ѝ и приближи само на сантиметри от лицето му пурпурните части на тялото, намиращи се между бедрата ѝ, бе нещо повече от голо предизвикателство?

Реакцията на Етиен бе недвусмислена. Възбуденият член все така пулсираше с всеки удар на сърцето му, притворил очи, полагаше големи усилия, за да поддържа привидното си спокойствие.

— Стига си ме дразнила — каза той.

Учестеното му дишане се проявяваше в свиването и разпускането на гръдния му кош. В отговор Дейзи само се излегна до него в предизвикателна поза и започна много бавно да движи едно от перата с дръжка от слонова кост нагоре по пениса му, а когато достигна върха му, започна да го гали с въртеливи движения на перото. Дьо Век изви гръбнак под влияние на неустоймото усещане.

— Това е достатъчно — каза едва чуто той, когато успя да си поеме дъх.

Докато говореше обаче, тя наведе глава, пое втвърдения член в устата си и започна да го ближе, смуче и хапе лекичко, докато дишането му се учести забележимо. Той опъваше копринените въжета при всяко движение на главата ѝ, стиснал юмруци, напрегнал бицепси, но вървите го държаха здраво — определено заслуга на занаятчията, който ги бе изработил. Отпускайки пръсти, докато Дейзи бавно прокара език нагоре по пулсиращия penis, с овладян тон, напомнящ за строгия херцог дьо Век, той каза:

— Развържи ме.

Тя не можа да му отговори веднага, но когато вдигна глава, впери поглед в разгневените му очи и рече:

— След малко. — Сякаш я бе попитал кога ще играе крикет.

В желанието си да изпита докъде стига умението му да се владее, тя се надигна, гъвкава, закръглена и чувствена и възседна бедрата му. Усмивката ѝ бе олицетворение на предизвикателния флирт, когато промърмори:

— Харесва ми леглото ти от харема... и покорността ти.

Това не беше точната дума, описваща състоянието на Етиен в момента. В очите му проблеснаха зелени, гневни пламъчета.

— Нека видим — погледна към силно издутия му член тя и след това отново насочи очи към лицето му, — ако все пак реша да... да речем, да експериментирам... като девица, приятно възбудена от вида ти, как точно бих могла да разположа този толкова широк... — усмихна се младата жена и се изви леко, така че да усети влагата и горещината между бедрата ѝ. — Можеш ли да ми помогнеш — добави с престорена свенливост тя, — ... или поне да ме упътиш?

Той затвори за момент очи под почти болезненото напрежение, породено от желанието му.

— Развържи ме — повтори много спокойно той, — игричките свършиха...

— Не ти ли харесва да бъдеш вързан — попита пренебрежително Дейзи.

— Не — отвърна Етиен.

— Така ли правеха жените, които си забавлявал в това легло?

Не трябваше да задава подобен въпрос, но думите сами бяха излезли от устата ѝ, когато се сети за всички наскоро напълнени шишенца с парфюми и бурканчета с масла и балсами в едно стогодишно легло, и не би могла да ги спре, макар да мислеше: „Какво значение би имало дори ако са били хиляда?“.

— Не искам да споря — отвърна херцогът, смазан от силата на страстта си. — А сега, моля те, ме развържи.

— Колко? — повтори въпроса си тя, водена от чувства, на които не бе господар.

И той най-после показа гнева си.

— Хиляда — отвърна дьо Век, като че бе прочел мислите ѝ.

Тя му удари плесница.

Във внезапен пристъп на сила дясната, а след това и лявата му ръка се освободиха, измъквайки златните халки. После само с едно

мощно движение отхвърли Дейзи встрани, хвана копринените въжета, с които бяха вързани глезените му и с невероятната си сила, удвоена от гнева, изскубна скобите от металната рамка, за която бяха захванати. А секунда по-късно младата жена бе повалена по гръб, затисната от тежкото му тяло.

— А сега — произнесе със завидно спокойствие херцог дьо Век, — започвам хиляда и първата.

Тя се опита да се пребори със силата и тежестта му, докато той пъргаво измъкна първо едната, а след това и другата си китка от коприненото въже.

След това протегна ръка и издърпа от едно от шкафчетата необходимата му дължина от небесносинята копринена връв. Справяйки се без усилие с бясната съпротива на Дейзи, той я повдигна на няколко сантиметра от леглото, колкото да прекара въжето под нея, бързо го уви около кръста ѝ и го завърза на възел. След това издърпа розово-лилава връв и повтори цялата процедура за броени секунди.

— Така — рече той и се изправи, за да я огледа така, както бе заела мястото, на което допреди малко бе лежал той. — Няма да мърдам много — добави с любезна усмивка Етиен. — Тези възли се затягат още повече, когато се дърпат.

— Развържи ме, дявол... да те вземе — запротестира буйно младата жена.

Гласът ѝ обаче секна на последната дума, защото при рязкото ѝ движение въжето се бе впило в кръста ѝ.

— Успокой се, скъпа — промълви нежно дьо Век, като пхна пръст под връвта, за да разхлаби стегнатата примка. — Не ми се иска да ти останат следи.

— Това гласът на авторитета ли е?

Леденият глас на Дейзи бе в синхрон със студенината на погледа ѝ.

— Само правя връзката с понитата ми за поло, скъпа, а не поради това, което си мислиш — усмихна се като ангел небесен той. — Внимавам и за тяхната кожа. Въпреки че — добави той и протегна ръка, за да я докосне, — твоята е...

Хвана пръстите ѝ, готвещи се да го одерат, само на сантиметри от лицето си. Същата съдба последва и другата ѝ ръка, докато довършваше невъзмутимо изречението си:

— ... по-ценна.

Пъргаво и след като се извини с усмивка на уста, херцогът върза китките ѝ с поредното копчинено въже, което измъкна от шкафчето. След това ги привърза хлабаво към връвта, стягаща кръста ѝ и каза с кадифен глас:

— Така, а сега защо да не те запозная по-добре със султанските играчки. Единствено с възпитателна цел — добави шепнешком той и измъкна един стъклен изкуствен член в прекрасен морскосин цвят, украсен със златни нишки, от тапицирана със синьо кадифе кожена кутия.

— Или — как го беше казала — за практика?

— Съжалявам, че не те развързах, когато ме помоли.

— Да не би в теб да заговори адвокатът? Да преговаряме ли искаш? Виж го как изглежда до кожата ти — продължи той, като постави гладкото лъскаво стъкло на корема ѝ, без да обръща повече внимание на думите ѝ, страдайки, въпреки че не си го признаваше, от забележката ѝ по повод индианския еквивалент на морскосинята султанска играчка. — Освен това този е и по-широк. Може да ти хареса повече.

— Това не ми харесва — смръщи черните си вежди тя.

— Ще видим. Това се радва на препоръка от страна на многобройни красавици от харемите.

— Както и на твоите любовници, нали?

— Питам се дали моментът е подходящ да обсъдим всички младежи, които си запознала с удоволствието. Въпреки, че лично аз винаги съм предпочитал да оставя сексуалното обучение на девиците на съпрузите им. Кажете ми, според теб младежката страст достатъчна ли е да компенсира неопитността?

Мекотата, с която говореше, беше в рязък контраст с гнева, който го изпълваше всеки път, когато помислеше за миналата близост на Дейзи с други мъже.

— Страстта и нетърпението имат своя чар.

Не искаше да му достави удоволствието да каже пред него истината.

— Можеш ли да го сравниш с това — прошепна Етиен и плъзна стъкления член по корема и по боядисания ѝ венерин хълм нетърпимо

бавно... така че да удължи колкото се може повече възбуждащото очакване на проникването му в нея, — кое е по-очарователно?

Гладкото закръглено стъкло, натиснато съвсем слабо от херцога, започна бавно да навлиза в нея. Младата жена изви гръбнак. Морскозеленият цилиндър продължаваше да прониква все по-навътре, въпреки че тя извиваше протестиращо тялото си.

— Бих те посъветвал да ограничиш движенията си до минимум, скъпа. Стъклото е крехко и чупливо — произнесе спокойно той.

Тя веднага застина.

— Виждаш ли. Всеки може да бъде усмирен.

Той се усмихна уверено и натисна още малко по-навътре изкуствения член. Мускулите ѝ се свиха от силните усещания, желанието сгорещи кръвта ѝ и тялото ѝ потръпна от удоволствие, а между бедрата ѝ се плъзнаха няколко миниатюрни капчици — смазката на любовта. Не трябваше да отвърща на обидната агресия на херцога. Трябваше да намери начин да не обръща внимание на разкъсващите със силата си усещания, предизвикани от венецианската играчка на султана. Но не можеше да го направи и той знаеше много добре това, дявол да го вземе. Защото всички други жени преди нея също не бяха могли да останат безучастни.

— Проклет да си — прошепна тя.

„Но не казва да спра“ — помисли си Етиен, като измъкна леко зеленикавото стъкло, за да изпита интереса ѝ към него. Искаше му се и да командва реакциите на тялото ѝ. Като че това разширяваше влиянието, което имаше над живота ѝ.

— Не — простена дълбоко в гърлото си тя, притисна ръката му между бедрата си и се повдигна леко, за да удължи удоволствието, което изпитваше.

— „Не“, че не искаш това или „не“... какво? Каж ми — продължи той, настоявайки да получи отговор заради извратената, неконтролируема омраза, която изпитваше към всички мъже в миналото ѝ, които бяха предизвиквали подобни бурни реакции от нейна страна.

— Искам... — поколеба се тя, претегляйки несъществуващите си възможности за избор.

Можеше да се възмущава от жените в миналото му, да им завивда или да ги мрази, но нямаше самоконтрола на Етиен...

— Искам... теб — примоли се тихо тя.

— Странно, за човек, който обича да си играе на възбуждащи игрички с другите...

Той отново пъкна изкуствения член до дъно в нея. Зеленикавото стъкло бе влажно от предателската течност на желанието ѝ.

— Съжалявам... боже, Етиен, умирам... моля те, искам да те почувствам... — Вдигна тъмните си очи към него. — Умолявам те.

Той започна да налива благовонно масло в малка лампа. Младата жена разтвори широко очи.

— Какво правиш?

Етиен запали маслото с клечка кибрит.

— Ще махна боята ти.

После покри съдинката с капачето ѝ, изгаси пламъка, наля няколко капки от благовонното масло в дланите си и ги разтърка една в друга. Блестящите му от мазнината пръсти започнаха да разтриват зърната на гърдите ѝ, размазвайки с чувствени движения ухаещата течност по навирените им връхчета.

Тя се изви под невероятно приятното усещане. Екстазът достигна да тръпнещата ѝ, разпъната от султанската играчка плът.

— Внимателно — предупреди я той. — Лежи неподвижно.

Дейзи потрепваше под ръцете му, съвсем близко до оргазма, с дълбоко проникналия в нея стъклен член. Ръцете му слязоха надолу, за да размажат затопленото олио по начервените ѝ срамни устни като при това движение ги притискаха към гладкия цилиндър в нея. Тя потръпна от неописуемата възбуда. Етиен избърса с кърпа червената боя и прокара език по разпънатата от харемската играчка плът. И, със силен вик, тя достигна до оргазъм. Той вдигна глава и доближи лицето си до нейното:

— Доволна ли си?

Тя повдигна бавно ресници. Тъмните ѝ очи бяха изпълнени с чувственост.

— Не — прошепна младата жена.

Пулсирането между бедрата ѝ все още беше силно и неукротимо.

— Не ли? Но ти достигна до оргазъм.

— Искам теб — прошепна тя, чувайки ударите на сърцето си в ушите, все още трескава от желание.

— Тук вътре ли?

Пръстите му погалиха мокрите ѝ срамни устни, плъзнаха се по разтегнатата мека плът и поеха перлената течност по морскосиньото стъкло. Тя кимна. Обзе я неконтролируемо желание, когато Етиен вдигна ръка до устата си и облиза течността ѝ от пръста си.

После я погледна с непроницаемо изражение над вдигнатата си длан. Можеше да се възмущава от неутолимото си желание да я има, но не можеше да пренебрегва силните си чувства. Той беше неин роб, така както в момента тя бе робиня на разкъсващата я страст, определяща поведението ѝ.

Това, което изпитваше към нея беше силна страст, имаше достатъчно опит в тази област, за да бъде сигурен, но това не бе всичко, тъй като Дейзи бе обсебила мислите и чувствата му, беше променила привичния му ритъм на живот така осезателно, че бе загубил равновесието си.

Дланите му се насочиха към нея и обхванаха раменете ѝ, като че тя бе негова по право. Недоволството му се чувстваше по хладния натиск на пръстите му, когато се плъзнаха надолу по раменете и гърдите ѝ. Спря да напредва за момент, за да претегли гърдта ѝ, след което продължи движението им надолу. Обхвана за миг ръцете ѝ в своите, след което ги плъзна между краката ѝ. Остана известно време неподвижен, притиснал силно бедрата ѝ, като че се питаше кой бе победеният. Тя видя моментната му гримаса, след което той рязко извади стъкления член, захвърли го настрана и, без да пророни дума, развърза китките и кръста ѝ.

Допирът на ръцете му внезапно се промени, предишното едва съдържано желание за насилие бе изместено от нежност. Пръстите на Етиен галеха лицето, шията и раменете на младата жена така, сякаш яростта, определяла действията и на единия, и на другия, допреди малко, бе само един кошмар, като че не бе счупил металните халки или не си бе отмъстил за предизвикателните ѝ възбуждащи игри, като че нежната пасторална хармония между многобройните овчари и овчарки по стените и тавана, бе повлияла върху трудните им взаимоотношения. Устните и езикът следваха движенията на ръцете му.

— Съжалявам — прошепна той. — Съжалявам за всичко. Съжалявам също и за жените — извини се Етиен, като целуваше с безкрайна нежност клепачите ѝ, — понеже това те ядосва.

В гласа му се усещаше тъга, желанието му се виждаше във всяко негово движение.

Когато Дейзи го погледна, учудена от простичкото му извинение, той добави:

— Ти си първата жена, която обичам.

Внезапно в мрака на очите ѝ проблесна очарователна радост. Думите му бяха реабилитация за неразумната ѝ, несдържана ревност.

— Самата аз също съм дълбоко влюбена — прошепна тя и като се надигна, го целуна по фината извивка на устата. — И ще се опитам — добави с потрепващ глас тя, като се усмихна закачливо, излъчвайки щастие от цялото си същество, — никога повече да не ти причинявам болка.

Херцогът въздъхна и ноздрите му потрепнаха леко.

— И двамата бихме могли да бъдем малко по-умерени — усмихна се мило той.

Разбираше прекрасно ревността ѝ. Неговата собствена бе нещо ново за него и го плашеше.

— Луд съм за теб, Дейзи — прошепна той, пиан от желание, като галеше гладките ѝ бедра.

За поведението му нямаше извинение, но вероятно съществуваше обяснение. Дланта му беше голяма и топла и натискът ѝ я караше да потреперва цялата, от глава до пети. Дейзи се притисна към тялото му, ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, устните ѝ се сляха с неговите. Когато проникна бавно в нея, очите му се притвориха от сладостта, която изпита. Той вече не контролираше собствения си живот. Тази странна, красива жена, произлизаща от култура, която се различаваше от неговата така, както денят — от нощта, държеше живота му в малките си длани.

„Светът ми се промени завинаги — помисли си Дейзи, — от непреодолимото ми желание за този мъж, който само с докосване или поглед преобръща спокойствието и разумността на живота ми.“ Единственото, което имаше значение, бе, че са заедно и че се прегръщат блажено, докато следобедното слънце позлатяваше овчарите и овчарките, и херцогът и неговата дама. Двамата разговаряха с целувки и усмивки, докосваха се с чувството, че са омагьосани, обичаха се със съвършенство, което никой от тях досега не бе

предполагал, че е възможно да съществува. Устните, както и сърцата им се сляха, и най-после, бурно, почти яростно, заедно откриха рая.

Поплуваха в реката, за да се разхладят, както бе обещал Етиен и после полежаха в разбърканото златно легло, мокри и освежени, отпивайки от шампанското, оставено от Франсоа. Разговаряха на различни светски теми, за риболова в Поайи, за градинаря на херцога, за селското училище, издържано от него, за приятелството на Дейзи с Аделаид, за типа коне, които бяха най-подходящи за ходене на лов. А когато сенките започнаха да се издължават, той я поведе обратно към вилата през върбовата горичка и цветните градини, нагоре по витите стълби, до строгата си спалня, толкова различна от пищната украса на речната баржа.

— Направих някои подобрения във вилата — обясни Етиен, когато Дейзи забеляза промените в обстановката. — Претенциите ми за удобство се увеличиха.

Усмихна се на начина ѝ да стои по индиански маниер в средата на леглото. Отново беше облечена само в бялата му риза, с пуснатата върху раменете коса, олицетворение на естествената красота.

— Уморена ли си?

Тя поклати отрицателно глава.

— Щастието изглежда е нещо като средство срещу умората.

— Трябва да останеш — заяви простиичко той.

Младата жена не се престори, че не разбира за какво става дума. Тя отвърна по същия простиичък начин:

— Да, знам.

Те лежаха в леглото, докато слънцето отстъпваше властта си на полумрака, като се целуваха, прегръщаха, усмихваха и бяха единомушни, че този свят е най-хубавият от всички възможни светове.

— Ожени се за мен — каза тихо Етиен, плъзгайки пръст по копринената извивка на веждите ѝ.

— Непременно щях да го направя, ако вече нямаше съпруга.

Дейзи се чувстваше толкова щастлива, че блаженството ѝ не можеше да бъде нарушено от никакъв тъмен облак, колкото и реален да беше той. Искаше това да продължи вечно — тя да бъде до него и да

се усмихва, карайки го да се чувства цял, да бъде причината да мисли с радост за бъдещето.

— Не се шегувай, говоря сериозно. Утре ще се видя с адвоката си. За достатъчно пари Изабел ще прояви практичност. Боже мой, целият ни брак се основаваше на практичността.

— Сигурен ли си?

Дейзи нямаше предвид само Изабел. Беше ли сигурен, че иска да бъде вечно с нея? Та той бе прочут с непостоянството си. Във всеки случай отговорът му щеше да бъде без значение. Какъвто и да бе той, тя, възвисена от любовта си, щеше да му позволи всичко. Дьо Век не искаше тя да бъде практична, защото за първи път в живота си той не проявяваше това качество. Искаше му се и тя да се чувства така всецяло отдадена на него, както той — на нея.

— Би ли ме делила с нея?

— Ако се налага.

— Аз няма да те дяля. С никого — обяви той, гласът му напомняше ръмжене.

— Аз също, ако искаш да знаеш — отвърна нежно тя.

— Добре — усмихна се Етиен.

Тя отвърна на усмивката му.

— Опитах се, мислех, че ще успея, исках да успея, бях решила, ако се наложи да се виждам с теб само за няколко минути седмично. Ако нямах никакъв друг избор. Но предполагам, че в крайна сметка щях да предявя невъзможни искания. Не съм от пасивните.

— Забелязах — усмихна се очарователно той.

Изпълнени с радост, двамата се впуснаха да правят планове за бъдещето си.

Етиен Мартел, херцог дьо Век, никога през живота си не се бе чувствал толкова щастлив.

А Дейзи Блек разбра какво значи блаженство.

---

[1] Кората на ресестата върба (*salix discolor*) съдържа танин и салинигрин и има успокоителни и възбуждащи половата система свойства. — Б.пр. ↑

— Сигурно се шегуваш — каза на другия ден следобед Изабел, седнала пред сребърния чаен сервиз, със студен, като леденосиния цвят на роклята си, вид.

— Можеш да ми вярваш — никога досега не съм говорил толкова сериозно. Искам развод.

Пълен с планове, щастлив, херцогът бе отишъл да я види веднага след завръщането ѝ от Довил. Беше решил да изложи случая по възможно най-открит и обективен начин. Както и да плати пребогато на Изабел в замяна на свободата си.

Инициативата за развода можеше да излезе от нейно име — той щеше да поеме цялата вина. Не мислеше да оспорва решението ѝ, каквото и да бъде то. От нея се искаше само да каже цената си.

— Никой в семействата ни никога не се е развеждал. Не искам и да чуя за подобно нещо.

— Светът се променя, Изабел. Църквата губи влиянието си и не успява да спре разводите дори във Франция. Законът е прокаран преди седем години по настояване на населението.

— И точно това е, което куца в политиката на тази страна днес. Простолюдието има право на глас. И виждаш какво става в резултат на това. Не, Етиен, никой от семейство Монтини не се е развеждал и няма да се разведе. Мляко или лимон?

Херцогът си пое въздух, за да се поуспокои, вторачи се за миг в шарките на паркета под него и отвърна:

— Лимон.

— Шарл пита за теб в Довил. — Изабел му подаде чашата с чай. — Казах му да си припомни, че не обичаш соления въздух.

Произнесе всичко това с чувство за благоприличие и с характерната си неучтивост.

— Не е вярно, че не обичам соления въздух. Бях зает.

— С новото си любовно увлечение ли?

— Възнамерявам да получа този развод, Изабел — каза той, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — Ако не го започнеш ти, за да бъде като твоя инициатива, ще го започна аз.

— Тази трябва да е замесена от много специално тесто. — Усмивката ѝ беше вледеняваща. — Въпреки това можеш да ѝ съобщиш, че не възнамерявам да се развеждам. Нещо повече — продължи тя, издигайки леко глас при мисълта за клюките и

униженията, които щеше да предизвика един развод, — ако не се откажеш от това си безумие, ще оспорвам желанието ти в съда... вечно!

— Не можем ли да се държим като разумни хора, Изабел? Бракът ни не е — той се затрудни в избора на по-любезна дума, — приятелски от години.

— Две от най-старите фамилии на Франция са свързани чрез брака ни, Етиен. Това стои и ще си остане в основата на нашата връзка. Не си спомням някъде в брачния обет да се споменава за „приятелство“.

— Но може би аз искам приятелство.

— И това със сигурност не ти е липсвало — повдигна подигравателно светлите си вежди тя. — Или го наричаш другояче?

— Твърдо съм решил, Изабел. — Той остави чашата си, без да е отпил.

— Не, просто отново си хлътнал по поредната млада жена — отсече тя. — Знаеш ли колко пъти съм виждала същия блясък в очите ти? Даваш ли си сметка колко много са всички те? — Гласът ѝ бе станал по-писклив. — Аз съм им изгубила сметката, ти — също, но те неизменно са млади, красиви и леснодостъпни.

Възмущението бе придало цвят на белотата ѝ, бе разлюляло диамантите на рода Монтини, украсяващи ушите и деколтето ѝ.

— Отново си увлечен и заслепен! Не ти е нужен развод. Това е нещо обичайно за теб, Етиен.

— Дейзи е по-различна.

Не можеше да се прави никакво сравнение с предишните му приключения.

— Боже мой, Етиен, погледни се. Та ти си вече стар. Тя не иска теб. Ииска парите ти.

Това, естествено, не беше вярно. Етиен бе все още най-красивият мъж в Париж. Във Франция. Не познаваше останалия свят, но предполагаше, че той щеше да спечели и там. Гласът ѝ звучеше по-сдържано сега, както ставаше винаги, когато решеше, че някой спор е уреден. Човек нямаше шанс да го спечели, ако го водеше с Етиен. Той просто я оставяше да прави каквото си иска. Както щеше да постъпи и сега. Чувстваше го.

Той вдигна рамене — обичаен жест за него.

— Може би си права — отвърна меко той.

Единственото, което желаше, бе да се махне. Да се отърве от пискливия ѝ глас и от позлатената стая, приютявала членовете на семейство дьо Век в продължение на четиристотин години, от преминаването на гнева на съпругата му в някаква дразнеща, изкуствена разсъдливост.

— Обещах да отида у Валентин тази вечер, така че ще остана в апартамента. Кажете на Ектор, че утре ще му изпратя нова играчка.

Искаше му се да се качи в детската стая, да прегърне внука си и да му каже да идва да го вижда в апартамента му на „Ке дю Лувр“. Но не беше честно да обърква детето с хаоса в личния си живот. „Няма да се връщам повече в Отел дьо Век — помисли си той, — каквото и да стане. Независимо дали ще спечеля или не Дейзи, няма да се върна тук.“

Нямаше сили да изтърпи дори още един ден, изпълнен с подобна писклива и студена разсъдливост.

— Сбогом, Изабел.

Умишлено не каза „довиждане“. Щеше да постъпи лицемерно. Любезността му обаче все още функционираше.

— Уведоми ме, ако имаш нужда от нещо.

Тя не осъзна, че я напуска окончателно. Етиен бе отсъствал от дома си през голяма, може би през по-голямата част от живота си.

— Обещахме да прекараме уикенда у принц Шобор — рече тя. — Алфонс те очаква.

— Не забравяй да кажеш на Ектор — отвърна херцогът и излезе от стаята, чувствайки се толкова стар, колкото бе казала Изабел.

„Тя не е виновна“ — мислеше примирено той, отпуснат върху меката седалка на каретата, която го откарваше до апартамента му край реката. Не беше виновна, че разсъждава по този начин — че той е само една титла, която трябва да бъде придобита, най-доброто, което можеше да получи семейството ѝ с предложената от него огромна зестра. Изабел не бе виновна, че бе отгледана и възпитана по начин, превърнал я в празноглава красавица, която пренебрегваше децата и съпруга, но отдаваше цялото си внимание на гардероба, фризьора и злостните клюки с приятелките си. Беше определена и възпитана за

тази роля, както беше и нейната майка, а детството ѝ бе преминало сред дойки, гувернантки и подмазващи се подчинени. Не познаваше нищо друго.

Можеше да прости незнанието ѝ, но не и низкия ѝ характер.

Когато се ожениха, и двамата бяха млади, и той разбираше задължението си към своя род и титла така, както Изабел разбираше, че трябва да се омъжи добре.

Династичните връзки бяха решение на семейството, делово решение и той се бе съгласил като верен на дълга си наследник, със съзнанието, че браковете по сметка оставяха доста голяма свобода. Беше поел пътеката, отгпкана от безброй поколения преди него.

С изключение на децата.

Не можеше да не им обръща внимание и да не се съобразява с тях, както правеха повечето му приятели.

Както постъпваше и съпругата му.

Беше ги обикнал с цялата си душа от мига, в който бе зърнал розовите им личица на новородени.

И най-големият удар за него щеше да бъде евентуалното им неразбиране и несъгласие с постъпката му.

Трябваше да поговори с тях колкото се може по-скоро.

Етиен говори с Дейзи преди вечеря, тъй като пристигна в дома на Аделаид доста по-рано от останалите гости. Обсъдиха бъдещия му развод. Изказа мнението си, че макар Изабел да не се бе съгласила веднага, той беше сигурен, че щяха да стигнат до някакво съгласие. После настоя да споделят намеренията си с Аделаид и Валентин. Когато Дейзи запротестира, изражението в очите на Етиен, а не толкова думите му, я накара да се почувства неловко.

— Обичам те, искам да се оженя за теб и искам да съобщя публично за това.

Аделаид и Валентин бяха шокирани, не защото Дейзи и Етиен бяха влюбени — бяха привикнали със снизходителността и доста голямата свобода, характерни за техния неискрен свят. Това, което ги изуми, бе, че херцогът обявяваше на всеослушание любовта си.

— Говори ли за развод с Изабел? — попита предпазливо Аделаид, убедена, че не е разбрала добре.

— Днес следобед.

Значи работата наистина беше сериозна.

— Предполагам, че не го е приела особено благосклонно — заяви откровено Валентин.

Тонът му говореше ясно за отношението му към херцогиня дьо Век.

— Ще измислим нещо.

Аделаид бе втренчила поглед в Дейзи, която от своя страна не сваляше очи от Етиен. Очевидно беше влюбена до уши. Дватама с херцога седяха един до друг, той държеше ръката ѝ в своята и когато я погледна, след като свърши да говори, ѝ се усмихна по типичния за влюбените начин.

Валентин също забеляза това и си даде сметка, че работата действително щеше да загубее. Изабел щеше да прибегне до всички възможни средства, за да запази положението си като херцогиня дьо Век, но щеше да продаде и душата си на дявола, само и само да заличи тази влюбена усмивка от устните на съпруга си.

— Ако можем да помогнем с нещо — обади се Валентин, — непременно ни кажете. Говори ли с Бурж?

Бурж бе любимият адвокат на богатите. Етиен щеше да има нужда от опита и способностите му.

— Не.

— На твоето място не бих чакал. Изабел може да те изпревари.

— Тя не би се захванала с него. За нея той е само едно парвеню.

Валентин се усмихна — беше му олекнало. Изабел щеше да се съпротивлява диво, но с Бурж за адвокат, Етиен щеше да има някакви шансове.

— Може да е парвеню, но е забележителен и ако не му се обадиш веднага, ще го направя аз. Не можеш да си позволиш да отлагаш нито минута повече.

— За какво става дума — намеси се Дейзи. — Защо ти е Бурж?

Човек с неговата слава — адвокат за много разгорещени битки — се наемаше само, ако положението е изключително сериозно.

— Той е най-добрият — отвърна Валентин.

— Тя отказа, така ли?

Тъмните очи на младата жена бяха станали още по-тъмни.

— Не — излъга Етиен. — Но Бурж е запознат с всички тънкости по тази процедура. Ще ни бъде от голяма полза.

Валентин бе прав. Бурж се бе справил прекрасно с развода на Тен.

— Изабел е монархистка — обясни Аделаид.

Само тази дума бе достатъчна да определи носителя си като безчувствен за бързите промени в света и обществото.

— Тя ще се съпротивлява най-малкото на бързото и лесно уреждане на проблема — продължи младата жена, а гласът ѝ действаше успокоително на притеснената Дейзи.

— За това ли ни е нужен Бурж? — обърна се Дейзи към Етиен.

Изражението ѝ вече не бе така напрегнато.

— Да.

Премълча, че въпросният адвокат можеше да свърши по-добра работа от всеки друг и защото имаше политически връзки сред правната система, които можеха да се окажат полезни. Не спомена и това, че Бурж бе може би единственият човек в цялата страна, който би се осмелил да се опълчи срещу неизменния отказ на Изабел. Най-после, не сподели, че бе твърдо решен да получи развод, със или без Бурж.

— Струва ми се, че случаят заслужава бутилка шампанско — предложи Валентин, истински щастлив заради приятеля си, който бе получил твърде малко любов и който, въпреки любовните си авантюри, живееше доста самотно.

Аделаид вече бе протегнала ръка към звънеца. Херцогът стисна ръката на Дейзи и нежно я целуна по бузата. „Обичам те с цялото си сърце“ — помисли тя, като му се усмихваше.

Тази вечер, по време на вечеря, въпреки че не бе направено официално съобщение, защото дьо Век искаше да говори първо с децата си и с Бурж, гостите на семейство дьо Шантел се споглеждаха многозначително. Херцогът бе очевидно влюбен и великолепната мис Блек от Америка, макар и по-сдържана, явно отвърщаше на чувствата му. Бяха в много добро настроение, макар че любовта им ги правеше разсеяни. Херцогът на няколко пъти тази вечер каза „Моля?“, искайки да бъде повторен фрагмент от разговора, който бе пропуснал. А очите на красивата Дейзи Блек блестяха с такава радост, че засенчваха диамантите ѝ. Когато по-късно започнаха да танцуват, след вечерята и

шампанското, след като господата с чаша порто и пура в ръка си бяха правили грубовати шеги с Етиен за светецките му като на ученик очи, всички бяха единопдушни, че херцог дьо Век е поразен от любов.

Херцогът се видя с децата си рано на следващата сутрин, преди до ушите им да е достигнала клюката. Не се опасяваше, че Изабел вече може да е говорила с тях. Връзката й с децата беше напълно формална, ограничаваща се до сдържан диалог по време на чая, който съвсем не беше всекидневие. Дори Ектор й носеха само когато се чувстваше в настроение да даде някои инструкции във връзка с възпитанието му. Рядко отиваше в апартаментите на Жоли и Жустен и никога — в детската стая.

Етиен и синът му яздеха в Булонския лес малко след изгрева на слънцето. И двамата бяха еднакво високи и със същата тъмнокожа и чернокоса красива външност, но младостта на Жустен проличаваше от прекалено слабата му фигура. Той, едва навършил двайсет години, все още нямаше излъчващата сила и мъжественост физика на баща си. Първо поговориха за предстоящото пътуване на Жустен, което го вълнуваше безкрайно много. Етиен му препоръча любимите си места в Кайро, изказа няколко типични бащински препоръки да се пази и да внимава и завърши с обичайния въпрос, който задаваше преди всяко пътуване на сина си:

— Лежер даде ли ти препоръчителните писма?

— Да, татко.

— Не забравяй — френският консул обича хавански пури. Ще накарам да му изпратят от моите преди заминаването ти. Би трябвало да се появиш пред него най-малкото от учтивост.

— Не се притеснявай, татко, ще го посетя. Съпругата му е много привлекателна.

Етиен хвърли светкавичен поглед към сина си и видя слънчевата му, безметежна усмивка. Беше живял прекалено дълго на този свят, за да му дава лицемерни съвети. Вместо това каза:

— Може би на Робер би му се понравила и една каса от специалното ми бренди. Ще се погрижа за това.

Тъй като двамата яздеха често сутрин в Булонския лес, Жустен не видя нищо особено в този конкретен случай. Двамата се движеха в

грижливо поддържания лес, срещайки много малко други ездачи в ранния утринен час, а Жустен продължаваше неспирния си монолог във връзка с приготовленията си за Египет. Наложих се херцогът да го прекъсне, защото бяха стигнали почти до края на традиционната си обиколка.

— Имам да ти кажа нещо важно.

— Знам, татко, ще внимавам. Винаги внимавам.

Херцогът се усмихна на жизненото изражение на сина си и за момент изпита огромно удоволствие от щастieto му. Поне децата не бяха страдали от нещастния му брак.

— Става въпрос за нас с майка ти — започна той, а гласът му вероятно бе в синхрон със сериозността на това, което се готвеше да каже, защото младият мъж до него задържа коня си и го заслуша много внимателно.

— Помолих я за развод.

— Най-после — възкликна синът му.

Не беше очаквал да получи някакъв отговор. Особено пък толкова непринуден.

— Това не те ли разстрои?

Като баща, Етиен се чувстваше отговорен да се съобразява с очакванията на децата си.

— Защо чака толкова дълго? — попита тихо синът му.

Тук херцогът разказа за Дейзи и накрая рече:

— Бих искал да се запознаеш с нея, преди да тръгнеш...

— С удоволствие — успокои колебанието му Жустен, съзнавайки за дълбоките промени, настъпващи в живота на баща му. — Жоли също ще те подкрепи, татко.

Бе поднесъл декларацията си простичко, като дете, предлагащо помощта си.

— Но все пак — добави с усмивка той, — радвам се, че ще бъда на път към Египет, преди възпламеняването на фойерверките. Знаеш, че мама ще предизвика страхотна патърдия.

— Ще настане истинска каша — въздъхна Етиен. — Ще строи всички консервативно настроени съдии и министри. Здравите редици на монархистите няма да се огънат. Не ми се иска да мисля за лекцията, която ще трябва да изслушам от устата на братовчед й — архиепископа.

— Не забравяй тъща си Монтини — повдигна тъмните си вежди Жустен. — Сигурен съм, че ще се нахвърли отгоре ти, подкрепена от престарелите си лицемерни съветници. — Усмивката му се разшири. — Може би Египет не е достатъчно далеч. Индокитай също е на наше разположение. Какво ще кажеш за едно пътуване из Изтока?

— Да — усмихна се печално херцогът. — За съжаление... отсъствието ми няма да реши проблема. Изключително сериозен съм, като казвам, че искам да се ожения за Дейзи и ми е приятно най-последно да проявя сериозност във връзка с нещо след толкова години. Слава богу, това бе последният династичен брак по сметка в рода дьо Век. Жоли е щастлива, а ти...

— ... си щастлив, татко. А аз не възнамерявам да се женя поне още десет години.

Херцог дьо Век се усмихна.

— Освен, ако хубавата съпруга на Робер не ти завърти главата.

— Татко! — В тона му се съдържаше едновременно опровержение на казаното и протест. — Тя флиртува с всички.

Пресичаха рю дьо Риволи, движението все още не беше натоварено, по улицата се движеха само забързани продавачки и търговци и от време на време профучаваше някой фургон.

— Помолих Жоли да дойде да ме види веднага след закуската на Ектор. Ще се присъединиш ли към нас?

Жустен се поколеба за момент — денят му бе твърде натоварен с уреждане на многобройните подробности около пътуването му. Но тогава се сети за всичките пъти, когато баща му го бе утешавал в детството му, или бе винаги готов да му помогне със съвет, пари или влиянието си, когато бе забъркал някаква каша, или просто го изслушваше с безкрайно внимание и истински интерес откакто се помнеше, затова каза:

— Разбира се.

Когато след половин час Жоли, следвана от Ектор, влезе в трапезарията, Жустен каза:

— Най-последно ще го направи! Забележителна новина! Здравей, Ектор, кажи на вуйчо Жустен какво искаш да ти донеса от Египет.

— Камила — отвърна детенцето, а вуйчото погледна изненадан сестра си.

— Говориш за Египет от месеци, така че дори двегодишните научиха какво е камила, тъй като слушат всекидневно за това — усмихна се благо Жоли.

— Аз не знаех какво е камила, когато бях на две години.

— Татко още не беше ходил в Египет. Наистина ли, татко? — попита небрежно тя, обръщайки се към Етиен, който бе взел Ектор в скута си и му показваше движещите се зодии на джобния си часовник. — Най-последно? — усмихна се младата жена.

— Защо всички ми казват „най-последно“? Нима през изминалите години съм пропускал да забележа някакви многозначителни намеци?

— Всички знаят, че двамата с мама не се разбирате.

— Което не е нещо чак толкова необичайно.

— Може би, но за вашето поколение — намеси се Жустен.

— Ще имаш нужда от Бурж.

— Защо всички мислят, че ще имам нужда от Бурж?

— Татко, понякога си толкова наивен — обърна се Жоли към мъжа, считан за най-малко наивния в цял Париж. — Мама би се съгласила по-скоро да те види мъртъв, отколкото разведен.

— Какво е „веден“? — попита Ектор, като за момент отклони вниманието си от опитите да разглоби часовника на Етиен и погледна към майка си.

— Понякога хората не се разбират и тогава се развеждат — обясни тя. — Забелязала, че баща ѝ повдигна вежди, Жоли добави: — През идните месеци със сигурност ще му се наложи да слуша доста за това. Мисля, че трябва да бъде честна и откровена с него. Ти винаги си бил такъв с нас, татко.

Произнесе последното толкова енергично и убедено, че Етиен не можа да сдържи усмивката си.

— Все пак — рече той, тъй като произлизаше от по-старата школа на откровеността, — бихме могли да обсъдим подробностите по този въпрос друг път. Просто исках да ви кажа, преди да ме е изпреварил някой друг. И — добави с широка усмивка той — от снощи Ектор започна вече да ми липсва много.

— Ти си добре дошъл, татко, по всяко време... знаеш това.

— При дадените обстоятелства...

— Ектор може да идва при теб, когато пожелаеш. Ако аз не съм вкъщи, ще инструктирам дойката да ти го води. А ако изпитваш някаква сантиментална привързаност към този часовник, татко, може би ще трябва да отвлечем вниманието на Ектор с една ягода. Ектор, скъпи — започна да го прилъгва, без да дочака отговора на Етиен тя, — виж тази ягодка, която прилича на тези, които яде госпожа Катерица.

И с опитен жест тя му подаде ягодата с едната си ръка, а с другата пое часовника на баща си.

— А сега ми разкажи за хубавата приятелка на Аделаид — помоли тя като седна, а усмивката ѝ бе досущ като тази на баща ѝ — чаровна и приветлива. — Естествено, че те държа под око — обясни, в отговор на изненаданото изражение на Етиен. — Някой все пак трябва да го прави.

Посещението на херцог дьо Век у Бурж се оказа не толкова топло и успешно. Фелисиен Бурж изложи ясно и сбито ограниченията, които поставяше френското законодателство пред разводите. Това не бе съвременно, светско решение на проблема по взаимно съгласие, затова ако Изабел решише да не подава молба за развод или да оспорва молбата на съпруга си, процедурата можеше да се проточи много дълго. Нещо повече, ако херцогинята се опиташе да докаже, че е понесла материални щети пред някой съдия, който, най-вероятно ще бъде задължен на министъра на правосъдието граф дьо Монтини, тогава получаването на развод би се превърнало не само в много трудна задача, а дори...

— Да не би да искате да ми кажете, че това е невъзможно?

Тонът на херцога говореше достатъчно красноречиво за отношението му към тази дума. Бурж бе изключително млад. Може би репутацията му, макар и не незаслужена, бе резултат на благоприятно стечение на обстоятелствата? Дали имаше достатъчно опит?

— Не. Просто исках да изброя пречките.

Фелисиен Бурж, син на селянин, издигнал се единствено благодарение на упорития труд и таланта си, преминал трудния път на стипендиант в една система на обучение, настроена недоброжелателно към стипендиантите, знаеше по-добре от всеки друг какво означават

пречките. Те го вдъхновяваха и бяха едновременно негова слабост и сила.

Хора от типа на херцога бяха свикнали единствено на отстъпки и сервилност. Дали този небрежно седнал мъж, привикнал да командва, имаше представа от трудностите, пред които вероятно щеше да се изправи? Бурж не бе много сигурен в това.

— Ще отнеме ли много време получаването на развода? — попита Етиен.

Щом Бурж не бе казал, че е невъзможен, значи беше възможен. Ако бе отсъдил, че е невъзможен, тогава Етиен просто щеше да си намери друг адвокат.

— Братът на херцогинята е министър на правосъдието. Много неприятен факт.

Младият адвокат се приведе напред, като че искайки да подчертае този факт.

— Със сигурност само една спънка.

— Огромна. Но — добави Фелисиен със самообладание, необичайно за младостта му, — не непреодолима.

— Колко дълго? — повтори въпроса си херцогът.

— Това зависи от херцогинята. Била против ли казахте?

— Така каза. Лично аз мисля, че си има своята цена. Казах й, че само трябва да ми я каже.

„Жената, за която е толкова нетърпелив да се ожени, трябва да е наистина необикновена — помисли си Фелисиен, — или може би е бременна.“ Познаваше херцога само по думите на другите и знаеше, че никога досега не бе извявал желание да се жени за нито една от многобройните си любовници.

— Имаме ли някакви притеснения относно... времето?

Етиен се усмихна на деликатното запитване.

— Нищо друго, освен егоистичното ми желание да се оженя отново.

— Естествено си давате сметка, че дамата, за която желаете да се ожените, не може да бъде призната за съучастник при разрешаването на развода или законът ще забрани да се ожените за нея.

— В такъв случай ще трябва да се погрижете името й да не се споменава.

Херцогът говореше с типична патрицианска самоувереност.

„Колко хубаво би било — помисли си Фелисиен, — ако законите можеха да бъдат управлявани така лесно.“

— Предлагам първо да поговорим с адвоката на херцогинята... като встъпителна процедура.

— Старият Летев ще бъде скандализиран.

— Това значи ли, че не си е взела друг адвокат за случая?

— Последния път, когато говорих с нея — вчера, тя помисли, че въпросът ще се уреди помежду ни. Първо можете да поговорите с Летев, ако желаете. Не знам как се процедира в подобни... случаи, но може би, ако разговаряте с нея, преди да се е намесило семейството ѝ, би могла да сподели на четири очи желанията си. Готов съм да изпълня всяка нейна молба, с изключение на една.

„Херцогът е потаен както повечето представители на своята класа“ — отбеляза за себе си Бурж. Знаеше със сигурност, че ако имаше възможност, херцогът щеше да избегне днешната им среща. Но в бъдещите преговори със съпругата му, която очевидно не желаше да се развежда, добрите обноски и възпитание на херцога несъмнено щяха да бъдат подложени на сериозно изпитание. Като първа крачка към подготовката му за това, което го очакваше, Фелисиен заяви:

— Това ще ви струва скъпо, както материално, така и морално. Но вие го знаете.

— Надявам се умението ви да ни предпази от второто — както мен, така и Изабел. Колкото до материалната страна, това не ме притеснява.

— Вие сте готов да се съгласите с всички нейни изисквания, така ли? Това, разбира се, не е нужно. Законът е създаден по такъв начин, че да се грижи преди всичко за вашите, а не нейните права върху имуществото. Стига да успеем да се справим с всевъзможните юридически маневри, които семейството ѝ сигурно ще пусне в ход. Както сигурно сте си дали сметка, семейството ѝ е най-големият проблем.

— Моята най-голяма пречка, искате да кажете.

— При положение, че брат ѝ е министър на правосъдието, а братовчед ѝ — архиепископ на Париж, тя, за съжаление, има на своя страна изключителна стратегическа поддръжка. Виж, ако брат ѝ бе министър на вътрешните работи или на търговията — повдигна рамене Бурж, — съдиите нямаше да бъдат чак толкова благосклонни към нея.

— Но тъй като са назначени...

— Наистина нещастно стечение на обстоятелствата.

— Предлагам първо да поговорите с Изабел. — Етиен се поколеба за момент. — Ако се съгласи да ви приеме. — Той премигна два-три пъти. — Съжалявам, Изабел е член на древна фамилия, привърженичка на стария режим, която все още се съпротивлява на съвременната действителност, рожба на Революцията.

— А богатството им е дало възможност да го сторят. — В гласа на Бурж се усещаше сарказъм. — Непременно ще се опитам да се срещна с нея, господин херцог.

На Фелисиен му се бе налагало и преди да се разпрям с аристократи с реакционни разбирания като Изабел, така че това не беше нещо ново за него. Затова, когато уреждаше срещата си със секретаря на херцогинята, той завоалира действителната причина с някакво благотворително тържество, в което участваше Изабел.

Два дена по-късно, една сутрин, тя го очакваше до бюрото в стаята си за посетители, когато го поканиха да влезе при нея. Въпреки миниатюрните си размери, Изабел представляваше доста внушителна фигура.

— Нямах представа, господин Бурж, че сте ангажиран от манастира на кармелитките.

Намекваше, че за тях щеше да е по-добре да са имали основателни причини да постъпят така, както и той, за да се осмелят да я безпокоят.

— Не съм дошъл заради кармелитките.

Тъй като тя се присегна към звънеца, той добави:

— Господин херцогът ме натовари да ви предложи да изберете това, което желаете от неговата собственост.

Лакомията възпря ръката й.

— Вече притежавам собствеността му.

— Не е точно така, госпожо херцогиньо. Не и от законова гледна точка.

Според закона Етиен бе единствен управител както на своите имоти, така и на тези, дадени в зестра на съпругата му. Фелисиен се

приблужи една крачка към бюрото. Сега ги разделяха само три-четири метра, така че двамата се изгледаха преценяващо.

„Шивачът му е Криг. Очевидно е натрупал солидно богатство, защитавайки парижките търговци. Носи дълга коса като някой актьор.“ После, водена от предразсъдъците на нейната класа, очите ѝ се насочиха към ноктите му.

— Няма никаква мръсотия по тях, мадам — отвърна хладнокръвно младият мъж, привикнал от години да бъде оглеждан от разни богаташи на много по-ниско интелектуално ниво от него. — Остана назад, в Лоар-е-Се. А камериерът ми е безупречен.

Никога досега не я бе виждал от толкова близко разстояние, въпреки че понякога посещаваха едни и същи места. Отблизо изглеждаше по-дребна, изключително добре поддържана и имаше очи като на хищна птица.

— Мръсотията никога не остава отзад, господин Бурж.

Всичките му успехи и упоритият му труд бяха зачеркнати с едно изречение.

— Може да уведомите херцога, че визитата ви е минала неуспешно. Членовете на семейство Монтини не се развеждат.

Този път тя опъна връвта на звънеца с всичка сила.

Херцогиня дьо Век бе олицетворение на всички неприятни качества на аристокрацията. Арогантна, груба, отнасяше се непочтително към всички, родени извън строго пазената територия на фамилията на стария режим. Тя искрено вярваше в божествените права, отредени за нея и подобните ѝ.

— Препоръчвам ви да си намерите адвокат, госпожо херцогиньо.

Погледът му обхождаше позлатената, богато декорирана стая, т.нар. „малък салон“, предназначена за прием на най-близките ѝ гости, достатъчно голяма да побере поне десетина семейства.

— Така че — добави със студена усмивка той, — да имате шансове да запазите поне тази собственост.

Знаеше как да се поклони. Беше наемал най-добрите учители по държание в обществото, но не се поклони на съпругата на херцог дьо Век. Всъщност, за първи път в живота си, си позволи да покаже гнева си.

— Херцогът изгаря от нетърпение да се разведе — каза той, подтикван от яда, с който мислеше, че се е преборил отдавна, — така

че предайте на Летев, че ще действаме експедитивно.

Изабел седеше зад бюрото си и пишеше, като че Бурж не съществуваше. Не отвърна нищо, сякаш изобщо не го беше чула.

„Как е търпял толкова дълго подобна жена херцог дьо Век“ — почуди се Фелисиен и се обърна, дочул някакъв слаб звук. Вратата на салона бе отворена и застаналият до нея лакей очакваше излизането му. „Тя очевидно не е способна на състрадание.“

Гневът му, остатък от миналото, не го остави дълго след утринното му посещение. Дори през нощта, след часове, запълнени с различни правни процедури, които вървяха повече от успешно, след вечерята и посещението на театър, неприятният спомен продължаваше да го измъчва. Беше го накарала да се почувства отново отчаяно беден. Под нейното ниво. Незаслужаващ вниманието ѝ.

Херцогиня дьо Век си бе създавала в негово лице непримирим враг.

Два дни по-късно Етиен бе посетен от шурей си — Шарл. Визитата не беше неочаквана. Бурж бе връчил молбата за развода наистина експедитивно.

Херцогът посрещна министъра на правосъдието в кабинета в апартамента си на „Ке дю Лувр“, предложи му коняк и след като бяха обслужени и камериерът излезе от стаята, непринуденият им разговор премина към по-сериозни теми.

— Давай, Шарл — усмихна се любезно дьо Век. — Познаваме се достатъчно дълго, за да бъдем откровени един с друг.

— Днес сутринта си връчил молбата си на председателя.

Това бе първата стъпка за представянето на случая пред съда. Етиен бе предал молбата лично, непридружен дори от адвокатата си. Това се правеше, защото се предполагаше, че председателят на съда, в отсъствието на адвокатите, би могъл да допринесе за сдобряването на съпрузите.

— Дьо Гу ми изнесе цяла лекция. Това, естествено, ти е известно.

— Ти разбира се, не възнамеряваш сериозно да се жениш за младата дама — каза шурейт му, като по-скоро обявяваше, отколкото питаше.

Разводът, макар и да го бе изненадал, не бе без причина. Етиен и Изабел живееха разделени от години, но чак пък да се жени за екзотичната мис Блек! Не беше нужно да го прави.

— Напълно съм сериозен — отвърна херцогът и от учудване Шарл вдигна вежди толкова високо, че достигнаха косата му. — И моля ти се, не ми чети лекция за дълг. Чух всичко, което ме интересуваше по този въпрос от дьо Гу. — На лицето му се появи лека бръчка на недоволство. — Отдадох на Изабел двайсет години от живота си. Останалото обаче няма да ѝ дам.

— Завиждам ти, Етиен.

Шарл говореше искрено — главните интереси на собствената му съпруга бяха съсредоточени в бриджа. И макар поговорката „Всички богати наследници са красиви“ да криеше много истина, единствената зестра не беше красотата ѝ...

— Но... Мари-Луиз...

Той повдигна рамене. Този жест красноречиво говореше, че дългът го зовеше да бъде в подкрепа на семейството си.

— Не очаквам нищо от теб, Шарл. Тя ти е сестра. Разбирам те.

— Ако настояваш да се развеждаш — предупреди го министърът, — Изабел може да проточи съдебните процедури в продължение на години — въздъхна той. — И ще направи всичко възможно името на мис Блек да бъде споменато пред съда. Тя е отмъстителна. И двамата знаем това. Съжалявам.

— Не се притеснявай — отвърна вежливо херцогът. — Никога не съм се чувствал така щастлив, а Изабел в крайна сметка сигурно ще отстъпи. Парите винаги са я интересували.

Шарл остави чашата си и леко се приведе напред.

— Не искам да те обезкуражавам, Етиен — каза предпазливо той, — но този път няма да отстъпи. По-скоро би те убила, ако можеше.

За първи път оптимизмът на Етиен бе разклатен. Шарл познаваше сестра си по-добре от всеки друг.

Херцогът е прекалено стар, говореха много представители на висшето общество, за да се прави на глупак, като се влюбва. А и жена му никога нямаше да се съгласи на развод. Никога. Онова, което ги свързваше от самото начало, се наричаше брак по сметка. Това не бе нещо необичайно за древни фамилии като дьо Век и Монтини и щом като Изабел през всичките тези години бе гледала през пръсти на похожденията на съпруга си, вероятно нямаше да прави въпрос за една любовна авантюра повече. Макар гражданското право да приемаше съпружеската изневяра като достатъчно основание за даване на развод, криминалното право все още даваше възможност един съпруг да бъде оправдан за това, че е убил жена си и нейния любовник. Затова пък съпругата не разполагаше с подобни права. Така че начинът, по който херцогът прекарваше свободното си време, бе изключително мъжка привилегия.

Младата жена обаче, в която бе влюбен, бе толкова чернокоса, при това чужденка и без никакви титли, и освен това — адвокатка. Беше невъзможно да се свърже с представител на такъв стар род като дьо Век.

Ето защо можеха да се обичат (или да мислят, че се обичат, или пък тя можеше да го обича, казваха най-циничните... След като бяха

наблюдавали поведението на Етиен в продължение на много години, повечето мислеха, че той не е способен да се влюби...), но никой не бе чак толкова глупав, че да очаква да чуе сватбения марш, изсвирен в тяхна чест.

Дейзи бе изненадана от себе си, защото си поплакваше често и се чувстваше изнервена.

Херцогът си повтаряше непрекъснато, че няма нищо по-лошо от стар глупак. Но тя го караше да се чувства така, като че животът отново придобиваше значение за него. Не отново. Животът за първи път беше от значение за него.

Той пресушаваше сълзите ѝ с целувки. Нежни и изпълнени с благодарност целувки, като на младеж, който целува, влюбен за първи път в живота си.

— Не мога да искам това от теб, Етиен — шепнеше Дейзи, а сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Не беше останало нищо от сдържаната млада дама, която познаваха хората. Никога не можеше да бъде такава в присъствието на Етиен. Край него ставаше открита и уязвима, младо момиче с разбито сърце.

— Ще получа този развод, дори ако трябва да ѝ дам всичко, което притежавам — настояваше той.

„Дявол да я вземе тази Изабел“ — мислеше ядосано младият мъж. Като че всичко това имаше все още значение след двайсет студени години. Като че имаше значение дали ще си остане херцогиня дьо Век. Разполагаше с толкова пари, колкото и той. Децата бяха пораснали... Жоли вече бе омъжена и имаше свое дете.

В този момент се сети за Ектор, който му беше толкова скъп, слънчев, топъл и трептящ от смях. Искаше му се Дейзи да го види. Искаше му се... тази мисъл беше едновременно абсурдна, пагубна и прекрасна — искаше му се Дейзи да има дете — негово дете. „Глупак — помисли си за хиляден път през тази седмица, през този ден той. — Проклет стар глупак.“

Дейзи искаше да поговори с Бурж и херцогът им уреди среща. Фелисиен бе предупреден да не споменава пред нея за непреклонната позиция на Изабел. В действителност той бе твърдо решен на всяка

цена да спечели развода, ако не заради херцога, то най-малко заради собственото си удовлетворение.

След размяната на любезности, Дейзи започна да обсъжда особеностите на дадения случай.

След колко време се очакваше да стане второто явяване пред съда? Дали дьо Гу ще се срещне и с Изабел? Дали връчването на призовката ще бъде забавено от дьо Гу или от Шарл? Дали и Изабел ще подаде молба за развод?

Отговорите на Бурж бяха максимално лаконични и по същество. Нямаше да мине без протакане. Още не бе ясно дали Изабел ще подаде молба или ще оспорва. Срещата на дьо Гу с Изабел бе насрочена за след три седмици.

— Три седмици!

— Това се очакваше. Дьо Гу е задължен на министъра. Надяваме се да успеем да упълномощим Деламей с провеждането на съдебните заседания.

— Какви са възможностите за това?

Бурж вдигна рамене. Изражението на херцога, седнал срещу него, бе повече от красноречиво. Адвокатът се усмихна.

— Много големи, бих казал.

Във всички отговори на Бурж се усещаше известно увъртане, някаква двусмислица, всяка от които не беше нещо сериозно сама по себе си, но взети заедно караха Дейзи да изпитва известни съмнения. Той избягваше умело конкретните отговори, като казваше само, че някои от съдебните процедури не били сигурни, че поведението на Изабел също било непредвидимо.

— Това поне ще се изясни след разговора ми с Летев — каза Бурж.

След още десетина въпроса, Дейзи усети, че започва да я обзема известна агресивност, тъй като Бурж продължаваше да отговаря все така сдържано и лаконично.

— Извинете ме — каза най-после тя, — не бих искала да изглеждам нахална. Вашият граждански кодекс е доста по-различен от нашия, на Щатите.

Беше ред на Фелисиен да поднесе извиненията си. Очарователната мис Блек от Америка бе не само екзотично красива, но и много проникателна. Бе забелязала противоречията в отговорите му.

— Семейство Монтини имат изключително силни политически връзки — каза Бурж. — Което ще направи цялата процедура... е — усмихна се той, — малко по-особена. Но не е нужно да мислите, че сте нахална. Вашето участие ще бъде винаги добре дошло. Бихме могли да се възползваме от вашата компетентност.

— В щата Монтана, където живея — усмихна се младата жена, — местните власти приеха закона за разводите още през първата си законодателна сесия. Тъй като жените в района са доста малко, става ясно, че мъжете са постъпили така поради напълно егоистични подбуди. Законодателството ни, засягащо разводите, има своите особености и различия във всеки един от щатите. Страхувам се, че моята компетентност няма да бъде от особена полза тук. Но все пак ви благодаря.

— Приключихме ли с увъртането около тази тема? — намеси се херцогът.

Той бе слушал търпеливо през цялото време, безразличен към подробностите и тънкостите. Имаше доверие в Бурж. Имаше още по-голямо доверие в собствената си способност да се справи със съпротивата на Изабел — по един или друг начин. Въпреки това не си правеше илюзии относно времето, което щеше да отнеме всичко това. Бурж беше прав — уговорките и споразумяванията щяха да се проточат доста дълго.

— Наистина ли увъртахме? — попита с усмивка Дейзи.

— Определено.

В провлечения отговор на дъо Век се долавяше хилядагодишен авторитет.

— Той никога не е работил, за да си изкарва прехраната — каза Дейзи.

През изминалите дни херцогът ѝ бе отдал напълно цялото си време и внимание и тя нямаше представа от безбройните му бизнес задължения.

— Само играе поло — добави снизходително и шеговито тя. — Отегчихме ли те с нашия скучен правен брътвеж?

Бурж погледна към херцога, за да види реакцията му. Американката очевидно не се впечатляваше от властта и титлите му.

— Когато прекарвам часове на гърба на коня, наричаш това игра. Когато обаче баща ти и братята ти прекарват часове на гърба на конете

си, за да тренират младите жребчета, това е работа.

Очите на Етиен гледаха развеселено. — Не мога да открия разликата.

— Те отглеждат коне, за да се препитават. Без да говорим за златните, медните и сапфирените им мини.

„Това обяснява великолепия тоалет и големите като гълъбови яйца сапфири на госпожицата“ — реши Фелисиен. Мислеше, че са подарък от херцога.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си, Бурж — стана от стола си дьо Век.

— Понитата му за поло го очакват — обясни усмихнатата Дейзи. — А те са свещени.

Сезонът за поло беше в разгара си. Той се откриваше на петнайсети април и продължаваше до тринайсети юли, и Етиен играеше всеки следобед с Валентин и приятелите си. Това бе дългогодишна, утвърдена практика.

— Единственото свещено нещо в живота ми си ти, скъпа. Би ли желала компанията ми днес следобед?

— И да гледаш часовника си на всеки пет минути? Благодаря, не — усмихна се снизходително младата жена.

Херцогът вече я бе придружавал един следобед из магазините. Макар да бе вежлив, очевидно не можеше да си намери място. И имаше основателна причина за това — този ден неговият отбор бе загубил заради отсъствието му. Етиен бе застанал пред нея, протегнал ръка, за да ѝ помогне да стане от стола си, а очите му се смееха.

— Тази вечер ще те водя на „Аида“, а не понасям Верди. Дължиш ми моята следобедна игра.

Дейзи постави дланта си в неговата, изправи се, хвана го под ръка с фамилиарен жест и като се обърна към Фелисиен, предложи:

— Бихте ли желали да дойдете с нас тази вечер? Каквото и да говори Етиен, Верди е изключително зрелищен.

Поканата ѝ явно изненада Етиен. Въпреки че херцогът, сравнен с по-голямата част от аристокрацията, бе доста по-либерален, кръгът от неговите приятели все пак бе доста ограничен, и изключително от представители на неговата класа. Много по-гъвкавото американско общество, основано върху богатството на парвенюта от най-различен вид, все още не бе повлияло на благородническите парижки квартали,

където се признаваха само „старите“ пари. Той обаче подкрепи инициативата ѝ.

— За нас ще бъде удоволствие — обърна се към мъжа, когото бе наел като свой адвокат.

— Благодаря, но имам други планове — отвърна Бурж, споделящ мнението на дъо Век във връзка с Верди, поради което нямаше да се чувства много приятно тази вечер в операта.

Предпочиташе „Комеди франсез“ или много по-предизвикателните пиеси в „Театр де капюсин“.

„Мис Блек наистина е необикновена — реши той, когато вратата се затвори след посетителите му. — Рядко се среща жена с подобна красота и таланти.“ Вече можеше да си обясни защо херцогът бе толкова силно привлечен от нея.

Подпрял брадичка на изправените си пръсти, той съзерцаваше разкриващата се през прозорците му гледка, като премисляше отново и отново поведението на мъже като херцога и откритата му връзка с мис Дейзи. Ако „Аида“ го интересуваше малко повече, щеше да приеме поканата им. Щеше да му бъде забавно да види реакцията на любителите на операта. Не беше ли херцогиня дъо Век една от най-запалените посетителки на операта?

Напрегнато мълчание последва появата на херцог дъо Век и Дейзи Блек в ложата на семейство дъо Шантел. Новината за предстоящия развод на дъо Век се бе разпространила като мълния и всички бяха очаровани да видят причината за тези му действия. Двамата бяха забележителна двойка: той в безупречен вечерен костюм, тя във великолепна рубиненочервена копринена рокля. И двамата бяха високи, чернокоси, елегантни и сякаш не усещаха, че привличат всеобщото внимание. Дали съпругата му също ги беше забелязала? Всички глави се обърнаха, за да видят реакцията на херцогинята, заела обичайното си място в ложата на дъо Век.

Видът ѝ беше студен, както обикновено. Беше заобиколена от братовчед си — архиепископа, брат си — министъра на правосъдието и неговата съпруга. Тази вечер беше облечена в бяло, най-често носеният от нея цвят, бял тюл, обшит със сърма и накичен с панделки. На ушите и деколтето ѝ блестяха диамантите на семейство дъо Век.

Незабавно залата се изпълни с възбуден шепот.

Дали щеше да успее да запази диамантите след развода? Дали той изобщо щеше да получи развод? Вече бе плъзнала мълга, че херцогът напуснал разярен кабинета на дъо Гу. Той не беше от хората, които биха приели спокойно да им четат лекции.

Дъо Век изглеждаше също толкова невъзмутим, колкото и съпругата му. Все пак двамата имаха обща черта — изключителното самообладание... което обаче не бе в състояние да издържи при изнасянето на лекции за светостта на семейството от представители на закона. А когато Етиен се обърна и усмихнат заговори нещо на красивата си тъмнокоса компаньонка, а после погали падналото върху голите ѝ рамене черно кичурче коса, всички присъстващи като един въздъхнаха, обхванати от необясним копнеж. Жестът бе повече от показателен за човек с неговото хладнокръвие.

Американките бяха известни с откровението и чувството си за независимост. В това отношение хипнотизираните наблюдатели не бяха разочаровани. Любовницата на дъо Век докосна устните му с върха на показалеца си и се разсмя на това, което ѝ бе казал. Ако посетителите на операта знаеха по-подробно миналото ѝ — някои от тях действително бяха запознати с него — нямаше да бъдат изненадани от самообладанието ѝ. През целия си живот тя бе в центъра на общественото внимание. Беше свикнала да я наблюдават. Богатството и добре развитото ѝ самосъзнание я бяха предпазвали от най-злостните клюки. А и определено не бе в неин ущърб фактът, че произлиза от род на вождове. От потеклото си бе наследила известна арогантност.

„Нека си гледат“ — мислеше си тя, забелязала насочените към тях лорнети и коментарите по техен адрес. Не бе разрушила брака на обичащи се съпрузи. Можеше да се каже, че от самото начало не бе имало брак в истинския смисъл на думата.

Знаейки какво ги очаква, херцогът се бе поколебал дали изобщо да ходят на опера. Знаеше, че Изабел ще бъде там. Все пак реши, че няма да се крие. Нямаше защо да го прави. Притесняваше се единствено заради Дейзи. Доколко явно щеше да бъде любопитството им? Докъде щеше да стигне нахалството им? Дали любимата му щеше да се разстрои от втречените в нея погледи?

— Надявам се удоволствието, което ще изпиташ от музиката на Верди, да компенсира неприятното усещане от изгарящия интерес, който очевидно предизвикваме. Светлините скоро ще изгаснат.

— Говориш на единствената жена в групата по право в Университета и, не е нужно да го казвам, единствената индианка. Така че имам имунитет срещу любопитните погледи. А ти искаш ли да си вървим? Все пак всички тези хора са ти познати. — И тя докосна леко ръката му. — Не съм искала да преобърна живота ти... — погледът ѝ се плъзна към тълпата, все още гледаща към тях или към Изабел, — ... до такава степен.

Етиен също насочи очи в блестящото с бижутата си множество и за миг се загледа в Изабел и обкръжението ѝ.

— Няма да вървим никъде, скъпа. Възнамерявам да продължавам да живея по същия начин, както досега. Въпреки че Верди — усмихна се той, — е отстъпка в твоя чест. Мисля, че от години не съм ходил на опера.

Тази вечер бе дошъл заради нея, със съзнанието, че Изабел също ще бъде тук, както и хиляди любопитни погледи.

— Сега си обяснявам изненадата на Аделаид, когато ѝ казах, че ще отидем с тях на опера. — Почувства силен прилив на нежност.

— Благодаря ти — рече простичко тя. — Ти ме караш да се чувствам щастлив. Аз трябва да ти благодаря.

Вече не се съмняваше и не си задаваше въпроси във връзка с невероятната радост, с която го бе дарила тя. Изпитваше само благодарност за големия си късмет.

— Дьо Гу е при Изабел — обяви Валентин, като наведе глава към Етиен, за да го чуе. — Боже мой, виж кой още влиза в ложата ѝ. Деламей. Мислиш ли, че тази вечер тя отбелязва точка срещу нас?

— Шарл отбелязва точката. Споменах, че тази седмица съм включил „Аида“ в графика си. Предполагам, че Рошет вече не е безпристрастен към нашия случай — проточи саркастично дьо Век. — Нито пък Льоблоа.

— А Греви и Каролус вярват, че политиката е извлечена от Светото писание — намеси се Аделаид. — Какво ще кажете за Лубе?

Повечето съдии имаха аристократичен произход. Тези, чиито имена бяха споменати току-що, всъщност бяха членове на същия тесен кръг от фамилии, управляващи Франция от векове.

— Лубе ще се кандидатира за Главен съдия тази година — каза Валентин.

— Както и Бобро и Декав. Защо не оставим всичко това на Бурж? — предложи вежливо Етиен. — Списъкът ми се струва твърде еднообразен. Шарл е назначил толкова много консерватори и отявлени привърженици на папската непогрешимост, че Църквата отново започва да участва активно в правораздаването. На Бурж му е платено да намери съдия, който да не мисли, че Бог е специалист по съдебно право. Да го оставим да си свърши работата. Впрочем, той за малко да дойде с нас тази вечер — добави херцогът.

— Да дойде с нас ли? — попита Аделаид.

— Дейзи го покани, но той имаше друг ангажимент. Всъщност — усмихна се Етиен, — струва ми се, че по-скоро имаше добрия вкус да намира Верди за отегчителен.

— Е, трябва да го поканите друг път, когато одобриш композитора, Етиен — отвърна закачливо Аделаид, в желанието си да зачете желанието на Дейзи.

Някои от споменатите съдийски имена бяха познати на Дейзи, повечето чуваше за пръв път, но смисълът на разговора беше ясен. Етиен нямаше големи шансове делото да бъде разглеждано справедливо и почтено. Изабел държеше много силен коз в ръцете си — своя брат. Дали съпругата на Етиен щеше да спечели? Дейзи за пръв път чувстваше несигурност. Уклончивите, многозначителни отговори на Бурж все още се въртяха в главата ѝ. Дали всички монархистки генерации, представени от прочутите си наследници, щяха да се изправят в нейна защита? Дали нямаше да откажат на Етиен неговата свобода?

Нито пищното представление на вердиевата опера, нито сценографията и костюмите в египетски дух на Мариет Бей, успяха да разсеят предчувствията ѝ за предстоящ провал. Изборът на „Аида“ тази нощ се оказа не особено удачен, тъй като в операта, макар и красива, се разказваше за мрачни и трагични събития, а сърцераздирателната участ на любовта между Радамес и Аида бе твърде близка до действителността.

— Не обичам самопожертвователната героика — заяви херцогът, когато завесите се спуснаха върху последната сълзлива сцена. — Това е нереално, скъпа — добави той, но замлъкна, когато видя сълзите по

лицето ѝ. — Това е само една мелодрама. Миличка... — Той взе ръцете ѝ в своите и ги доближи до устните си. — Не плачи.

— Съдбата преследваше Радамес и Аида от самото начало — каза с меланхолично изражение тя.

Индианският ѝ произход я правеше по-чувствителна към съществуването на предопределение и магии в този свят.

— Ти сама управляваш собствената си съдба — отвърна с успокояващ глас Етиен.

Дейзи очевидно беше разстроена. Историята на Аида, прибавена към арогантното поведение на невъзпитаната тълпа в залата и бойните редици от съдии на Изабел, я бяха смутили не на шега.

— Ти управляваш собствената си съдба — повтори окуражаващо дьо Век.

— В определени граници — отвърна тихо младата жена.

Беше видяла как късаха парче след парче от земите на племето ѝ. Бе станала свидетел на унищожаването на огромна част от бизоните и на равнините, обитавани от нейния клан. В живота на всеки изникваха прегради, които трябваше да преодолее, да заобиколи или да се примири с тях. А изборът невинаги беше благоприятен.

— Не вярвам в ограниченията.

— Ти просто си имал късмет, Етиен.

Дейзи опита да се усмихне, съзнавайки едновременно, че бе постъпил много мило, като не се бе съгласил с нея, и че лаконичната му декларация бе резултат от вродената му арогантност.

— Въпреки това искрено се надявам, че си прав.

— Кажй ѝ как лесно се купуват и продават съдиите — обърна се към Валентин херцогът. — И как верността им към Шарл зависи единствено от тяхната полза. Че дори Господ би си затворил очите, стига цената да е достатъчно висока. Кажй ѝ, Валентин, че бих могъл да купя всеки един от онези проклетници, ако се наложи. — Той отново изви глава към Дейзи. Очите му мятаха искри. — Чуй какво ще ти каже — продължи все така буйно. — Той е запознат.

— Изабел може да бави, да спъва и да отлага. Но не би могла да спечели в крайна сметка — заяви Валентин, загледан в посетителите в ложата на Изабел. — Етиен е прав... всеки един от тях има своята цена.

— И може би най-много от всички — Изабел — добави Аделаид.

— Точно така — Изабел най-много от всички — съгласи се херцогът.

— Не ме интересува колко ще ми струва това, Шарл — казваше в това време Изабел, вдигнала лорнета пред очите си, насочила поглед към Дейзи. — Той никога няма да я има.

После се обърна отново към брат си, седнал до нея, и тихо, за да не бъде чута от друг, добави:

— Утре ми дай отчет за дълговете на всички съдии. За всеки случай. Ще откупя полиците им.

— Това не е нужно. Можем да бъдем сигурни в повечето от тях. — Той се усмихна на дъо Гу над главата на сестра си. — С отлаганията цялата процедура ще се проточи безкрайно и Етиен ще се отегчи от дамата... както е ставало винаги.

Шарл не бе разкъсван от такава жажда да си отмъсти на Етиен, като сестра си. Беше привърженик на идеята за привилегията на мъжете да си имат любовница. Беше сигурен, че в крайна сметка зет му ще изостави красивата мис Блек, както бе постъпвал без изключение с всичките си предишни метреси.

— „Повечето“ не ме удовлетворява напълно, Шарл. Искам всички да бъдат готови да изпълняват безпрекословно желанията ти. Очаквам да получа отчет. Парите ми ще бъдат употребени добре.

Етиен никога не я бе придружавал в операта и гневът на Изабел тази вечер, когато го видя да влиза с американката, бе толкова силен, че говореше полу на сериозно, когато заяви, че не я интересува колко щеше да ѝ струва това. Естествено, че се интересуваше. Парите трябваше да се събират и множат, а капиталът — никога да не се докосва. Очакваше се недвижимите имоти също непрекъснато да се разширяват — тази традиция стоеше зад всяко свързване в брак на представители на аристокрацията. Бракът ѝ с Етиен бе запазил целостта на зестрата ѝ. Според закона двамата с него притежаваха обща собственост, но въпреки пълномощията си като неин управител, Етиен никога не се бе докосвал до парите ѝ. За разлика от голяма част от съпрузите, които профукваха доста бързо голяма част или дори цялата зестра на жените си, Етиен бе увеличил видимо авоарите ѝ. За поддържане на домовете и осигуряване на всекидневните им разходи,

той черпеше от собствените си средства. Винаги бе мислила, че съпругът ѝ проявява ненужно великодушие, но разбира се, би било глупаво да настоява да харчи от собствените ѝ пари. Затова сега можеше спокойно да си позволи и да си осигури услужливостта на съдиите — въпреки че нямаше да се съгласи да изразходи дори един сантим повече от необходимото.

Брат ѝ въздъхна. Проклетото увлечение на Етиен щеше да му създаде толкова много допълнителна работа.

— Ако настояваш, Изабел, ще кажа на секретаря си да провери това утре.

— Какво ще кажеш за децата? Те все още нямат нужната възраст, остават им още няколко месеца. Мога ли да поискам да бъдат поставени под моята опека? Етиен ги е направил притежатели на доста тлъсти банкови сметки.

— Боже мой, Изабел — повиши тон Шарл. — Те вече от години управляват сами парите си. Това ще ядоса не само Етиен, ще ядоса и Жоли, и Жустен. Избий тази мисъл от главата си, за бога.

— Не е нужно да повишаваш тон, Шарл — отвърна хладно тя. — Няма да допусна този развод. Две мнения по въпроса няма, и бих била благодарна да получа малко подкрепа от семейството си.

— Имаш моята подкрепа, Изабел, но моля те, поне от време на време се съобразявай с правните процедури. Никой съдия, колкото и предан да ни е той, няма да отнеме от децата ти правата им върху влоговете, които те вече повече от две години управляват наистина умело. И нито един съдия, колкото и да е зависим от моето покровителство, няма да поиска да се разправя с безогледното ти желание да си отмъстиш.

— Да си отмъстя ли? — В приглушения ѝ тон се появиха разпалени нотки. — Нямам ли право да си отмъстя за това, което се опитва да ми причини?

— Хората се развеждат, Изабел.

Макар на Шарл да му се струваше, че Етиен преиграва, щом можеше да има американката и без развод.

— Хората може би — отвърна високомерно тя, — но не и един Монтини. Тя е индианка, Шарл, червенокожа. Представяш ли си как се чувствам при тази мисъл? И дори не е млада. Терез Шасмон ми каза, че била на трийсет години. Той ме оставя заради някаква жена от

простолудието, която дори не е кой знае колко по-млада от мен. Той е един глупак, Шарл, и може би пет или десет години, прекарани в съдилищата, ще му помогнат сам да го разбере.

Шарл започна да търси някаква възможност да се измъкне. Слушаше словоизлиянията на сестра си вече от няколко дни и, макар и да бе решил да ѝ съдейства в забавянето и отлагането на правните процедури, свързани с молбата на Етиен за развод — нещо, на което гледаше като на свое семейно задължение (майка му и братовчедът им, архиепископът, също бяха категорично против разводите), не можеше да симпатизира на оскърбените чувства на Изабел. Тя буквално бе изгонила от леглото си Етиен още преди двайсет години и по същия начин не бе изпълнила задълженията си като майка. При подобно поведение бе естествено да очаква някакви последствия. Когато завесите паднаха, той незабавно се изправи на крака аплодирайки.

— Утре искам списъка — рече Изабел, като се присъедини към него и усмихнато се загледа към сцената.

Тъй като брат ѝ не отвърна веднага, тя докосна нехайно ръката му.

— Утре — повтори сбито, натъртено, тихо тя, натискайки с нокти ръката му през ръкава на дрехата.

Той кимна, за да не последва сцена — характерът на Изабел беше пословичен. Пръстите ѝ се отпуснаха и тя се обърна към братовчед си — архиепископа на Париж, който седеше малко зад нея.

— Тази вечер Онегина направи прекрасна Аида, нали? — Усмивката ѝ бе олицетворение на благодтта. — Тази жена има ангелски глас.

Дейзи се почувства малко по-добре, след като чу преценката на Валентин и Аделаид. Подейства ѝ успокояващо да научи, че не всички съдии бяха безусловно предани на Изабел и семейството ѝ. В крайна сметка не можеше да не се съгласи, че Етиен бе не по-малко влиятелен и богат от съпругата си и, макар да не познаваше Изабел лично, със сигурност бе не по-малко упорит от нея в осъществяване на решенията си.

Тълпата, излизаща от операта, имаше празничен вид, често над жуженето от разговорите се издигаха сребристите трели на женски

смях, чуваше се шумолене на коприна и дрънкане на бижута, неизменни спътници на богатите. Не можеше да се желае по-добър фон за цялата тази пищност от луксозния интериор, творение на Шарл Гарние^[1], целият в позлата и разкошен яркочервен цвят, бляскави кристали и полиран мрамор.

Херцогът размени по няколко думи с познатите, с които се разминаха в огромното фоайе. Валентин и Аделаид спираха от време на време за по някоя шега с приятели. Това бяха тривиални любезности за операта, за вечерта, за състоянието на отборите по поло, съставени за утрешните игри, обикновени коментари през една обикновена вечер, посветена на забавлението на аристокрацията. Погледите обаче минаваха край Етиен и се спираха върху прекрасната му спътничка. Колко изкусителна изглеждаше в богатата си аленочервена копринена рокля. Имаше тъмни очи на чародейка, класическа красота, способна да вдъхнови авторите на сонети, и деколте, направено така, че със сигурност да привлича мъжките погледи. Дьо Век я беше обхванал покровителствено през раменете, вероятно, за да я предпазва от тълпата. По-вероятно, решиха повечето мъже, като знак за притежание.

Изабел бе минала малко преди тях, забелязаха тези, които бяха останали на кратък разговор, и един и същ въпрос изгаряше всички: Дали щяха да покажат, че се познават... дали щяха да се поздравят?

Някакъв духовник застана на пътя им за момент и заедно с компаньоните си запречи пътеката към широкото стълбище.

— Извинете ме, монсиньор Денлу — каза учтиво херцогът, проправяйки си път край тях. — Поздравления за новата ви служба.

Прелатът наскоро бе издигнат за пратеник на Париж във Ватикана. Единственият отговор, който получи Етиен, бе леден поглед, и през следващите няколко секунди свещеникът така и не се помръдна. Най-после се придвижи няколко крачки, за да им направи път, но нито отвърна на дьо Век, нито даде знак, че изобщо го е забелязал.

Дейзи видя изненадата, изписала се за миг върху лицето на Етиен. Очевидно беше слисан. Съвзе се обаче почти веднага и поведе спътниците си невъзмутимо към изхода, съпровождан от ледения поглед на новия пратеник във Ватикана.

„Колко често ще му се налага да изтърпява подобна грубост? — запита се Дейзи. — Дали това няма да започне да му дотежава?“ Реши,

че трябва да се извини за грозната сцена, която бе причинила, макар и не по собствено желание. В този момент обаче Етиен придоби толкова сурово изражение, че младата жена се отказа от намеренията си. Това не ѝ пречеше да му съчувства с цялата си душа, защото кой по-добре от нея можеше да знае какво чувства изолираният, изключеният от обществото човек?

Докато тя обаче бе прекарала целия си живот в подобни обстоятелства и се бе научила да се справя с тях, Етиен сигурно за първи път се сблъскваше с общественото неодобрение. Би ли могла, запита се тя, обхваната за момент от силна меланхолия, да му причини това?

Тогава той ѝ се усмихна, топло, с обожание.

И тя забрави всичко.

„Какво е намислила Изабел?“ — зачуди се дьо Век, когато видя съпругата си, заобиколена от целия си антураж, да чака каляската си край централния изход. Защо не беше отишла до страничната порта за екипажите, откъдето винаги си тръгваше от операта? Защо стоеше във фойето, след като не понасяше тълпите? Въпросите, които си задаваше, бяха реторични. Знаеше добре отговорите им.

— Защо не почакаме отвън? — предложи Аделаид, която също като херцога си бе дала сметка за необичайното поведение на Изабел.

— Не — отговори тихо той.

Премемереното напрежение в гласа му накара Дейзи да насочи поглед към лицето му, и след като проследи посоката, в която гледаше, забеляза кой бе привлякъл вниманието му.

— Нямам нищо против да почакаме отвън — рече тя. — Вечерта наистина е разкошна.

— Не мисля да направя това удоволствие на Изабел... ако нямаш нищо против — добави Етиен, признавайки пред себе си, че е напълно възможно неговите чувства да не са в хармония с нейните.

Не можеше да понася злобата на съпругата си, но гордостта му бе по-силна от гнева и не желаше да се съобрази с доста по-разумното решение да избегне сблъсъка.

— Може да извикат първо нейната карета — каза Аделаид.

— В очите ѝ забелязвам фатален блясък — отбеляза нехайно Валентин, усмихвайки се заразително. — Може да се наложи да те

спасявам от нападение... или пък тя може да изпрати божия човек да те обрече на мъките на ада.

— Негово Преосвещенство ще направи по-добре първо да се занимае със собствената си съвест. Говори се, че още две от прислужниците в дома на архиепископа са забременели от него.

— Господ ли ще се погрижи за тях? — проточи небрежно Валентин.

— Искрено се надявам, защото архиепископът е пословично стиснат. Както впрочем и всички от семейство Монтини. Струва им се страшно трудно да се разделят с парите, събирани прилежно в продължение на векове посредством методично уреждани бракове.

В този момент обявиха каретата на семейство дьо Шантел и те заедно се отправиха към изхода.

„Дали наистина Изабел ще направи сцена?“ — питаше се Аделаид.

„Кучката е напълно сигурна, че ще накара Етиен да играе по нейната гайда“ — мислеше Валентин, който познаваше добре съпругата на приятеля си и несъзнателно се приближи още към него, като че искаше да го предпази от предстоящите неприятности.

„Няма да посмее да стори нещо друго пред цялото това множество, най-много някой високомерен поглед“ — реши Дейзи.

Херцогът беше сигурен, че ще чуе изпълнения с отрова глас на Изабел, преди да стигнат изхода.

— Толкова е... тъмнокоса, Етиен. Не е в типичния ти стил. — Пронизителният глас на Изабел се издигна над глъчката. — Но в това няма нищо странно — ти винаги си си падал по варварщината...

Жуженето, подобно на това в пчелен кошер, внезапно замлъкна и всички погледи смаяно се насочиха към двете противопоставили се групички. Дейзи усети как тялото на Етиен за миг се стегна, но той нито забави крачка, нито показа по какъвто и да било друг начин, че е чул забележката на съпругата си, докато не се изравниха с представителите на семейство Монтини.

Ръката му, обхванала Дейзи през раменете, я стисна още по-здраво. Беше по-висок от всички мъже във въпросната групичка. Изглежда ги високомерно, което се дължеше не само на по-голямата му височина, а и на разположението на духа му. След като погледът му

бавно премина подред през всички тези влиятелни фигури, наобиколили Изабел, той се спря върху съпругата му.

— Напълно сте права, госпожо херцогиньо, мис Блек няма нищо общо с „типичния ми стил“. И точно затова съм толкова блажен.

Умишлено използва типично църковното слово, за да предизвика религиозното чувство на фамилията Монтини. После се обърна към Дейзи, която стоеше с типичната за своя народ сдържаност, мълчалива и невъзмутима, и каза:

— Приеми моите извинения, скъпа, за дебелашкото държание на съпругата ми. Не трябва да обръщаш внимание на подобна проява на невъзпитание.

Насъбралото се напрежение сред аудиторията моментално избухна във вид на възбуден шепот. Широко отворили очи, смаяни, с вдигнати към очите лорнети, с притиснати към устните ръце в ръкавици, прекрасно облечените представители на висшето общество се вираха в разиграващата се пред тях неприятна сцена. Чухте ли това? Чухте ли го какво каза? Не мога да повярвам на ушите си, при положение, че до нея стои архиепископът. Дьо Век нямаше да се впечатли дори сам Господ да бе застанал до жена му. А малката възлюблена на херцога е наистина хубава, нали? И млада, кожата ѝ е като кадифе. Вижте само очите на Изабел — от тях блика огън. Дали Шарл ще го извика на дуел? Архиепископът ломоти нещо, за първи път го виждам да не намира думи...

— Валентин.

Тонът на Етиен бе изключително мек, но думата звучеше като заповед. После свали ръка от рамото на Дейзи и се приведе към нея с такъв интимен вид, като че бяха сами, а не пред очите на цялата тази тълпа, в очакване да се развихри ужасна буря.

— Ще ви последвам навън след миг — прошепна той. — Излез с Валентин.

Без да чака отговор, знаейки, че Валентин ще се погрижи за дамите, той се обърна отново към съпругата си и нейния антураж и каза със завидно самообладание:

— Не прави публични сцени, Изабел. Това е само едно приятелско предупреждение. Шарл, затвори си устата. Приличаш ми на гладна жаба. — Огледа отново събраните магистрати изпод полуспуснатите си клепахи. — Надявам се, че се разбрахме. Това ще

ми спести неприятната задача да викам всеки от вас поотделно на дуел.

Последвалото мълчание говореше красноречиво, че всеки един от присъстващите мъже беше наясно доколко майсторски се справя с pistolетите за дуел херцог дьо Век. През младостта си бе убил двама за много по-малка обида, абсолютно хладнокръвно и спокойно, в не съвсем трезво състояние. После веднага се върнал в леглото на дамата, която оставил час преди това. Годините бяха поусмирили импулсивността му, струваше му се прекалено да се пролива кръв при дуелиране... но човек никога не можеше да бъде сигурен в настроението на дьо Век.

Ледените му зелени очи гледаха очаквателно мъжете.

След кратко мълчание той наклони леко глава, жест, намекващ за поклон.

— В такъв случай ви пожелавам приятна вечер — измърмори той и излезе навън.

В мига, в който херцогът излезе от ярко осветената опера, фойето се изпълни с шепот, с възбудени коментари. Чухте ли го... хладен и твърд като стомана. Дуел. Беше ги предизвикал всичките на дуел. И можеше да убие всеки един от тях. Нали го знаете дьо Век, може да улучи гълъбово око от сто метра. Вижте, вижте, архиепископът май ще припадне. Не и Изабел обаче. Ако беше мъж, щеше да го застреля със собствените си ръце. Видяхте ли американката? Ама как така не я забелязахте? Сега мога да си обясня защо херцогът е готов да убива заради нея...

„Колко е дребна само“ — откри, че мисли Дейзи, докато чакаше на тротоара отпред пристигането на каретата. Не можеше да си обясни защо съзнанието ѝ се въртеше около размерите на Изабел, когато би трябвало да се интересува много повече от шепота и клюките по техен адрес, и от причината, поради която Етиен бе останал във фойето. В паметта ѝ обаче се бе запечатал завинаги съвършеният образ на съпругата му, руса и изящна. Като че съперничеството помежду им беше метафизичен процес, базиращ се на физическите им различия, и победата щеше да бъде на страната на по-високата. Като че по-малките размери на Изабел бяха причината за злобрния ѝ характер, реши миг по-

късно тя. Като че жълтоокият бог бе компенсирал дребния ѝ ръст, като ѝ бе дал Етиен за съпруг, бе поредното заключение, до което достигна Дейзи. „Не!“ — запротестира наум младата жена, опълчвайки се срещу мрачните си мисли, срещу обхващащата я паника. Не искаше да разсъждава за законността на позицията на Изабел като съпруга на Етиен, а още по-малко — за неустановеността на собственото си положение. „Престани!“ — смъмри се самата тя в следващия момент, не желаейки да позволи на мрачните мисли да я завладеят напълно.

Финалната сцена от „Аида“, където двамата влюбени очакват смъртта си в подземие, не излизаше от ума ѝ. Тя потръпна от страшната картина, като че някой от духовете на злото я беше докоснал.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита херцогът, появил се внезапно зад гърба ѝ и я привлече плътно в обятията си, така че младата жена почувства топлината му.

Говореше така спокойно, като че всеобщото внимание, насочено към него и Изабел, съдиите и архиепископът не съществуваша.

— Студена си — добави той, след като докосна пръстите на ръцете ѝ.

— Да, не... малко, може би... последната сцена... ме смути малко.

— Наистина съжалявам заради Изабел.

— Не... имам предвид последната сцена от „Аида“.

Погледите им се срещнаха и той видя страха в очите ѝ.

— Имаш ли нещо против да повървим пеш... не е далече... ще ти бъде ли много студено?

Гласът му звучеше нежно, изпълнен с молба за прошка. Каретата им стоеше до тях, кочияшът, облечен в ливрея, държеше вратичката отворена, а Валентин и Аделаид чакаха учтиво малко по-нататък.

Дейзи кимна. Чувстваше нужда от усамотение, като че парижката нощ можеше да изтрие спомена за Изабел и всевластните ѝ поддръжници.

— Тръгвайте без нас — обърна се Етиен към Валентин и Аделаид.

Двамата им приятели разбираха как се чувстват влюбените.

— Не е нужно да се развеждаш — каза Дейзи.

Двамата с Етиен се разхождаха, хванати за ръка, по осветения от булевард. Топлата нощ беше като от кадифе и тъй като Изабел вече не беше толкова близо, мислите на Дейзи не бяха така объркани. Бракът не беше така задължителен в културата на абсароките, както в обществото на белите хора.

— Не ме интересува, че разводът може да се окаже и невъзможен. При абсароките това е по-различно. Достатъчно е, ако ме обичаш. Достатъчно е... да бъда с теб. — Бродираната ѝ пелерина се извиваше на меки вълни, докато се движеха. — Не искам титлата ти, не се нуждая от богатствата и именията ти. Имам всичко това.

Като дъщеря на вожд, в своя свят тя притежаваше не по-малка власт и влияние от който и да било член на семейство дьо Век. Имаше и значителни богатства, но можеше да живее щастливо и възможно най-простичко, в индианска колиба в прерията. А що се отнася до земите, тя, заедно със своя клан и семейство, притежаваше огромни територии, нещо, за което Етиен не можеше и да мечтае.

— Ще се разведе — отвърна херцогът, — заради себе си. Не искам безкрайни повторения на случилото се тази нощ. Освен това искам да бъдеш моя жена според законите и на това общество.

Диамантените копчета на яката му бляскаха също толкова силно, колкото и очите му на светлината на газовите лампи. „И искам да родиш моето дете“ — помисли си той, имайки предвид жената, която познаваше едва от две седмици. Без никаква причина или логика усети, че го завладява силно желание да има дете от нея.

Най-малкото заради това трябваше да се оженят.

— Ще говоря с Шарл. Той вероятно би могъл да я обуздае. — Дейзи го погледна. В очите ѝ се четеше недоверие. — Мислиш си, че би трябвало да я познавам по-добре, нали? — усмихна се той.

— Би трябвало да я познаваш по-добре след двайсет години — опита се не особено успешно да отвърне на усмивката му тя.

После заговориха за по-приятни неща, като се разхождаха все така хванати ръка за ръка по „Авеню де л’Опера“, давайки възможност на нощната красота да възвърне душевното им равновесие, да ги отдалечи от инцидента в операта и духовно, и физически. И не след дълго се озоваха на „Ке дю Лувр“, където, точно срещу реката, се намираше апартаментът на херцога.

— Настоящият ми дом — рече той и посочи към постройката в ренесансов стил, издигаща се на няколко метра от Сена.

Отдавна живял представител на семейство дьо Век се бе възползвал от таланта на Бернини, който бе дошъл от Италия по времето на Луи XIV, за да обнови Лувъра. Дворецът за дьо Век бе малък в сравнение с монументалните творби на Бернини, предназначени за крале и папи, но и по-елегантен. Бароковият разкош бе омекотен с финес и елегантност, стените бяха покрити с огромни прозорци, гледащи към Сена.

— Мислех да се направя на джентълмен и да те заведа у Аделаид, — каза херцогът, — но защо вместо това не останеш при мене тази нощ.

— По-голямо е от моя вигвам в прерията — произнесе Дейзи, обзета от подсъзнателна сдържаност, поразена от красотата и размерите на дома на Етиен, още един символ на различията в начина им на живот.

Богатството на семейство Брадок-Блек нямаше подобни исторически паметници, мислеше си тя, тази дълга постройка с внушителни размери сигурно напомняше непрекъснато на обитателите си за дълга им пред миналите поколения. Нейното минало, както впрочем и бъдещето, се отличаваше с много по-голямата си свобода на духа, традицията на абсароките се отличаваше с уважението си към личните качества и способности. В нейното племе позицията на вождя се завоюваше и запазваше с личната смелост и мъдрост, докато от земевладелските фамилии във Франция се очакваше единствено да запазят или евентуално да увеличат наследеното от предшествениците им.

— Използвам само няколко от стаите — рече Етиен, като че подразбрал посоката на мислите ѝ. — Да не би да предпочиташ да се върнеш в дома на Аделаид? Ще извикам каретата си — предложи той и посочи към каляската, която ги следваше бавно.

Нищо чудно, ако беше разстроена. Как му се искаше да може да заличи неприятната случка в операта и последните двайсет години от живота си, за да я направи щастлива.

— Гладна съм — рече Дейзи, без да отговори на никой от въпросите му.

— А аз съм сигурен, че имам някаква храна — отвърна с усмивка младият мъж, доволен от неподлежащото на оспорване съдържание на твърдението ѝ.

По-късно щяха да имат отново предостатъчно поводи да се сблъскват с дилеми от най-различен характер.

— Знам също така, че имам и няколко главни готвачи.

— Ти нямаш чувство за мярка.

Спокойното неодобрение в думите ѝ се подчертаваше от ироничния тон.

Той прекрасно си даваше сметка за несъответствията в начина им на живот и не можеше да промени миналото и произхода си, макар че ако имаше възможност, би го сторил с радост, за да ѝ достави удоволствие.

— Все пак, мога да те нахраня — отвърна с толкова топла усмивка той, че на Дейзи ѝ се стори, че нощта стана по-гореща. — Уговорихме ли се?

— Уговорихме се — отговори младата жена, без да се замисля.

Когато станеше въпрос за практичната страна на живота, те бяха диаметрално противоположни, разделени от половината свят. В любовта обаче, където практичността беше напълно изместена, а реалността се размиваше, двамата бяха в пълно съгласие.

— Мислиш ли, че в кухнята може да има баба^[2] с ром? — попита Дейзи, когато влязоха в дома на Етиен. — Страшно ми се яде от него.

— Ще разберем съвсем скоро — отвърна херцогът, сам помогна на младата жена да съблече пелерината си и я подаде на застаналия до тях лакей. — Ще изпратя да повикат главния готвач.

Тя го докосна леко по ръката.

— Много е късно. Не можем ли да отидем сами и да проверим?

Баба се правеше обикновено с огромни размери и се съхраняваше по няколко дни в кухненски шкаф, докато бъде привършен. Въпреки че Етиен никога досега не бе влизал в кухнята, той с готовност се съгласи.

— Разбира се. Чакай да видя...

Поспря за миг, за да определи посоката, в която трябваше да се отправят.

— Не знаеш къде е кухнята в дома ти? — обвини го с усмивка на уста тя, развеселена от изправилата се пред него дилема.

— А, да — ухили се младият мъж. — Не ме гледай така самоуверено. Луи се грижи за всичко това, но аз сега ще отгатна... да речем — кимна той по посока на един коридор с по-функционален вид, — оттук.

Младият лакей, към когото се обърна, потвърди правилността на догадките му и малко по-късно, след като прекосиха още няколко коридора под надзора на същия младеж, двамата се озоваха в кухнята.

Появата им на вратата на огромното помещение, боядисано по малко странен начин, подобно на регентската кухня в Брайтън, предизвика не по-малко вълнение от посещението им в операта. С тази разлика, че тук, след като премина първоначалното изумление, ги посрещнаха изключително сърдечно. Главните готвачи (Етиен току-що откри, че има четири такива) не спяха, а чакаха, в случай, че господарят на къщата има нужда от услугите им след завръщането си от опера.

— Какво пророчество — прошепна херцогът и се усмихна на дамата до себе си.

Присъствието на готвачите в кухнята се дължеше не толкова на пророчески дарби, колкото на нарежданията на Луи, привикнал с навиците на господаря си. Голяма част от прислугата се бе събрала около масата и пиеше чай в очакване да се завърне господарят. Там бяха и Луи, и Бърнс.

Баба щял да бъде приготвен незабавно за дамата на херцога, заяви майсторът на сладкиши, сияещ от щастие, че са се спрели именно на неговото изкуство. Щели да го поднесат в рекордно кратък срок. Трябвало само да я стоплят и да направят нов сос. Как го предпочитала дамата, с вода от вратига като крал Лешжински, когато му го приготвял ненадминатият майстор в кулинарното изкуство Карем, или само с малага? Самият баба, увери я той, бил направен по автентичния начин, с унгарско вино.

Дейзи грациозно се съгласи да опита вратиговата вода. Майсторът на сладкишите се захласна да хвали изтънчения ѝ вкус и не се разплака от радост само благодарение на напомнянето на херцога,

че дамата е гладна. Емоциите му минаха веднага на втори план пред необходимостта да твори. Той повика незабавно своите помощници и се залови за работа.

На другите трима главни готвачи бе дадено правото да предложат някои отбрани блюда, които според тях щяха да доставят удоволствие на дамата. Етиен наблюдаваше снизходително опитите им да изкушат Дейзи с уменията си. Тя избра обикновени макарони по неаполитански, отчасти защото младият главен готвач-италианец бе толкова горд с родната си кухня. Това щеше да ѝ бъде предостатъчно, ако другите двама главни готвачи нямаше да останат разочаровани. Затова склони да ѝ бъдат сервирани и омар по американски, този път в чест на собствената ѝ родина, и супа с домати и скариди.

— Добавете и праскови от Монтръой — завърши менюто дьо Век. — Както и Шато Латур и Шато д'Икан.

Сервираха им по руски маниер^[3] върху малката маса от бронз и халцедон до балконската врата в спалнята на Етиен. Двамата бяха сменили официалните тоалети с удобни халати. Стройната фигура на Дейзи бе обвита с гористозелена коприна. Боси и отпуснати, те отпиваха от шампанското, очаквайки първото блюдо.

— Животът е хубав — прошепна нежно младият мъж и вдигна чашата към събеседницата си.

— Когато си така близо до мен — отвърна тихо тя и вдигна на свой ред своята чаша.

Усмехнатото ѝ лице бе деликатно осветено от поставените на масата свещи.

— Тогава е по-хубав, нали...?

Очите на Етиен търсеха нейните над ръба на чашата, искрящото шампанско бе кипнало като него самия.

— Защо просто не заключим вратата? И да забравим за света.

— Поне за една седмица — прошепна Дейзи.

Херцогът се усмихна.

— Моя скъпа, практична палавнице. А аз бях изпълнен с много по-романтични мисли и се готвех да предложа нещо като „завинаги“.

— Достатъчно ли е да се каже „завинаги“? — усмихна се в отговор младата жена.

— Разбира се.

Беше изпаднал в настроение, когато всичко му се струваше възможно и искрено вярваше на думите си.

— Добър си с мен.

Чувстваше се непринудена, щастлива, беше ѝ леко на душата. Дори случката в операта бе изтрита от съзнанието ѝ. Струваше ѝ се, че започва да разбира дълбокото като самото море, високо като планина величие на любовта.

— И възнамерявам да бъда дори още по-добър с теб... след като прислугата ни остави на мира.

Дейзи се усмихна широко.

— Мога да ям доста бавно и да те накарам да почакаш.

— Чудесно — отвърна той, без очевидно да се разтревожи от този факт.

— Чудесно ли? Колко сте самодоволен, дьо Век.

И тя подаде чашата си, за да ѝ я напълни отново. Бе много трудно да го предизвика човек, може би невъзможно. Преживял по-голямата част от живота си в самота, той бе добил някои привички на отшелник. Ярочервеният брокат на халата му проблесна, когато собственикът му се раздвижи, за да вземе бутилката. След това протегна ръка, за да напълни чашата с бледата течност и се усмихна на младата жена пред себе си.

— Скъпа, още един-два часа не са от кой знае какво значение — прошепна той и се облегна отново на стола си.

Тя направи муцунка, типичен женски отговор.

— Мразя отвратителната ти сдържаност. Трябва ли да копнея по тебе?

Очите му я гледаха развеселено.

— Ами понякога може би трябва.

В тона ѝ се усещаше известна раздражителност, напомняше младо селско момиче, непривикнало на градските маниери. Последвалият отговор бе несъмнено доказателство за привързаността му към нея.

— Ако наистина го желаеш, непременно ще го направя.

— Кога?

Изпитваше властта си над него.

— Понякога... — усмихна се леко той, — ... когато най-малко го очакваш.

Усмивката му беше толкова вълча, че Дейзи се притесни.

— Но не и на публично място — рече припряно тя.

— О, нима трябва да се проявява някаква сдържаност и при проявата на подобни на моите несдържани чувства?

Той беше дързък човек и сдържаността не му бе позната.

— Може би — произнесе бавно тя, като се опитваше да разшифрова усмивката му.

— Църквите публично място ли са? — попита той, а лицето му внезапно се превърна в олицетворение на благоприличието. — Или, да речем, някой от по-забутаните параклиси?

Тъмните ѝ ресници се вдигнаха нагоре и очите ѝ се разшириха.

— Определено — да.

— А какво ще кажеш за парка Сен Клу? През вековете той е видял доста много радващи се на близостта си двойки.

Провлеченият му тон издаваше, че имаше личен опит от въпросната обществена градина.

— Етиен! — Възклицание, пълно с упрек.

— Значи предпочиташ по-голяма интимност.

Той се облегна на стола си. Яркочервеният халат подчертаваше абаносовия цвят на косите и загорелия тен на кожата му. Очите му бяха в сянка, но това не пречеше да се различи особената им форма, издаваща татарската кръв, която родът му носеше вероятно от цяло едно хилядолетие. Приличаше на източен владетел... на черен принц на нощта, чувстващ се най-добре в един свят без условности.

— Очевидно повече, отколкото ти — отвърна саркастично Дейзи.

— Вероятно е така — съгласи се с крива усмивка той.

Дъо век вдигна поглед към вратата, тъй като от там се дочу тихо почукване.

— А, ето и супата ти.

Това сложи край на спора им по повод благоприличието и степента на публичност в интимните отношения.

Блюдата пристигаха едно след друго. Първо — супата от скариди, последвана от макароните по неаполитански, омара, сладкиша баба и прасковите. Дейзи ядеше, а херцогът предимно пиеше, въпреки че опита от макароните по настояване на младата жена. Съгласи се, че са превъзходни, че съчетанието от сирене

пармезан, шунка и домати е изключително сполучливо. Не спомена, че при всичките си посещения в Италия упорито бе избягвал макароните.

— Доволна ли си? — попита шеговито той, като взе една златиста праскова от голямата фруктиера.

Истинска наслада му доставяше апетитът на Дейзи. Жените, които познаваше, обикновено се стараеха да ядат колкото се може по-малко. В момента тя се опитваше да реши как трябва да се захване с омара, оформен като корона, покрит с печени домати и лъщящ от собствената си мазнина, и само кимаше и се усмихваше. След като взе решението си, тя откъсна едно парче от морския деликатес и, след като го сложи в устата си, затвори очи от удоволствие.

Етиен усети, как нейната наслада премина през неговото тяло. „Каква жена — помисли си той, — съставена от пленителни, различни части: по-естествена от селянче, изтънчена като кралица, способна да изпълнява една типично мъжка професия, красива като най-скъпия спомен за слънчев изгрев от детството му, и прелъстителна... като мокра от тропическия дъжд орхидея. Изкусява окото и очарова чувствителността.“

Подобно на воайор-епикуреец той я наблюдаваше как се бори с омара и капризно избира едно парченце тук и друго — там. Беше яла всяко блюдо по същия разпътен и същевременно — умерен начин, като избираше само най-хубавото. И ядеше омара с пръсти.

— Имаш ли нещо против? — попита тя, усетила внимателния поглед на Етиен.

Въпросът ѝ беше само проява на учтивост — никога не бе робувала на протокола.

— Ни най-малко. Наслаждавам се на гледката. След това — прошепна нежно той, като се облегна на античния си стол, с нахапана праскова в ръка, — ще оближа пръстите ти.

— А, колко мило... какъв практичен човек. — Усмивката ѝ беше леко оцветена от бледорозовия сос на омара. — Искаш ли да започнеш веднага?

И тя се надвеси напред и протегна ръка над ослепителнобялата покривка.

— Мислех си — отвърна с лека усмивка той, — да изчакам да сервираат и сладкиша. Просто за да избегна — добави едва чуто той, —

нежелани прекъсвания на... — Едната му вежда се повдигна многозначително. — ... на практическите ми занимания.

— Ммм... — В интригуващия ѝ тон се долавяше нетърпение. — Започвам да се замислям дали да не се откажа от любимия си баба. — Усмивката ѝ бе краткотрайна, тъй като се зае сама да облизва пръстите си. — Но не съм толкова убедена в това — прошепна тя иззад връхчетата на пръстите си.

Етиен се разсмя.

— Никога досега не съм минавал на второ място, след някакъв баба.

В действителност той никога не бе заемал второ място дори в мислите на любовниците си. Коего правеше госпожицата от Монтана още по-очарователна.

— Несъмнено характерът ти ще стане по-добър вследствие на този опит. — В тъмните очи на младата жена проблеснаха шеговити искрици.

— Ако не по-добър, със сигурност... по-принуден.

— Това също е добър урок — отбеляза бодро тя.

— Може би аз също има на какво да те науча.

Усмивката ѝ бе изкусителна като на типична дъщеря на Ева.

— Наистина ли?

— Наистина — прошепна той.

Изумителният баба, истинско произведение на изкуството, беше внесен от самия майстор на сладкиши в сребърен поднос. Бе украсен с лъскави захаросани гроздове и лимони и с поръсени със захар виолетки. От златистата му, покрита с глазура повърхност се издигаше пара. В средата на пръстеноподобния сладкиш бе натрупан ухаещ крем шантили. Специалният сос, създаден за тъста на Луи XV, пристигна във великолепен сребърен съд във формата на ладия, носен отделно и неподражаемо тържествено от един от привилегированите помощник-готвачи.

Дейзи бе искрено смяна, главният сладкар — заслужено похвален, а Етиен реши, че да вечеря насаме с Дейзи Блек в спалнята си е равносилно на земния рай. Очевидното щастие, което се излъчваше от очите ѝ, определено засенчваше великолепието на Чудесата на света, някои от които бе видял по време на пътешествията си по земното кълбо.

— Трябва да опиташ този сос, Етиен — каза малко по-късно Дейзи, след като слугите бяха излезли и след като бе опитала всяко от чудесата върху сребърния поднос: топлия, сладък, изключително вкусен баба, захаросаните гроздове, нежните апетитни виолетки, невероятния крем шантили и, естествено, соса.

В момента облизваше палеца си, който за трети пореден път бе натопила в ароматичния сос.

— С удоволствие. Свърши ли вече?

Нещо повече. Бе хвърлил поглед към високия часовник в ъгъла на няколко пъти по време на разговора ѝ с готвачите, донесли десерта. Беше изял прасковата си, чашата с вино беше оставена празна на масата. Дори търпението на човек като него имаше своите граници.

— Да — протегна се младата жена. — Най-последно. Сега опитай това.

И тя стана от стола, надвеси се над малката маса и предложи на херцога омазаните си със соса пръсти. Той хвана ръката ѝ и я поддържа за миг, преди да поеме пръста ѝ в устата си. За момент Дейзи усети същото желание, което бе изпитала при първата си среща с него — като че беше хипнотизирана от непреодолимото си желание да го докосне.

— Глезиш ме.

Декларацията ѝ завърши с припряно поемане на въздух, защото устните му обхванаха пръста ѝ, а езикът му бавно се плъзна по неговата дължина.

— С огромно удоволствие — отвърна тихо той и целуна връхчето на пръста ѝ, — и от време на време с известно нетърпение, — добави той, като пусна ръката ѝ.

— Накарах те да чакаш — заяви тя, доволна, че я желаете дотолкова, че да изпитва нетърпение.

— О, да.

Етиен се изправи и тя видя ясно доказателството за възбудата му, което дотогава бе останало скрито за погледа ѝ. Ярочервеният брокат, пристегнат на кръста му с копринен колан, бе доста издут в долната част на корема му.

— Щом си свършила — рече с нисък, дрезгав глас той, — значи е дошло време за моя десерт.

Предразполагащите към мързел удоволствия, насладата да се храни спокойно с несравними деликатеси и да пие прекрасните вина, архитектурното творение на гения на Бернини, в което се намираше, свирките на корабите, плуващи по Сена — всичко това допринасяше за особеното усещане, че се намира в някакъв приказен свят, че е омагьосана. А сега към тези усещания се прибавяше и наново разпаления огън на чувствеността.

Знаеше какво можеше да й даде той. Можеше да го види. След малко щеше да забрави, че човешкото поведение се определя от разума и щеше да го забрави без никакво угризение.

Херцог дьо Век заобиколи отрупаната с лакомства маса и й предложи ръката си.

— Вземи соса — рече той. — Мисля да го опитам в леглото.

Младата жена усети, че пръстите й треперят, когато посегна към сребърния съд. Той се обърна да успокои ръката й, като че беше усетил завладяващата я възбуда.

— Аз ще го нося. Да не вземе да се излее... тук.

Постави купата със соса на нощната масичка, отрупана с всевъзможни дреболии, събирани от поколения други дьо Век: поставена в рамка миниатюра, подпряна на златен статив, изобразяваща млада дама от времето на създаването на двореца. Около типичния й за средата на седемнадесети век блед тен бяха оформени деликатни златисточервеникави къдрици. Отрупана с диаманти кутийка за емфие отпреди Френската революция, бляскава като епохата, в която бе създадена. Два порцеланови оцелота, донесена от военните походи на Наполеон до Египет от някой представител на рода дьо Век, достатъчно прогресивен, за да се присъедини към Наполеоновата войска. Поставена в рамка снимка на момченце, седнало в скута на майка си, с колебливата усмивка и очите на Етиен.

Леглото допълваше еkleктичния декор на стаята, която представляваше комбинация от позлатени мебели, инкрустирани бронзови и каменни предмети, удобни столове и дивани с ресни и пискюли, облицовани с тежки брокати. Никъде обаче не се забелязваше и следа от жена — това бе определено мъжка стая. Леглото бе напълно в стил Луи XIV — тежко, солидно, с богата дърворезба, позлатено, с типично мъжки кадифени пердета в шоколадов цвят, осезателно избелели през вековната си употреба.

Дейзи постоя напълно неподвижна за миг, поражена от безличния вид на стаята. С изключение на детската му снимка, тя принадлежеше много повече на миналите поколения, отколкото на Етиен. А той от своя страна сякаш беше безчувствен към усещането за присъствието на хората, населявали преди него този дворец, към тежестта на историята, просмукала се в стаята.

Херцог дьо Век съблече халата си и го остави да се свлече върху пода.

— Замислял ли си се някога колко много други хора са спали на същото това легло? — попита тихо Дейзи.

Пръстите му, които развързваха колана ѝ, спряха за момент.

— Чаршафите са нови.

— Етиен, говоря сериозно.

— Ти почти винаги си сериозна, скъпа — отвърна с усмивка той, докато сваляше халата от раменете ѝ. — Но аз те обожавам всякаква.

— Не го ли чувстваш?

Той наведе глава, така че очите им да застанат на едно ниво, и устните му се извиха в лека усмивка.

— С риск да направя несериозна забележка, чувствам го, откакто започна да ядеш омара с такава изкусителна отмала.

Младата жена се усмихна широко.

— Пи прекалено много.

— Или може би недостатъчно, щом усещаш призраци във въздуха.

— Никога ли не си сериозен?

— Старая се да не бъда. Една от основните максими, които съм запомнил от предимно отсъстващия си баща, е преценката му за сериозните хора. „Сериозните хора — повтаряше често той, — са опасни. Когато се катерим по скалите, те вечно дърпат въжето, когато най-малко го очакваш.“ Това като че повлия и върху собствения ми живот.

Дейзи превзето нацупи устни.

— Всъщност, точно това го и уби — продължи Етиен. — Бъни Кларидж, който, всички го знаеха, не трябваше да се отдалечава от рибарския си мостик в Кент, се катерел четвърти поред и ги уби всичките. Така — продължи с усмивка той, като бутна Дейзи в леглото и я последва с типичната си грациозност, — да оставим настрана

всички максими, освен онези, засягащи насладата и да минем към по-приятни теми. Като например — къде искаш да сложи първо от соса с вратиговата вода?

Лицето му бе само на сантиметри от нейното, усмивката му — магическа, очите му я гледаха развеселено.

— Какво имаш предвид?

Нейната усмивка беше не по-малко предизвикателна.

— Искам да кажа, че ако предпочиташ особено много някои от местата за стимулиране... Виждаш колко вежлив и мил мога да бъда.

— А ако нямам?

— Разбира се, че имаш. Спомням си добре. — Действително имаше прекрасна памет за детайлите. И той покапа от сладкия винен сос първо върху сочната ѝ долна устна и умишлено бавно започна да я облизва. — Какъв вкус... — прошепна, без да се отделя от топлината на устата ѝ.

— Ставам ли за ядене? — попита Дейзи, усещайки, че пулсът ѝ се учестява.

Докосването на устните му до нейните бе равностойно на въвеждане в рая. Копринените чаршафи като че пареха кожата ѝ. Избелелите завеси от една отминала епоха сякаш ги отделяха от останалия свят. Етиен кимна в отговор едва забележимо. Черните му коси галеха бузата ѝ, усмивката му нямаше нищо общо с онази толкова дълго практикувана за пред другите физиономия, а бе искрена и издаваше бурните му емоции.

— Не ядох нищо, защото пазех апетита си за тебе и сега умирам от глад.

Струваше ѝ се, че думите му гаят тялото ѝ, като че бяха приели материална форма. Възбудата затопли тялото ѝ.

След това сосът, все още приятно топъл, покапа върху зърната на гърдите ѝ и потече на тънки струйки по гърдата ѝ. Той ловко пресрещаше с език вадичките и ги облизваше подлудяващо бавно по посока нагоре, докато накрая пътят му не завършеше с всмукване на щръкналите връхчета на гърдите ѝ. Младата жена затвори очи под напора на силните усещания, пронизващи цялото ѝ тяло.

— Не спирай — прошепна тя.

Той нямаше подобно намерение, смучеше и хапеше лекичко, докато тя не потрепери, задъхана от първия си оргазъм.

В следващия миг Дейзи усети между краката ѝ да потича топла струйка от сладкия винен сос. Тя отблъсна влюбения мъж от себе си, но той отдръпна ръцете ѝ, прошепна „Имай ми доверие“ и сведе глава, за да вкуси от соса, примесен със собствената ѝ течност, доказателство за силната ѝ възбуда.

Стоновете от удоволствие, излизащи от разтворената ѝ уста, бяха като божествен акомпанимент за Етиен, който не спираше да прокарва езика и устните си между бедрата ѝ. Проникна в нея в мига, в който тя отново достигна оргазъм. Твърдият му член проникна толкова дълбоко в нея, че дъхът ѝ секна. Стори ѝ се, че се разтапя, че се парализира от силните усещания.

— Не мога да се помръдна — прошепна тя, когато успя да си поеме въздух достатъчно, за да говори.

— Не е и нужно — отвърна все така шепнешком той.

Херцогът си мислеше, че отдавна е опитал всичко, което може да му предложи чувствения свят, но сега си даде сметка, че е обзет от такава несравнима и изпепеляваща страст, че за първи път разбира какво означава делириум.

Дори да знаеше, че след това го очаква адският огън, пак нямаше да се откаже да я има. Дори ако Купидон бе насочил лъка си към гърлото му, пак щеше да я има. Дори ако съпругата му бе допряла пистолет до слепоочието му, пак нямаше да се откаже от нея. В този момент преситеният от удоволствия и жени херцог дьо Век разбира, че това бе отдалечено на мили, левги и океани от делириума. Това, което изпитваше, беше любов; любов, за чието съществуване не беше и подозирал; любов, която винаги беше презирал като нещо неестествено и отнемащото силата и мъжествеността; любов, която, бе убеден в това, му беше изпратена точно навреме от провидението. И той се чувстваше щастлив.

Дейзи усети, че внезапно прегръдката му стана по-силна и, като че разбрала настроението му, плъзна длани по широките му рамене.

— Ти си мой. — В гласа ѝ се усещаше усмивка. — И не го забравяй.

— Твой винаги — прошепна Етиен.

— Винаги — съгласи се тя.

Бе прекалено щастлива, за да позволи на действителността да нахлуе в съзнанието ѝ и да развали блаженството ѝ.

Тази нощ се обичаха, без да мислят за това, което щеше да им донесе утрешния ден. Единственото, което имаше значение, бяха те двамата, изолирани от останалия свят под завесите на двестагодишното легло. Имаше значение само това, че се държаха в прегръдките си. И любовта им.

Много късно същата нощ, когато държеше полузаспалата Дейзи в обятията си, младият мъж прошепна в мрака:

— Напомни ми утре да възнаградя главния майстор-сладкар.

А след това, докато тя спеше, той я притискаше нежно към себе си и наблюдаваше светлините на плуващите по Сена лодки. Обзе го странна меланхолия след изживяното току-що блаженство. Имаше чувството, че животът му до този ден бе минал незабелязано, подобно на плуващите в мрака лодки. Неусетно бързо, прахосани в леност безценни дни, седмици и години, толкова много от тях преминали в преследване на това удоволствие, превърнало се от поколения в главна цел на неговата класа.

Любовта към Дейзи му бе дала възможност да разбере колко много бе пропуснал. Времето минаваше бързо и неумоливо, четиридесетият му рожден ден беше само след месеци. Баща му бе умрял на четиридесет и две годишна възраст. „Колко неуловим е животът“ — помисли си той, загледан в поредната лодка, минаваща под прозорците на спалнята. Спящата до него Дейзи стопляше и тялото, и душата му. Усещаше лекото ѝ ритмично дишане в собствените си гърди. Любовта ѝ се бе превърнала в най-важното условие за неговото щастие.

Не искаше да му казват, че е егоист, задето желаше — и то след двайсет години, посветени на дълга — малко щастие и за себе си. Близост с жената, която обичаше.

Сключеният по династични причини брак му изглеждаше долен и нечестен. Както и неискрените опити на съпругата му да го задържи. За нея той не беше друго, освен едно удобство, една изгода. Някой, който осигуряваше прахосническия ѝ начин на живот, съпруг с приемлива титла и обществено положение.

Внезапно вече не му стигаше да запълва празнотата в живота си със забавления.

Това не беше достатъчно.

Животът беше прекалено кратък.

А щастието — трудно уловимо.

Най-после бе намерил жената, която му бе жизнено необходима, която се докосваше не само до тялото, а и до душата му, и възнамеряваше да я задържи.

Въпреки всички Монтини, съдии и общественото мнение.

Когато отвори очи, херцогът се сепна, забелязал стоящия пред него слуга. За миг се почуди откога ли стоеше така Луи, безмълвен и изпълнен с уважение.

— Посетители, господин херцог, в преддверието.

Гласът му прозвуча толкова тихо, че Етиен не бе напълно сигурен, че е чул добре. Луи знаеше по-добре от господаря си как да се оправя с посетителите.

— Защо са в преддверието? — попита той, защото, след като бяха успели да преминат през охраната и на иконома му Бърнс, и на Луи, очевидно трябваше да има някакво обяснение.

— Настояваха да ви видят, господин херцог.

— Те?

— Архиепископът, сър, и вдовстващата графиня Бонтини.

Смайването му вероятно беше явно, защото Луи се впусна в кратко, припряно, изречено шепнешком описание на събитията, предшествали появата им в преддверието, разделено само с две стаи от спалнята на херцога. Тонът и изражението на Луи говореха по-красноречиво и от думите му за борбата, която е трябвало да води, за да ги задържи там.

— Бяха твърдо решени да влязат в спалнята ви, сър. Съжалявам, сър. Трябваше ли да ги изхвърля, сър?

Етиен отдавна се бе уверил и ценеше верността на своя слуга и за момент се почувства силно привлечен от възможността да изхвърли архиепископа, този лицемерен „светец“ от дома си. Към майката на Изабел не можеше да се отнесе обаче така пренебрежително. Сведе поглед към все още спящата в обятията му Дейзи и рече шепнешком:

— Сервирай им чай и кажи, че скоро ще отида. И, благодаря ти, Луи, че ги задържа на разстояние — добави, изпълнен с признателност той.

Недоволството на верния му слуга бе все още очевидно.

— Искаше ми се, Ваше Височество, да ги изхвърля от вратата, Бърнс каза, че архиепископът буквално го изблъскал от пътя си. И освен това, той е архиепископ, сър. Човек трябва да се замисли и върху евентуалните последствия, които би могло да има за него, ако изхвърли един архиепископ.

— Разбира се, не сте могли да сторите нищо друго.

— Бърнс и двама от лакеите пазят вратата към преддверието, сър. Тя е заключена.

Етиен не можа да сдържи усмивката си, представяйки си картината, която представляваха двамата му гости, заключени в преддверието. Надяваше се само, че междуременно не са се опитали да отворят вратата.

Пет минути по-късно вече бе напълно облечен. Дейзи спеше все така спокойно в леглото му. Бяха заспали доста късно и ако вътрешният му часовник не се бе задействал в обичайното за утрешната му разходка в парка време, той също сигурно още нямаше да се е събудил. „Колко ли дълго щеше да стои тук Луи в такъв случай, в очакване да отворят очи?“ — запита се той.

Когато привърши с тоалета си, Луи вече бе донесъл чаша димящо кафе, черно като дявола и силно подсладено. Дьо Век застана за миг пред прозореца, докато го пиеше. Движението по реката бе доста оживено тази сутрин, слънцето приличаше на разтопено злато, новите листа имаха типичния за пролетта светлозелен цвят. Беше обичан и обичаше. Денят блестеше като нов. Чувстваше се изпълнен с надежди и очаквания.

— Отивай да съобщиш, че идвам, Луи. След това кафе бих могъл да се изправа лице в лице дори с глупавия архиепископ и... с набожната ми тъща.

Етиен прекрати извиненията на Бърнс, когато пристигна пред заключената врата, благодари както на него, така и на двамата лакеи, че са осигурили усамотението му и, след като ключът бе превъртян тихичко в добре смазаната ключалка, бе съобщено за пристигането му.

— Събудихме ви — рече тъща му, оглеждайки неодобрително небрежното му облекло — риза с къси ръкави, панталони и кожени чехли. Това не беше извинение, тя просто отчиташе факта.

— Да, така стана. Мога ли да ви помогна с нещо?

Гласът на херцога звучеше меко. Нито парижкият архиепископ, нито майката на Изабел можеха да го смутят. Не беше набожен, нито особено религиозен. Френската църква не заемаше почти никакво място в духовния му живот.

Преди още да бе прекрачил прага, архиепископът произнесе с неприветлив, заплашителен тон, като че се обръщаше към някое раболепно духовно лице или рецитираше предварително подготвен текст.

— Църквата не приема развода.

„Смелостта му се е увеличила от снощи, вероятно благодарение на намусената физиономия на сестра му“ — помисли шеговито Етиен, припомнил си пребледнялото лице на архиепископа от предишната нощ.

— Знам каква е позицията на църквата — отвърна меко Етиен и се приближи до един стол по-близо до двамата Монтини, които го гледаха като олицетворение на Божия гняв от канапето му в стил Амбир. — Законът във Франция обаче е приел нужната за това процедура. Надявам се не сте станали толкова рано, за да обсъждаме светското и църковно право. Не съм в нас...

— В семейство Монтини никога не е имало разводи — прекъсна го майката на Изабел, изпълнала гръбнак като струна.

Гласът ѝ му напомни за дъщеря ѝ. И двете говореха по същия ясен и хладен начин. Макар да бе овдовяла преди почти едно десетилетие, тя все още набожно носеше траур. Черното ѝ боне бе скромно украсено с тъмен ширит, единственият разкош на черната ѝ копринена рокля бе една черна диамантена брошка. Ръцете ѝ, в черни кожени ръкавици, бяха симетрично разположени в скута ѝ.

— Както и в семейство дьо Век — отвърна херцогът.

Беше се разположил срещу двамата в един достатъчно широк стол, за да се чувства удобно и държеше втората си чаша кафе в ръка. Луи, целият нащрек, стоеше до него като швейцарски войник.

— Досега — добави тихо той.

— Не можем да позволим това.

Църковният догматизъм, който арогантно не зачиташе правата на индивида, защитени от френските закони, изглеждаше истински анахронизъм в края на деветнадесети век. И действаше дразнещо.

Колкото и да бе прозаично това, архиепископът беше дребен като всички представители на семейство Монтини и Етиен се изкушаваше да попита: „Ти ли ще ме спреш?“. Вместо това рече меко:

— За щастие или нещастие, зависи от гледната ви точка, вие нямате власт над моя живот. Аз съм дьо Век.

— Можем да ви спрем в съда.

Гласът на архиепископа звучеше учудващо решително, поне такава беше мнението на Етиен. Дали майката на Изабел не го беше заплашвала или може би му бе обещала щедро възнаграждение?

— Да, естествено, може да се опитате да ме спрете в съда — отвърна той и зарея поглед в далечината.

— Бурж не може да ви помогне — рече с добре познато презрение тъща му и той като че чу гласа на Изабел. — Той е селянин.

— Летев не би могъл да представи фактите около раждането му като някакъв довод пред съда.

Етиен кръстоса крака, подаде чашата си на Луи и се облегна назад.

— Имате ли още... съвети... или Бърнс вече може да ви изпрати?

Любезността му също си имаше граници. Освен това една красива жена го очакваше в леглото му и може би най-вече това го подтикна да прекрати безполезния разговор с ранните си посетители.

— Няма ли да проявите благоразумие? — попита с убийствено презрение в гласа архиепископът.

— За първи път в живота си съм разумен. Преизпълних семейния си дълг поне хиляда път през изминалите двайсет години. — Той внезапно снижи глас и произнесе много бавно и отчетливо, така че да няма съмнение в смисъла на думите му: — И бъдещето ми ми принадлежи.

— Децата все още не са пълнолетни.

Гласът на архиепископа можеше чудесно да бъде на някой испански инквизитор в стаята за мъчения, дотолкова сигурен беше, че ще привлече вниманието на слушателите си. Етиен се изправи рязко, очите му мятаха гневни искри, стиснал толкова здраво юмруци, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели.

— Ако само ги докоснете, Монтини — процеди тихо и предизвикателно той, — ще ви изтръгна сърцето.

— Заплашвате ли ме?

Лицето на събеседника му бе добило същия белезникав оттенък, както предишната нощ.

— Да.

Зелените очи на херцога проблеснаха като смарагди.

— Вие... не можете да ме заплашвате — заекна архиепископът, докато сестра му го побутваше с показалец, за да го накара да дойде на себе си и да възвърне смелостта си. — Законът изисква настойничество до навършване на двайсет и една години.

— Законът, дявол го взел, ще направи по-добре, ако стои по-надалеч от децата ми, Монтини, или някой ден ще вечерям с черното ти сърце. Това е обещание, и заплаха, и даване на честната ми дума. Съвсем ясно ли е? Беатрис, ще закопаете брат си предварително в гроба — обърна се към тъща си Етиен, забелязал, че се готви отново да побутне архиепископа. — Моля ви да не забравяте какъв лош стрелец е. Така — продължи любезно той, — значи се разбрахме — никоий да не докосва децата ми. Който и да било от вас. Нито пък Изабел, която загуби интерес към тях веднага след раждането им. А най-малко пък един съд, който може да бъде купен и продаден на цената на едно добро пони за поло. — Херцогът се изправи рязко — това бе краят на срещата им. — Бърнс ще ви изпрати. И — довърши с измамно спокойствие той — не идвайте повече.

Пулсът биеше диво в слепоочията му, докато прекосяваше бързо и целеустремено поредицата стаи, които деляха спалнята му от преддверието. Кипеше от гняв. Наистина ли мислеха, че дава и пукнат грош за това, каква е позицията на църквата по каквото и да било въпрос, или пък какво мислеха семейство Монтини за разводите? „Идиоти!“ — ядосваше се той. Духовенството сигурно имаше своето място в обществото, но не и в неговия дом, и то, за да му дава ултиматуми. Как смееше този червей да заплашва децата му! Как се осмеляваше да мисли, че има някакво право да налага теоложките си догми върху живота на Жустен и Жоли! Беше готов да го убие без ни най-малко угризение, макар да бе сигурен, че проклетият страхливец щеше да се скрие зад расото или страшната си сестра, ако го предизвикаше на дуел.

Луи вървеше по петите на херцога, като подтичваше леко, за да бъде в крак с него. Когато достигна вратата на спалнята си, той изчака за момент, за да позволи на верния си слуга да го догони. Когато Луи

се изравни задъхан с него, дьо Век каза, с все още напрегнат и раздражен глас:

— Още кафе, ако обичаш и закуската след да речем... двайсет минути. Мисля, че ще го убия и ще избавя света от един безполезен поп — добави той, като че това беше свързано с менюто му. Вече поставил ръка върху дръжката на вратата, той внезапно се обърна и се усмихна бодро на слугата. — Не е ли добра идеята ми, Луи?

— Да, сър, господин херцог. Да отида ли да почистя пистолетите ви?

Вече бе придружавал господаря си при няколко дуела — все още популярен начин на уреждане на мъжките спорове във Франция — и бе готов отново да извърши същата услуга.

— Децата трябва да бъдат защитени — добави той, като че ставаше дума за собствените му деца.

Етиен се ухили.

— Ако убия надутия глупак, ще спестя на Франция поне още няколко духовнически копелета... Но той изглеждаше толкова вбесен, Луи, че пистолетите може да не ми потрябват. Нищо чудно да умре от инсулт. Проклетият страхливец сигурно все още се обръща и се оглежда боязливо назад. Та, значи, кафе и закуска. Хубав ден е, нали, Луи? — рече Етиен с внезапно подобро настроение при мисълта за топлата и изкусителна Дейзи, която го чакаше в леглото.

— Да, господин херцог — съгласи се слугата, изтълкувал правилно коментара на господаря си. — Наистина е прекрасна.

— Мис Блек скоро ще стане новата ти господарка — усмихна се като младо, ентузиазирано момче Етиен.

— Много добре, сър. Очаквам с нетърпение този миг.

Луи работеше при херцога от преди сватбата му и бе искрено доволен, че вижда така щастлив господаря си, нещо, което не му се бе случвало от години.

— Мислите ли, че на дамата ще ѝ хареса бадемовата торта с мед от имението ви в Колсек?

— Да... да — повтори след известна пауза младият мъж. — Трябваше да се сетя сам. Благодаря ти, Луи, мисля, че ще ѝ хареса. Двайсет минути?

— Точно до секундата, Ваша Светлост.

[1] Френски архитект, 1825–1898 г., построил парижката опера и казиното в Монте Карло. — Б.пр. ↑

[2] Вид сладкиш. — Б.пр. ↑

[3] През деветнайсети век във Франция се разгарят оживени дискусии между привържениците съответно на „сервирането по френски“ и на „сервирането по руски маниер“. При първия начин на сервиране всички блюда се поставят на масата и така гостите могат да се насладят на красотата на декорираната храна. След това блюдата отново се отнасят в кухнята, за да бъдат нарязани и разпределени по порции. По този начин обаче, тъй като се губи доста време между приготвянето и сервирането, страдат вкусовите качества на голяма част от блюдата.

Сервирането по руски маниер излиза на сцената около 1869 г. При този начин храната се изнася по реда на сервирането, а не наведнъж, и то нарязана и готова за консумация. Така блюдата, които били предназначени да се ядат горещи действително се ядели горещи, ястията, които трябвало да се поднасят веднага след изваждането си от фурната, като суфлето например, се носели направо от печката, а ледът не се разтопявал преждевременно. — Б.авт. ↑

Закуската беше пищна и продължителна, като се започне с апетитната ухаеща торта и се свърши с последната, гарнирана с течен шоколад и ванилов крем целувка. Слънцето се бе изкачило високо в небето, когато херцогът позвъни отново за Луи.

— Трябват ти някакви дрехи — рече Етиен в отговор на въпросителния поглед на Дейзи. — Луи ще се погрижи за това. Отиваме на гости на мама.

— Не искам. Предпочитам да си остана тук.

Етиен беше се държал особено нежно тази сутрин. Бе я събудил с лека, продължителна целувка, беше я любил с особена деликатност. Бяната страст от миналата нощ беше изместена от трогателна чувствителност. Тялото, както и сърцето ѝ, преливаха от любов към него и не искаше нищо да ѝ пречи да се отдаде на чувствата си. Искаше ѝ се егоистично да го запази само за... себе си, никой друг да не го докосва и да не го вижда.

— Ще те водя при мама, за да се изфукам с теб.

Изглеждаше още по-черен на фона на белите чаршафи, усмихнат и чувствен, и по-съвършен, отколкото заслужаваше да бъде което и да било човешко същество.

— Не — възпротиви се меко младата жена. — По-късно...

— Да, по-късно пак ще го направим — отвърна с привидно безгрижие Етиен.

Дали в случая си беше казала думата неговата интуиция, или богатият му опит, но бе разпознал огнения ѝ поглед.

— Сигурен ли си в майка си? — колебаеше се все още Дейзи. — След онази сцена в операта...

— Майка ми се придържа по-малко към традициите и ограниченията и от мене. Вярвай ми.

— И за развода ти ли?

— За всичко. Пък и никога не е обичала фамилията Монтини, така че разводът ми няма да бъде шок за нея. Моите попечители, които трябваше до навършването ми на пълнолетие да управляват именията на баща ми, уредиха брака ни, не майка ми.

Говореше с леко неудовлетворение, беше прекалено доволен и щастлив, за да се ядосва.

— А ти нямаше ли право на мнение?

В гласа ѝ се долавяше съмнение, макар да знаеше, че според френските закони, една вдовица наследяваше само малка част от земите на съпруга си.

— Тъй като не бях навършил двайсет и една години, няхах законно право да управлявам наследството си. Междувременно на хоризонта се зададе войната с Прусия, която постави под заплаха голяма част от източните ни земи, а аз възнамерявах да служа в кавалерията, въпреки силното нежелание на моите попечители. Всички тези фактори въздействаха върху предпазливата природа на въпросните консерватори. Ако ме убиеха в тази война, земята щеше да бъде наследена от някакъв мой трети или четвърти братовчед, който прекарвал живота си в пиянство някъде в Индия. Естествено това никак не се нравеше на попечителите ми. Аз от своя страна също не бях безразличен към задълженията си към титлата дьо Век, нещо, което бе възпитавано в мене от люлката.

Той се протегна като голяма дива котка и продължи:

— Знаеш не по-зле от мене, че като жена, майка ми нямаше право да контролира почти нищо от наследството на рода дьо Век. И двамата бяхме наясно, че роднинството с Монтини, което ни предложиха моите настойници, щеше да ни бъде полезно.

— Полезно ли?

Не ѝ харесваше особено мисълта, че Етиен би могъл да бъде толкова безчувствен. Той вдигна рамене и я погледна изпод тъмните си вежди.

— Заплашиха, че майка ми няма да получава издръжката си, ако не се ожения и осигуря наследник, преди да замина. Родословното дърво на рода дьо Век стига до Шарл Мартел — добави той, знаейки прекрасно какво означава роднинството с първите крале на Франция. — Чувствах се задължен да продължа тази линия. Всичките ми приятели сключваха подобни бракове договори, както бяха правили и родителите им преди тях. Не се намираме из северните прерии... и свободата ни не е гарантирана, както си мислиш.

Последните му думи звучаха доста тъжно за богат човек с подобно влияние и власт. Дейзи си даде сметка колко голяма бе индивидуалната свобода в културата на абсароките. Бракът, както и разводът, ставаха по взаимно съгласие. Жените имаха същите права върху семейната собственост, както и съпрузите им. А ухажването бе

време за смях и любов. Богатството не заемаше първото място в ценностната им система, нито дори десетото, а мисълта, че някоя трета страна може най-деспотично да избере бъдещата ти жена или мъж, беше направо смазваща.

— Съжалявам — рече тя и се надигна, разваляйки удобната си поза, за да докосне черната копринена дъга на веждите му. — Искане ми се да бях дошла тук двайсет години по-рано, за да те отведа в моя вигвам.

Той се усмихна с благодарност.

— Сега обаче съм на разположение... да бъда отведен.

— Почти...

— В крайна сметка — поправи я с широка усмивка той.

Луи бе изпратен у Аделаид със списък на дрехите, които бяха нужни и час по-късно херцогът и Дейзи вече седяха в пълна с цветя оранжерия. Въздухът ухаеше на хибискус. Майката на Етиен призна колко се радвала, че най-после се е запознала с Дейзи, докато Етиен се бе разположил удобно, обгърнал с една ръка раменете на младата жена. При първата си среща с херцогинята, Дейзи бе най-силно поразена от впечатляващите физически различия между майка и син. Като че във външността им нямаше нито една обща черта.

Вдовстващата херцогиня бе толкова светла, колкото синът ѝ бе тъмен. Косите ѝ бяха меденозлатисти, очите — особен нюанс на прозрачен лазурит, а високият му ръст определено не беше наследен от майка му. Тя имаше изящно лице, което беше в пълен контраст със смуглите, орлови черти на Етиен. Трябва да е била много млада по време на раждането му, защото все още имаше невероятно младежки вид... и беше облечена не по-малко младежки с бродирана и украсена с хиляди панделки муселинова рокля на цветчета.

— Вие направихте Етиен истински щастлив, скъпа — каза учтиво Елоиз, — и аз ви благодаря за това.

— Няма защо — отвърна Дейзи, мислейки си колко лесно бе човек да обича сина ѝ. — Надявам се само... е... че всичко ще се оправи.

— Със семейство Монтини ли искате да кажете? Слава богу, че приеха новия закон за разводите. Не ти ли казах още когато го приеха,

да се възползваш от него? — обърна се към сина си тя. — Той обаче е прекалено цивилизован и не го направи.

— Мама е много импулсивна — усмихна се снизходително херцогът.

— По-добре кажи, че тогава не знаеше какво значи любов. — Усмивката на майка му бе пронизателна.

— А ти знаеше ли?

Херцогинята в продължение на години се бе забавлявала по същия начин, по който и сина й.

— Не съм споделяла с тебе всичко. По-добре се смятай за късметлия — добави тихо, замислено тя. — Не всяка любов може да се осъществи така лесно.

— Някакви тайни, а, мамо?

Въпросът на Етиен бе едновременно закачлив и изпълнен със симпатия.

— Това беше много отдавна, скъпи — отвърна майка му, възвръщайки предишното си бодро настроение с дисциплинираност, която показваше, че често й се бе налагало да прибегва до това. — А сега ми кажи какво дойдоха да ти кажат тази сутрин архиепископът и твоята тъща с безизразно лице.

Херцогът помръдна почти незабележимо глава, за да предупреди майка си.

— Нищо особено... жест на учтивост — отвърна лаконично той. — Надявах се, че някой път ще пожелаеш да дойдеш с нас на конните надбягвания. Черният ми жребец се справя много добре напоследък.

— Архиепископът и тъща ти ли? — заинтересува се Дейзи. — Защо не ми каза?

— Нямаше нищо за казване.

Типичен мъжки отговор, опитващ се да избегне обясненията. Възрастната дама разбра предупреждението на сина си и не бе учудена, тъй като след двайсет години, също бе добре запозната с грубостта и безочливостта на семейство Монтини.

— С удоволствие бих дошла да видя как бяга черният ти жребец, скъпи — рече тя, за да прекъсне настъпилото неловко мълчание.

Херцогът се усмихна незабавно.

— Добре. Значи уговорено за петък. Искаш ли да вечеряш с нас тази вечер? Дейзи обеща да вечеряме заедно.

— Тази вечер съм канена у принц Шервел. Съжалявам. А защо не му погостувате на него? Въпреки че, предупреждавам ви, приемът е главно дипломатически, поканени са представителите на няколко посолства.

— И ти ще играеш ролята на домакиня в дома на Филип и както обикновено ще бъдеш натоварена със задачата да очароваш присъстващите аташета — усмихна се топло Етиен. — Мама е най-добрият дипломат на Филип — обърна се към Дейзи той. — Способна е да убеди и най-буйния чуждестранен министър, възмутен от отношението на нашето министерство по въпросите на колониите, че поне парижанките разбират дилемата, пред която е изправена неговата страна.

— Това са действително силно обвързани със страните си хора, с напълно законни претенции. Симпатията ми е искрена, скъпи, знаеш това.

— Мама е отхвърлила повече предложения за женитба от колониални министри, отколкото могат да бъдат преброени.

— А как бих могла да те наглеждам, ако напусна Париж? — отвърна с шеговита усмивка тя. — Етиен има нужда от доста грижи — добави, истински развеселена тя.

— Забеляза ме за първи път, когато станах на шестнайсет години — отвърна закачливо дьо Век, очевидно не особено впечатлен от липсата на любов и внимание от страна на майка си по време на своето детство.

— Ти си имаше Рени, скъпи, най-доброто същество на света. Знаеш много добре, че предпочиташе нея пред мене.

— Тя действително значеше много за мене.

— Разбира се. Първо тя беше моята Рени. Просто бях дотолкова великодушна, че да я поделя с тебе.

— Да — отвърна протичко младият мъж, убеден, че въпросното великодушие на Елоиз бе проява на искрена майчинска загриженост.

Рени го беше обичала необикновено силно и всеотдайно и не минаваше ден да не се сети за своята бавачка, макар тя да бе мъртва вече почти от двайсет години.

— Предполагам, че във вашата традиция няма бавачки — обърна се към Дейзи възрастната жена.

И кой знае защо и как, но до края на посещението им разговорът се въртеше около децата и тяхното отглеждане, тема, която по принцип не фигурираше в списъка на светските разговори. Елоиз бе впечатлена от необикновения интерес на Етиен към тази тема, както и от факта, че за първи път водеше при нея някоя от любовниците си. Желаше му щастие с цялото си сърце. Изабел бе отнела достатъчно много години от неговия живот. Той заслужаваше повече.

— Недей да се мръщиш — каза херцогът, когато се настаниха на меките седалки в каретата. — Не искам да спорим.

— Не е нужно да ме пазиш от вълненията, предизвикани от новината за развода.

— Какъв е смисълът да предъкваме глупостта на другите. С това е приключено. Те си отидоха и няма да се върнат.

— Просто искам да знам това, което изглежда всички останали знаят. Не съм дете или глупава наивница — отвърна спокойно Дейзи.

— Няма да ти е приятно да знаеш, повярвай ми. Монтини са такива идиоти — отвърна той с малко по-рязък тон.

— Във връзка с какво?

Той се поколеба за момент.

— Във връзка с децата ми — отговори тихо Етиен, — ... сред всичките други неща.

— Не мога ли да помогна?

Той изглеждаше наистина разстроен.

— Преживяла съм толкова полемки и противопоставяния в живота си, че съм развила способността да се справям с подобни ситуации. Училището по право помага на човек да загрубее и да стане безчувствен към неучтивостта — усмихна се тя. — Изключително издръжлива съм.

Усмивката му, искрена и внезапно поуспокоена, промени буреноснозеления цвят на очите му в по-топли нюанси.

— Обичам те, скъпа, и заради твоята интелигентност и разбиране, — веждите му се повдигнаха шеговито, — както и заради още едно-две неща. Но механизмите за справяне, колкото и добре развити да са, не биха могли да открият рационална основа, на базата на която да се справят със семейство Монтини. Те са абсолютно

безчувствени към всякакви доводи, освен към смъртоносни заплахи, които аз раздадох щедро и искрено. Така, а сега не можем ли да обсъдим нещо по-приятно... като например пленителния цвят на устните ти, или маршрута на сватбеното ни пътешествие, а може и името на първородното ни дете?

Той очевидно не желаше да говори повече за рода Монтини и, тъй като го обичаше, младата жена каза:

— Спечелихте, господин херцог... този път — после се усмихна и продължи: — Но само защото запазването на доброто ти настроение има своите предимства.

Той се засмя на глас на шеговития ѝ намек. Наведе се към нея и я изгледа замислено.

— Да не би да очакваш нещо в замяна на запазването на доброто ми настроение? Нещо като „танто за танто“? — добави той, провлачил небрежно глас.

— Мина ми подобна мисъл. Но не става дума за нещо, с което не би могъл да се справиш, сигурна съм.

Тъмните ѝ очи го гледаха съблазнително. Херцогът хвърли поглед към часовника в каретата и, след като направените наум пресмятания показаха, че сметките му няма да излязат, той си помисли, че с всяка друга жена би могъл да реши проблема при бижутера.

— Предполагам това не е най-подходящия момент да те питам дали би имала нещо против, ако отида да играя този следобед.

Облечена в копринен тоалет с маслинен цвят, с хлабаво вързана на врата коса с общита с перли пандела, Дейзи имаше вид на одалиска в полумрака на каретата му. Позата ѝ беше също така небрежно отпусната, както неговата.

— Не говорим за една и съща игра... нали?

Гласът ѝ беше сънлив като очите ѝ, пресипнал, многозначителен. Усмивката ѝ едва не го накара да промени намеренията си. „Ако не е съгласна — реши в себе си Етиен, — няма да отида. Ще има и други мачове.“ Съотборниците му обаче щяха да се цупят, защото засега бяха на първо място в клубните състезания.

— Това не е кой знае колко важно, миличка. Валентин ще ми намери заместник.

— Играеш на втора позиция, нали?

— Обикновено — отвърна скромно водещият по броя на вкараните голове от едно десетилетие насам.

— И ще бъдеш заместен по-трудно, отколкото някой трети или заден.

— Теоретично... но един следобед, прекаран в леглото с тебе ми се струва много по-привлекателен — отвърна с типичния си чар той.

Тя се опита да прецени. Чувстваше се толкова отпусната и мързелива, а и разбираше обвързаността му с неговия отбор, защото баща ѝ и брат ѝ също играеха поло, и то с не по-малка сериозност.

— Отивай — реши тя. — А аз ще си подремна у Аделаид.

Удоволствието му беше очевидно. „Прилича на малко момче, на което са разрешили да си поиграе“ — помисли си младата жена, радостна, че го е направила щастлив.

— Сигурна ли си?

Начинът, по който я молеше бе не по-малко очарователен от таланта му на прелъстител и тя едва се въздържа да не каже: „Не, промених мнението си“, защото внезапно ѝ се прииска да го има, толкова беше нежен и красив. На практичния ѝ разум му бе нужно още малко време, докато победи желанието. В крайна сметка, можеха да се любят тази нощ. Затова Дейзи отвърна учтиво:

— Сигурна съм. Освен това съм толкова уморена.

Не можеше дори да си представи, че сега би могла, подобно на Етиен, да участва в мач по поло. Бяха будували до късно през нощта, забавлявайки се с любовни игри.

— Ти си истински ангел.

Той се наведе и я целуна леко по бузата.

— Откъде вземаш всичката тази енергия?

Мисълта за следобедния сън я завладяваше все по-силно. Херцогът не отвърна, че е привикнал с безсънните нощи, защото неминуемо щеше да последва неприятен конфликт. Вместо това рече:

— Представата, която има главният ми готвач за сутрешно кафе, би могла да поддържа човек в продължение на дни. Ти изобщо не пи от него — усмихна се мило той.

В действителност Дейзи бе отпила глътка от въпросната течност, бе заявила, че „това ще вдигне и мъртвец“ и бе избрала чая.

— Ако искаш можем да отложим срещата си тази вечер. Ще бъдеш доста изтощен.

— Не, това изобщо не е проблем за мене. Ще дойда да те взема в девет.

Аделаид поглеждаше през прозорците към двора откакто бе станала тази сутрин, твърдо решена да даде колкото се може по-голяма подкрепа и утеха на Дейзи след отвратителното държание на Изабел в операта.

Непрестанното ѝ крачене напред-назад притесни още повече прислугата, вече научила за ранното посещение на двамата Монтини в дома на херцога. Подобна практика бе обичайна в Париж — всяка новина достигаше до задното стълбище часове преди самите аристократи да я чуят по време на сутрешното си кафе.

Тази вест притесни допълнително Аделаид. Когато каляската на дьо Век се появи в двора, младата жена се спусна с неподходяща за една дама бързина към преддверието и пристигна задъхана точно навреме, за да посрещне влизащата Дейзи.

— Искаш ли чай? — попита тя. — Или късен обяд? — добави тя, подсетена от прозвучалите в този момент удари на часовника. — Добре ли си? Съжалявам, успя ли да спиш? Сигурно не си могла, трябва да си изтощена.

— Уморена съм — отвърна с лека усмивка Дейзи, отговаряйки само на един от пороя въпроси, с който я бе засипала нейната домакиня. — Но не и преуморена — добави припряно тя, забелязала внезапно появилото се по лицето на Аделаид притеснение. — И с удоволствие ще пия чай — учтиво отложи следобедната си дрямка за по-късно тя.

— Толкова съжалявам за сцената в операта — повтори за кой ли път графиня дьо Шантел, щом се настаниха в малката дневна, където чаят кой знае как бе сервиран веднага.

„Колко ли ѝ е било трудно да поддържа масата за чая в пълна готовност, при положение, че не е знаела кога ще дойда?“ — зачуди се наум Дейзи.

— Сигурно си ядосана и разстроена и пращаш всички Монтини по дяволите.

Младата американка бе седнала на един стол до прозореца, който гледаше към градината. Слънцето грееше точно зад нея, така че лицето

й беше в сянка и Аделаид не забеляза гримасата, която направи при дадената преценка.

— Бих предпочела не толкова публично място за битката — съгласи се тя, повдигайки небрежно рамене, размишлявайки на глас по принцип за опита, който имаше с човешкия фанатизъм. — Но тъй като гневът не помага с нищо, отдавна съм се научила да не обръщам внимание на сцени като тази в операта.

— Въпреки твоето снизхождение, все пак Изабел постъпи ужасно — промърмори Аделаид. — Но това е типично за нея. В обществото винаги ще има някаква част, заради която човек трябва непрестанно... да се извинява. Монтини са привърженици на най-крайните монархисти, най-консервативните и, страхувам се... най-реакционните.

— Не мога да си обясня как Етиен е съжителствал с тази жена, която има коренно противоположен характер на неговия. Той ми се струва абсолютен антитезис на един монархист.

— Двамата винаги са живели напълно отделно един от друг. Изабел се е посветила от край време на шивача и шапкаря, на следобедния чай, всекидневната ѝ разходка с карета в Булонския лес, гости, вечери, приеми, последвани от театъра или някое соаре. Като имаш предвид, че при подобен режим се правят минимум четири смени на тоалета, можеш да си представиш колко са запълнени дните ѝ.

— Да, наистина разбирам колко невероятно заета е Изабел — отвърна саркастично младата жена, която непрестанно се учудваше от ленивия начин на съществуване на аристокрацията.

— Интересите на Етиен винаги са били далеч по-разнообразни.

— Искаш да кажеш, че са включвали нещо друго, освен жените, така ли? — отбеляза спокойно Дейзи.

— Не го познаваш чак толкова отдавна — отбеляза Аделаид, докато наливаше чай в чашата на гостенката си. — Полото и конюшната му със състезателни коне може да отнемат значителна част от времето му, но той също така притежава контролния пакет акции на три железопътни линии и участва активно в живота на борсата.

— Той като че ли не се занимава с никакъв бизнес. Сигурна ли си? — попита тихо тя, поемайки деликатната чаша от ръцете на своята домакиня.

И как ли би могъл да извършва всички дейности, за които спомена Аделаид, при положение, че прекарваше всичкото си време с нея?

— Той те глези и ти позволява всичко — усмихна се Аделаид, — за огромно неудоволствие, както ми каза Валентин, на своя управител на бизнеса, на когото Етиен напоследък не обръща почти никакво внимание. Както и на което и да било от останалите си занимания. Поне такава информация имам от Валентин. Освен това се ползва с авторитет на азиатски картограф — на географските му карти се гледа като на нещо задължително, при пресичането на просторите на Азия. Именията му, занимаващи се със земеделие, са модел за ефективно и доходоносно фермерство. И прекарва много време с децата си. Те винаги са стояли на първо място в списъка на ценностите му.

Дейзи знаеше, че Етиен обожава децата си, но с промененото му дневно разписание не бе и предполагала доколко обширни са интересите му.

— Нямах представа... той очевидно... — Натъжи се, когато чу дългия списък от дейностите му. — ... дните му са не по-малко запълнени от тези на Изабел.

— Както и нощите му. Макар да мисля, че бе много самотен въпреки всичките си интереси. Той е съвсем друг покрай тебе.

Дейзи, водена от типична за влюбените ревност, бе доволна да чуе, че е живял съвсем отделен от съпругата си, но бе притеснена да научи, доколко животът му бе тясно свързан с парижкото общество. Как щеше да се отрази на взаимоотношенията им нежеланието ѝ да остане във Франция? А тя определено не искаше. Беше се посветила на своето племе и семейство не по-малко, отколкото Етиен — на бизнеса и децата си. Най-вероятно той би предпочел да не отива да живее в Монтана. Въпреки радостта и блаженството от любовта им, те вероятно нямаше да могат да се спогодят, поради огромното разстояние, дялящо техните светове и начин на живот. Дали не беше решил, че ще остане да живее при него?

— Този развод има ли някакви шансове? — попита тя, достигнала до тази тема в мислите си.

Забелязала начина, по който я погледна Аделаид, младата жена добави:

— Моля те, бъди искрена.

Аделаид въздъхна, постави чашата си върху масата и оправи бродираната салфетка на скута си, опитвайки се подсъзнателно да отложи колкото се може по-дълго отговора си. Колко искрена можеше и трябваше да бъде?

— Има доста хора, които познават Етиен от край време — каза най-после тя и вдигна очи, за да срещне погледа на събеседницата си, — и които мислят, че е престъпил някои граници. Затова, макар все още да си остават негови приятели, те не поддържат желанието му за развод. Църквата е изключително силна. Много биха действали срещу Етиен единствено по политически причини, независимо какви са чувствата им лично към него.

Макар десницата да бе загубила политическата власт, тя бе запазила общественото си влияние благодарение на своето богатство, доброто име, с което се ползваше, заемането на важни държавни постове и връзките си със световния бизнес. Същото можеше да се каже и за Църквата. Тя не бе политическа сила, но затова пък бе важен и мощен обществен фактор, поддържана както от стабилния годишен бюджет, който ѝ осигуряваше държавата, така и от собствените си богатства. Освен това Дейзи бе добре запозната и с политическите връзки. Наивният коментар на Аделаид само ѝ напомни болезнено, че светът съществуваше извън параметрите на любовта.

— Значи не си оптимистично настроена.

— Етиен е решил твърдо. Това е един по-неизвестен фактор, за който не споменахме, но също така и много... мощен. Той е свикнал да постига целите си — усмихна се Аделаид. — Не виждам причина за песимизъм. Решителността на Етиен вероятно ще възтържествува над опозицията. Шарл, естествено, държи под свой контрол много от съдиите...

Гласът ѝ изтъня и прекъсна. „А Изабел не би се спряла пред нищо“ — помисли си тя това, което не бе изказала на глас.

— Културата на абсароките е толкова различна, когато става дума за брак и развод, че всички тези законови препятствия ми се струват нещо, което изобщо не би трябвало да съществува. Чувствам се изпълнена със симпатия към Етиен. Не трябваше да хвърля ръкавицата на цялото общество и да привлече към себе си неодобрението му.

„Заради мен“ — довърши наум мисълта си тя. Стореното заради нея може би щеше да сложи край на досегашния му начин на живот. Не особено обещаващо начало за съвместния им живот. Беше прекалено много да иска всичко това от него, размишляваше младата жена, усещайки голяма буца да засяда в стомаха ѝ. Изключително много.

— Не може да се каже, че Етиен се сблъсква за първи път с неодобрението на лъжеморалните — отвърна с усмивка Аделаид. — След всички тези години това сигурно вече не му прави впечатление. И не забравяй, че той винаги е правел това, което му харесва. Винаги. Обществената цензура не му влияе.

— Сигурно си права — съгласи се Дейзи, тъй като желаше да сложи край на тази дискусия.

Разбираше прекрасно, че в този случай не ставаше въпрос за отдавна приетите в аристократичните среди дребни отклонения и прегрешения на представителите на мъжкия пол. В този случай те си имаха работа с една заинатила се съпруга, оспорваща развода с помощта на почти цялата правна машина и на голяма част от аристокрацията.

— Да се надяваме, че всичко ще се разреши по приятелски начин — добави тя и отпи за последен път от чая си. — А сега, ако ме извиниш — добави тя, като постави богато орнаментираната чашка на масата, — ще отида да си почина малко, преди да се облека. Етиен ще дойде да ме вземе за вечеря.

— Разбира се, скъпа — отвърна припряно Аделаид. — Само кажи на прислугата кога искаш да те събуди. И не се отчайвай... В крайна сметка разводът ще се уреди, сигурна съм в това. Дори ако се наложи Етиен да преобърне целия строеж на обществото.

Последната забележка на Аделаид съвсем не беше това, което би искала да чуе Дейзи. Всъщност тя изразяваше много точно опасенията ѝ, че именно това щеше бъде нужно за триумфа на връзката им, като се има предвид упорството на Изабел. „Дали всичко това нямаше да разруши любовта им?“ — помисли си тъжно младата жена, усещайки се завладяна от силна меланхолия и умора. Дали горчивината от борбата, която щеше да се разгори, нямаше да очерни красивата им любов?

Дейзи спа неспокойно, обзета от съмнения. Практичността изведнъж бе заела главно място в съзнанието ѝ. Колко време щеше да бъде нужно в действителност на Етиен да спечели свободата си? А дори и разводът му да протечеше гладко, нещо, което и на сън не можеше да си представи, дали щеше да дойде в Монтана с нея? Да се откаже напълно от досегашния си живот? С ангажиментите, които имаше към своя клан и семейство, по колко време би могла да остава във Франция, ако се оженеха? И след сцената в операта и разговора ѝ с Аделаид, дали щеше да издържи непрекъснато да среща Изабел?

Отговорите, или по-точно — липсата на отговори, не ѝ донесоха никаква утеха. На нито един въпрос не можеше да се отговори еднозначно, особено със спомена за зловния сблъсък, провокиран от Изабел предишната вечер.

Неспособна да спи повече с бушуващия хаос в мислите ѝ, Дейзи отметна завивката и стана от великолепно легло в стил Рококо. Крачейки из стаята, като че физическата активност щеше да ѝ помогне да се спаси от бъркотията в живота си, тя се движеше от балконския прозорец до огледалото. Забеляза смаяна мрачното си отражение, резултат от мрачните мисли. Как трябваше да постъпи?

Любовта не побеждаваше всичко, колкото и да ѝ се искаше.

Всъщност любовта, поне в нейния случай, бе объркала, преобрнала и разстроила живота ѝ, който тя грижливо бе подредила и сложила в някакви рамки. Чувстваше се напълно объркана от всички тези усложнения. Твърдата ѝ увереност, че няма проблем, който да не може да бъде разрешен с разум и интелигентност, бе подложена на преоценка заради пречки като Изабел и класовия произход на Етиен, и двете, колкото и да бе парадоксално, едновременно несигурни и непохватни като скала. И неповлияващи се от прецизността.

Неспособна да спи, или да се отпусне, или да пренасочи мислите си към по-приятни теми, Дейзи се зае отрано с обличането си за вечеря. Суети се дълго при избора на рокля и на скъпоценни фиби за косата си. Не можа дълго да реши дали сините или лилавите пантофки подходяха повече на тоалета ѝ. Като че тревогите около тези маловажни неща имаха друг смисъл, освен да я отвлекат от неразрешимите проблеми.

След това, облечена, украсена с бижута и безупречно сресана, тя стоя неподвижно пред прозореца на балкона си неопределено време, зареяла безцелно поглед из красивата градина на Аделаид.

Каква част от живота си можеше да отдаде човек на любовта, на щастието?

Никакъв отговор на този въпрос.

Само унищожителна празнота и мълчание.

Птичите песни прекъснаха размислите ѝ и тя реши да изчака Етиен в градината.

Умишлено мина по черното стълбище, за да избегне главното, пресече тясното задно преддверие и излезе в градината през вратата, използвана от прислугата. Слънцето бе слязло ниско на хоризонта, преобразувайки цветните лехи и храсти във вълшебни силуети. Птиците започваха постепенно да замлъкват и да се подготвят за вечерния си сън, жабите в покритото с водни лилии изкуствено езерце закряха вечерния си репертоар. Тръгна през алеята с розовите храсти. Въздухът ухаеше упоително на ранните розови сортове, на „Славата на Дижон“ и „Сомбръой“. Дивите рози сигурно бяха потънали в цвят и в родните, закътани сред планините долини. Внезапно нежният аромат на цветята пробуди такава носталгия в нея, носталгия по обширните прерии в родните ѝ земи и по спокойствието, което семейството бе осигурило за членовете си в изолираното имение в подножието на планината.

Роклята ѝ се влачеше по безупречно поддържаната трева, бледият ѝ кремав цвят приличаше на призрачна светлина в полумрака, който цареше под дърветата. Косата ѝ бе хваната на кок на тила. Единствената ѝ украса бяха сапфирените обеци, големи камъни във формата на сълза с цвета на буреносен облак. Бяха подарък от баща ѝ по случай осемнадесетия ѝ рожден ден. Беше ги избрала заради свързаните с тях щастливи спомени. Хейзард ги наричаше „призрачните обици“, защото блестяха по особен начин, когато светлината паднеше върху тях. „Като среднощните видения в планината“ — бе казал той.

Чувстваше се по-близо до дома си, когато ги носеше, по-близо до усещането за сигурност, което ѝ вдъхваше нейното семейство, защитена от небесните духове, не толкова самотна.

Неприятните преживявания в операта и перспективата те да се повторят, и то нееднократно, изключителната празнота на бляскавото парижко общество, тежаката като камък на душата ѝ, докато се разхождаше из безупречно поддържаната градина. Дори този факт ѝ напомняше за различията между нейния начин на живот и този на Етиен. Лехите с цветя бяха прекалено „подредени“, храстите — прекалено грижливо подрязани, тревата толкова мека и равна, че човек можеше да танцува бос из нея. Или да играе крикет — неприятна игра, която трябваше да мине за забавление. Нито един паднал лист не нарушаваше безупречния вид на поляните. Цял полк градинари полагаха всекидневно и целодневно грижи и се бореха с безредието. Дори птиците бяха подбрани така, че да си хармонират цветово. За тях бяха осигурени специални къщички, ванички, в които да се къпят и хранилки, които никога не оставаха празни. Загледана в бавно тъмнеещото небе, младата жена си помисли колко странно щеше да изглежда в тази обстановка кръжащият над тази градина-бижу ястреб. Внезапно се почувства като затворница в този ограден от стени и култивиран рай. Стори ѝ се, че също като ястреба се нуждае от криле, за да отлети, за да се спаси от изтънчената префиненост на света, в който живееше Етиен.

А там, в Монтана, ястребите се виеха високо в небето, територията на всяка двойка заемаше много мили. До неотдавна абсароките бяха живели също така волно и нуждата ѝ да бъде на свобода беше генетично заложена в нея. Дали любовта ѝ към Етиен щеше да надделее над тази необходимост, дали той щеше да разбере потребностите ѝ, произтичащи от факта, че бе израсла в коренно различна от неговата култура и среда? Вече не бе толкова сигурна в това. А едва вчера като че беше убедена. Миналата седмица нямаше да се колебае за отговора си. Тази вечер нищо не ѝ се струваше сигурно. Тази вечер се чувстваше като чужденка... в тази градина, в този потънал в светлини град. Въпреки силата на любовта си, въпреки увереността си, че не би могла да живее без него... дали щеше да успее да се раздели с родната си страна.

Застанала неподвижно под тъмнеещото небе, тя вдигна очи към сивеещите му, подобни на кадифе висини, търсейки първите звезди, надявайки се по този начин да успее да влезе в контакт с духовете. Не беше сигурна, че те ще я чуят, тъй като се намираще толкова далече от

планините, които наричаше свой дом. Започна да напява монотонно, почти шепнешком и, затворила очи, се пренесе над океана към прохладните родни планини. Когато отвори очи малко по-късно, небесните светила като че бяха променили местата си и бяха заели правилната си позиция в пролетното небе. Дори блясъкът им се бе променил, въздухът бе станал по-свеж и по-чист... леката мъгла над парижкото небе бе изместена от спокойни, безоблачни висини.

Дейзи се усмихна. Беше приятно да може да променя света според нуждите си, па макар и временно. Тихото ѝ „Ахууу“ — Благодаря ти, се издигна нагоре.

— Каж ми как да постъпя Баакуккуле (Този, който стои над нас). Покажи ми пътя.

Тя се отпусна на колене. Движението бе съпроводено от мекото шумолене на дрехата ѝ, сапфирите блеснаха, ярки като самите звезди. Тежестта им, която усещаше на ушите си, непрестанно ѝ напомняше за тяхното присъствие... те бяха връзката ѝ с родната земя, с нейното семейство. Бяха от мината на баща ѝ край Ръби Бар. Дори златната им обковка беше от „тяхно“ злато. Младата жена докосна гладката им повърхност с връхчетата на пръстите си и усети разливащата се от тях прохлада.

— Помогни ми, татко. Толкова съм далеч от къщи и толкова съм влюбена, че вече не съм същата.

След това се заслуша за миг, със затворени очи, чакайки някакъв знак, надявайки се баща ѝ да я чуе от другата страна на океана.

— Дейзи!

Звукът беше слаб... далечен. За един, изпълнен с драматизъм момент, помисли, че той ѝ отговори. Духовете бяха отнесли думите ѝ през половината земя, до баща ѝ.

— Дейзи!

Сега вече звукът идваше по-отблизо. Беше ѝ познат. Етиен.

Тя отвори очи и се обърна по посоката на звука. Мъжът, когото обичаше, крачеше забързано към нея, бялата му риза, яка и ръкавели като че светеха в полумрака, който ги делеше. Той се затича, а диамантените му копчета просветваха на последната дневна светлина.

— Спечелихме! — извика въодушевено той, когато наближи още малко. — Печелим клубната награда трета поредна година!

Не ѝ беше казал колко важна бе тази игра днес следобед. Щеше да я пропусне, ако тя беше пожелала. Към несигурността ѝ се прибави и тъга. Защо мислеше, че трябва да се откаже от толкова много неща заради нея? Не искаше да става причина за големи жертви от негова страна. Вече бе объркал достатъчно живота си с този развод. В никакъв случай не трябваше да стане причина да изгуби и светските удоволствия. Внезапно я обхвана смазваща меланхолия и бъдещето им заедно ѝ се стори нещо невъзможно. В този момент си спомни, че обратният ѝ билет, както обикновено запазен още в Монтана, беше за след три седмици. Три седмици, повтори съзнанието ѝ. Три седмици.

Това бе отговорът, който очакваше от духовете.

— Какво правиш тук в мрака? — попита херцогът, като ѝ помогна да се изправи.

Един слуга от невидимата армия, прислужваща в дома на Аделаид, бе видял излизащата в градината Дейзи и бе осведомил херцога за евентуалното ѝ местонахождение.

— Наслаждавам се на звездите — отвърна младата жена, докато силната му длан обхващаше нейната.

Той погледна към небето за момент, отново сведе очи към нея и рече с усмивка:

— Колко поетично. — А после, като че четеше мислите ѝ, добави: — Не са същите, нали?

— Не... но имам добро въображение. Защо не ми каза, че днес ще играете за клубната купа? — попита тя, тъй като не желаше да разискват небесните ѝ съзерцания.

— Не беше чак толкова важно. — Усмивката му беше болезнено красива.

— Трябваше да ми кажеш. Не съм някое капризно дете.

— Скъпа моя, с радост бих се отказал от полото заради тебе. Щастието, с което ме даряваш, няма цена. — Гласът му беше тих, натискът на пръстите му като че подчертаваше силата на подобно признание.

— Не се отказвай от нищо заради мене. Не искам да се отказваш от каквото и да било заради мен. Това ме кара да се чувствам... — поколеба се тя, търсейки вярната дума, — ... тъжна.

— В такъв случай не очаквай да ме видиш следобед преди тринайсети юли, когато свършва сезона — отвърна шеговито Етиен. —

Не искам после да се приказва, че съм накарал някоя жена да тъгува. — Усмивката му просветна в мрака. — Репутацията ми е заложена на карта.

— За непрекъснатата върволица от радостни жени ли говорим? — опита се да влезе в шеговития му тон Дейзи.

Бе решила твърдо да се държи като голям човек, способен да контролира чувствата си.

— Радостните жени са моята специалност... бяха моята специалност — добави той, а в гласа му прозвучаха нежни нотки. — От сега нататък ще говорим само в единствено число.

— Тази перспектива ми се струва доста привлекателна — отвърна Дейзи.

В действителност декларацията му звучеше шокиращо в устата на един мъж, известен с непостоянството си.

— А сега ми разкажи за днешния мач. Вкара ли гол? Колко понита използва?

Трябваше да смени темата незабавно. Беше безкрайно смутена и се опасяваше, че може да се разплаче. Чувствата ѝ бяха прекалено близо до повърхността, прекалено силни, неподлежащи на контрол. Обичаше го прекалено много.

Докато се придвижваха към очакващата ги карета, херцогът разказа за най-напрегнатите моменти в днешния мач. Разговорът им по време на вечерята бе съсредоточен главно върху събитията от изминалия следобед. Третото поредно спечелване на клубната титла бе безпрецедентен факт. Възбудата и триумфът от днешния ден повдигнаха настроението дори на младата жена.

Много по-късно същата нощ, след като Етиен заспа, Дейзи се измъкна внимателно от обятията му, стана от леглото и се приближи до прозорците, гледащи към Сена. Застанала гола на лунната светлина, тя размишляваше за краткото време, което ѝ оставаше да бъде заедно с Етиен. Чувстваше се нерешителна, страхуваше се от грозната борба, която щеше да предприеме Изабел. Беше сигурна, че тя никога нямаше да се съгласи на компромис със съпруга си.

Духовете недвусмислено бяха казали мнението си, когато ги бе помолила за това.

Вярваше в свещеното им мнение. Винаги досега й бяха показвали верния път.

Последвалите дни като че бяха излезли от сънищата на влюбените. Дейзи и херцогът живееха в апартамента му край Сена, бяха заедно за първи път, влюбени, обичащи се, щастливи. Отидоха на конните надбягвания заедно с майката на Етиен, избягвайки тълпата. Видяха победата на черния му жребец от усамотението на ложата на херцога. Аделаид и Валентин често ги посещаваха за вечеря, а един ден си направиха заедно пикник в Колсек. Виждайки тайното свърталище, Валентин изумен си даде сметка колко потаен човек е приятелят му. „Двайсет години — помисли си той, — и аз дори не съм чул за това местенце.“

Дейзи и Етиен вечеряха обикновено в „Кафе дьо Мадрид“ или в „Мезон англез“, елегантни ресторанти, посещавани от хайлайфа, както и в сериозни, тежки заведения като „Тур д’аржан“ и „Пер ла Тюил“ в Монмартр, където липсваха позлатата и блясъкът, но кухнята беше превъзходна, а отбраните вина — много стари. Появяваха се в някои от по-малките театри, като „Театр дьо ла Робиниер“ и „Гран Гиньол“. Гледаха някои от леките романтични комедии в „Комеди франсез“ и новите изложби в галериите.

Сутрин оставаха до късно в леглото, като че искаха да проверят докъде се простират границите на любовта и удоволствието, като се докосваха и се усмихваха един на друг. Бяха единомдушни в мнението си, че това са техните най-блажени моменти. През някои от следобедите, докато херцогът играеше на поло, Дейзи го придружаваше и наблюдаваше разгорещените мачове. Херцогът кавалерски пренебрегваше заради нея клубното правило да не се допускат жени на тренировките и неговите съотборници проявяваха толерантност.

Пред любовта, заявявана така открито, не можеше да се слагат прегради.

Няколко от следобедите си Дейзи посвети на последните формалности, нужни за добавянето на името на Соланж към собствеността на Емпрес. А понякога просто оставаше вкъщи, за да си почине. Посвещаваха всеки от дните на удоволствието и съзнателно складираше щастливите спомени за идващите тъжни дни. През първите дванайсет години от живота си бе живяла типичния за своето племе номадски живот, който бе несравнима школа за приемането на естествения кръговрат. Разбираше, че животът има своите върхове и

спадове, че лятното слънце и изобилие отстъпваха мястото си на зимните бури и лишения. И бе свикнала с мисълта, че е нужно да се трупат запаси за неясното бъдеще. Имаше мигове, когато изпадеше в меланхолия, обикновено следобед, когато оставаше сама, или нощем, когато не можеше да заспи. Тогава се питаше дали наистина бе чула духовете и дали бе разбрала правилно знаците им. Тогава прагматичната, рационалната част на собствената ѝ природа, по-типичната нейна половинка, напомняше на блажена влюбена жена и на четеца на звездите в нея, за всички очакващи я проблеми. А това бе твърде мека дума за намеренията на Изабел, за сериозните, не особено приятни последствия, които щяха да се отразят върху живота на Етиен. Твърде милостиво определение за невъзможността на който и да било от двамата, да изостави собствения си начин на живот и да приеме коренно противоположния свят на другия.

И непрестанно броеше оставащите дни.

— Ставай — каза през едно слънчево утро Етиен и се наведе към Дейзи, за да я събуди с целувка. — Ще те водя из магазините.

— Не искам да ходя... — измърка младата жена и се завря подълбоко под завивките.

Нямаше неговата енергия и издръжливост, които му позволяваха да стои до късно през нощта и да се събужда бодър и весел на зазоряване.

— Уърт ще прави разпродажба.

Той седна на ръба на леглото и ѝ се усмихна. Беше облечен и вече се беше срещал с Бурж.

— И това не искам...

Очите ѝ се затвориха отново. Уърт никога не правеше разпродажби.

— Някои хора са страшно нелюбезни тази сутрин. — Гласът му звучеше невероятно бодро.

— Не е възможно утрото да е настъпило. Махай се.

— Имам среща с Жан-Филип.

— Вече имам предостатъчно рокли.

Тя зарови лице във възглавницата, за да се скрие от светлината, така думите ѝ прозвучаха заглушено. Бяха ходили в модната къща на

Уърт и преди. Етиен бе изключително щедър мъж.

— Научих от сигурен източник, че имал някаква рокля, ушита от коприната с цвят на слонова кост, от която беше толкова възхитена миналата седмица на изложбата в галерия „Гийе“.

Очите на Дейзи се отвориха светкавично.

— Коприната в цвят слонова кост, бродирана с лалета ли? — Гласът ѝ бе изпълнен с възторг. Тя се изтърколи към ръба на леглото.

— Точно така.

Обожаваше детския ѝ ентузиазъм. Той подхранваше човешките му чувства, унищожаваше циничната му жилка, караше го да повярва отново във вълшебни понятия като „безкрайно щастие“.

— Поръчал си да я ушият.

— Ела да я пробваш. — Не отрече предположението ѝ.

— В „Гийе“ казаха, че платът не е за продаване. Бил обещан за „Историческия музей на платовете“ в Лион.

— Гийе е разумен човек.

Неразумният в случая бе херцог дьо Век, който бе заплатил баснословна сума, за да се сдобие с уникалата.

— Не трябваше да го правиш.

Усмивката ѝ го накара да се почувства много щастлив, че го бе направил.

— Ела да видим как ти стои.

В „Уърт“ бяха посрещнати лично от Гастон Уърт, който бе видял пристигането на каретата и се бе спуснал насреща им. Не можеше да повери сложната и деликатна ситуация, в която се намираха на никой от персонала, работещ в модната къща. Херцогиня дьо Век бе в една от специалните им стаи за проба, придружена от един млад свещеник, който напоследък ходеше навсякъде с нея. Както, естествено, и от брат му Жан-Филип и от няколко от работещите при тях помощнички. Младият свещеник винаги бе проявявал особен интерес към тоалетите на херцогинята... и обикновено избираше вместо нея модела и детайлите... и, както личеше, бе напълно запознат с вкусовете ѝ и се чувстваше съвсем спокойно пред съблечената по бельо високопоставена дама. Гастон предпочиташе двете групички да не се срещат.

— Добро утро, господин херцог и мис Блек — поздрави задъхано единият от синовете Уърт, тъй като бе слязъл бежешком два етажа, за да не позволи на херцога да заведе дамата си в пробната на втория етаж. — Каква чест, да ни посетите толкова рано сутринта.

— Жан-Филип ни очаква — отвърна спокойно Етиен, усетил напрежението на Гастон.

Той рядко посрещаше лично клиентите си. Беше управителят на къщата.

— Татко ще дойде да ви види веднага. Ще желаете ли чай?

— Не е нужно да притеснявате баща си.

Херцогът знаеше, че Чарлс-Фредерик Уърт почти не участваше във всекидневните дейности, откакто имаше проблеми със здравето.

— Жан-Филип измисли модел на една рокля за мис Блек. Искате ли чай, скъпа?

— Да — отвърна Дейзи и Гастон видимо въздъхна с облекчение.

— Ще накарам да сервират чая ви в частния ни салон. Денис — разпореди се той, буквално кършейки ръце от нерви, — заведи мис Блек и херцог дьо Век в светложълтия салон.

Младежът, застанал целият в слух до вратата, реагира светкавично като добре обучен войник, макар че се усмихваше приветливо.

— А аз ще кажа на Жан-Филип да донесе веднага роклята на мис Блек — обеща Гастон и припряно даде знак на друг от подчинените си да дойде, за да приеме съобщението му.

— Не бързаме особено — отвърна любезно херцогът, поразен от неспокойното държание на домакина си.

Какво го притесняваше толкова? Ако не го познаваше по-добре, можеше да си помисли, че нервността му бе причинена от незаконната връзка на дьо Век с Дейзи. Но като се имаше предвид, че модна къща „Уърт“ печелеше значителна част от приходите си именно от богати мъже, които купуваха тоалети за любовниците си, това бе напълно невероятно.

— Колко мило, Ваше Височество. Денис — кимна към салона Гастон, — е на ваше разположение, Ваше Височество. Ще поръчам лично чая ви. Само малко от вашето търпение, мис Блек — промърмори той и, след като се поклони безупречно, напусна салона.

Чаят бе пишно поднесен, светложълтият салон на партера не му отстъпваше в нищо. Младият мъж, оставен, поне така предполагаше херцогът, да се погрижи да не напускат въпросния салон, бе олицетворение на вежливостта. А когато, не след дълго, Жан-Филип връхлетя в разкошната стая, задъхан и задавящ се от извинения, последван от две помощнички, носещи роклята на Дейзи, Етиен бе искрено смаян.

— Не е нужно да се извинявате, Жан-Филип, Денис се погрижи прекрасно за нашето удобство — отвърна той, отпуснал се в един фотьойл, достатъчно здрав, за да издържи дори неговите килограми. — Рано ли пристигнахме?

— Не, не... господин херцог. Единайсет и половина, спомням си, че казахте така, но татко... се почувства неразположен — започна да импровизира Жан-Филип. — О, нищо сериозно — побърза да добави той, видял съчувствието, изписало се по лицето на херцога. — Сега си почива горе.

„Странно... — помисли си Етиен, — а само преди пет минути Гастон ме убеждаваше, че «татко» им помагал при правенето на пробите.“ Любезен както винаги, той запази съмненията за себе си.

— Някой друг би могъл да помогне на мис Блек за пробата, ако имате проблеми в момента.

— Не... Не... Татко вече е добре. Аз съм напълно на вашите услуги — заяви Жан-Филип, чието дишане почти напълно се бе нормализирало. — Татко настоява да яде салам сутрин, и то след като знае добре, че не му понася на стомаха. Малка почивка и ще се оправи напълно. Харесва ли ви? — попита с усмивка той и посочи към великолепната дреха в цвят слонова кост, която двете помощнички държаха пред тях.

„Истинско ботаническо тържество — помисли Дейзи, — фойерверки от невероятно червени и златни лалета със зелени като мъха листа и дръжки върху светла коприна.“ Никой не би се учудил, че платът бе спечелил голямата награда за модна къща „Гур“ на Световното изложение. Тъканта, наречена „Холандски лалета“, бе наистина великолепна.

— Невероятно красиво е. — После младата жена се обърна към Етиен и прошепна: — Благодаря ти.

За този очарователен, изпълнен с признателност поглед, херцогът с радост би откупил всички тъкачни фабрики в Лион. Самият Гийе, съгласил се неохотно да продаде плата, бе реализирал печалба, с която можеше да открие собствена тъкачница.

— Я да видя как изглеждат лалетата в близост до кожата ти — рече тихо дьо Век. — Тази вечер ще можеш да излезеш с новата си рокля.

— Ще ходим някъде ли? — Лицето ѝ светна като на малко момиченце.

— Помислих си, че може би ще искаш да те видят с този тоалет в операта.

— „Травиата“! Ще ме водиш на „Травиата“?!

— Нали си заслужаваше да станеш толкова рано днес? — Гласът му звучеше шеговито.

— О, да — отвърна буйно тя, но веднага изтрезня, давайки си сметка колко малко дни още ѝ оставаха да чува този весел тон, както и да се събужда в леглото му. — Да — въздъхна замислено младата жена. — Несъмнено.

Помощничките на Жан-Филип помогнаха на Дейзи да се съблече по бельо, докато херцогът гледаше с видимо удоволствие. Докато другите жени трябваше да слагат корсети, нейният тънък кръст нямаше нужда от ограничение, точно както и високата ѝ гръд не се нуждаеше от поддръжка. Грациозната извивка на бедрата ѝ предлагаше безупречна чувствена симетрия за окото. Връхчетата на гърдите ѝ се виждаха под дантелената долна риза и предизвикателно привличаха погледа на очарования Етиен.

Той се усмихваше леко, от време на време хвърляше възхитен поглед към Дейзи, над главите на момичетата, които я обличаха и правеха пробата. В отговор на това младата жена усещаше, че зърната на гърдите ѝ потръпват от вълнение, като че той бе протегнал ръка и ги бе докоснал. Смутена от готовността да му се отдаде, породена само от подобна случайна проява на интерес, тя сведе очи. „Проявата ѝ на срамежливост е също толкова опияняваща — помисли си херцогът, — колкото и неукротимата ѝ чувственост.“ Той беше наистина голям щастливец.

Жан-Филип се суетеше край жените, даваше нареждания и мърмореше коментарите си, докато помощничките му оформяха

роклята по тялото на Дейзи. Когато най-после великолепият модел, истинско произведение на изкуството сътворено от Жан-Филип, започна да се очертава пред очите на присъстващите, създателят възкликна:

— Съвършенство! — А след това, без излишна скромност и сдържаност, се обърна към херцога: — Какво ще кажете?

— Абсолютно съвършенство — прошепна тихо дьо Век, видимо развълнуван от драматичното противоречие между класическия тоалет и първобитната красота.

Прекрасният нюанс на златиста слонова кост на роклята беше прекрасен фон за тъмната кожа на Дейзи, а златните и огненочервени лалета като че акцентираха върху огнената ѝ страст.

— Ела тук — нареди тихо той, чувствайки нужда да я докосне.

Това бе проява на първобитен акт на притежание, на подсъзнателен стремеж да сложи знак, че е негова. И тя се приближи, защото също желаше да му принадлежи. Макар да знаеше, че не може. И че времето им заедно бе много ограничено... Макар да знаеше, че сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато си замине...

Етиен се поизправи във фотьойла си и пое ръката ѝ в своята. После я придърпа между коленете си, пусна я и разположи дланите си около тънката ѝ талия. Усети топлината на пръстите му, които почти успяха да обгърнат кръста ѝ през тънката коприна. Сториха ѝ се толкова твърди и силни, колкото и банелната конструкция, която избутваше бюста ѝ нагоре, за да изложи по-голяма част от него на погледите. Той леко отпусна хватката си, вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Изпитвам такава непреодолима нужда да те притежавам — прошепна младият мъж, — че се нервирам.

— Знам.

— Дори не мога да проявя нужната учтивост и да поискам твоето разрешение. — Гласът му едва се чуваше, беше нещо като пресипнал шепот.

— Знам.

Веждите му се повдигнаха въпросително. Дейзи рядко биваше толкова послушна.

— Искам да си тръгнем или да ги помолим да излязат и да заключат вратата.

Младата жена помръдна едва доловимо под ръцете му в чувствен отговор на думите му.

— Защо да не изпробваме границите на притежанието в твоя дом? — промърмори с очарователна усмивка тя. — Предпочитам усамотението.

Ръцете на Етиен се свлякоха встрани и той се изправи рязко.

— Пелерина за дамата, Жан-Филип. Ще вземем роклята.

Желанието на херцога бе изпълнено за рекордно кратко време. Тези, които се занимаваха с херцогиня дьо Век в другата пробна получиха нареждане да я задържат поне още десетина минути, докато каретата на херцога бъде докарана до вратата. Малко след това дьо Век и мис Блек излязоха от модна къща „Уърт“ сред облак скъпа, богато бродирана коприна.

С усещането, че е избегнал на косъм катастрофата, Жан-Филип изпрати с поглед екипажа на херцога и избърса потта по челото си.

— Не, Етиен... изчакай да се приберем. Роклята струва цяло състояние.

Изказаните шепнешком протести на Дейзи бяха придружени от игриво шляпване по ръцете на младия мъж. Никой не знаеше това по-добре от него. Незачитането на сумата от половин милион франка се дължеше на силната му възбуда.

— По-късно ще я върнем в „Уърт“, за да я изгледят.

И той избута встрани подобната на пяна дантела на деколтето ѝ.

— Ти си безотговорен — препречи пътя на пръстите му Дейзи.

— Ти си неотразима.

Естествено беше по-силен от нея.

— Страшно удоволствие ми достави гледката на щръкналите ти зърна по време на пробата. За мене ли мислеше? — прошепна бавно той, а пръстите му се мушнаха под коприната, за да докоснат набъбналите връхчета на гърдите ѝ. — За мене... — добави той, а топлата му усмивка почти се допираше в лицето ѝ.

— Не трябва...

Тялото ѝ обаче съвсем не беше толкова предпазливо. Струваше ѝ се, че целият свят се съсредоточава около малките зърна, които Етиен държеше между върховете на пръстите си. Опияняващото усещане

запулсира надолу по тялото ѝ и усети, как цялата се разтваря за него, за да го приеме.

— Имаш толкова много фусты — рече той, докато едната му ръка се бореше с пречещото му бельо.

— Съжалявам... — прошепна тя, а тъмните ѝ очи го гледаха страстно, и шеговито, и изкусително.

— Няма да е за дълго — обеща с многозначителна арогантност Етиен и усмихнатите му устни се сляха с нейните. — Целуни ме.

Следващият понеделник Дейзи получи послание от Шарл, което бе донесено до апартамента на Етиен от един слуга на Аделаид. Дватама тъкмо закусуваха на балкон, гледащ към Сена. Младата жена още не бе свършила да чете, когато любимият ѝ разбра, че новината не е от приятните.

— Пише, че са изникнали някакви проблеми при уреждане на формалностите във връзка с именията на Емпрес.

— Какви проблеми? — попита меко херцогът.

— Не казва.

Дейзи сгъна писмото, прибра го в плика му и се върна на масата, опитвайки се да скрие бушуващите в нея чувства. Беше свикнала с уклончивите, неопределени, безпочвени откази, тези, на които човек нямаше как да се противопостави. В крайна сметка тя беше само една представителка на племето на абсароките и живееше в страна, където по-голямата част от индианците нямаха право на глас^[1]. Беше просто една жена, без право да пристъпва прага на най-престижните училища по право. И беше доста съмнително, че без богатството и влиятелността на баща ѝ, щеше да бъде допусната до съдилищата в Монтана.

— Отказът на Шарл да помогне бе само въпрос на време, нали? — попита тихо тя. — Макар да се надявах, че ще забрави... като се имат предвид всички други дела, лежащи на главата му — добави с печална усмивка тя.

— Двете неща нямат нищо общо. Мисля, че Шарл не би постъпил така глупаво.

— Той не може да наложи възбрана на трансфера на собственост, при положение че... — опитваше се да се пребори с отдавна познатото

й чувство на обида и възмущение Дейзи, — че вече почти всичко по въпроса е направено. А останалото може да бъде уредено и по-късно.

— Работата не е там — отвърна отривисто херцогът, чувствайки нужда да предпази жената, която обича.

Как смееше Шарл да намесва правните дела на Дейзи в борбата около развода му?

— Работата е там, скъпи — отговори младата жена, — че си се влюбил в неподходяща жена. — Тя се усмихна, за да омекоти удара от голата истина. — Шарл просто опитва да се предпази. Трябваше да го очакваш.

Не, не го беше очаквал. Не очакваше Шарл да постъпи така глупаво, че да стъпи на извънредно опасната територия, засягаща личните му чувства.

— Е, аз пък не го очаквах — отвърна меко Етиен, като вече правеше промени в следобедния си график, за да посети шурей си. — Шарл обикновено е по-предпазлив.

Беше й познат този нюанс на мъжкия глас. Мъжете от собственото й семейство бяха изключително енергични и винаги действаха според принципа, че отстъплението назад е невъзможно. Така че мъжката агресивност й бе добре позната.

— Моля те, не прави нищо глупаво. Формалностите по уреждане на желанието на Емпрес са почти приключени. Всъщност, тъй като писмото пристига толкова късно, когато процедурата е достигнала почти до края си, това е по-скоро символичен жест. Формалност, целяща да достави удоволствие на Изабел.

— Може би си права.

Херцогът не възнамеряваше да се впуска в спорове с Дейзи по повод писмото на Шарл. Щеше да се заеме с тази работа по свой начин.

— Шарл е предан — добави с вежлива усмивка той. — Значи си сигурна... че тази работа може да почака, така ли?

— Сигурна съм — усмихна се младата жена. — Няма смисъл да настройваш още Шарл срещу себе си... заради някакво си незначително късче собственост.

— Много добре. — И той придружи лъжата си с ослепителна усмивка.

В действителност Етиен беше бесен и това пролича ясно, когато нахлу в кабинета на Шарл след обяд и прекъсна провеждащото се там заседание.

— Малко от времето ти, Шарл, веднага! — заяви той, а едва сдържаният гняв си личеше в прекалено спокойния му и тих глас.

Секретарят на министъра на правосъдието, с гръб към вратата, където го бе блъснал Етиен, както и двамата мъже, разговарящи с шурея му, го гледаха с широко отворени от смайване очи, чувствайки, че опасността е съвсем близо. Съобразителността и здравият смисъл, които му бяха помогнали да се издигне до настоящото си положение, накараха Шарл да произнесе учтиво:

— Бихте ли ме извинили за няколко минути, господа.

Херцог дьо Век наблюдаваше намръщено и безмълвно излизането на посетителите, последвани от секретаря, който бе успял да овладее страха си дотолкова, че да се отдели от стената. След като затвори с трепет и облекчение вратата, която ги отделяше от херцог дьо Век, той започна да се моли работодателят му да излезе жив и здрав от тази среща. Херцогът го бе избутал без никакво усилие, като че ставаше въпрос просто за някаква досадна муха.

— Успокой се, Етиен — каза Шарл, след като се обърна, за да се увери, че гостите му са излезли... и че няма да го чуят. — Да поговорим за това.

Шарл беше съвършен политик, ненадминат в изкуството да сдобрява враждуващи страни и да намира общото в противоречиви гледни точки. Беше постъпил по този начин, сметнал погрешно, че Дейзи е просто една от многото жени в живота на зет му.

— Седни — предложи на своя посетител стол с типичната си учтивост той.

— Изненадваш ме, Шарл — започна херцогът, без да обръща внимание на поканата му да седне, все така смръщил горящите си очи. — Не те мислех за толкова глупав, че да престъпваш дадените на мис Блек обещания.

— Нямах избор, Етиен, знаеш това.

Шарл се запъти към мястото си на масата, където стояха чашката му с кафе и недовършената му торта. Протегна ръка към кафето си, но в този момент камшикът на херцога изхвърли настрана чашката.

— Не говориш с човек, който тепърва се сблъсква с похватите на семейство Монтини, Шарл. И двамата прекрасно знаем какво можем и какво не можем да сторим.

Шарл седна на стола, съсредоточил цялото си внимание към опасния камшик, разбрал, че бе подценил чувствата му към Дейзи Блек. Наблюдаваше как деликатната дръжка на камшика отстранява от пътя си тортата и се чудеше, дали Етиен щеше да запази самообладание до края на срещата им. Рядко го беше виждал ядосан, но резултатите винаги бяха печални за противниците му.

— Приемам дългите отлагания и протакания, които предвижда Изабел — каза толкова тихо Етиен, че шурейт му трябваше да се напрегне, за да го чуе. — Съгласен съм да изтърпя и нежеланите визити на проклетия ти братовчед, архиепископа, и на твоята — тук той направи едва забележима пауза, в която точно се вместише премълчаният обиден епитет, — майка, и то, за да ми дават ултиматуми във връзка с църковната доктрина. Готов съм дори да преживея и неприятни сцени като тази в операта, но няма да позволя Изабел да протяга нокти към Дейзи.

Етиен бе поставил ръцете си с дланите надолу върху поставения на масата камшик, очите му така бяха потъмнели от гняв, че почти не изглеждаха зелени, а раменете му под бялото джърси се сториха на наблюдаващия го замислено Шарл широки колкото масата.

— Затова, Шарл, ако ти е мило здравето, трябва да изпълниш даденото обещание за уреждане на прехвърлянето на имуществото. Разбрахме ли се?

Шарл се колебаеше, опитвайки се да прецени доколко бяха възможни всякакви преговори при дадените обстоятелства. Мис Блек очевидно беше от много по-голямо значение за зет му, отколкото бе предполагал. Това, което бе неизвестно за Изабел, не можеше да му причини неприятности, реши той, тъй като надвисналата над главата му заплаха изглеждаше напълно реална. Пък и така или иначе, въпросът на мис Блек бе почти напълно уреден. Това не бе подходящо време за водене на преговори, заключи той, застанал само на сантиметри от камшика на Етиен. Трябваше да преглътне, преди да отговори, за да е сигурен, че гласът му няма да секне.

— Ясно.

Херцогът се изправи с решително движение. Смръщената му физиономия просветна, пръстите му върху камшика се отпуснаха.

— Благодаря ти, Шарл — рече саркастично той, — за разумната преценка.

Трябваше да минат цели пет минути след излизането на Етиен, преди пулсът на шурей му да се върне в нормалния си ритъм и преди пребледнялото му лице да добие някакъв цвят. И още пет минути, преди да се почувства достатъчно успокоен, за да позвъни на секретаря си.

Виденията на мъжете, които Етиен бе убил по време на дуел го преследваха през целия ден и той се стряскаше при всеки звук на приближаващи се към кабинета му стъпки. Никой не можеше да се спаси от гнева на Етиен, ако го предизвикаше, и Шарл само можеше да се поздрави, че се бе измъкнал невредим.

По дяволите Изабел. Едва не изяде пердаха заради няколко мижави съдебни процедури. Този камшик бе прекалено близо, за да се чувства спокоен.

— Шарл размисли — обяви херцогът, когато се върна в апартамента си доста по-късно този следобед. — Така и очаквах.

Дейзи беше в градината, разположила се удобно в един шезлонг и четеше, когато Етиен влезе в малкия двор. Тя вдигна въпросително вежди, докато Етиен се отпусна на тревата.

— Защо ли? Струва ми се, че това означава този поглед — рече с усмивка той и, след като кръстоса ръце под главата си, вдигна невинно очи към нея. — Защото е размислил, и след като е направил това, е стигнал до извода, че е постъпил глупаво, изпращайки това писмо. Така че всичко е отново в ход. Дъщерята на Емпрес няма да бъде лишена от нито един метър от полагащата ѝ се собственост.

Ако не беше дотолкова силно привързана към своето разбиране за независимост и толкова обърквана заради цената, която той трябваше да плати за приятелството и любовта си с нея, щеше да се почувства много доволна, че Етиен бе успял да принуди своя шурей да промени мнението си. Защото беше принуден, в това нямаше никакво съмнение. Въпреки че как точно, не ѝ беше ясно.

— Благодаря ти — рече тя, — макар да ми се искаше да не го беше правил. И така се чувствам много виновна, че застанах между теб и съпругата ти... и цялото й семейство.

Младият мъж се изправи до седнало положение и я изгледа, като че очаквайки да направи някакво откритие.

— Не говориш сериозно — каза най-после той с леко объркано изражение.

— Наистина ценя усилията ти.

— Не, имах предвид това, че се чувстваш виновна.

— Разбира се, че се чувствам виновна. Трябва да имам слонска кожа, за да остана безчувствена към клюките, погледите и жадното любопитство. Каквото и да чувстваш ти самият, за повечето хора аз съм причина за развода ти. Чувствам се виновна.

— Не! — извика почти яростно той. — Не казвай никога повече това. Закъсняла си с цели двацет години, за да се нагърбваш с тази вина. И всички, които ме познават, го разбират. Дори тези, които Изабел счита за свои приятели, разбират. Ти си последният човек, който би трябвало да бъде обвиняван.

— Бъди реалист, Етиен — отвърна тихо Дейзи. — Ако не бях те срещнала през онази нощ в дома на Аделаид, животът ти все още щеше да си тече по стария начин... бракът ти щеше да продължи съществуването си.

— Нямам нужда от мъченици — отговори също така тихо херцогът. — Няма защо да проявяваш благородство към мене. Прекалено съм циничен, за да приема и двете понятия като несъвместими с нашия свят. Но ако вярвам в нещо, то е в онези шамански богове, които са ме погледнали с подобна благосклонност през въпросната вечер. — Той се усмихна и докосна носа на бялата й кожена обувка. — Не ставай сериозна, миличка, не е нужно да се притесняваш за развода, или Шарл, или пък това, което би могла да измисли Изабел. Аз ще се грижа за теб. Ще се погрижа за всичко.

Колко ли често, мислеше си тя, щеше да му се налага да се грижи и за нейните неща? Колко ли пъти през идващите години щеше да се налага да заплашва тези, които говорят за нея като за фаталната жена, разбила семейството му? На каква цена щеше да продължава да живее в обществото, в което се бе родил? Нямаше ли в крайна сметка да се умори да носи непрестанно подобен товар? Етиен бе привикнал на

лесен живот, на обожание и привилегии. Колко време щеше да мине, преди да се умори да защитава непрестанно своя брак и своята съпруга-чужденка?

— Не искам да се грижат за мене — отвърна едва чуто Дейзи.

Това го пресече за момент, но само докато си спомни, че е американка.

— Все забравям, че не си...

— Изабел ли?

— Като която и да било от жените, които съм познавал. Прости ми. — Лицето му се озари от усмивка. — След като си толкова независима, би ли искала ти да се грижиш за мене?

Дейзи се разсмя както на изражението му, така и на възможността да се натовари с отговорността за безотговорния херцог дьо Век.

— Нямам нужната енергия да наглеждам един непоправим и дързък мъж, който е свикнал да гледа на себе си като на златното дете на света.

— А би ли имала енергия да наглеждаш... поне малка част от живота ми? — попита с хищна усмивка той.

— Мисля, че не е нужно да питам точно за коя част става дума? — отвърна, усмихната също така щедро, Дейзи.

Винаги успяваше да я накара да се почувства така, сякаш слънцето грееше единствено за нея. За тях двамата.

— Вероятно си права — прошепна той, движейки пръсти по белите й копринени чорапи. — Не ти ли е топло с тези чорапи?

— До преди малко не ми беше топло.

— Мога да те поразхладя.

Тя повдигна вежди.

— Нима? Това ще бъде нещо ново.

— Исках да кажа, като ти събуя чорапите — усмихна се широко Етиен.

— Колко си мил.

— Много пъти са ми го казвали.

— Казвали ли? Кой? — Тонът ѝ беше кокетен.

— Майка ми, естествено.

— Разбира се. Трябваше да се досетя. Моите родители също често са ми правили комплименти по повод на моите... маниери.

— Но не и когато си имала досег с други мъже — прошепна той, но този път се шегуваше само донякъде.

Когато ставаше въпрос за Дейзи, не можеше да контролира ревността си, изпитвайки смъртоносно озлобление към всички мъже, които някога я бяха ухажвали.

— Ти, естествено, също можеш да ме увериш, че си водил подобно на това, монашеско съществуване — отвърна саркастично тя.

— Ти си много взискателна жена. — Усмивката се усещаше както в гласа, така и в очите му.

— Да — рече тя и говореше сериозно.

Никога нямаше да му позволи това, което му бе разрешавала Изабел по времето, когато са били женени. И макар да се опитваше с разсъдък си да разбере нуждата на Изабел да поддържа лишения от любов и привързаност брак, не можеше да проумее този факт със сърцето си.

— Радвам се — отговори херцогът, разбирайки прекрасно нуждата, която изпитваше всеки един от тях.

Изпитваше удовлетворение от прибавилата се напоследък към характера му невинност. И най-последно, след всичките тези години, беше истински обичан.

„Колко дълго обаче това щеше да му носи радост?“ — се питаше младата жена. Не можеше да забрави за миналото му. Едва се бе върнал от обичайната си игра на поло и от срещата с Шарл, и вече, без никакво усилие, я бе пленил с чара и красотата си. Този ден вероятно с нищо не се различаваше от хилядите други преди него, от обичайното му всекидневие. Кое то бе толкова различно от нейното.

— Аз съм по-ревнива от Изабел — заяви простичко тя, запознавайки го с един елемент от чувствата си към него, макар и не с основното. — Никога не бих те делила с когото и да било.

— Добре. — Думата прозвуча като обещание. — И, щом стана дума за делене, дали бих могъл да те убедя да ме последваш вътре? Така че прислугата да не сподели възторга ни от любенето — усмихна се извинително той. — В града човек не може да разчита на усамотение.

„Когато обича една жена“ — продължи наум мисълта си той. При подобни обстоятелства в миналото не би проявил такава

загриженост.

Херцогът отнесе на ръце Дейзи вътре, през големия вестибюл и после нагоре по стълбището, покрай десетина усмихнати слуги, чийто шепот ги последва.

— Те са разбрали — промърмори Дейзи, усещайки, че бузите ѝ пламват, когато минаха покрай момичето, носещо ваза със свежи цветя.

Звънкият ѝ смях се понесе из тъмния коридор.

— Хората в Америка не се ли любят?

— Ами... разбира се... искам да кажа...

— Не и в присъствие на слугите, така ли?

— Ами...

Дейзи се сети за брат си Трей, който доскоро бе живял по същия начин като Етиен.

— Ами, аз поне, никога не съм.

— Това значи, че други пък са също така неразумни като мен — пошегува се той.

— Брат ми, преди да се ожени — добави припряно тя. — О, боже, не искам да изглеждам като някоя пуританка или представител на цензурата... — Гласът ѝ секна под ироничния поглед на Етиен.

— Тъй като очевидно не те привлича мисълта за развратничене пред прислугата, първо ще се уверя, че вратата е заключена. — Усмивката, която се появи на лицето му, беше скандална.

— Наистина ли ще го направиш?

Младата жена внезапно осъзна колко примерен бе досегашният ѝ живот.

— Разбира се, че не — отвърна той, усмивката противоречеше на словата му.

— Измамник.

Гласът ѝ бе пълен с любов. Той я целуна. Тази единствена думичка го бе накарала да се сети за Шарл и Изабел, а той искаше да се отърве колкото се може по-бързо от подобни представи. Целувката изпълни много добре предназначението си. Тя не само прогони всякакви неприятни образи от съзнанието му, но и го накара да ускори крачка.

Съблече Дейзи в спалнята си, на дневното легло до закритите с дантелени пердета прозорци. Събу белите ѝ кожени обувки и светлите

копринени чорапи, и после съблече лимоненожълтата лятна рокля бавно и замечтано. Шарл бе напълно забравен. Слънчевата светлина чертаеше дантелени арабески по тях. Лекият ветрец поклащаше завесите.

Тя на свой ред му помогна да измъкне ризата през главата си и наблюдаваше с възхитените очи на влюбена жена как събува обувките си. Широките му рамене и мускулестата грация на тялото му я очароваха. Силните му бицепси мърдаха плавно под кожата на ръцете му. А когато след това се хвърли по гръб върху леглото, тя погали твърдия му гладък корем.

— Безупречен си — прошепна тя, движейки пръсти по очертанията на коремните му мускули.

— За какво? — Блестящите му зелени очи я погледнаха весело.

— За всичко.

Обичаше да бъде близо до него и да знае, че той е доволен и влюбен. Тя също изпитваше несравнимо удоволствие.

— Не мога да готвя. Нито пък да играя бридж особено компетентно. Държанието ми е безобразно според някои. Всъщност, дори съм чувал да казват, че изобщо нямам такова. И танцувам само по принуда. За всичко друго съм на твое разположение... макар да нямаме време за всичко, ако говорим в библейския смисъл на думата — усмихна се Етиен, — защото сме обещава да отидем на пиесата на Боазел в „Шатле“ тази вечер.

— Похотливец.

— Плътските знания и умения заемат едно от първите места в списъка на моите „всичко“.

— Какъв късмет.

— Обожавам интелигентните жени.

Той протегна ръка и докосна връхчето на носа ѝ с палеца си.

— Можеш да ме целунеш — опита се да прозвучи поучително тя, но развали ефекта, тъй като в крайна сметка не издържа и се разсмя.

И Етиен направи точно така... и добави още много други, заслужаващи внимание неща от внушителния си списък от „всичко“.

---

[1] До вземането на т.нар. решение на „Седящата мечка“ през месец май 1879 г., политиката на Съединените щати, отнасяща се до

гражданските права на индианците не е единна и се решава различно при отделните случаи. Тогава се взема решение „индианците, достигнали определено ниво на цивилизация, да бъдат освобождавани от контрола на Бюрото по индианските въпроси и да получават правата и привилегиите на свободни хора“. Освен това обиколката, която прави Седящата мечка по източното крайбрежие (макар това съвсем да не е първият случай, в който водач на коренното население се изправя в защита на своята кауза пред тълпи от симпатизанти) засилва критиката към правителствените програми, а индианският проблем се превръща в национален. Така че през 80-те г. на 19 век вече не става въпрос дали ще бъде променена системата с резерватите, а кога и как ще стане това. Егоизмът обаче се оказва по-силен от идеализма и в периода от 1880 г. до 1896 г. от племената се отнемат 60% от оставащите им земи. Доският документ от 1887 г., първата федерална програма за поставянето в резервати на коренното население, която обещава получаването на граждански права и социална интеграция, в крайна сметка се оказва предимно средство за по-нататъшното присвояване на индианските земи. Във всички щати със значително по брой коренно американско население се гласува срещу правото му да участва в избори. При направените през 1919 г. проучвания става ясно, че само 25 000 от 336 000 индианско население са гласували.

През 1883–84 г. метисът Луис Рийл се опитва да организира метисите от Монтана да защитят правото си на глас и един съдия републиканец от Форт Бентън го арестува, за да го отстрани от политическата сцена по време на изборите. Когато метисите се опитвали да гласуват, повечето били връщани, а тези, които все пак били оставени да гласуват, по-късно открили, че гласовете им са обявени за негодни. С подкрепата на демократите, които разчитали на гласовете на метисите, делото на Рийл било прехвърлено на един съдия демократ от Елена, който го освободил от затвора. — Б.авт. ↑

В средата на следващия следобед Дейзи се върна от Аделаид. Вече бе свикнала с дневното разписание на Етиен, което включваше всекидневната игра на поло, и знаеше точно кога ще се прибере... как щеше да изглежда той, как щеше да се усмихва доволен от играта си и от щастието да я види. И тя искаше да си бъде вкъщи преди него, за да го посрещне, като че изобщо не бе излизала. Тананикаше си весело, в очакване на скорошното му завръщане, когато влезе във вестибюла. Приятелската ѝ усмивка към Бърнс бе блажена и разсеяна.

Бърнс обаче не се усмихна в отговор, нито я посрещна приятелски, както обикновено. Стори ѝ се странно възбуден, събрал навъсено вежди.

— Херцогът по-рано ли се е прибрал? — попита тя, решила, че може би Етиен я очакваше.

— Не, госпожице, но изпратих да го повикат.

Очевидно нещо не беше наред. Бърнс и смущение — това бе нещо невероятно. Той никога не се объркваше. Представител на типичните британски резервираност и уравновесеност, той беше олицетворение на хладния иконом.

— Някой да не е пострадал? — попита припряно тя. — Да не е станало нещо с Ектор?

— Не... не... госпожице — увери я той, — никой не е пострадал... но може би за вас ще е по-добре... да се върнете у принцеса дъо Шантел, докато господин херцогът...

— Очаквах ви — прекъсна го някакъв хладен, познат глас.

Очевидно някой друг също бе запознат с дневното разписание на Етиен.

Когато Дейзи се обърна при звука на същия пренебрежителен глас, който вече бе чула в операта, Изабел стоеше на вратата на розовия салон с вид, като че създаденото от Бернини жилище бе нейна лична собственост. Облечена в мека коприна, в типичния за Вато розов нюанс и с изкуствени цветя на широкия пояс, обхващащ фината ѝ талия, тя бе олицетворение на женствеността. Русата ѝ коса изглеждаше като че ли още по-руска сред позлатения интериор. А на ушите ѝ блестяха диамантите на рода дъо Век. Макар модните повели да изискваха носенето на възможно най-ограничено количество бижута през деня, тя носеше своите диаманти с кралска увереност.

— Съжалявам, госпожице — рече тихо Бърнс.

„Бил е безсилен да забрани на съпругата на своя господар да влезе“ — помисли си Дейзи и докосна ръката му успокояващо.

— Не се притеснявай за мен, Бърнс.

Тя се усмихна и, като се обърна към Изабел, рече със спокоен равен глас, който използваше често в съда.

— Можем да поговорим в розовата стая. Ще пиете ли нещо?

— Не съм дошла на гости.

Изабел умишлено избягваше да я нарича по име.

— Аз ще пия чай, Бърнс — каза Дейзи. — И донеси също така малко от шоколадовите пасти.

Бе невъзможно някой да успее да смути Дейзи, поне привидно. Индианската култура изключително ценеше и възпитаваше самообладанието. Тя пресече обширния зелен вестибюл и мина покрай посетителката си, за да влезе в салона. Когато Изабел я последва, тя вече се бе настанила удобно на един стол.

— Може би ще предпочетете да стоите права — обърна се Дейзи към жената, на която едновременно завиждаше и която презираше, — след като не сте дошла на гости.

Искаше й се тя да беше прекарала последните двайсет години с Етиен, а не тази студена и надменна аристократка.

— Моля, кажете за какво става дума.

Изабел настръхна видимо.

— Някой би трябвало да ви научи как да се държите в обществото. Говорите с херцогиня.

— В такъв случай аз ви превъзхождам по титла, защото моят баща е крал на народа си — отвърна спокойно Дейзи. — Ако сте дошла да ме видите, ако обичате, кажете за какво става дума — повтори младата американка. — Вече отидоха да повикат Етиен — добави тя с надеждата, че тази информация би могла да накара Изабел да побърза.

— Увлечението му по вас няма да трае дълго, знаете ли.

Очите на херцогинята бяха студени като на тези от жълтооките^[1], хвърлили око на индианските земи. В тях Дейзи видя омраза.

— Възможно е — отвърна младата жена, която по-добре от своята посетителка чувстваше краткотрайността на връзката си с Етиен.

Другата седмица по това време най-вероятно вече щеше да бъде на борда на кораба.

— По никоя от вас не е траело дълго.

— Не виждам смисъла в нашия разговор.

Дейзи нямаше намерение да слуша обидите на херцогиня дьо Век. Ако беше дошла само за да се надсмива над нея, по-нататъшните им дискусии бяха безсмислени.

— Смисълът е в това.

Тя извади някакъв плик от дълбокия джоб на палтото си и го хвърли на масата до Дейзи със самодоволна, зловна усмивка. Младата американка отвори плика и извади два ухаещи листа от него. На всяка страница имаше по две еднакви колонки с имена — женски имена — написани с лилаво мастило. Започна да ги брои наум, но в крайна сметка списъкът ѝ се стори прекалено дълъг и се отказа от първоначалното си намерение. Вдигна поглед към своята посетителка и рече:

— Очевидно това означава нещо.

— Това са имената на част от жените, с които Етиен се забавлявал. Помислих си, че това може да ви заинтригува. Естествено... тези от бордеите са ми неизвестни.

Дейзи не успя да потисне неприятното чувство, което я завладя. Разбира се репутацията на херцога ѝ беше добре известна, но никога не бе предполагала нещо подобно.

— Защо... допуснахте това? — прошепна тя, неспособна да говори с нормален глас — струваше ѝ се, че се задушава от тежестта, която внезапно усети в гърдите си.

— Етиен не се отличава с послушанието си. Сигурно вече сте го разбрали. Умолявах го — излъга Изабел, — особено докато децата бяха малки, да проявява по-голямо уважение към дълга си като съпруг и баща. Той рядко се прибираше вкъщи.

Дейзи беше достатъчно разумна, за да разпознае опитите на Изабел да мелодраматизира нещата. Знаеше добре колко предан е Етиен към своите деца и внука си и че последното, в което можеше да бъде обвинен, бе липсата на чувство за дълг. Внезапно усети страшна умора, от Изабел и от пропадналия ѝ брак, от противния развод, в който бе въввлечена, въпреки нежеланието си. Чувстваше се уморена и

от белоликите надменни жени, които откриваха смисъла на живота във всекидневната многократна смяна на тоалетите си.

— Благодаря ви за списъка — рече младата американка, като стана от стола си и остави листата на масата, неспособна повече дори да се преструва на учтива. — Сигурна съм, че ви е струвало известни усилия да го направите. А сега, ако обичате да ме извините.

Без да чака отговор, тя се запъти към вратата.

— Той получава всеки ден любовни обяснения — възкликна бодро Изабел, доволна, че както личеше, бе извадила съперницата си от равновесие. — Виждали ли сте ги? — провикна се зад отдалечаващата се Дейзи тя. — Попитайте Бърнс, питайте Луи, питайте Валентин!

Дейзи почти бе стигнала вратата, когато тя се отвори широко и на прага ѝ застана Етиен, поставил ръцете си в кожени ръкавици на дръжките ѝ. Прашен, потен и разчорлен, белият екип висеше влажен по тялото му. Очите му се срещнаха за момент с тези на Дейзи, след което се спряха върху жена му.

— Присъствието ти тук е нежелано, Изабел. Нужно ли е да вземам съдебна заповед за това?

— Тръгвам си, Етиен — отвърна вежливо съпругата му. — Надявам се, че играта те е ободрила.

Олицетворение на хладното невъзмутимо спокойствие, херцогиня дьо Век като че не забелязваше грубия тон на мъжа си. „Мисията ѝ явно е била успешна“ — помисли си той, съдейки по доволния ѝ вид. Дейзи стоеше малко встрани от него. Застанал така, той блокираше пътя ѝ.

— Не ѝ вярвай — рече той, забелязал наранения поглед в тъмните ѝ очи.

Каквото и злословие да бе накарало Изабел да дойде тук по времето, когато знаеше, че съпругът ѝ играе поло, то явно щеше да загуби силата си в негово присъствие.

— Всичко е наред, Етиен... наистина — отвърна тихо Дейзи. — Не ми е казала нищо, което вече да не знам — опита се да се усмихне тя, но разбра, че не може. — Бих искала... да изляза от тази стая — добави шепнешком тя, — така че мръдни малко.

Той се подчини незабавно.

— Много съжалявам, че ти се е наложило да се разправяш с...

— С твоята съпруга ли? — допълни с лек сарказъм мисълта му младата жена.

За това нямаше извинение, нямаше приятен отговор.

— Съжалявам — повтори той.

Уханието, което се носеше от нея бе познато и приятно, аромат на диви рози, който щеше да разпознае и със завързани очи. Тя не отговори. Мина мълчаливо край него и излезе от салона. Уханието остана още известно време в ноздрите му.

— Да не би да е заради нещо, което съм казала? — попита иронично Изабел и вдигна широкополата шапка, която бе оставила на едно канапенце.

Държеше се така, като че си беше у дома, като че имаше правото да се чувства у дома си тук.

— Ако има някаква справедливост на този свят, Изабел — отвърна херцогът, почувствал внезапно безкрайна умора, — някой ден ще се удавиш в собствената си отрова.

— Ако има някаква справедливост на този свят, скъпи Етиен, ще си спомниш за кого си се оженил — отговори остро тя. — И ако все още ти е трудно да го направиш, няколко години, прекарани по съдилищата ще ти помогнат да си го припомниш!

— Развеждам се, дори ако това ще трябва да продължи до края на живота ми. Надявам се, че съм ясен.

Тъй като Шарл ѝ бе връчил едва вчера неплатените сметки на всички съдебни лица, които най-вероятно щяха да вземат участие в процедурите около развода, Изабел можеше да си позволи да говори от позицията на силния.

— Точно така и ще стане, скъпи. Надявам се, че съм ясна.

— Слушай — рече Етиен и започна да сваля ръкавиците си, — каквито и да бъдат съдебните процедури... съгласен съм, че цялата работа би могла доста да се проточи, — гласът му започваше да звучи все по-властно, — трябва да стоиш, заедно с отровата си, по-далече от Дейзи. Разбра ли?

По този въпрос нямаше да прави никакви компромиси. В очите на съпругата му проблеснаха особени светлинки.

— Както и от Ектор — добави той, а ръцете му замръзнаха неподвижни за момент. — Няма да допусна каквито и да било пазарлъци във връзка с тях. Надявам се, че се изразявам пределно ясно.

Аз лично ще се заема с теб, Изабел, ако направиш нещо на някой от двамата.

Не се притесняваше за Жустен и Жоли. Бяха свикнали с похватите на майка си и можеха сами да се справят с нея. Погледът му бе вперен напрегнато в този на съпругата му в продължение на няколко секунди.

— Ще видим — рече най-после тя, като се усмихна смразяващо.

— Не, няма — отвърна грубо той, измъкна окончателно ръкавиците си и ги захвърли встрани. — Войната ще бъде безмилостна, Изабел, ако се приближиш на по-малко от петдесет метра до някой от тях двамата.

Не ѝ вярваше. Познаваше зловния ѝ порочен характер и знаеше, че може да бъде опасна.

— Боже, боже, какъв защитник си ми само — изгука тя.

— В твоє присъствие винаги е по-добре човек да бъде по-внимателен.

— Тогава не го забравяй — измърмори тя.

— Не се притеснявай, Изабел, след тези двайсет години тази реакция действа автоматично щом само се приближиш на разстояние, от което бихме могли да си говорим.

— Клоунското ти чувство за хумор винаги ме е забавлявало.

— За това и живея — за да те забавлявам — отвърна иронично той. — Но по-добре вземи предупреждението ми присърце — не по-близо от петдесет метра... никога.

— Треперя, скъпи — рече с подигравателна усмивка тя.

Даде си сметка, че подигравката ѝ бе искрена и това го караше още повече да бъде нащрек. „Безполезно е — реши отвратен Етиен, — да я слушам. Абсолютно безполезно.“ Знаеше го много добре след всичките тази години.

— Можеш да си намериш пътя за навън и сама, сигурен съм.

После се обърна рязко и излезе, вбесен и разстроен. И обезсърчен от дългото изпитание, което го очакваше.

Намери Дейзи на балкона на спалнята, седнала на плетената кушетка, от която наблюдаваха залезите. Тя вдигна поглед към него,

когато той престъпи през прага и се усмихна, по-скоро разтегли в нещо като печална усмивка устните си.

— Какво ти каза тя? — попита той с примирен глас и изражение.

Колкото по-рано научеше това, толкова по-скоро щеше да се справи с хитростта на Изабел.

— Донесе някакъв списък.

— Списък ли?

— С женски имена. Жени, с които си имал някакви отношения — добави Дейзи, забелязала озадачения му поглед. — Написала го е сама... с лилаво мастило — продължи тя, като че допълнителните обяснения щяха да ѝ помогнат да се пребори с хаоса в мислите си. — Оставих го долу.

Херцогът излезе, без да каже дума и се върна след малко с ухаещите листи в ръка.

— Имената говорят ли ти нещо?

Не можа да се въздържи да не го попита, макар да си бе повторила поне десет пъти, откакто бе избягала от неприятното присъствие на Изабел, че всякакви дискусии във връзка с жените от миналото на Етиен, са напълно безполезни. Единственият резултат от подобни спорове би бил увеличаването на горчилката в душите им.

Дъо Век стоеше пред малката масичка, вперил поглед в реката, чудейки се как да реагира на парфюмираната каша, която бе забъркала съпругата му.

— Някои от тях — отвърна предпазливо той.

— Някои от тях ли? — Обидата в гласа ѝ бе заради всички тези жени, макар при дадените обстоятелства да беше доволна, че отговорът му не бе по-изчерпателен. — Да не би Изабел да е попрекарила с лилавото мастило?

За момент херцогът се поколеба колко откровен можеше да бъде.

— Не си спомням някои от имената, ако трябва да бъда напълно искрен.

— Защото наистина са били много, нали?

Дейзи не можа да възпре на негодуванието в гласа си. Той не отговори веднага.

— Не знам — рече най-после Етиен. — Може би някои са измислени... а други... — Той повдигна рамене. — Наистина не знам.

Несигурността му нямаше нищо общо с любовта, която изпитваше към Дейзи, но не знаеше как да я накара да разбере това.

— Не мога да залича последните двайсет години — каза тихо той, — дори и да искам.

— А може би и не искаш — впери тя в него черните си очи с такова изражение, като че той бе обядът ѝ.

— Не желая да се извинявам — произнесе едва чуто той, — но ти не си живяла живота ми. И независимо дали ми вярваш или не, много от тези жени сами ме канеха.

Това вече наистина можеше да го повярва.

— Освен това... нищо чудно Изабел да е поувеличила малко бройката за по-голям ефект — въздъхна херцогът. — Но всъщност, ако говорим за чувствата ти, за теб е без значение дали са били с двайсет повече или по-малко, нали?

— Не е.

— Не мисля така.

— Идната седмица се връщам в Монтана — заяви спокойно Дейзи.

— Заради това ли?

Зелените му очи я наблюдаваха напрегнато изпод полупритворените клепачи. Младата жена поклати леко глава.

— Билетите ми са запазени за вторник.

— Можеш да ги смениш.

— Няма да получиш бързо развод... не и докато Изабел не промени намеренията си. А аз имам задължения към моето семейство, някои от които — като разглеждане на дела и други подобни, не трябва да пропускам в никакъв случай.

— Може би наистина ще бъде най-добре да не оставаш тук — отвърна Етиен, действително разтревожен за безопасността на любимата си след посещението на Изабел.

Най-разумно бе Дейзи да стои по-надалеч, за да не могат да ѝ навредят.

— Имаш задължения... докато се уреди този развод...

Той направи едва забележима гримаса. Един Бог знаеше колко щеше да продължи това. Младата жена бе изненадана от лекотата, с която Етиен прие съобщението ѝ. А предполагаше, че ще се разстрои много повече при новината за заминаването ѝ. Не беше ли права в

крайна сметка Изабел, когато бе споменала за позицията, която заемаше в неговия живот? Не беше ли и тя само една от многото мимолетни връзки, която щеше да бъде отстранена със същата лекота, както и предишните?

— Струва ми се, че си прав — отвърна със забележима студенина тя.

— Изабел също е немаловажен фактор за това решение — добави дьо Век с чувството, че е нужно да спомене и за заплахата ѝ. — Господ ми е свидетел, че не искам да заминаваш, но Изабел може да се окаже сериозна заплаха за безопасността ти.

Дейзи вдигна вежди.

— Сериозно?

Не можеше да се разбере какво беше отношението ѝ по този въпрос. Херцогът разпери длани в знак на несигурност, поклати глава и каза:

— Напълно възможно... така че ще бъде по-безопасно, ако заминеш.

След неотдавнашния ѝ разговор с Изабел, първата реакция на Дейзи бе усещането на съмнение. Разбира се, че не представляваше опасност да бъде тук, в Париж, заплашена от една ревнива съпруга. Какво можеше да ѝ стори Изабел? Може би да я набие с обсипаната с диаманти дръжка на чадъра си? Или с ветрилото си от пера и слонова кост? А може би идеята за някаква си заплаха просто беше удобна за него. Но тъй като така или иначе вече бе решила да си ходи, нямаше смисъл да спори повече по този въпрос.

— Щом ти мислиш така, добре, защото съм сигурна, че знаеш по-добре от мене.

Лишеният от каквато и да било емоция отговор смути Етиен. Дейзи рядко биваше толкова сговорчива. По-точно — никога не беше сговорчива, поправи се незабавно той. Дали не си тръгваше просто защото вече не го обичаше, питаше се той. Подобен род несигурност му беше непозната до мига, в който не се бе влюбил в Дейзи. Или пък проявяваше практичност, тъй като разводът му бе на път да се превърне в истинско бедствие.

— Реакциите на Изабел ще се омекотят с времето. А Бурж каза, че може би ще успее да предаде делото за разглеждане в окръг Колсек, тъй като живее там от двайсет години. Ще дойда да те взема, когато

разбера, че работите отиват към успех — усмихна се той. — И тогава ще можеш да ми покажеш планинския си вигвам.

Неочакваната поява на Изабел и изнервящият списък караха Дейзи да приема необикновено спокойно думите на Етиен. И докато преди сигурно щеше да му повярва, сега посрещаше всичко с подозрение. Колко лесно му беше да дава обещания. Може би слагаше край на всичките си връзки с подобни приятелски словоизлияния. Такива раздели му спестяваха сълзите и обвиненията.

— Ако Бурж успее, аз също ще бъда щастлива.

— Не звучиш особено оптимистично.

Гледайки към балкона изпод полуспуснатите си ресници, тя отговори откровено, а мислите ѝ бяха смесица от меланхолия и подозрителност, подкрепени от присъщата ѝ логика.

— Ние не се борим само с предизвикателството на Изабел — въздъхна едва чуто тя. — Разводът ти е заплаха за онези представители от твоята класа, чиито ценности и норми са противоположни на твоите. Спомни си, те отричат не само твоя случай, а развода по принцип. И са така привързани към своите разбирания за нормално поведение, както всеки един — към своята индивидуалност.

Тя вдигна клепачи и го погледна открито, питайки се дали и той беше също толкова откровен с нея.

— Не, не съм оптимистично настроена — призна си тя — посещението на Изабел бе още прекалено прясно в съзнанието ѝ, за да не мисли за него. — Обществото може да бъде истински деспот. Зная го от опит. Моят народ е жертва на тази система.

Днешното посещение на херцогиня дьо Век ѝ напомни, че колкото и тъжно да беше това, по-силните нехайно експлоатираха и проявяваха жестокост към по-слабите. Етиен разбираше, че горчивият ѝ опит с човешките предразсъдъци действително можеше да повлияе на мислите ѝ, но той самият бе привикнал до такава степен с привилегиите, че не можеше да се съгласи с песимистичните ѝ прогнози. Никога досега не му се беше налагало да се бори за правата си, които му се струваха гарантирани. Борбата в бизнеса обаче му бе добре известна и знаеше, че ако се предадеш, никога няма да спечелиш.

— Бурж ще намери някакъв начин — рече той.

— И след това в Америка ли ще живееш?

Можеше да използва мрачното настроение, последвало визитата на Изабел, за да постави на дневен ред друго от най-големите препятствия за общото им бъдеще.

— Не съм мислил за тази възможност. Не би ли останала да живееш тук с мене?

Както бе очаквала, той не бе предвиждал да промени собствения си живот, а единствено нейния.

— Не постоянно — отговори младата жена.

Той се пребори набързо с изненадата, предизвикана от отговора ѝ, и рече:

— Ще имаме време да обсъдим спокойно това, Дейзи, повярвай ми.

Не ѝ даде сърце да му каже, че парижкото общество ѝ беше абсолютно безразлично, като се изключат неколцината ѝ приятели... и той, разбира се.

— Значи, ще уредим нещата — прошепна с усмивка тя, давайки си внезапно сметка, че общото им бъдеще започваше да изглежда все по-далечно и неосъществимо.

Оставаха ѝ още само пет дни. Пет дни, през които да го обича и да разговаря с него, да споделя смеха и живота му. И възнамеряваше твърдо да извлече колкото е възможно по-голямо удоволствие от оставащото време, от последната глава на книгата ѝ със спомени.

Усмивката се появи незабавно и на лицето на Етиен, усетил промяната в настроението ѝ.

— Винаги сме били много добри — съгласи се той, с внезапно променен глас и многозначителен поглед в зелените очи, — в... уреждането на нещата.

— Би ли те заинтригувала една следобедна баня, например — предложи загадъчно Дейзи.

Той прокара пръсти през дългата си черна коса, прашна и все още потна от разгорещената игра и бързото му прибиране вкъщи, и промърмори:

— Извънредно много.

— Мога да ти помогна. — Това бе обещание за удоволствия.

— Или да се присъединиш към мен.

Ваната на херцога беше с кралски размери, вкопана в земята, доказателство за известната слабост на Бернини към римските

фонтани.

— При условие, че ще измия косата ти.

Веждите му се повдигнаха едва забележимо. Това бе неговото обещание.

— Имаш разрешението ми да измиеш всичко, което пожелаеш — отвърна много тихо той, изправи се, протегна се и хвана ръката ѝ.

— Думата „разрешение“ не ми харесва.

Скъпата му Дейзи беше отново във форма. Той се усмихна широко.

— В такъв случай — покана, моя буйна дама на сърцето ми. Това повече ли подхожда на независимия ти дух?

— Ако разполагах с повече време, щях да те отуча от стереотипното ти държание към представителките на моя пол. — Гласът ѝ беше истинско предизвикателство, очите ѝ светеха закачливо.

— Не смесвай нещата, скъпа, ти си рядко, своеволно изключение. — Говореше с убеждението на опитния човек.

— В такъв случай жените, с които си свикнал, са само едно украшение към живота на мъжа. Светът извън тесните рамки на парижкото висше общество предлага голямо разнообразие от положителни женски качества.

Херцогът нямаше намерение да спори със скъпата си Дейзи точно сега, когато неприятното впечатление от посещението на Изабел най-после бе превъзможнато. Дейзи бе напълно права, сравнявайки жените от неговата класа с украшения. Пътешестванията му из земното кълбо обаче го бяха накарали да се убеди, че жени с нейните качества бяха истинска рядкост.

— Абсолютно си права — усмихна се той, — както винаги.

— Не обичам снизходителните мъже — отвърна на усмивката му тя.

— В такъв случай ще бъда груб и заядлив... нещо доста по-лесно за осъществяване. Тогава и ти с право ще можеш да се почувстваш обидена.

— Като някоя сладка и розова млада дама... от тези, които, несъмнено си обиждаш редовно.

„Обиждаш“ не беше най-точната дума. В действителност херцог дьо Век възбуждаше фантазията на всички срамежливи, сладки и розови млади дами със славата си на Дон Жуан и тъмната си красива

външност. И ако те се осмеляваха, а той от своя страна проявяваше интерес към сладките и розови млади дами, можеше да има всяка една от тях.

По време на неуспялата си мисия да реконструира Лувъра, Бернини бе създал архитектурни дизайни за благородниците, които можели да си позволят това. Темпераментен като примадона, при сътворяването на своите дворци той не се интересувал нито от особеностите на френския климат, нито от функционалността на стаите. Този от неговите подчинени, ръководил строежа на дома на дъо Век, прагматично бе приспособил гения на Бернини за създаване на театрални ефекти в архитектурата, към реалностите на всекидневието. Чудесен пример за това беше облицованата със зелени плочки, подобна на пещера вана. Тръбите за топлата вода поддържаха целогодишно една приятна температура, естествената светлина се подсилваше от орнаментирани метални рамки, огромният басейн и водоскоците бяха затоплени.

Заобиколена от лудуващи делфини и чучури, от които бликаше вода, Дейзи миеше косата на херцога, излегнал се на стъпаловидното водопадче, отпуснал се след следобеда, прекаран в напрегната игра на поло. Като някоя хурия от харем тя прислужваше на господаря си, а той, подобно на султан в своя сарай, приемаше оказаната му чест.

— Глезиш ме — прошепна той, унесен от стичащата се по стройното му мускулесто тяло топла вода.

Младата жена прокара пръсти по гладката му черна коса и изми последните остатъци от сапун.

— Ти също ме глезиш — отвърна нежно тя.

Внезапно ѝ се прииска да го предпази от всички машинации на съпругата му, да се грижи за него всеки ден, да го люби с безкрайна преданост. И да запази тези изпълнени с любов мигове за спомен и утеха в предстоящата чернилка на бъдещето. Тя се наведе и го целуна. Стичащата се от миниатюрния водопад топла вода се лееше от едната страна на гърдата ѝ и усещането беше едновременно успокояващо и възбуждащо, и странно нематериално.

Устните му бяха хладни, тя бе по-гореща от него, разкъсвана от умопомрачителна страст, подсилвана от близката им раздяла.

Ако можеше, щеше да остане. Ако можеше, щеше да го вземе със себе си. Ако можеше, щеше да пренесе и двамата в друг свят, в някакво изолирано царство, където с радост щеше да бъде негова жена.

Етиен се повдигна на лакти, следвайки устните ѝ, когато Дейзи се отмести нагоре. Ръката му се плъзна зад главата ѝ, за да я придърпа към него.

— Остани — прошепна той и без никакво усилие намести тялото ѝ върху своето.

Лежаха дълго така, с леко докосващи се устни, като смесваха дъха си в едно, лекото повдигане на гърдите им действаше успокояващо като шуртящата вода и вдигащата се пара.

Малки, задушевни картини на Жером украсяваха стените и допринасяха още повече за странната отпадналост и покорност на Дейзи. Това бяха еротични сцени от живота в харемите, от пазарите на роби и на арабски интериори, прилични на скъпоценни бижута, закрепени по студените зелени плочки. Блестящите рисунки, изработени до най-дребните детайли, запознаваха зрителя с представата на художника за екзотична обстановка и с мъжката му чувственост. Те изобразяваха небрежно излегнати или къпани от слугините им жени, жени, застанали безучастно пред купувачите или увлечени от харемни игри, пак жени, разкрасяващи се за своите господари — с бижута, бои и благовония.

— Не са мои — каза тихо Етиен, проследил погледа ѝ. — Те са добавка от баща ми.

„Етиен няма нищо тук — помисли си Дейзи, — дори снимката му и тази на майка му са останали вероятно от баща му.“ Точно затова и нямаше никакви следи от жени. Той очевидно не ги е водел тук.

— Къде е ергенският ти апартамент? — попита младата жена, но не с обичайния обвинителен маниер, а по нерешителния, почти покорен начин, по който действаше през последния час.

Съзнавайки промяната, настъпила в нея, младият мъж не се опита да избегне отговора, както би постъпил само допреди малко, и отвърна:

— На площад „Конкорд“.

— Колко хубаво. — Изненадата му явно беше проличала. — Изключително ревнива съм.

Той се усмихна и обхвана лицето ѝ в широките си длани, доволен, че никога не бе водил някоя от любовниците си тук.

— Ако нашата култура позволяваше това, ние можехме да си имаме нашето местенце на този пазар и аз, като богат арабин, щях да те купя, за да те имам само за себе си.

— Без моето позволение ли?

Дейзи каза това по странно предизвикателен начин.

— Без чието и да било позволение, срещу цяла армия от отмъстителни ангели и разгневени молли.

— И щеше да ме държиш заедно с другите жени от харема си, така ли?

— Не — отвърна тихо Етиен, — нямаше. Те щяха да те отровят, защото повече нямаше да имам нужда от тях.

— Сигурно съм си изгубила ума, щом нищо в мене не се съпротивлява на подобна възможност.

Той се усмихна и ръцете му бавно се спуснаха надолу по гръбнака ѝ.

— Това е от топлата пара, от тази прекрасна скрита пещера и от елегантните илюстрации на Жером, величаещи една далечна култура. Архитектурните дизайни на Бернини, освен на Венеция, дължат много и на Изтока. Тогава ще трябва да опиташ и пързалката.

— „Тогава“?

— Щом си толкова отстъпчива.

— А защо трябва да бъда отстъпчива?

Той вдигна рамене, питайки се как ли по-омекотено трябваше да представя фактите пред жена като Дейзи, която гледаше на себе си не само като на независима, не само като на равна, а и понякога — като на превъзхождаща мъжете.

— Пързалката е била източник на забавления за жените в харемите — обясни простиичко той.

— Звучи доста безобидно.

— И източник на забавление — продължи предпазливо той, — също и за султаните, хановете и монголите.

Очите ѝ бяха съвсем близо до неговите.

— Ясно — рече тя и внезапно се разсмя на глас. — Чувстваш ли се достатъчно деспотичен, за да играеш ролята на източен владетел?

Етиен се усмихна незабавно.

— Арогантен като Чингис хан, скъпа.

— При едно условие.

— Всичко, каквото кажеш.

Младата жена се усмихна, а в очите ѝ проблеснаха кокетни светлинки.

— Можеш само да гледаш, без да пипаш.

Това бе вариантът на подчинение на Дейзи Блек, която, по своя неподражаем начин, създаваше дори тогава собствени правила.

— Съгласен — излъга херцог дьо Век, който, като истински деспот, нехаеше за правилата.

Той се настани удобно в основата на пързалката, за да вижда по-добре. Там имаше специално мраморно кресло, направено на подходящо разстояние точно за тази цел. И когато Дейзи с весел смях се спусна по спираловидно извитата мраморна пързалка, а пищният ѝ задник се понесе надолу само на сантиметри от възхитения му поглед, той за момент се замисли върху предимствата на истинското притежание.

Гмуркането ѝ в топлия басейн го изпръска с хиляди капчици. Тя изплува със смях след секунди, като изтръскваше водата от очите си, дългата ѝ коса я следваше, разпиляна във формата на ветрило.

— Харесва ли ти гледката? — провикна се към него тя.

Само ако пожелаеше, Етиен можеше да протегне ръка и да погали прелестния ѝ задник, докато тя се носеше над главата му. И тя прекрасно знаеше това.

— Гледката е достойна за награда — усмихна се развратно той.

Беше се разположил удобно и нехайно като принц по рождение. Тялото му като че бе специално изложено на показ, черната му коса лежеше на дълги гладки кичури по раменете, очите му бяха пълни с възхищение. Херцог дьо Век бе олицетворение на човек с развратна природа и познавач на жените.

Усмивката внезапно изчезна от лицето на Дейзи.

— Често ли са се правели подобни състезания?

— Казвали са ми, че тези пързалки са създадени именно заради някакви такива съревнования.

— Казвали ти били?

Внезапно всяка нейна дума бе започнала да звучи многозначително.

— Ами... да...

Така. Вече можеше да се усмихва така самодоволно, колкото подигравателно му се бе усмихвала тя преди малко.

— В такъв случай, струва ми се, трябва да си компетентен като съдия — заяви прекалено мило тя в желанието си да подложи на известна дисциплина прекалено често използваното либидо на Етиен.

— Така мисля — отвърна тихо той.

Малко по-късно младата жена отново бе на върха на пързалката, разположила се така, че да може да я вижда най-добре, подобно на играчка, предназначена за неговото удоволствие. След това вдигна ръце над главата си, парадирайки с това, което той не можеше да има.

— Готов ли си? — измърка тя.

Този път наистина беше готов и я изненада, когато тя се гмурна във водата. Хвана я и ѝ се усмихна при вида на изумената ѝ физиономия, от която се стичаха струйки.

— Не можеш да ме докосваш — запротестира тя, като се опитваше да се изскубне. — Забрави ли за правилата.

Той плъзна ръка между краката ѝ и я придърпа по-близо.

— Не вярвам в правила.

— Лъжец.

— Кокетка.

— Развратник.

— Флиртаджийка.

И той вмъкна двата си пръста в нея, като султан, решил да си присвои случайно завоевание.

— Пусни ме.

Тонът ѝ започваше да става гневен.

— Мислех, че ще бъдеш отстъпчива — измърмори Етиен.

— Не — прошепна тя, когато усети пръстите му да проникват по-дълбоко в нея.

Внезапно обаче спря да се движи, наслаждавайки се на приятното усещане.

— В тази малка пещера, в този миг, аз те притежавам — прошепна той, усетил мълчаливото ѝ съгласие.

— Никой не ме притежава.

Очите ѝ обаче бяха полупритворени. Масажиращите пръсти на Етиен бяха изключително изкусни.

— Мога да те накарам да останеш.

Можеше, точно сега наистина можеше.

Така и направи, като я понесе към мраморното кресло, постави я точно над възбудения си член, като я държеше там като че без усилие, докато тя скимтеше от нетърпение да го усети в себе си. Той изпълни желанието ѝ, като постепенно я спусна върху пулсиращия член, стиснал здраво талията ѝ, сякаш тя беше не само робиня на страстта си, а и негова робиня. Държа я така повече от час, като я любеше нежно и егоистично, въпреки протестите ѝ, докато тя получи оргазъм толкова пъти, че накрая вече едва дишаше от изтощение. Като че ли ненаситното му сладострастие можеше да бъде задоволено. В крайна сметка тя загуби съзнание — крайната степен на покорност — и вместо най-послед да се почувства доволен, Етиен изпита само страх. Благодарение на огромния си опит можеше да я подчини сексуално, но нямаше право над живота ѝ. Никакво. И тя го беше изоставила.

Той я понесе внимателно, сякаш беше нещо крехко и чупливо, през тоалетната стая към спалнята си, постави я върху огряното от слънцето легло и я зави с кадифената завивка. Притеснен от абсолютната ѝ неподвижност, той я целуна нежно по бузата, като наум се упрекваше за бруталното си държане. Дейзи беше по-беззащитна от разните светски дами като Исм, например, незапозната със сексуалните излишества, и същевременно — по-пламенна и страстна, отдаваща се невъздържано. Трябваше по-добре да контролира перверзното си недоволство.

Дали наистина я бе наранил? Хвана леко китката ѝ и започна да измерва пулса. Очите ѝ се отвориха леко при докосването и тя се усмихна мило.

— Този път действително разби всички рекорди.

— Господи, съжалявам — прошепна той, а погледът му бе изпълнен с искрено разкаяние. — Нямам оправдание.

И Етиен нежно погали извивката на бузата ѝ.

— Чувствам се чудесно. Само съм изморена.

— Сигурна ли си? Не трябва ли да повикам лекар? Ще... трябваше... определено ние трябваше... ще кажа на Луи да телефонира на...

Младата жена сложи край на пороя от извинения, като допря палец до устните му.

— Чувствам се чудесно. Наистина. — Като че огромен товар се стовари от раменете му. — Защо вместо това не поръчаш на Луи да донесе нещо за ядене? Умирам от глад.

Херцогът се усмихна с облекчение.

— Всичко, което пожелаеш. Аз съм един каещ се грешник. Искаш ли да ме удариш? — Измъчван от угризения, той искаше да изкупи вината си. — Ще ти купя... какво да ти купя — диаманти?... Или онези черни перли, които видяхме в „Картие“?

— Гладна съм, скъпи — усмихна се нежно Дейзи. — Това е всичко.

— Щом казваш да хапнем, нека да хапнем. Сигурна ли си?

Неуверен и отстъпчив, той бе готов да ѝ даде всичко.

— Сигурна съм.

— Луи! — извика Етиен. — Ела тук веднага, по дяволите!

Малко по-късно, когато Дейзи се бе подкрепила, двамата лежаха на леглото, загледани в слънчевия залез, оцветил небето в тиквенооранжеви нюанси и си разменяха целувки и нежности. Етиен повдигна отново темата за отпътуването на любимата си, като говореше предпазливо и обективно.

— Ами ако вече носиш моето дете? — попита внезапно той. — Тогава какво?

— Нищо не нося.

— Откъде си толкова сигурна? Подобни неща са напълно възможни.

— Не и при мене.

Подпрян на лакът, той я наблюдаваше и се радваше на поруменялото ѝ доволно лице. Тя беше олицетворение на женствеността, пищна, сочна и създаваше впечатление за плодовитост.

— Какво означава това?

Тя го погледна право в очите с тъмния си поглед.

— Означава, че вземам нужните мерки, за да не позволя да се случи подобно нещо.

— Не искаш да имаш дете от мен? — Тази мисъл му причини по-голяма болка, отколкото бе предполагал, защото напоследък подобни мечти не излизаха от главата му.

— При дадените обстоятелства наистина не искам да имам дете от теб.

— А ако обстоятелствата се променят?

— Няма да се променят.

Той повдигна рамене и въздъхна печално. Беше права... поне за момента и за близкото бъдеще. Изабел щеше да бъде неуморима в отказа, заплахите и създаването на пречки.

— А ако се променят? — попита едва чуто Етиен.

Даваше си сметка не по-зле от нея за трудностите, които щеше да срещне в една страна, която бе приела развода едва преди седем години. В същото време беше прекалено влюбен, за да се интересува от този факт. Единственото, което желаше, бе тя да споделя чувствата му.

— Ако се променят — отвърна сподавено Дейзи, мислейки си, че за това трябваше да успеят да се преборят не само с правосъдието, — с радост бих родила дете от теб.

— Нашето дете.

— Нашето дете — прошепна тя.

Точно преди изгрев-слънце чуха, че някой зачука като обезумял по вратата за прислугата.

— Колко е часът? — попита замаяна Дейзи.

Херцогът се отдели от топлото ѝ тяло и се изви, за да види часовника.

— Пет — отвърна той. — Не се разсънвай.

Говореше спокойно, за да не я притеснява, но френетичните удари по вратата във време, когато най-нормалните взаимоотношения изискваха тишина и спокойствие, го бяха стреснали. Провеси крака от леглото, разтърси глава, за да прогони сънливостта, пое си дълбоко въздух и пъргаво се изправи.

Грабна халата си и излезе от спалнята, като навличаше зелената китайска коприна, докато се движеше из коридора. От вчерашното добре обмислено посещение на Изабел изпитваше странно безпокойство, сякаш му бяха хвърлили ръкавицата, призовавайки го на борба на живот и смърт. Тъй като нямаше склонност към мелодрамата, той се пребори с виденията си за осеяно с трупове и кръв бойно поле,

но тъй като познаваше добре злата воля на съпругата си, реши, че няма да бъде зле да стои нащрек. Когато чу бесните удари по слугинския вход, някакво шесто чувство му подсказа, че се е случило нещастие.

Беше на втората площадка на стълбището, когато се натъкна на идващия по коридора откъм кухнята Луи. Гледката на тичащия Луи бе наистина нещо изключително. Сърцето затупка още по-неспокойно в гърдите на херцога.

Верният слуга се закова на място, съзрял господаря си. Бе пребледнял.

— Черният ви бегач е мъртъв!

„Изабел“ — беше първата мисъл на Етиен. Беше сигурен в това, чувстваше го с цялото си същество. „Дано изгори в ада!“ — прокле я наум той.

— Сигурен ли си?

Не можеше да не зададе този въпрос, макар печалната физиономия на Луи да бе по-красноречива от отговор.

Мрачното кимване на слугата потвърди горчивата истина. Дьо Век изпита за момент непоносима болка от загубата на любимия си кон. Горкото безсловесно животно, беззащитно срещу човешките машинации, беше станало невинна жертва. Бе мъртво, защото имаше малшанса да бъде негов любимец.

— Кой го е открил? — попита мрачно Етиен.

— Конярят от Ирландия, Ваше Височество — отвърна с погребален глас Луи. — И побързал веднага да дойде тук.

— Доведи го при мен в кабинета ми.

Налегна го смазваща мъка, докато слизаше останалите стъпала до първия етаж и зави по коридора, водещ до кабинета му. Знаеше черния жребец от първия ден на раждането му. Той си беше красавец още тогава. Беше го тренирал сам. Особено му допадаше игривият характер на Мороко, рядко срещано качество у чистокръвен жребец с неговите размери и възпитание. Помежду им се бе зародила истинска привързаност. Друго, което ги свързваше, бе общата им любов към скоростите.

Миналата година Мороко бе победител във всички състезания за двегодишни коне, а на първите надбягвания тази година, без никакво усилие, бе излизал винаги на първо място. Планираше да го пусне да се състезава за златната купа в Аскот, до която оставаха само три

седмици, срещу Ражимунд на херцог дьо Бофор. „Дявол да я вземе Изабел — беснееше мрачно той. — Дявол да вземе злата й душа!“

Как можеше така безсърдечно да се погубва един такъв хубав кон.

Заради едното отмъщение.

Едва се сдържаше да не се разплаче.

Мракът, който цареше в кабинета на дьо Век, бе в унисон с чувствата му. Той застана за миг неподвижно на прага, обгърнат от тъмнината, като се питаше дали наистина съществува божие наказание, чиито гняв сега се бе стоварил върху му заради доскорошните му похождения. Приблужи се до прозорците и дръпна тежките завеси, за да позволи на утринното слънце да разпръсне мрака. Все още стоеше до прозорците, подпрял ръка на рамката на единия от тях, когато влязоха Луи и конярят.

Херцогът се обърна бавно и му се стори, че не би могъл да понесе да чуе подробности около случилото се. Настана кратко мълчание, докато двамата мъже се приближаваха към него. Стаята бе странно притихнала. Тъгата присъстваше реално, осезаемо в смълчаното помещение с високи стени, покрити с пълни с книги лавици, тъй като и тримата присъстващи, макар и съвсем различни във всяко едно отношение, бяха свързани от една и съща обща скръб. Неохотно, тъй като знаеше, че само ще се разстрои още повече от това, което му предстоеше да чуе, дьо Век най-после каза:

— Заповядайте, седнете и ми разкажете това, което знаете.

Той на свой ред се настави в един тапициран с кожа стол срещу тях и се заслуша в подробностите около смъртта на Мороко. Били дали на чистокръвния му жребец захар и моркови — любимите му лакомства — и това позволило на нападателите му да се доближат до него. Тъй като конюшната не се охраняваше, проникването в нея не представляваше проблем. После разрязали една артерия на предния крак на животното — малък и точен разрез, майсторски изпълнен, не по-голям от пет-шест сантиметра, и изтеклата кръв бе причинила смъртта на коня. Всичко това беше наистина много тъжно.

Огромният черен жребец се опитвал да стане на няколко пъти, след като бил повален от слабостта, последвала загубата на кръв, доказателство за невероятното му сърце и смелост. Стените на конюшната били оплискани с кръв, сламената му постелка —

подгизнала, мъртвият поглед на Мороко бил насочен към вратата, разказваше почти през сълзи конярят. Като че ли очаквал помощ.

— Трябваше да спя при него — завърши разказа си младият ирландец. — Не трябваше да го оставам сам. Ако бях останал при него, сега Мороко щеше да бъде жив.

— Или пък ти също щеше да бъдеш мъртъв, тъй като не знаем кой го е направил. А и никой не очакваше подобно нещо. Не се самообвинявай. Никой не е виновен.

„Или поне никой от тях“ — помисли си той с огромно съжаление. Можеше ли да възпре атаката на Изабел? Беше ли възможно да защити всичко, което ценеше? „Напълно невъзможно“ — реши той. Но все пак трябваше да направи някакво степенуване на ценностите. Не можеше да позволи да му се случи нещастие, по-голямо от загубата на черния кон.

Когато най-после се върна в спалнята, след като бе дал нужните за погребението на жребеца разпореждания — щяха да го откарат обратно в Шантили, където бе отраснал — Етиен скалъпи някаква приемлива историйка за тежко болен кон от конюшната му с първокласни бегачи, за да задоволи любопитството на Дейзи. И се отказа от играта на поло за дните, оставащи до нейното заминаване. Просто искал да прекарат заедно малкото оставащо им време, обясни той, без да споделя страховете си от ненормалната отмъстителност на Изабел. След ужасния начин, по който бе убит Мороко, нямаше намерение да я оставя повече сама.

Ако досега бе имал някакви колебания във връзка с връщането на Дейзи в Америка, сега вече бе напълно уверен, че трябва да постъпи точно така. А мъката от раздялата щеше да бъде компенсирана от облекчението, че в Монтана любимата му щеше да бъде недосегаема за Изабел.

През този ден, давайки си сметка за непрекъснато намаляващите часове, делящи ги от раздялата, те не се отделиха един от друг за миг, наслаждавайки се от компанията си. И защитени, мислеше си Етиен, от несигурността, пред която ги изправяха неразгадаемите намерения на съпругата му.

Следобед, докато Дейзи дремеше на шезлонга в градината, Луи потайно подаде някакво писъмце за херцога. Тъй като му го беше

предал един от лакеите на херцогинята, Луи бе преценил, че в никакъв случай не трябва да му го дава пред Дейзи.

На бледорозовия лист имаше само две изречения:

„Не спомена за любимия си черен жребец — бе написала с предпочитаното си лилаво мастило Изабел, — когато ми направи петдесетметровото предупреждение.

Надявам се, че той ще ти липсва.“

Етиен смачка хартията в дланта си и я подаде на Луи.

— Изгори го — рече лаконично и тихо той, — и се погрижи pistolетите ми, заредени, да бъдат в горното чекмедже на бюрото ми.

---

[1] Така индианците наричат белите хора. — Б.пр. ↑

Пет дни по-късно херцогът и Дейзи отпътуваха заедно до Хавър. Той се погрижи за настаняването ѝ в каютата. Последвалият разпокъсан и безсъдържателен разговор се състоеше от онези баналности, които се разменяха задължително при всяка раздяла. Щял да пише, щял да телеграфира, тя също щяла да пише, когато намерела време. Желаела му късмет с Бурж. Той се надявал делата ѝ да протекат гладко. Тя му каза да прегърне Ектор от нейно име и той обеща да го стори. Той предложи да пият по чашка коняк, тъй като морето изглеждаше бурно, а тя понякога помагала на човек да се отпусне. Тя се усмихна и му припомни, че люлеенето не ѝ действа ни най-малко, тъй като е прекарала години от живота си на конския гръб. Докато се прегръщаха, прозвуча предупредителният сигнал за потегляне.

— По-добре да тръгваш.

— По-добре да тръгвам.

Но никой не помръдна.

— Ела с мен в Монтана.

Думите на Дейзи бях спонтанна декларация на чувствата и желанието ѝ, но още преди да бе довършила изречението си, вече си бе дала сметка, че Етиен не можеше и нямаше да го направи, затова се усмихна, като че се беше пошегувала.

Той се поколеба.

— Не мога.

— Зная.

И двамата прекрасно знаеха доколко са обвързани с други хора и обстоятелства. И двамата знаеха, че за щастieto, което бяха изживели, си бяха взели няколкоседмичен кратък „отпуск“ от задълженията и, поне засега, не беше възможно да го удължават повече. Бяха разумни възрастни хора и разбираха добре какво трябва да правят.

Но въпреки разумността на преценката им, и двамата се чувстваха отчаяни. И макар да разменяха баналните за подобни случаи фрази, свързани с бъдещето, никой не бе сигурен в сърцето си, че щеше да има такова бъдеще.

Херцогът трябваше да се справи с Изабел, и след смъртта на чистокръвния му жребец съдбата на Дейзи и на Ектор бе започнала истински да го тревожи. Връщането на любимата му в Монтана естествено щеше да я предпази от тази опасност, но трябваше да се погрижи за Ектор. Имаше вероятност съдебните процедури по развода

му да стигнат до задънена улица, ако Бурж не успееше да премести разглеждането на делото в Колсек. И освен това, откакто бе срещнал Дейзи, дьо Век се бе откъснал почти напълно от бизнеса си. Затова сега и управителят, и секретарят му го очакваха в Хавър с най-належащите въпроси.

Едва след това, едва след разрешаването на всички тези проблеми, той щеше да има някакво бъдеще. Беше реалист. Но също така беше влюбен. И нямаше еднозначен отговор на нито един от въпросите.

Тревогите на Дейзи бяха свързани главно с несигурността ѝ, че двамата си подхождаха един за друг. Опасяваше се, че нямаха нито географска, нито емоционална съвместимост. Не можеше да има съмнение, че обича Етиен. Другото, което я вълнуваше, бе дали и неговата любов е също така силна. Освен, че определено одобряваше решението ѝ да си тръгне, а мисълта, че тази негова реакция може би не бе породена от безпокойството му от действията на Изабел, не ѝ даваше мира. Дали причината не беше просто в това, че връзката им бе достигнала границите на любовния интерес на херцога? Вече не можеше да определи кое бе разумно съмнение и кое — прекалена чувствителност, породена от информацията за поведението му в миналото. Не знаеше вече, дали би могла да мисли рационално, когато ставаше дума за Етиен Мартел. Не знаеше дори дали можеше да живее без него. А усещането ѝ за загуба вече бе напълно реално и много болезнено.

„Няма да плача — обеща си решително тя, — няма.“ Защото, ако това бе само поредната от десетките или по-скоро — стотиците раздели на дьо Век, тя нямаше намерение да се излага.

„Боже мили — мислеше си херцогът, — ами ако Изабел е права и успее да ме върти из съдилищата до края на живота ми?“ Той постоя за момент неподвижен, попивайки усещането от притиснатата в обятията му Дейзи, вдъхвайки аромата на парфюма ѝ, като се опитваше да запамети и най-дребните детайли от лицето, косата и изражението ѝ... за да може да се бори и да издържи изпитанията на очакващото го несигурно бъдеще.

— Целуни ме — прошепна младата жена, неспособна да се владее повече.

След миг той щеше да си тръгне, а тя отчаяно желаше да го целуне още веднъж. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато повдигна глава и секунда по-късно потекоха по бузите ѝ, въпреки твърдото ѝ решение да не се поддава на плача. Въпреки репутацията ѝ на студена и сдържана жена. Въпреки опита ѝ да се сбогува сърдечно и в рамките на добрите маниери с Етиен Мартел.

За момент, преди устните им да се докоснат, херцогът си помисли, че би могъл да я вземе от този параход, да я заведе в Колсек и да я пази там на сигурно място, далеч от Изабел, ако трябваше, дори пряко нейното желание и разписанието на роднините ѝ. Егоистично обмисли възможността да я отвлече, тъй като съвсем не беше сигурен, че ще може да понесе тази раздяла.

Докато сълзите се стичаха по лицето на Дейзи, а Етиен се задушаваше от мъка, устните им се докоснаха и се сляха в нежна, подобна на юношеска целувка, когато времето беше без значение. Великодушно и от сърце, всеки един отдаде на другия цялото си същество.

Настоятелно и властно чукане по вратата сложи край на трогателната им прегръдка.

— Вдигнаха мостика! — извика някакъв мъжки глас.

— Пиши! — каза херцогът.

— Мисли за мен!

— Всяка секунда.

Дейзи се усмихна, стоплена от думите му.

— Трябва да тръгваш...

— Добре ли си?

Тя кимна.

Той избърса нежно сълзите по бузите ѝ.

— Бъди внимателна — прошепна той.

Когато се обърна от прага, за да я погледне за последен път, младата жена се усмихна.

— Обичам те — произнесе тихо тя.

Очите му се сляха с нейните.

— Ти ме накара да повярвам в любовта — рече едва чуто той.

И се надяваше, изпълнен с нетърпелив копнеж и страх, че все още не бе станало непоправимо късно за него.

Проблемът със сигурността на Ектор бе разрешен неочаквано, без да се налага херцогът да споделя с дъщеря си своите страхове от Изабел. В крайна сметка тя беше майка на Жоли и това обясняваше нежеланието му да разкрие пред нея връзката ѝ със смъртта на Мороко.

Малко преди смъртта на расовия жребец Жоли бе заминала със семейството си в Трувил, на брега на морето, на безопасно разстояние от Париж. Преди да бе успял да вземе някакво решение, дъщеря му и съпругът ѝ Анри го изненадаха с посещението си същата вечер, когато се върна от Хавър.

Луи въведе младата двойка в библиотеката, където се бе оттеглил след вечерята господарят му. Вперил поглед в реката навън, той отпиваше от чашата коняк пред себе си, чувствайки се самотен и несвързан със света, сякаш бе изолиран напълно от ритъма на човечеството.

Шумното им влизане, суетенето на Луи да запали газовото осветление, сияещите усмивки на Жоли и Анри и разменените приветствия успяха да го извадят от мрачните му размисли.

— Защо стоиш на тъмно, татко? Чай за мене, Луи, и бренди за Анри. Татко, не можеш да си представиш, щастието само дойде при нас. Може и някакви сладки, Луи, нещо шоколадово. Запали всички светлини... Мразя полумрака. Това, че Дейзи си е заминала, не значи, че трябва да падаш духом, татко. Тя ще се върне скоро, сигурна съм, или пък ти можеш да я посетиш, защото... Анри, кажи му... кажи му всичко за новия си бизнес.

През дългия си монолог тя се настани удобно на малкото канапе, като се увери, че съпругът ѝ също ще седне до нея, оправи полите на зелената си тафтена рокля и най-накрая се увери, че панделата, поставена умело във вдигнатите ѝ нагоре тъмни къдрици, е също на мястото си.

— Но първо трябва да поговорим с теб, татко — започна възбудено младата жена, присвоявайки си ролята на информатор, която току-що бе предложила на Анри, — за да разберем, какво е мнението ти за това предложение.

Седнала до високия си рус съпруг, поставила длан в неговата, тя се усмихваше на баща си.

— То е свързано с понитата за игра на поло, а никой на света не знае повече от теб по този въпрос.

Етиен се усмихна на ентузиазма и на преувеличения ѝ комплимент.

— Тогава кажи какво съдържа това невероятно предложение.

Честно казано, беше изненадан, че Анри се интересуваше от някакъв бизнес. Знаеше, че зет му е любящ съпруг и баща, но никога не бе мислил, че се интересува от правене на пари. Той обикновено играеше трети в отбора им, беше действително чудесен играч и сега, след като Ектор вече можеше да пътува, отново участваше активно в сезона по поло, както бе правил преди брака си, и участваше в състезанията по целия континент и в Англия. За забавление... и за занимание.

— Познавате ли Суантес? — попита кратко Анри.

— За него ли става дума? Дори без да съм чул подробности около това, смело мога да те посъветвам да приемеш. Суантес отглежда най-добрите понита за поло. В коя част на Франция е купил имение?

— Не във Франция, татко, в Кентъки — намеси се Жоли. — Не е ли вълнуващо?

„Толкова далече“ — бе първата мисъл на Етиен. Внукът му щеше да му липсва. „Колко навременно“ — помисли си веднага след това той. Щяха да бъдат достатъчно отдалечени от гнева на Изабел.

— Наистина е вълнуващо. Кога възнамерява да започне Суантес или все още очаква отговора ви?

— Дадох уклончив отговор, сър — каза Анри, — като разчитах на вашата преценка, тъй като имате много по-голям опит в тази област.

— Добре тогава. Струва ми се, че е невъзможно да сгрешите, ако приемете. Всички най-добри понита за поло в света, от началото на осемдесетте години насам, са негови. Дали ще мога да купувам на пониски цени — попита шеговито Етиен, — щом съм ви роднина?

— Несъмнено, татко. Защото, виждаш ли, ти ще бъдеш и нашият banker.

Дъщеря му се усмихваше слънчево и това му напомни някои моменти от детството ѝ, когато бе споделяла тайните си с него.

— Струва ми се, че е напълно възможно — усмихна се топло той.

Макар Анри, граф дьо Сен-Жорис, да беше много богат, отглеждането на коне изискваше огромни капиталовложения и трябваше да минат години, преди бизнесът да стане печеливш. Суантес можеше да използва ресурсите на дьо Век.

— Колко иска Суантес?

— Не кой знае колко, татко — заяви Жоли.

— Сумата е доста сериозна, сър — отвърна спокойно Анри. — Пет милиона франка.

„По-малко, отколкото очаквах“ — помисли си херцогът. Пониските цени на земята в Америка несъмнено допринасяха за намалените първоначални разходи.

— Вижте се с Лежер още утре сутринта. Той ще ви даде нужните пари.

— Благодаря ти, татко — каза радостно Жоли, която беше сигурна, че баща ѝ щеше да се съгласи — пет милиона франка не беше сума, която можеше да го смути. — Ела с нас да видиш имението. Винаги си казвал, че Кентъки е чудесно място за отглеждане на коне и можеш да ни дадеш съвет за хиляди неща. Пък и — добави тя с блеснали от ентузиазъм очи, — след като Жустен е в Египет, а Дейзи — в Монтана, няма какво повече да те задържа тук.

„Като оставим настрана интересите ми във връзка с бизнеса, нищо друго, освен един ожесточен развод“ — помисли си със съжаление Етиен. Но фактът, че Жоли беше щастлива и достатъчно далече от Изабел, го утешаваше.

— Ще дойда по-късно, скъпа. След като Бурж уреди нещата между нас с майка ти.

— Много благодаря, сър — рече по-официално зет му. — Много сме ви признателни, сър. — И той протегна ръка.

— Дяволски се радвам, че вече ще имам достъп до най-добрите понита на света — отговори Етиен и стисна здраво десницата на Анри.

Беше щастлив, че можеше да помогне и повече от доволен, че семейството на Жоли щеше да се установи за известно време толкова далеч от отмъстителната Изабел.

— Кога заминавате? — попита той.

Надяваше се, без да предизвиква излишни тревоги, да ги убеди да потеглят колкото се може по-скоро.

— Запазихме си места за следващата седмица, татко.

— Идеята не беше моя, сър — намеси се припряно младият граф дьо Сен-Жорис. — Жоли го е направила без моето знание. Каза, че била сигурна, че... ами... Знам колко много са пет милиона франка, сър, и понякога... хм... Жоли като че ли не...

— ... разбира от икономика ли?

— Точно така, сър.

— Наистина, татко, когато стане дума за пари, понякога Анри се държи така, като че нямаме никакви. Казвам му, че зестрата ми е предостатъчна, но той твърди, че трябвало да я пазим за децата.

— Децата ли?

Лицето на дъщеря му се озари от усмивка и тя погледна първо съпруга си, преди да отговори на баща си.

— Много е рано още, за да бъдем напълно сигурни, но мислим... че идната година Ектор може да си има братче или сестричка. Точно заради това — допълни тя, — сме заинтересувани да се установим някъде за известно време.

— Ако Жоли ще има бебе, през следващите няколко години няма да участвам в състезателните обиколки — заяви простичко младият граф, като стисна ръката на съпругата си и я изгледа влюбено. — Така че предложението на Суантес дойде точно навреме.

Погледът, разменен между двамата млади, накара Етиен да изпита лека завист. Колко хубаво беше, че заедно се радваха в надеждата си да имат друго дете. За Изабел и бременността, и отглеждането на децата бяха само една неприятна тегоба.

Без да забелязва мрачното настроение на баща си, Жоли продължи да говори по характерния си, кипящ от добро разположение на духа начин.

— Знаеш, че Анри, също като теб, татко, живее заради полото, а ако имаме бебе, дори да не може да пътува за състезанията, чрез сътрудничеството си със Суантес пак ще бъде активно въввлечен в тази игра.

— Аз не живея заради полото — възпротиви се херцогът.

— Разбира се, че живееш за него, татко. Не си пропуснал нито един мач от години.

„С изключение на тази седмица — помисли си той. — Заради Дейзи.“

— С изключение на тази седмица — прозвуча като ехо гласът на дъщеря му. — Защо пусна Дейзи да си замине? — попита тя, като че бе прочела мислите му.

„Поради същата причина, поради която искам и вие да заминете“ — помисли си той.

— Има своите задължения, свързани със семейния й бизнес в Щатите — отвърна той.

— Кога ще се върне?

— Не знам със сигурност.

— Ще я посетиш ли?

— Не преди уреждането на развода.

— Тя ли го поиска?

Жоли разбираше прекрасно трудната ситуация, в която се намираше баща й.

— Не.

— Е, в такъв случай ще трябва да промениш намеренията си и да ни навестиш на път за Монтана.

Етиен се усмихна на небрежно подхвърленото й предложение, което не се съобразяваше с милионите социални табута, които му забраняваха да посети една неомъжена млада жена в дома на семейството й, при положение, че той самият бе все още женен. Макар Дейзи да го бе уверила, че никой нямаше да погледне неодобрително на подобна визита, той знаеше по-добре как стоят нещата. Влиянието, което имаше в Париж, му позволяваше да защити любимата си от всеки, който би си позволил да коментира връзката им. „Почти от всеки“ — поправи се той, имайки предвид Изабел. Провинциалните нрави в Монтана нямаше да отминат без порицание интереса му към Дейзи. А семейството й със сигурност щеше да прояви загриженост за нейното щастие.

— Може би ще го направя... някой ден — отвърна той, без да е сигурен, че този „някой ден“ ще дойде скоро.

Особено пък сега, в мрачното настроение, в което бе изпаднал след заминаването на Дейзи.

— Каза ли на майка си за вашите планове? — попита той, тъй като Изабел все още не можеше да излезе от главата му.

— Майка е в Англия. Лейди Уинкомб я покани за конните надбягвания в Аскот. Анри говори със Суантес, след като тя напусна

Трувил. Той има малък конезавод там... както знаеш.

След приключване на сезона по поло в Париж през юли, висшето общество напускаше столицата, за да отиде в летните си къщи и голяма част от неговите представители се събираха в Трувил.

— Ще ѝ пиша в Англия — продължи Жоли, — за да ѝ разкажа за плановете ни.

Въздържа се да каже това, което всички знаеха: че Изабел нямаше да наруши спокойствието си, за да дойде да се сбoguва с тях, дори и да ѝ телеграфираха.

— Но нямам намерение да те оставя да тъгуваш дълго в Париж, татко — добави младата жена и дари баща си с една от своите ослепителни усмивки. — Очаквай по една телеграма седмично, после, ако все още не си дошъл, всекидневни послания, докато не решиш да ни посетиш. На Ектор ще му липсваш страшно много... така че, както виждаш, нямаш избор. А и Анри се нуждае от помощта ти — добави тя, като потупа съпруга си по ръката, — нали, скъпи?

— Да, сър. Абсолютно, сър.

Младият граф, за разлика от съпругата си, изпитваше страхопочитание към херцога. Дьо Век беше не само най-добрият играч на поло в цяла Франция (а дори само това беше достатъчно основание за подобно отношение за Анри), ами и беше известен в средите на Жокейския и Ловджийския клубове като най-търсения от дамите мъж в Париж. Освен това името му се цитираше като пример за почтеност както на игралното поле, така и в света на бизнеса.

— Това ще бъде чест за нас, сър — каза с искрено благоговение граф дьо Сен-Жорис, — ако решите да вземете участие в управлението на фермата.

— Благодаря, Анри, може би... по-късно.

Херцогът се усмихна на младия мъж, който бе направил дъщеря му толкова щастлива и за момент отново изпита съжаление за напразно пропиляния си живот.

— Обещай, че ще дойдеш, татко — настояваше Жоли. — Пътуването от Хавър до Ню Йорк вече отнема само няколко дни.

— Ще дойда колкото мога по-скоро — отвърна с усмивка той. — Така е справедливо, нали?

През същата тази вечер, докато Етиен отговаряше уклончиво и многозначително на настояванията на дъщеря си да ги посети в Америка, Дейзи седеше на капитанската маса и слушаше обясненията на съпругата на богат индустриалец от Чикаго, че бедните коптори трябва да бъдат сринати из основи.

— Те са толкова неприятна гледка — настояваше с капризен тон тя. — Цялото ми пътуване нагоре край езерото до лятната ни къща се проваля, когато минем край тези... ъъ... мръсни, гадни градски райони. Просто трябва да изгонят всички тези... — тя махна с отрупаната си с пръстени ръка в израз на презрение, — бедни прошляци.

„Само диамантите й ще стигнат за изхранването на всички тези «бедни прошляци» поне в продължение на месец“ — помисли си Дейзи, която имаше представа от въпросните бедняшки квартали, тъй като бе учила право в Чикаго. Бе прекарала голяма част от времето си в тях, докато беше работила с Джейн Адамс, и се беше опитвала да помогне с каквото може.

— Първо на първо, всички тези чужденци не би трябвало да бъдат допускани в страната — обади се друга матрона. — Съпругът ми предложи на сенатора една безкрайно полезна система на ограничаване на тъмнокожите чужденци.

Съпругът й, съдия от Филадельфия, града на братската любов, спомни си Дейзи, очевидно теглеше чертата на демократичното разпределение на любовта.

— Не искам да ви обидя, мис Блек — добави съпругата на съдията с грациозна усмивка, тъй като бе преценила, че диамантеното украшение на Дейзи бе достойно за някоя кралица.

— Всъщност, аз съм по-малко чужденка от вас, мисис Лоуел — отвърна с не по-малко благосклонна усмивка Дейзи. — Родът ми живее в Америка от повече от хиляда години.

„А животът си продължава“ — помисли меланхолично тя, докато дамата от Филадельфия едва не се задави от изненада. Предразсъдъците и фанатизмът продължаваха да си съществуват необезпокоявани извън обществото за богопомазани, в което живееше Етиен. Беше толкова далеч от враждебността на света, че нямаше как да разбере едно съществуване, изпълнено с нетолерантност, или хищническата политика, или невероятните лишения. Можеше да избере да остане в

Париж, защитена от неговото име и власт, закътана в удобното недостъпно общество на тесен кръг привилегировани. Можеше да го остави да я закриля не само от гнева на Изабел, а и от реалността на живота. Можеше, ако не беше така силно обвързана със своя народ... или по-точно, припомни си тя, ако той беше настоял да остане.

Но той не беше, нали? Бе казал само „може би така ще бъде по-добре...“.

Дяволски умерени думи, сравнени със собствената ѝ страстна любов.

Вероятно любезен край на една приключила любовна афера?

Откри, че не е способна да прояви ни най-малък интерес към разговора, съсредоточен върху удоволствията, любимите курорти и социалните развлечения, предпочитани от богатите матрони от Чикаго, Филадельфия или Бостън. Или пък към всеобщото съжаление, че било голяма рядкост да си намериш порядъчни слуги, от не чуждоземен произход, разбира се. Погълната от мъката, която я обхващаше всеки път, когато си помислеше за Етиен, т.е. почти непрекъснато, тя се оттегли от масата, преди сервирането на десерта. Съвсем не беше в настроение да гледа как пълни дами, отвратени от вида на бедността, поглъщат обилно покрити с различни кремове торти. Компаньонките ѝ по маса, олицетворение на мързеливото, преситено съществуване на модното общество на Етиен, ѝ припомняха прекалено ясно за пропастта, която разделяше неговия начин на живот от нейния.

И докато това несъответствие си оставаше постоянна величина, тя просто не бе обръщала внимание на изумителните разлики, погълната от буйната страст на връзката им. За по-голямо удобство тя не бе обърнала внимание на факта, че той изобщо не поставяше под въпрос начина си на живот. Беше позволила личният му чар да я заслепи и да замъгли преценките ѝ.

Сега, далече от огъня на неговата страст, можеше да види много по-ясно как бе завладяна и омагьосана подобно на легиона жени, които бе имал преди нея. Сега си даваше сметка, че херцог дьо Век беше изключително съвършен, изключително опитен, изключително красив, с несравнимо излъчване в интимността. В резултат на всичко това тя се бе влюбила безпаметно и безразсъдно в него, но впоследствие, ефектът щеше постепенно да намалее поради липсата на близост помежду им. И макар да ѝ се струваше, че ѝ е нужен както самия

въздух, за да живее, младата жена не можеше да не си даде сметка, че любовта им един към друг водеше до много, уви, неразрешими проблеми.

Тази нощ, сама в леглото, плака дълго, тъй като никакви разумни доводи не можеха да възпрат копнежа ѝ за Етиен. Чувствайки се безкрайно нещастна, тя лежеше будна, неспособна да заспи, с единственото желание да усети отново огромната утеха и удовлетворение, които ѝ носеше неговото присъствие. Така ѝ се искаше единственият мъж, когото бе обичала, да не живее на другия край на света. Искаше ѝ се той да я обича повече, или тя него — по-малко. Плачеше отчаяно, защото дори да я обичаше толкова, че да преодолее проклетото разстояние, което ги делеше, той вече беше женен за една жена, която нямаше намерение да се отказва от него.

След по-малко от седмица херцогът отново беше в Хавър. Този път изпращаше Жоли и семейството ѝ в Америка. Каютата им бе отрупана с цветя, изпратени им от приятели и от Етиен, а играчките на Ектор буквално преливаха от съседното помещение.

— Мислиш ли, че купи достатъчно играчки за Ектор? — попита шеговито Жоли, вперила поглед в баща си и сина си, седнали на пода и погълнати от играта.

— На вас играчките никога не ви бяха достатъчни — отвърна без капчица разкаяние дъо Век, като вдигна поглед от механичния цирков вагон, който тъкмо навиваше за внук си. — Мисля, че са ни нужни още няколко клоуна — обърна се с шеговит тон към момченцето той, — за да напълним този вагон.

— Повече клоуни. Иска — съгласи се весело Ектор, който се бе разположил наред истинска менажерия с циркови животни.

Етиен се усмихна мило на дъщеря си.

— Виждаш ли?

— Непоправим си — отвърна през смях младата жена.

— Възможно е.

Внезапно изражението на Жоли се промени, докато наблюдаваше баща си и сина си, седнали един до друг, свързани от истинска любов, и долната ѝ устна започна да трепери.

— О, татко, ще ми липсваш.

Етиен се изправи пъргаво и я прегърна.

— Няма да бъде за дълго, скъпа. Скоро ще дойда да видя тази покрита със зелена трева страна.

— Обещавах ли? — вдигна лице към него тя и той си помисли, както бе правил вече хиляди пъти преди това, какъв щастливец бе, че има децата си.

Макар вече да бе голяма жена и да имаше свое дете, за него Жоли беше все още момиченцето с черни къдрици, с розови като на дете бузи. Големите ѝ очи бяха пълни със зелена невинност, която, надяваше се той, тя никога нямаше да изгуби.

— Обещавам — отвърна херцогът, тъй като и сега, както и преди, не можеше да ѝ отказва.

— Честна дума, татко? — настоя Жоли.

— Честна дума, скъпа. Обещавам.

Лицето ѝ светна от радост, която стопли сърцето му по магически начин и която той наричаше своето „близнашко щастие“.

— А сега си избърши очите — подаде ѝ носната си кърпа той. — Анри всеки момент ще се върне с газираната ти вода и ще се почуди какво ли съм ти казал, за да те разплача.

— Той знае, че страшно ще ми липсваш, татко. Именно той предложи веднага след пристигането си да подготвим и твоя апартамент, за да сме сигурни, че ще дойдеш да ни посетиш.

— Щастлива ли си с Анри? — попита тихо херцогът.

— Да, много, много. Той казва, че ме обича повече от полото, татко. А ти добре знаеш какво означава то за него. — Внезапно тя се усмихна многозначително, като възрастна на възрастен. — Както ти обичаш Дейзи, нали?

— Да, много повече от полото — съгласи се тихо той.

— А Бурж ще ти върне свободата — рече с типичния си оптимизъм тя.

— Сигурен съм, че ще стане точно така.

Не беше сега времето да споделя, че опитите му да премести разглеждането на делото другаде бяха осуетени, а срещата на Изабел със съдията беше отложена за трети път.

В този момент в каютата влезе Анри, натоварен с пълна с лед кофичка, в която се изстудяваше предпочитаният вид газирана вода на Жоли. Тук разговорът премина на по-приятни теми и към анекдоти, свързани с бизнеса с понита за поло. А след малко, когато Етиен се приготи да тръгва, тъй като корабът трябваше да отплава съвсем скоро, той се наведе да прегърне за последен път Ектор.

— Искаш да дойдеш с мен, дядо? — попита момченцето, когато херцогът се отдръпна. — Широко разтворените му зелени, като тези на майка му очи, го гледаха въпросително. — Искаш да дойдеш, дядо? — повтори то.

Дьо Век с мъка удържа сълзите си, питайки се как щеше да преживее следващите месеци без всекидневните си срещи с Ектор, със съзнанието колко много щяха да му липсват компанията на внук му, радостният му смях, неговото любопитство, прегръдки и влажни целувки.

— Не мога да тръгна точно сега, Ектор, но скоро ще дойда да ви видя.

— Ела сега. Дядо да дойде сега, мамо. Кажу му.

И той погледна към майка си, с надеждата, че тя ще изпълни желанието му. Жоли вдигна сина си от пода, притисна го в обятията си и внимателно обясни:

— Дядо не може сега, миличко. Но скоро ще дойде.

Лицето на момченцето се сгърчи от мъка, когато разбра, че Етиен наистина си тръгваше.

— Не! Дядо, ела с нас! Не си отивай, дядо!

Ектор протягаше ръчички към него, гласът му звучеше тревожно, сълзите му разкъсваха сърцето на Етиен. Целуна го още веднъж, като обеща да отиде при него много скоро, усмихна се тъжно на дъщеря си и Анри, и почти бежешком излезе от каютата.

Постоя малко в коридора, преди да успее да дойде на себе си дотолкова, че да се отдалечи от виковете на внук си. Малко по-нататък, в основата на стълбището, което водеше надолу от отделението на първа класа, той се облегна на стената от полирано дърво и си пое дълбоко въздух.

През изминалата седмица се бе разделил с всички, които обичаше на този свят и се чувстваше обзет от мъчителна самота. Дъво Век затвори очи за миг, за да се справи с болката. „Раздялата не е окончателна, само временна“ — припомни си той. Щеше да посети Жоли, Ектор и Анри в скоро време. Жустен щеше да се върне от Египет само след месец. Проблемът с раздялата с Дейзи обаче не можеше да бъде разрешен толкова лесно. Освен, ако тя сама не реши да дойде във Франция, той нямаше да я види преди — пред очите му се появи мрачната, невярваща физиономия на Бурж — разглеждането на делото му да бъде прехвърлено в Колсек.

— Няма как да не ни разрешат — беше повторил на няколко пъти Фелисиен, — молбата ни отговаря на всички условия, ти отдавна живееш там. Не могат да ни спрат. Ако трябва ще обжалваме. Веднага ще изготвя нужните документи.

— Открий колко е платила Изабел на съдията — бе заявил лаконично Етиен, — и след това предложи на копелето десет пъти по-голяма сума. Това ще му бъде достатъчно, за да се оттегли от правораздаването, тъй като така или иначе няма да му оставят избор. Повече от сигурно е, че няма да му позволят никога повече да заема

някакъв пост в съдебната система... поне докато на власт е Шарл или някой друг от монархистите.

В същото време си даваше сметка, че тези монархисти можеха и да не се поддадат на изкушението на немонархистките пари.

А това още повече отдалечаваше възможността да види Дейзи.

Беше ѝ писал вече няколко пъти. Не трябваше да изпраща обясненията си в любов по телеграфа, ако искаше написаното да си остане само за тях двамата. Изкушаваше се да я помоли да се срещнат на неутрална територия, някъде в Америка, на удобно за нея място, но не беше сигурен, че тя ще се съгласи. За първи път в живота си изпитваше подобен трепет и несигурност в чувствата на някоя жена. Дейзи беше казала, че го обича, но въпреки това бе избрала да замине.

Не особено успокоителна мисъл.

Дочул свирката, предупреждаваща изпращачите да напуснат кораба, той се отдели от стената и механично последва носещата се към брега вълна от хора. Десет минути по-късно вече стоеше с чаша коняк в ръка в една кръчма, гледаща към пристанището. Бутилката на масата вече бе полупразна, когато корабът започна да се слива с пурпурночервения хоризонт. А когато малко по-късно групичка парижани влезе в пълното заведение и, след като зърна херцога, започна да си проправя път към масата му, той вече бе достатъчно дошъл на себе си, за да може да се усмихне на радостните им приветствия.

Формонд и Вание придружаваха две млади жени, които той разпозна едва когато успя да види лицата им изпод широкополите им шапки. Това бяха сестрата и снахата на Вание. Спомни си също така, че по-големият брат на Вание, Тео, трябваше да замине за Квебек, за да се погрижи за семейния бизнес.

— Жоли и Анри заминаха ли вече? — попита бодро Формонд.

Всяко действие на представителите на затвореното общество на парижката аристокрация, където всички се познаваха, неминуемо ставаше всеобщо достояние.

— Вече пътуват — отвърна учтиво Етиен, макар да не беше в настроение за компании.

Вание повика сервитьор и поръча шампанско, докато дамите се настаняваха сред шумолене на коприна, ухание на парфюм и

мелодичен смях. При размяната на поздравите съпругата на Тео намигна на Етиен.

Тази постъпка на младата жена го изуми в първия момент. Очевидно толкова се бе отдалечил от любовното преследване, че бе забравил правилата на играта. Размисли за момент как да се справи с усмихващата се насреща му дама, тъй като подканващите намигания от страна на жените бяха нещо напълно непознато за него. Решението му да не обръща внимание на авансите ѝ обаче бе неуспешно, защото Мари Вание нямаше намерение да се остави да я пренебрегват. Тя зафлиртува безсрамно и предизвикателно, без да се смуцава от едносричните отговори на херцога. Когато стана невъзможно да се преструва повече, че не забелязва интереса на дамата — тя тъкмо притискаше бедрото си до неговото — херцог дьо Век реши, че е крайно време да тръгва. С мила усмивка и още по-мило извинение, той стана от стола си.

— Дяволски слабо извинение, дьо Век — отбеляза весело Формонд. — Проклетият ти управител на бизнеса може да почака до утре. Остани — каза сърдечно той, като в същото време даваше знак да донесат още шампанско.

— Остани, Етиен. После можем да се върнем заедно — покани го с очарователна усмивка сестрата Вание.

— Моля те, Етиен — измърка Мари, херцогиня Вание, протегна се и го погали бавно по ръката, по цялата дължина на дългите му пръсти.

— Може би някой друг път — отвърна учтиво той и се отдръпна крачка назад, така че тя да не може да го достигне.

— В такъв случай защо веднага да не тръгнем всички заедно? — обърна се Мари към девера си. — Можем да вземем херцога в нашето купе.

— Не е нужно, имам си мое.

— Е, в такъв случай ние ще дойдем в твоето. Въпросът е уреден. Хайде, Андре. Да тръгваме, Формонд и Терез. Вземете шампанското.

И така, херцог дьо Век се озова в необичайното за него положение да отказва авансите на една красива жена. Три и половина часовото пътуване с влак до Париж се оказа изключително мъчително преживяване. Той стоеше уединено и се усмихваше любезно, докато тя се притискаше при всяка възможност в него и подхвърляше

непрекъснато двусмислени забележки. Етиен трябваше непрестанно да се прави на глух или на неразбрал и тази игра наистина го измори, още повече че се развиваше пред очите на трима свидетели.

Когато преполовиха пътя до Париж, той внезапно спря да пие, разбрал, че ще има нужда от всичките си способности. А когато кондукторът съобщи, че са влезли в предградията на столицата, започна да брои минутите.

Когато най-после пристигнаха на гара „Сен Лазар“, той се сбогува със спътниците си малко лаконично и прибързано, за да може да се каже, че е бил напълно любезен. И буквално изскочи от влака, преди още да бе спрял напълно.

Като момче, пуснато по-рано от училище, той затича по перона, с усмивка на облекчение на лицето.

„Това да не е някакво просветление? — мислеше си развеселен той, като задминаваше вървящите по-бавно хора. — Да не би това да е моето лично просветление, свързано с принципите ми?“ Усмивката му стана още по-широка. Предполагаше, че никой свещеник нямаше да го разбере.

Хейзард посрещна Дейзи на Чикагската гара. Имал работа в града, обясни той, и тъй като тя била на път за към къщи, решил да нагласи така плановете си, че да бъдат заедно. Действително беше свършил някои неща, свързани с мините му, но главната причина, да дойде дотук, бе загрижеността му за Дейзи.

— Как успяваш да изглеждаш толкова свежа и несгорещена? — попита той, докато се движеха към каретата му. — Тук е дяволски топло.

Чикаго се топеше под деветдесетградусови температури^[1], въздухът бе влажен и тежък като в сауна.

— Това е духовно състояние, татко — усмихна му се тя. — Мисля си за студени планини.

— Завиждам на въображението ти. Моите планини отстоят на три дни път с бърз влак.

— Имаш ли още много работа тук?

— Не много — отговори той, доловил потрепването на гласа ѝ, преди тя да успее да овладее емоциите си.

Още с излизането на Дейзи от купето беше забелязал следите от сълзи по лицето ѝ.

— Бързаш ли да се прибираме?

Дъщеря му кимна. Лицето ѝ беше частично закрито от периферията на сламената шапка.

— На твое разположение съм, когато кажеш — предложи незабавно Хейзард. — Решавай ти.

Хвърли поглед към младата жена, облечена романтично в рокля от розов газ, с разноцветни пандели на широкополата шапка и на талията, с тревистозелен копринен шлейф. Запита се дали тоалетът ѝ бе избран от херцог дьо Век, той определено не беше в стила на Дейзи. Дали Етиен Мартел бе причината и за сълзите ѝ? Всъщност, знаеше отговора и на двата си въпроса.

Хейзард естествено бе чул за връзката на дъщеря си с херцога, тъй като имаше приятели в Париж, пък и Аделаид бе писала за това на Емпрес. Нямахше нищо против дъщеря му да се влюбва в когото си иска, но определено не искаше да се съгласи с факта, че се чувстваше нещастна. И ако херцог дьо Век я бе наранил по някакъв начин, Хейзард щеше да се погрижи той да плати за стореното.

— Можем ли да тръгнем по-скоро?

Той докосна ръката ѝ и спря насред пътя. Когато тя вдигна поглед към високата фигура на баща си, застанал неподвижно наред движещата се тълпа, той изви тъмните си вежди и попита:

— Да тръгнем ли веднага?

„Как може да знае — помисли си младата жена, докато очите ѝ се пълнеха със сълзи и задавяха гърлото ѝ, — че ми се иска толкова силно да се върна в нашите планини, че дори още няколко часа в Чикаго ми се струват непоносими?“

Без да каже дума, Хейзард разтвори ръце. Тя се спусна към него, шапката ѝ се плъзна от прегръдката им и се залюля на копринената си панделка някъде по средата на гърба ѝ. Чувстваше се отново в безопасност, сгушена в обятията на баща си, като че той можеше да оправи проблемите във внезапно объркания ѝ живот, като че можеше да я защити от болката и мъката.

— Заведи ме у дома — прошепна тя, притисната към широките мускулести гърди на баща си.

Можеше спокойно да поиска да влезе във вражеско селище и той щеше да го направи от любов към детето си. Беше дошъл дотук да я посрещне заради слуховете, достигнали до ушите му от Париж. Знаеше, че ще има нужда от утеха. Нежните чувства към дъщеря му и желанието да я успокои обаче, не бяха единствените му емоции. Беше побеснял от гняв срещу мъжа, отнел така нехайно спокойствието на Дейзи. Закле се в духовете на своя талисман пумата, че рано или късно херцог дьо Век щеше да плати за мъката, която бе причинил на детето му.

— Ще намеря влак, който отива на Запад — каза той и я погали по косата, докато сълзите ѝ мокреха ризата му. — Тръгваме си незабавно — добави той, отказвайки се от плановете си за следобеда и вечерта. — Искан ми се да го застрелям — прошепна той, — като те гледам как плачеш. Той не те заслужава.

— Той не е виновен — промърмори младата жена, все така притиснала лице в ослепителнобялата му риза.

— Виновен е, щом плачеш — отвърна Хейзард с типичната логика за един баща.

— Сама реших да си тръгна.

„Но той не се е опитал да те спре“ — помисли си баща ѝ, отбелязвайки поредната черна точка за херцога. Знаеше от опит какъв голям грях можеше да бъде пропусъкът.

— Това решение като че не те е направило щастлива — настоя меко той в желанието си да разбере какво точно беше станало.

— Не е лесно да се разделиш...

— С този, когото обичаш.

Дейзи кимна хълцайки и подсмърчайки. Имаше толкова нещастен вид, че Хейзард гледа известно време с празен поглед минаващите край тях хора, обмисляйки решението си. Мислите му бяха предимно с насилствен и смъртоносен характер, но той ги отхвърли всичките, тъй като Дейзи му беше много скъпа и щастието ѝ беше задължително за неговото собствено спокойствие.

— Желает ли го? — попита най-после простичко той. — Бащински въпрос, без каквато и да е украса, породен от една необикновена любов. Тя кимна отново. — В такъв случай ще го имаш.

Така рязко и прямо разрешаваха споровете и проблемите вождовете на абсароките. Също така компетентно изпълняваше

задълженията си и Хейзард Черната пантера. Израснал като воин в общество на воители, което успяваше да запази за себе си най-богатите ловни земи дори от много по-силни и многобройни противници, Хейзард Блек бе развил до съвършенство ездаческото и бойното си изкуство. Затова за него не беше проблем да отвлече херцог дьо Век и да го закара в планината — все едно че планираше поредния въоръжен сблъсък.

Дейзи вдигна лицето си към неговото. По погледа ѝ разбираше, че се разкъсва от силни и противоречиви емоции.

— Не — заяви не по-малко властно от баща си тя. — Невъзможно ми е да го имам поради хиляди причини, една от друга по-разумни и логични. И аз, и Етиен знаем това много добре... или пък той също ще го разбере след време. Съпругата му няма да му даде развод. Няма, татко, и цялата съдебна система ще я подкрепи. Етиен не вярва, че няма да успее да получи развод... но така или иначе, няма да успее. Не иска да види реалността. Не си дава сметка за всички законни пречки и проблеми, които може да му създаде Изабел. — Тя си пое дълбоко въздух, очевидно облекчена — беше обрисувала по възможно най-прост и ясен начин своята дилема. — Затова се прибрах вкъщи. Нямаше смисъл повече да стоя там. Възнамерявам да си остана в Монтана и не искам ти да се намесваш. — Черните ѝ очи бяха също като неговите и го гледаха умолително. — Татко, обещавай, че няма да се намесваш.

За първи път в живота си го наричаше с по-интимното „татко“, а не „баща“. Детинското обръщение нямаше нищо общо с нейната характерна сдържаност. Никога не я беше виждал така наранена.

— Татко?

Гласът на Дейзи беше толкова тих, че веднага бе отнесен от глъчката на тълпата. Тя беше единствената му дъщеря, винаги бе искал да бъде много щастлива, беше се надявал, че ще може да я предпази от насилието, с което той и синовете му се бяха сблъскали толкова често от години насам, за да защитават земите си. Искаше тя да бъде доволна от живота си. Усмихна се на мечтите си. Дейзи приличаше прекалено много на него, за да се съгласи да живее в някакъв подреден, сигурен, идиличен свят — нереален и измислен като в приказките. Но той определено не искаше тя да бъде и толкова нещастна.

— Трябва ли да обещавам? — попита умишлено бавно той, защото желаше най-много от всичко нейното щастие.

— Да — отвърна едва чуто младата жена, тъй като познаваше добре импулсивния, действен характер на баща си.

— В такъв случай обещавам — рече неохотно Хейзард. — Но той е един глупак.

Двайсет минути по-късно вече се бяха настанили в отделно купе във влака за Сейнт Луис. Багажите на Дейзи бяха пъргаво донесени, обувките им бяха събути и държаха в ръце чаши с ледена лимонада, с малко бърбън в нея. Макар това да не беше най-прекият път до вкъщи, той единствен даваше възможност да тръгнат веднага. Гарата вече се бе загубила от погледите им, гъсто застроените вътрешни квартали на Чикаго бягаха от двете страни на железопътната линия. Ритъмът на колелата беше за тях като успокояваща мелодия на избавлението, прозорците бяха затворени, за да ги спасят от потискащата горещина. Хейзард се усмихна на дъщеря си и вдигна чаша.

— За бъдещето — предложи той. — И за твоето щастие.

— За бъдещето — съгласи се с изпълнена с благодарност усмивка Дейзи. — За родните планини. И за най-добрия баща на света.

По време на пътуването Дейзи запозна баща си със съкратена версия за развитието на отношенията ѝ с херцог дьо Век, за мислите, които я вълнуваха във връзка с евентуалното им общо бъдеще и за причините, поради които бе напуснала Париж. Описа подробно усложненията при даването на развода във Франция и съпротивата на Изабел. Тъй като Хейзард лично бе участвал в неприятните преговори във връзка с развода на Трей и Валери миналата година, той знаеше от личен опит какви огромни суми са нужни за ускоряване на нещата, когато съпругата не е склонна да даде развод, а съдебната машина — мудна. Питаше се дали херцогът не е бил напълно честен с дъщеря му по повод на развода си или пък просто не се беше досетил колко ефективни могат да бъдат парите, за да получиш свободата си? Или пък, макар да се бе сетил за това, просто не виждаше основателна причина да го направи?

Тъй като беше чул за репутацията на Етиен, Хейзард подозираше, че той просто не е бил напълно откровен и почтен, когато

е станало дума за развода му. Тъй като сам беше свикнал да бъде постоянно обект на женския интерес, Хейзард разбираше прекрасно разликата между честност и учтивост. В годините преди да се ожени, бе успял майсторски да задоволява любовния интерес на доста дами. При подобен начин на живот човек се обиграваше в изкуството на светската галантност. След брака си беше започнал да използва тези си умения, за да се измъква от жените, опитващи се да го съблазнят.

— В една страна, където разводът е съвсем нова правна процедура — каза тактично за пред дъщеря си той, — предполагам гладкото му протичане ще бъде невъзможно.

— Освен това църквата е твърдо против този закон.

— Това още повече усложнява нещата.

— Легитимистите също са антагонистично настроени. Много от представителите на класата на Етиен поддържат реставрирането на монархията, както знаеш.

Младата жена повдигна рамене с ново, типично галско безгрижие. Такова поне беше мнението на баща ѝ.

— Беше грубо срязан в сградата на операта от новия френски пратеник във Ватикана... това е само един от многобройните примери за негови стари приятелства, подложени на риск — заради мен.

— Заради развода, не заради теб.

Хейзард не искаше Дейзи да се чувства виновна заради един развод, който може би така и нямаше да се осъществи.

— Въпреки това се чувствам отговорна.

Не можеше да бъде така откровен, както му се искаше... Не можеше да се отърве от съмнението, че херцог дьо Век просто се забавляваше — за пореден път. Затова каза усмихвайки се, успокояващо:

— Е, радвам се, че отново си у дома с нас, каквато и да е причината.

Изказванията на дъщеря му също не бяха от най-откровените. Не бе споменала за начина, по който Етиен почти насила я бе накарал да се върне в Монтана. Унижението ѝ по този повод бе прекалено силно, за да го споделя. Не сподели и скептицизма си по повод заплахите на Изабел, която вероятно бе просто едно удобно извинение за Етиен в желанието му да я накара да си замине.

— Щастлива съм, че се върнах — отвърна Дейзи. — И нямам търпение да се захвана отново с работата си.

Това поне бе казано напълно искрено. Колкото по на запад отиваха, толкова по-голямо спокойствие я обхващаше, защото оставяше далеч зад себе си градовете, Париж и мъчителните спомени. Хълмистите прерии, пробягващи край прозорците на влака, правеха Париж да изглежда по-нереален, заличаваха ужасните видения на злобното лице на Изабел, омекотяваха непоносимия ѝ копнеж по Етиен. Дали не го намаляваха? Все още не бе изпитала подобен ефект, който щеше да бъде истинско спасение и милост за нея. Безкрайната болезнена празнота все така изпълваше сърцето ѝ.

Дали наистина щеше да пише или телеграфира, както беше обещал? Дали вече бе изпратил някое писмо? Чувстваше ли се нещастен и обезсърчен като нея? Когато пристигнаха в Елена, там не я очакваше никакво писмо. Надеждите ѝ бяха напълно неоправдани, като се има предвид скоростта, с която се бе придвижила дотук. „Лошо предзнаменование“ — предрече болната ѝ от мъка душа.

Посрещната радостно от близките и приятелите си, Дейзи веднага се потопи в утехата, която ѝ носеше семейното обкръжение. Разказа за пиесите и изложбите, които бе посетила. Новите ѝ тоалети от „Уърт“ предизвикаха всеобщо възхищение. Съгласи се с всички свои познати, че по това време на годината Париж е наистина особено красив.

Благодарение на богатите рудни залежи в района, в Елена имаше много милионери, които пътуваха навън или имаха приятели в Париж, така че мълвата за връзката на Дейзи и херцог дьо Век бе изпреварила пристигането на младата жена. Макар никой да не бе дотолкова невъзпитан, че да попита открито, Дейзи усещаше изгарящото любопитство, което я заобикаляше. А приказките за развода в средите на предградията „Сен Жермен“ вече водеха до мрачни изводи за приближаващия крах на аристократичните нрави. Бе естествено, че хората проявяваха такова любопитство — името дьо Век бе известно от незапомнени времена.

Емпрес засегна тази тема веднъж. Като приятелка на херцога, тя имаше ясна представа за неустоимия му чар.

Дейзи бе отишла да види децата, затова двете с Емпрес бяха в голямата слънчева детска стая и наблюдаваха игрите на малките.

— Етиен ще дойде ли насам? — попита Емпрес.

Дейзи поклати глава, като че не искаше да отговаря, но после все пак каза:

— Не.

В детската цареше особено спокойствие. Идиличната семейна сцена се къпеше в слънчева светлина. По лицата на всички дечица се четеше щастие. „Точно обратното — помисли си мрачно Дейзи, — на хаоса в собствения ми живот.“

Малкият син на Емпрес и Трей, Макс, правеше кула с кубчета заедно с Бел, дъщерята на Валери Стюарт, която отглеждаха като свое дете. Малкият брат на Емпрес, вече почти петгодишен, помагаше на малчуганите в издигането на сложните структури.

Макс и Бел, които имаха само един месец разлика, бяха еднакви по височина и имаха същите черни коси, си бяха допаднали невероятно още от първата си среща, като че бяха близнаци. Разбираха неясното си ломотене дори тогава, когато никой друг не успяваше да го разшифрова, проявяваха съчувствие и загриженост един за друг, деляха играчките и удоволствията си — нещо доста необичайно за толкова малки деца. Загледана в щастливата сцена, която представляваха трите деца, погълнати от строежа си, и от спящата наблизо в люлката си Соланж, Дейзи се изпълни със завист. Етиен искаше дете и ако тя не беше проявила чак такава практичност, сега може би щеше да носи детето му. Внезапно изпита неизразимо желание, макар вече да беше късно, да не бе чак толкова практична. Дори ако той беше загубен за нея, щеше да има неговото дете, което да обича и за което да се грижи, щеше да има част от него като жив спомен за любовта им.

— Щом разводът на Етиен бъде уреден окончателно — обади се Емпрес, прекъсвайки мрачните размисли на зълва си, — той със сигурност ще дойде тук.

— Разводът никога няма да бъде уреден. — Думите ѝ прозвучаха като неподлежаща на обжалване присъда.

— Как можеш да бъдеш сигурна в това! — възкликна изумена Емпрес. — Не се съмнявам, че дьо Век ще съумее да получи това, което желае.

— Нямаш представа каква е Изабел. „Разводът е равнозначен на смърт“ — мисля, че така най-добре бих изяснила нейната позиция, а тя

определено възнамерява да живее дълго.

Дейзи се протегна, за да помогне на Макс да задържи куличката. Гласът ѝ звучеше прозаично, като че ставаше дума за времето. Изминалите седмици, макар да не бяха намалили мъката ѝ по изгубената любов, ѝ бяха дали възможност да осъзнае доколко несъкрушима бе защитата на Изабел.

— А и Етиен не може да напусне Франция... дори ако някое благосклонно божество премахне всички барикади, с които Изабел препречи пътя му, защото всичките му бизнес интереси са съсредоточени в Европа. А аз не мога да живея в Париж. Моят живот е тук.

Ако ставаше въпрос за която и да било друга жена, Емпрес можеше да се усъмни в непоклатимостта на убежденията ѝ. Семейството на Трей обаче бе неразривно свързано със своя клан с такава сила на характера и неизтощим кураж, че заслужаваше преклонение. Думата, която абсароките употребяваха в смисъл на „клан“ звучеше така: „ашамалеаксия“ и буквално означаваше „вигвами от плаващи дървета“. Подобно на струпаните един до друг по речния бряг вигвами, членовете на клана се държаха един за друг, свързани в бурен поток, всеки един неотделима част от хората и духовете, които ги заобикалят.

Една по-традиционна жена изобщо не би повдигнала подобен въпрос и щеше да заживее в света на съпруга си. Дейзи обаче олицетворяваше една из основи нехарактерна за жена роля, тъй като в културата на абсароките всички, независимо от пола си, можеха да имат някаква мисия. Мъжете и жените имаха равни права и бяха еднакво годни да изпълняват социални или духовни функции.

Дейзи бе една от шепата адвокатки в Америка. Решението ѝ да влезе в тази толкова ограничена по броя на хората си група, бе взето единствено от желание да помогне на своя народ. И бе успяла, въпреки обезсърчаващите препятствия, пак именно поради тази причина. Младата жена, подобно на баща си и братята си, беше върна до гроб на своя клан.

С чувство на дълбока благодарност Емпрес осъзна каква късметлиейка е била, че не е трябвало да се съобразява с подобна жестока дилема. Наистина семейните ѝ владения бяха във Франция, но

за тях се грижеха компетентни управители и брат ѝ Гай. А духовният ѝ свят не зависеше така тясно от родните земи и рода ѝ.

— Дали Етиен не би могъл да живее в Монтана през известен период от годината? — попита предпазливо тя.

Дейзи се изправи, привършила със строежа на кулата. Изражението ѝ бе непроницаемо.

— Той наглежда десетина имения, държи контролния пакет акции на три европейски железопътни линии, заема едно от председателските места в Борсата, погълнат е от страстта си към полото, за което отделя няколко часа дневно, без да говорим за поддържането на хилядолетното фамилно величие на рода дьо Век. Трудно би се справил с всичко това от Монтана.

---

[1] По Фаренхайт, което е равно на 32–33 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

През целия следващ месец писмата на Дейзи и на Етиен пресичаха огромното разстояние, което ги делеше, като подновяваха и поддържаха страстните им надежди. Докато през един горещ юлски ден, когато всеки, който бе достатъчно голям късметлия, за да напусне Париж, бе заминал сред морската или планинска прохлада, Бурж телефонира на херцога, за да му съобщи поредните обезкуражаващи вести. Молбата им за преместване разглеждането на делото в Колсек щяла да бъде чута от друг съдия, защото Бошан се бил разболял — очаквали го да умре всеки момент — и бяха загубили отново.

— Дяволска работа — въздъхна Етиен, като се облегна на стола си и затвори очи.

— Никога досега не ми се е случвало нещастните стечения на обстоятелствата да ми нанасят толкова поредни удари. Това е като някакво проклятие — оплака се Бурж. — Бошан се бе съгласил да бъде разумен.

— Струва ми се, че трябва да бъдем щастливи, че в нашия случай става въпрос само за една загуба в съда — отвърна философски дьо Век и отвори очи, обгърнат от полумрака в кабинета си. — Бошан може и да няма подобен късмет.

— Очевидно е получил нещо на сърцето. Вие сте прав, разбира се, но в момента събитията са ме притиснали така, че не ми е до благи разсъждения.

— Та, кой ни отказа преместването?

— Плеж. По дяволите дребно благородническото му сърце. Връзките на съпругата му му помогнаха да стигне там, където е понастоящем и той се е самозабравил.

— Нищо чудно, тогава, че е бил така лесно убеден от „чистокръвния“ Шарл — отбеляза иронично Етиен. — Какво ще правим сега?

— Утре имам среща с Летев.

— Загуба на време, Фелисиен.

— Може и да не е.

Упорството на Бурж бе достойно за възхищение, но Етиен бе сигурен, че разговорът с Летев е напълно безполезен. Той следваше буквално всяка заповед на Шарл и Изабел.

— Отивам в имението си край реката за няколко дни, така че няма да можем да се чуваме — каза херцогът, тъй като имаше нужда от

някаква утеха след поредните неприятни вести, свързани с развода му. — Ще ти се обадя, като се върна. И, благодаря — довърши той, — за усилията.

— В крайна сметка ще получим това, което искаме.

Етиен не можа да не се усмихне на упорството му.

— Дяволски много се надявам да стане така — отговори той.

Не беше ходил в Колсек отпреди заминаването на Дейзи. През изминалия месец бе страшно зает с поизоставените си преди това задължения. Беше пътувал до всяко едно от своите имения, за да види състоянието на реколтата и на лозята, на два пъти бе отскачал до южните райони на Франция, където една от компаниите, които финансираше, предлагаше да започне строежа на нова железопътна линия. Освен това бе започнал да строи разширение на конюшната си за състезателни коне.

Присъствието на Дейзи го преследваше навсякъде из вилата му в Колсек: бяха яли заедно в малката, постлана с плочи дневна и седели на турския диван под прозореца, беше му се усмихвала през рамо, докато слизаше по стълбите, а очите ѝ бяха проблясвали дяволито. Бяха се любили на това легло и на това канапенце през един топъл следобед — първия път, и тук, на балкона, в утринната прохлада, в благоуханните следобедни часове, нощем, на лунната светлина. Тогава съзря обновената след последното му посещение баня, снабдена вече с модерна канализация, течаща топла и студена вода и по-голяма вана, така че Дейзи да може да се къпе по-удобно. Беше забравил за това. Когато влезе в банята през вратата, свързваща я със спалнята, остана изумен от невероятната гледка, разкриваща се към градината. Прозорците, високи от пода до тавана, гледаха на изток. Боядисаните на ръка в богат розов и мъхестозелен цвят плочки образуваха нещо като цветни гирлянди по стените. Великолепната зелена мраморна вана с ковани златни кранчета, заемаше едната стена. Под корниза се издигаше разкошна тоалетна масичка, украсена с дантела и снабдена с всевъзможни парфюми и огледала, очакваше да достави удоволствие на Дейзи.

Както и той самият.

Трябваше да излезе и да се разхожда известно време край реката, за да овладее отчаянието си, да се отърве от безмилостно преследващите го спомени и изгубени надежди. Когато се върна, влезе в малкия си кабинет и започна да пише на Дейзи. Обзет от меланхолични спомени за безкрайно по-щастливи времена, депресиран от последните новини, научени от Бурж, Етиен се чувстваше много обезкуражен, когато започна писмото си. Тази къща в Колсек, някога негово предпочитано убежище, изглеждаше празна и окаяна без любимата жена. Думите му отразяваха отчаянието му.

„Съжалявам — пишеше той, — но вече не знам дали ще получа някога този развод. Отказаха ни да предадат делото за разглеждане в друг район. Макар Бурж все още да се надява, аз съм в такова душевно състояние, че ми е трудно да се съглася с него. Сега съм в Колсек. Липсваш ми страшно, виждам те навсякъде, но не мога да те прегърна или да поговоря с теб. В дни като днешния мрачните ти предупреждения отекват като погребални камбани в съзнанието ми, смразяват надеждите ми, парализират действията. Макар чувствата ми към тебе да не са се променили, те, за нещастие са свързани с мрачното бъдеще, очертаващо се предвид развода ми.“

После добави още няколко реда за градината под прозорците, за това, как всичко му напомняло за нея, но му беше невъзможно да звучи бодро. Завърши писмото си без обичайното обещание да се видят скоро.

Писмото на Етиен пристигна в най-лошия възможен момент и за Дейзи, тъй като тя също бе отчаяна заради многобройните проблеми, препречващи се пред тяхното бъдеще. Неприятните вести само още повече усилиха собствената ѝ безутешност.

Тя пришпори коня си към хълмовете, тъй като искаше да остане сама. Там легна под една трепетлика, замислена върху необичайното за писмата му настроение, което се излъчваше от последното му послание, за нерадостната употреба на думи като „мрачен, смразява, парализира“. Постави листа върху тревата и започна да проследява с пръст закръглените форми на буквите, като че това ѝ помагаше да почувства присъствието на любимия си. От деня, в който той ѝ беше писал от Колсек, бяха минали почти две седмици и тя се опитваше да

си представи как е изглеждал, застанал зад малкото бюро в кабинета си на първия етаж. Дали е бил бос, както ходеше обикновено в Колсек, дали косата му беше мокра от плуването в Сена, дали Габриела му бе донесла висока чаша, пълна с любимия му лимонов пунш?

Какво имаше предвид, като пишеше, че разводът му като че ли нямало да успее? Дали само предстоящата правна процедура, или изобщо, като краен резултат?

Естествено, знаеше отговора на риторичния си въпрос.

Знаеше го още преди няколко месеца, в Париж.

Само дето сърцето ѝ бе отказало да го приеме.

Тази нощ изпрати на Етиен посланието, което обмисляше от седмици и в което определяше чувствата си, като любезно и рационално потвърждаваше безнадеждните му прогнози.

„Честно казано, не знам как да започна“ — пишеше тя, търсейки мъчително думите, с които да се раздели с мъжа, когото обичаше почти повече от дълга. В очите ѝ блестяха сълзи, гърлото я болеше от потискани ридания, а моливът неохотно изписваше безмилостните слова.

„Не съм сигурна и че постъпвам мъдро. Когато прочетох обаче писмото ти от Колсек, сърцето ми падна на земята — продължи тя, като несъзнателно изрази мъката си с думите на своя народ. — Твоето отчаяние бе и мое отчаяние, горчивината от загубените надежди — моя. Никога не си бил практичен, Етиен, щом като си въобразяваше, че ще успеем да се преборим с вековните предразсъдъци на твоята класа. Разводът ти не ме интересува особено — знаеш отношението ми към обичаите на белите хора. Това, което ме вълнува истински обаче, е дългът ни към нашите толкова различни култури. Обичам те със същата страст, която познахме за първи път в Колсек и всеки момент страдам от липсата ти, но не мога да се омъжа за теб.

Ние принадлежим към различни светове.

Светове, разделени от разстояния и убеждения.

Обещай ми, че поне ще бъдем приятели, за да не трябва да те загубя напълно.“

Херцог дьо Век захвърли писмото насред стаята, след като го прочете и веднага след това, ругаейки, се наведе да го вдигне и да препрочете ужасните слова. По дяволите черните ѝ очи! „Приятели ли? — беснееше той. — Иска да бъдем приятели? Как ли не!“ Сигурно си беше намерила друг, беше първата му мисъл. Да върви по дяволите с предателската си невярност!

Третия път, когато вдигна от пода коварното писмо, той приглади с длан изпомачкания лист и го прочете бавно дума по дума, като че търсеше някакво ново, скрито значение в него. Тя заявяваше недвусмислено, че няма да се омъжи за него, реши той след още десет прочитания, както и да тълкуваше изреченията ѝ, въпреки уверенията ѝ, че го обича.

Изпълни го гняв заради проклетите ѝ благородно звучащи фрази, заради изключително практичния ѝ тон, заради вероятността вече някой нов ухажор да забавлява страстната мис Блек. Завладя го бясна, безсилна ярост при мисълта, че друг мъж би могъл да докосва Дейзи и заедно с това, неустойимо желание да удря. „Приятели, а? Искала да бъдем приятели като че сме бридж или тенис-партньори, правещи си компания всяко лято в Трувил.“ Не можеше да си представи да бъде приятел с привлекателната, чувствена Дейзи Блек. Сигурно се шегуваше! Ясно бе, че си е намерила друг, така както бе паднала в неговото легло с предизвикателен смях и пълни с желание очи. Точно това ѝ каза в телеграмата, която изпрати незабавно.

„Полудяла си, щом мислиш, че искам да бъдем приятели. Кой е новият ти любовник?“

Не подписа посланието си, защото служещите в телеграфния отдел със сигурност щяха да започнат да клюкарстват по негов адрес. Не се съмняваше обаче, че тя щеше да разбере от кого е телеграмата. След това започна да крачи назад-напред, начумерен и неспокоен, в очакване на отговора, без да е сигурен, че тя изобщо щеше да му отговори.

Дейзи получи грубото обвинение в офиса на компанията в Елена и замръзна от тона му. Състави незабавно отговора си и зачака, тръпнейки в лятната горещина, докато операторът набираше думите.

„Няма никой. Повярвай ми. Никой, освен теб. Можем ли да бъдем приятели?“

Внезапно Етиен започна да мрази тази дума — отвратително, фалшиво определение за чувствата, които изпитваше.

„Омъжи се за мен — отвърна той. — Не искам приятел.“

„Не мога да се омъжа за теб.“

За малко да не напише това. За малко не пожела да стане любовница на херцог дьо Век, тъй като знаеше, че не могат да се оженят, макар да бе поискал ръката ѝ. Мяташе се между вяра и недоверие, между убеждения и мизантропия, докато младият телеграфист очакваше отговора ѝ. По принцип разводът на Етиен не я интересуваше. Плашеха я последствията, които щеше да има за него неуспехът му. И освен това трябваше да се погрижи за духовния си покой. Тези размисли пробудиха в нея спомените за любимите ѝ пейзажи, и най-вече — за планините, които боготвореше.

Най-после взе решение.

„Съжалявам“ — написа тя.

Тази дума не бе достатъчна, за да изрази трийсетгодишната ѝ любов и привързаност към нейния клан.

„Каж ми, че разбираш“ — завърши тя.

„Не разбирам. Няма да разбере. Не мога да разбере. Ти ме убиваш“ — добави в края на посланието си той — силно признание за горд човек като него.

„Съжалявам.“

Думи за дълг, практични думи, думи, които засенчваха слънцето.

„Недей. Аз не съжалявам“ — бе отвърнал Етиен, ядосан и обиден след двата часа, прекарани в телеграфния офис в Борсата, под любопитния поглед на служещия.

Недоволен, че е изложил личния си живот пред очите на другите, той изскочи от помещението и се запъти към Жокейския клуб, с

намерение да се напие така, че да забрави за всички жени, приятелки или не.

Валентин дойде да го навести късно същия следобед, тъй като приятелят му не се беше появил на уговорената среща, където щяха да оглеждат някакъв расов жребец.

— Конят е истински красавец — каза Валентин, като се приближи към потъналия в едно кресло до прозореца Етиен. — Но го изпусна. Аз го купих.

— Човек може да вярва поне на коня си — отвърна загадъчно херцогът и махна към един лакей, за да обслужи Валентин.

— За разлика от какво или кого? — попита граф дьо Шантел, разбрал, че приятелят му бе погълнал почти цялата бутилка с бренди на масата пред него.

Етиен рядко се наквасваше така толкова рано.

— Жените. — Гласът на херцога бе изпълнен с отвращение.

— Спречкване между любовници ли е имало?

— Напомняй ми никога повече да не се влюбвам. Това е земният ад.

— Преди два-три месеца не изглеждаше толкова нещастен.

— Похотливостта бе замъглила разума ми.

— Но никога преди това не го беше правил.

— Похотливостта в стил „Дейзи Блек“ е много по-силна.

— Искаш ли да ми разкажеш какво е станало?

Очевидно Етиен не бе в състояние да разсъждава съвсем разумно... макар една бутилка изпито бренди обикновено да причиняваше пълна загуба на разума.

— Няма нищо за казване — измърмори той. — Тя иска да бъдем приятели. За приятелите — рече мрачно той, вдигна полупълната си чаша към Валентин и я пресуши на един дъх.

— Нима приятелството е толкова лошо нещо? — отпусна се на съседния стол граф дьо Шантел.

— По-лошо от лошо е. Невероятно е — изръмжа херцогът и отново напълни чашата си. — Казва, че не можела да се омъжи за мен. Не е ли невероятно, а? Имам ли вид на човек, който би искал да бъде само приятел с прелъстителната, по-гореща от ада Дейзи Блек? Какво ще пиеш? — попита той, кимайки към лакея, застанал дискретно на известно разстояние от тях.

— С удоволствие ще пия от същото. Кога се случи това?

— Още една бутилка — обяви Етиен и наля остатъка от своето шише в чашата, която лакеят бе поставил на масата пред Валентин.

За момент дьо Век потъна в мрачно мълчание, впери поглед в дъното на чашата си.

— Кога стана това? — повтори въпроса си Валентин, тъй като откъслечните отговори на приятеля му бяха оставили големи неясноти.

— Преди седем телеграми или, може би, преди шест. По дяволите, забравих.

Смачканите парчета хартия — причина за пиянството му, стояха на масата до него.

— Сигурен ли си, че Дейзи е говорила сериозно? Възможно е да не си я разбрал правилно.

— Не, не греша. Мога да чета, по дяволите. Боже, можеш ли да повярваш, че това е същата жена, заради която се развеждам с проклетата си съпруга, жената, заради която пропилях цяло състояние, за да подкупвам съдиите, съвсем същата жена, която докара Изабел дотам, че да убие черния ми чистокръвен жребец?

— Изабел е убила Мороко!?

Валентин се изправи така рязко, че брендите се разплиска над ръба на чашата му.

— Сигурно е, както е сигурно, че слънцето изгрява от изток.

— Как разбра? — продължаваше да го гледа все така шокиран той.

— Писа ми, за да ми каже и ми пожела много мъка в живота. Думите ѝ се оказаха пророчески.

— Предай ми точно думите на Дейзи.

Валентин все още не можеше да повярва напълно на приятеля си. Двамата с Дейзи бяха така страстно влюбени един в друг. А той бе променил целия си живот заради нея. Херцогът въздъхна. Беше потрезв, отколкото можеше да се предположи при количеството алкохол, което бе погълнал. Погледът му беше ясен и разумен.

— С развода ми изглежда нищо няма да се получи... и това, разбира се, е голям проблем. Мога да разбера неохотността ѝ, като се има предвид семейното ми положение. Но тя казва, че неуспехът на развода не я притеснява. Това, което е истинският проблем според нея, е, че не живеем и двамата в Монтана. А това не мога да го приема.

Моята любов е недостатъчна, за да се пребори с Монтана. Казах й, че ще уредим този въпрос.

— Как?

Валентин знаеше за активната дейност в областта на бизнеса на приятеля си, едновременно обширна и разнообразна, но във всички случаи в границите на Европа. А Дейзи...

— Тя не иска ли да живее тук, в Париж?

— Очевидно не — отвърна сухо херцогът.

— А ти би ли живял в Монтана?

— Никога не съм си мислил, че ще ми се наложи.

Естествено, че не беше.

— А би ли го направил?

— Никой още не ме е питал за това.

— Пак не ми отговаряш.

— Не зная. Не зная дори вече дали някога съм бил влюбен, защото съм вбесен. И не ме питай защо съм вбесен, защото не зная отговора и на този въпрос. Но затова пък счупих две щеки в билиардната зала долу и изкарах акъла на домакина. След като гледах известно време като някой глупак резултата от дейността си, естествено, се извиних.

Той поклати бавно глава от ляво на дясно, отпусна се още по-надолу в коженото кресло, поставил чашата с бренди на гърдите си.

— Ако това е любовта — прошепна той, — аз я мразя.

— Ела да поговориш с Аделаид. Тя разбира начина на мислене на жените. Може би ще успее да ти помогне.

— Благодаря, но не искам — усмихна се вежливо дьо Век. — Дейзи се изрази пределно ясно.

Усмивката му се сгърчи леко, а очите му се свиха едва забележимо.

— Никога досега не съм молил някоя жена да се омъжи за мен. Ръката на Изабел поискаха адвокатите на семейство дьо Век. И когато най-последно правя предложение на една жена и опитвам дори невъзможното, и обръщам земята, за да направя този брак възможен...

— Тук гласът му стана по-тих. — Нямам намерение да умолявам когото и да било да се омъжи за мен.

— Гордост?

— Предполагам. Тя беше пределно ясна, Валентин. Каза „не“.

Отмина и юли, дойде август, а и Дейзи, и херцогът умишлено запълваха до край дните си с напрегната работа. Заета с уреждане правната страна по разкриването на новата медна мина на юг от Елена, Дейзи работеше по шестнайсет часа дневно. Всяка вечер падаше в леглото от изтощение и спеше мъртвешки сън. Нарочно не си оставяше миг почивка, защото не можеше да понася да сънува Етиен нощ след нощ.

Бурж продължаваше все така да работи по развода на херцога, който си мислеше, че ако не друго, поне щеше да получи свободата си. Илюзията, която представляваше бракът му с Изабел, бе преминала границата, отвъд която вече никакви извинения не можеха да действат. Защо трябваше да носят едно и също име, когато не ги свързваше абсолютно нищо друго?

Виждаше се често с братовчед си Жорж и му помагаше да планира бъдещата си експедиция на изток. Бяха се заловили със сложната и обемна работа да предвидят точно всичко, което трябваше да носят, от храната до моливите. Организацията на пътешествието отвличаше херцога от мъчителните му мисли. Жорж възнамеряваше да изследва степите между Монголия и Туркестан и евентуално да прекара зимата сред бурятите край езерото Байкал. Интересуваше го езикът им, защото имаше общи черти със сирийския и уйгурския.

С напредване на планирането и приближаване времето за потегляне, Етиен все по-сериозно започна да се замисля дали да не се присъедини поне за месец-два към експедицията, която финансираше. Тази идея започваше да му се струва все по-привлекателна. А когато завърналият се от Египет Жустен обяви намеренията си да придружи Жорж, Етиен се зае с решаването на въпроса кой бизнес на кого да повери.

— Ела с нас, татко — заувещава го един ден Жустен, докато тримата се бяха надвесили над някаква карта.

Той по-добре от всеки друг усещаше необичайната меланхолия, обзела баща му. Бяха подновили сутрешните разходки след завръщането му и бе открил, че е доста променен.

— Степният вятър ще прочисти мозъка ти — добави с усмивка младежът.

— Приятна перспектива... Може би ще успее да дойде на първата част от пътуването.

За разлика от първите си пътешествия преди години, Етиен не можеше вече да си позволи да отсъства дълго от Париж. Тогава още не притежаваше нито контролния пакет с акции от железопътните линии, нито пък участваше така активно в дейността на Борсата. Нито едно от тези занимания не му разрешаваше вече да си позволи лукса да отсъства за толкова дълъг интервал от време.

— Ела до Самарканд. Оттам ще можеш да се върнеш, преди настъпването на студовете.

— На влаковете, които ходят до Самарканд, може да се разчита — добави Жорж, съзнавайки, че братовчед му в този момент се нуждаеше от развлечение повече от когато и да било досега в живота си.

Жените винаги бяха главното му развлечение в миналото, но след запознанството си с Дейзи не се бе върнал към предишните си увлечения. Рядко излизаше и видимо бе много неспокоен.

— Можеш да си бъдеш в Париж за осем дни — допълни Жорж.

Етиен прокара тънкия си пръст по картата, проследявайки пътя на железопътната линия, свързваща Азия с френската столица, помълча за момент, а после вдигна поглед и се усмихна.

— Нужна ми е промяна на обстановката. Защо пък не?

Решиха да тръгнат след месец.

С минаването на времето гневът на херцога към Дейзи започна да намалява. Беше постъпил себично и нечестно, искайки от нея да изчака целия дълъг период до уреждането на развода му. Тя заслужаваше да бъде щастлива много по-скоро, а не да чака години, докато Изабел обжалва последното обжалване пред последния съдия от най-висшия апелативен съд. А подобно развитие на нещата бе повече от сигурно. Ако оставеше Дейзи на мира, тя щеше да има възможност да си намери някого, когото да обича.

Великодушното му обаче не можеше да се пребори с неустоимите мечти, в които виждаше Дейзи като жива, или ужасната меланхолия. В такива нощи ставаше от леглото и пиеше, за да размъти ясният ѝ образ в съзнанието си или да изтъпи острието на мъката си.

За Дейзи дните бяха по-поносими. Пристигаше в кантората си рано и оставаше там до късно. Поемаше толкова много работа, че не ѝ оставаше миг покой. И ако можеше да работи и нощем, щеше да го направи непременно, тъй като сънищата ѝ невинаги се подчиняваха на разумните ѝ доводи. В тях виждаше Етиен в цялата му красота, усмихнат и предизвикателен да я прегръща и да я кара да се смее. Подобни утрини, когато се събудеше и разбереше, че е сама в леглото, бяха равностойни на малка смърт.

Отварянето на новата мина бе като благословия за нея. Сложният процес по организирането на една мина от първия ден на съществуването ѝ, изискваше огромни усилия и много време. Предвиждаха след шест месеца да започнат да изнасят медната руда. В началото водата бе сериозен проблем, но след като инсталираха изпомпваща система, всичко беше започнало да върви по мед и масло.

Дейзи се бе изкачила на два пъти в планината по време на летния лагер, за да участва в празненствата и игрите, но усмивките ѝ не бяха спонтанни, видимо бе по-потисната и учтиво отказваше на поканите да отиде да бере горски плодове. През лунните нощи, когато барабаните призоваваха целия клан да танцува, пулсиращият ритъм омайваше Дейзи и опияняваше сетивата ѝ. През тези нощи тя танцуваше, но никога два пъти с един и същи мъж, като че вече не можеше да флиртува.

Държеше се също толкова сдържано и в Елена, когато Хейзард и Трей се опитваха да я развеселят. По-спокойна от обикновено, тя по-скоро слушаше, отколкото участваше в разговорите и най-често след вечеря веднага се извиняваше или просто изчезваше.

През всичките тези седмици след връщането си от Париж намираще утеха и сигурност в задълженията и връзката си със своя клан. Подобно на братята си, тя също бе възприела като своя мечтата на баща си, която осигуряваше някакво бъдеще за народа им. Истинско удовлетворение ѝ носеше съзнанието, че всекидневните им усилия водеха до подобряване живота на всеки член от рода. Процентът от техни деца, които ходеха на училище, бе наистина повече от задоволителен. Броят на студентите, които отиваха да се обучават в колежи и след това се връщаха да работят за племето си, бе доказателство за хармонията, която цареше между хората и духовете. Полагаха специални усилия за запазване на типичните за номадския

начин на живот на абсароките занаяти. Бе създадена специална програма, гарантираща, че никое от древните им изкуства няма да загине. Освен това Дейзи помагаше по собствено желание в осъществяване на правното и медицинското обучение на младежите.

Това, че допринасяше за хармоничното съществуване на едно трудещо се общество, обединявано от общи цели, ѝ доставяше огромно задоволство.

Но то не можеше да компенсира напълно онова, от което се беше отказала.

И никой не разбираше този факт по-добре от нейното семейство.

Една сутрин, докато закусваха с Хейзард, Блейз каза, като леко намръщи чело:

— Снощи Дейзи отново остана в града. Работи часове наред и е крайно време да сложиш край на това.

Хейзард трепна.

— Как предлагаш да сторя това, скъпа? Да я пренеса на ръце от кантората ѝ ли? — усмихна се той, за да омекоти думите си, остави на масата вестника и добави дипломатично: — Може би предпочита да бъде сама в градския си апартамент.

— Това също предизвиква тревога. Не трябва да остава толкова дълго сама, при положение, че е в такова мрачно разположение на духа.

В загрижеността си Блейз раздробил кифлата в чинията си на трохи.

— Скъпа — рече успокоително Хейзард и протегна ръка, за да възпре неспирното движение на пръстите на съпругата си, — тя няма да може да забрави дьо Век само за няколко седмици. Никога досега Дейзи не е показвала никакъв интерес към когото и да било... или поне не е показвала подобен интерес — добави, сетил се за Мартин. — Дяволски жалко, че той е женен.

— Е, може и да е жалко, а на нея може и да ѝ е нужно време да се пребори с чувствата си — отвърна Блейз, като същевременно показваше привиден интерес към кафето и чашата си със сок, — но нищо не ни пречи да ѝ помогнем да забрави по-бързо за него.

Хейзард изгледа скептично жена си над ръба на кафената си чаша.

— Не забравяй, че говорим за Дейзи. Тя не е от тези, които се оставят да ги ръководят други или се влияят от чуждите съвети.

Леката гримаса на Блейз беше доказателство, че е пределно добре запозната със случая, а последвалата усмивка бе типична за неизтощимия ѝ оптимизъм.

— Скъпи, защо не ми се довериш? Не съм възнамерявала да ѝ чета лекция. Просто си помислих, че едно пътуване до Нюпорт би било приятна смяна на обстановката. Спомняш си, че Франк помоли двама ви с Трей да участвате в международния турнир в края на месеца. На отиване бихме могли да отседнем за малко в Ню Йорк и да купим някои нови неща за Дейзи...

— Тя не обича да ходи из магазините.

— Не бъди чак толкова негативно настроен, скъпи — смърри го жена му, чието настроение видимо се подобряваше в процеса на излагане на плана. — Все пак поне един ден би ходила из магазините, ако успеем да ѝ го направим интересно. Защо да не занесем някои от картините на Яздещата звезда в онази галерия, където правят изложби на изкуството на запада? Трябва да проявим малко въображение, за да я изкушим да се отдели за малко от Монтана.

— И то дяволски добро въображение, миличка, за да я убедим да се покаже сред обществото точно сега. Дори при много по-добри обстоятелства, тя винаги е избягвала да има контакти с висшето общество.

— Възнамерявам да я заведа в Нюпорт — произнесе натъртено Блейз.

— Като те слушам да говориш с този тон, биа, виждам, че ще бъде най-добре да кажа да подготвят нашия вагон за пътуването.

— Колко умно от твоя страна, скъпи — усмихна се съпругата му. — Ами да, ние сме достатъчно голямо и интелигентно семейство, за да успеем да уговорим един от нас да участва в семейната екскурзия.

— И как мислиш да постигнеш това?

— Чрез приятелско убеждение, това, струва ми се, е точното название. Ще помоля Емпрес да поговори с нея.

— И Трей.

— Както и теб, като ѝ представиш някой проект, който ще бъде от благотворно значение за племето. На мен лично ми допада идеята за представянето на картините в нюйоркската галерия, но ти може да се

сетиш за нещо по-добро. О, забравих да кажа — Кит ще бъде в Нюпорт. Отплувал е от Индия... заради нещо, свързано със захарните плантации в Ямайка. Бил в Нюпорт от един-два дена, съобщава в телеграмата си той.

— Но това е достатъчно. Дейзи ще отиде, за да се види с Кит. Тя обожава вуйчо си и е очарована от факта, че той е с четири години по-малък от нея. При последното му посещение двамата единодушно се съгласиха, с ръка на сърцето, че няма земна причина, която да ги накара дори да помислят за женитба. И си мисля, че по начина, по който живее, Кит никога няма да се задържи на едно място достатъчно дълго, за да стане нечия мишена.

— Значи се споразумяхме. Нюпорт за мачовете по поло.

— Познат ми е този поглед — усмихна се Хейзард на съпругата си, която обожаваше. — Вече си започнала да приготвяш багажа, нали?

— Само някои неща за бебетата.

— Явно това ще бъде голямо начинание.

— Франк ще бъде поласкан, че ще отидеш, пък и, признай си го, скъпи, умираш от желание да покажеш пак на онези англичани някой и друг ездачески трик.

Последния път, когато британският отбор бе дошъл да играе поло в Нюпорт, Хейзард и Трей бяха смяли хладните британски офицери с безумната си бясна езда и майсторската си комбинативна игра. Никой не можа да ги надмине по точност и съвършенство, нито пък така безпроблемно да печели точки с удари изпод корема на понито. И баща, и син удряха с финес от която и да е страна, от близо и от далеч.

— Е, казва си думата както обучението в Сандхърст, така и маниерът на игра на абсароките — усмихна се по момчешки Хейзард.

— Значи нямаш нищо против да отидем?

Блейз нямаше да задължи съпруга си да отиде там дори заради Дейзи, ако той беше против. Първата ѝ грижа в живота винаги бе щастието на Хейзард, така както неговата бе нейното щастие. Приятели и любовници, те нямаха тайни един от друг, а дълбокото взаимно разбиране бе основата на неувяхващата им любов.

— Не — отвърна тихо той, — нямам нищо против. И ако това наистина може да помогне на Дейзи, ще отидем на всяка цена.

Херцог дьо Век отвори последната телеграма от Жоли — поредното всекидневно послание, за което го беше предупредила.

„Кога ще ни дойдеш на гости?“ — питаше познатото съобщение, както бяха правили и другите десет преди него. Този път обаче Етиен погледна към календара. Вчера Жустен му беше казал, че клубът по поло съставя извънреден отбор, който да изпрати на приятелските срещи в Нюпорт и ако той се съгласи да участва в него, на всички безкрайно ще им олекне, тъй като отборът на Сантрел бил обречен на загуба заради пристрастяването към алкохола. В случай, че Сантрел или някой от другите в отбора не можеха да играят, защото са препили, играчите от резервния отбор щяха да ги заместят. Като главен управител на клуба по поло Сантрел, естествено, имаше право да събере свой отбор и той бе сторил именно това. Положението беше много деликатно.

Вчера Етиен не бе обърнал на това особено внимание, но сега, с телеграмата на Жоли в ръце и с приближаването на пътуването му до Самарканд, реши, че може би наистина трябваше да замине за Америка. Възседнал първото си пони, Ектор му се усмихваше от сложената в рамка снимка на бюрото му. Жоли, Анри и Ектор щяха да бъдат в Нюпорт за мачовете по поло.

И той също щеше да отиде.

Пръв забеляза Етиен Трей, когато френският отбор се събра на игрището. Заместваше Сантрел като втори играч.

— Видях дьо Век — каза на баща си младият мъж, — на мястото на Сантрел. Не знаех, че е тук.

Хейзард обърна глава, изви се на седлото си и впери поглед в мъжа, който бе причинил толкова сърдечни страдания на дъщеря му.

— Сантрел беше пиян като пор вчера. Явно не е могъл да се вдигне за мача. Двамата с Доде несъмнено предпочитаха бара пред клуба. — Той примигна на слънцето. Очите му придобиха замислено изражение. — Няма да е лесно да бием французите днес.

— Сен-Жорис също ще играе. — Трей се отпусна на седлото, подпрял ръце на лъка му. Лекият ветреца, носещ се от океана, рошеше черните му коси. — На мястото на Доде. Някой най-после е проявил

достатъчно здрав разум, за да ги махне от отбора. Дьо Век и Сен-Жорис трябва да са пристигнали наскоро.

Хейзард несъзнателно докосна златната пума на китката си, като гледаше все така замислено.

— Виждал ли си дьо Век да играе?

— Веднъж, преди години, в Трувил — отвърна Хейзард. — Играе някакъв буен стил поло, който, както ми казаха, научил по време на пътуванията си из северозападна Индия. Там играели по улиците, без правила.

— Като състезателните игри на абсароките — усмихна се леко Трей.

— Само дете ние нямаме улици — повдигна рамене Хейзард, като че изобщо искаше да прогони всякаква мисъл за съществуването на някакви правила.

Абсароките играеха темпераментно, буквално на живот и смърт.

— И ти също си втори играч — отбеляза Трей, без да откъсва поглед от френския отбор.

— Колко удачно — произнесе със смразяващ кръвта глас Хейзард, чувствайки вкуса на отмъщението на езика си, и обърна понито си само с едно стисване на коленете си. — Ще заемаме ли местата си?

Тревата на голямото игрище за поло край парка „Мортън“ се поддържаше в такъв вид, че бе гладка като килим. Слънцето светеше ярко от ясното синьо небе. В спрелите карети седяха добре облечени джентълмени и пищно натруфени дами, чиито шапки с широки периферии бяха украсени с прекрасни изкуствени цветя, копринени панделки и пера, и създаваха впечатление за огромна цветна градина край игрището.

Отборите бяха наредени в двата срещуположни края, вперили погледи в съдията, който всеки момент щеше да хвърли топката към средата на игрището. Според правилата на играта по това време, веднъж, след като топката беше хвърлена, първите играчи и на двата отбора се спускаха лудо към нея, последвани от съотборниците си. Конете нямаха търпение да се спуснат напред. Играчите за последен

път проверяваха юздите, наместваха стиковете в дланите си, без да откъсват очи от съдията.

В този момент топката се търкулна по игрището.

Огромната тълпа зрители, разположени в наредените на три редици карети, гледаше безмълвно галопиращите коне. В мига на сблъсъка между двата отбора, всички извикаха като един, защото херцог дьо Век бе съборен от коня си. Той се задържа на юздите и беше отново върху седлото преди изумения съдия да спре играта. За тези една-две секунди обаче американският отбор си бе присвоил топката и вече се бе насочил към вратата на французите, които, дезорганизирани от случилото се, се спуснаха след тях. В този момент Трей вкара гол.

Местата обаче бяха бързо разменени. Защитата на французите би силен удар към Етиен, който с великолепен жест насочи топката към вратата на американците и миг по-късно Анри изравни резултата.

— Добър удар — отбеляза недоволно Хейзард, когато двата отбора заеха позиции за следващата игра.

Дьо Век играеше като луд, понито му бе безупречно обучено. Не можеше да не признае това.

— Последния път, когато ме събориха от коня, бях на осем години. Това също беше добър удар — призна Етиен.

Хейзард бе играл умишлено грубо, но след като позна Трей, Етиен разбра, че бе атакуван от бащата на Дейзи и предположи каква е причината за това му държание. Никой баща не би бил доволен, че мълата е свързала името на дъщеря му с някакъв женен мъж. Озлоблението му бе естествено. Понитата им стояха едно до друго, докато чакаха започването на играта.

— Стой далеч от пътя ми и това няма да се случи отново — измърмори Хейзард, вперил поглед в съдията, който се съвещаваше нещо с помощника си.

— Няма да се случи отново — отвърна тихо херцогът, загледан прекалено съсредоточено в игрището.

Беше очаквал консервативна игра и бе напълно неподготвен, но повече нямаше да се остави да го изненадват. Хейзард погледна за момент предизвикателно към дьо Век и веднага отмести очи към топката.

— На твое място бих внимавал много — предупреди го той, застанал нащрек, с насочено към другите играчи внимание. — Тя е нещастна. Ти я направи нещастна.

— Тя ме изостави. — И за двамата бе излишно да уточняват коя е тази „тя“. — И преди да се опиташ отново да ме прегатиш с понито си, трябва да изясним този въпрос.

— Как върви разводът ти? — Гласът на Хейзард звучеше саркастично. Разбира се, че Дейзи щеше да го остави при дадените обстоятелства. Та той нямаше намерение да се развежда!

— Протакат го в съда.

— Много удобно — изсумтя саркастично Хейзард.

— А как е новият ѝ приятел?

Студенината в гласа му подчертаваше френския акцент в английския на херцога. „Ако разсърденият баща на Дейзи има намерение да ме убие на игрището за поло — помисли си Етиен, — то нека първо да разбере кой кого и заради какво е изоставил.“

Топката се понесе по тревата и прекъсна рязко разговора им.

Докато препускаха напред, Хейзард рискува да хвърли поглед върху лицето на Етиен. Нов приятел ли? Сериозно ли говореше този човек? Та откакто се беше върнала, Дейзи не правеше друго, освен да страда за него. Херцогът бе насочил цялото си внимание върху топката и вече бе извил назад стика си, за да я удари. Проклетото студенокръвно копеле. Да не би да се опитваше да каже, че за всичко е виновна Дейзи? Да върви по дяволите! Той беше простакът, който си играеше с чувствата на дъщеря му. Хейзард се наведе напред, за да прехвърли тежестта си в предната част на седлото и пришпори още по-силно понито си. Двамата с Етиен язدهа редом, борейки се за топката. Изведнъж индианецът извади напълно левия си крак от стремето, изви се надолу и се протегна, за да нанесе удар на топката. И двамата галопираха бясно към вратата на французите. Виковете на съотборниците им се струваха далечна врява. Херцогът не отстъпваше с нищо на Хейзард, полуизправен на седлото си, изпъвайки се, за да достигне топката, намираща се право срещу вратата. Хейзард хвана своя стик с върха на пръстите си и, надминавайки Етиен само със сантиметър-два, удари силно топката.

„Проклетото му пони е с по-големи размери“ — беснееше Етиен. Точно това бе осигурило на бащата на Дейзи тези сантиметри, които

липсваха на самия него, за да достигне топката. Вперил поглед в отдалечаващата се от него топка, херцогът извъртя в бясно, изключително опасно темпо коня си и се спусна след Хейзард. Следвайки го на една педя разстояние, Етиен се опита да надвика рева на зрителите.

— Понито ти е по-високо от метър и петдесет, по дяволите!

— Точно метър и петдесет е — отвърна с усмивка Хейзард.

Знаеше прекрасно, че с нужните приготовления, индианското му пони излизаше по-малко при измерванията. Предпочиташе да язди кон с по-големи от официално позволените размери.

— Как ли не!

— Май изтърва последния удар?

Дългата коса на Хейзард се вееше на вятъра. Усмиваше се доволен от това, че е попречил на човека, който караше дъщеря му да се чувства толкова нещастна. Отговорът на Етиен отлетя във въздуха.

След това играта загрубя още повече и същевременно беше красива, защото я играеха изключителни майстори. Всички се състезаваха ожесточено. В края на третото, все така разгорещено, петнайсетминутно полувреме, резултатът бе равен. В последните минути умората и на хора, и на животни стана явна. Слънцето слезе ниско по небето, започна да се спуска мрак, но играта спря едва когато падна нощта.

— Ще се видим на следващия мач — изръмжа Хейзард.

Болеше го всяко мускулче след тази ожесточена игра, дишането му се беше учестило.

— Върви по дяволите — измърмори херцогът, като опипваше двата си пръста, които беше навехнал, когато стикът на Хейзард бе се препречил с неговия.

Беше го направил нарочно, бе абсолютно сигурен в това. Как го боляха, проклетите. Вече се бяха надули и станали два пъти по-дебели от останалите.

— Не мисля, че ще стане така — отвърна Хейзард, поемайки мъчително въздух. — Но мен по принцип по-трудно могат да ме пратят по дяволите, отколкото другите, запомни това.

След това обърна понито си и, без да използва юздата, само с леко натискане на петата, накара животното да тръгне. И се запъти към Трей, който говореше нещо със съдията.

Когато Етиен настигна съотборника си Фалон, Надин Белмонт, домакинята на френския отбор, им махна от каретата си. Беше предложила неотдавна построения си, струващ единнадесет милиона долара „дом“ в Нюпорт за седалище на гостуващия отбор и, след пристигането на херцог дьо Век, с нараснал интерес се бе спуснала в установяването на топли френско-американски отношения.

Небето беше станало сиво-лилаво от настъпващата вечер, а настъпващата откъм океана мъгла започваше да разхлажда въздуха. Повечето каляски все още не си бяха тръгнали, малко зрители бяха останали безучастни към напрегнатия оспорван мач. Херцогът така и нямаше да забележи Дейзи в блъсканицата, ако Фалон не бе спрял коня си, за да се види с Емпрес.

— Етиен, спомняш си Емпрес, нали — обърна се леко на седлото си Фалон, за да включи и херцога в разговора. — Израснахме заедно с нея. Тогава тя ме надпреварваше всеки път при надбягванията с коне.

— Той обаче не казва, че тогава бяхме на осем години — усмихна се очарователно младата жена, изключително елегантна в жълтата си жоржетена рокля и украсена с цветя сламена шапка, — а татко ме сложи на седлото на двегодишна възраст. Днес игра с изключително майсторство, Давид. Как си, Етиен? — премести погледа си към него тя.

— Уморен и леко осакатен — усмихна се криво той, без да пуска подутата си ръка. — А ти как си?

Гласът му секна по не особено любезен начин, когато ненадейно забеляза седналата малко зад снаха си Дейзи и бе веднага завладян от силни и противоречиви чувства. Най-силно сред тях бе може би изненадата, макар че трябваше да очаква да я види тук, за да наблюдава играта на брат си и баща си — така както често бе гледала и него в Париж.

— Добре съм — отговори Емпрес.

Херцогът бе вперил поглед в зълва й, облечена в семпла бяла ленена рокля и грациозно нахлупена накриво сламена шапка.

— Познаваш ли свекърва ми, мисис Брадок-Блек?

Фалон го мушна в ребрата, за да го извади от унеса му.

— Мисля, че не сме се запознавали — отвърна припряно Етиен, отмествайки с мъка погледа си от Дейзи, за да го насочи към Блейз, — но съм ви виждал на няколко пъти у Исм.

Запознаха мъжете с Блейз и Фалон — с Дейзи.

— Дватамата се познавате, нали? — попита нехайно Емпрес, когато дойде ред Дейзи да бъде представена на Етиен.

— Добър вечер, мис Блек — каза така вежливо и изискано херцогът, като че бяха само случайни приятели, давайки си сметка, че погледите на всички от малката групичка бяха насочени към тях. — Мислех, че сте в Монтана.

— Не знаех, че си в отбора.

Изказванията и на двамата бяха спонтанни, непредпазливи. Влюбените бяха неспособни да сдържат критичните си мисли един за друг, прекалено силно обзети от спомени за това, което бяха преживели заедно, прекалено изпълнени с очаквания, прекалено напрегнати от познатия огън, който пламваше в тях всеки път, когато застанеха един до друг.

„Колко едър и привлекателен изглежда в бялото си поло и дълъг брич и с влажната си от потта къдрава коса.“

— Официално не бях до тази сутрин — опита се да говори възможно най-безпристрастно той. — Взех решението си да дойда в последния момент.

„А ако знаех, че тя ще бъде в Нюпорт, дали щях да дойда?“

— Истински късмет за нас е, че дойде — намеси се Фалон. — Сантрел и Доде дори не могат да се задържат на седлото.

Тяхната домакиня, чийто екипаж бе две карети по-нататък, им правеше знаци, очевидно загубила търпение. Сребристите и розовите панделки на шапката ѝ с широка периферия правеха все по-широки движения, тъй като жестовете на дамата ставаха все по-енергични. Неспokoйният ѝ глас достигна до тях.

— Етиен, скъпи, побързай? Етиен! Етиен-ен!

— Извинете ме — каза тихо херцогът и хвана юздите на коня си.

— Ще ходите ли в Надин тази вечер? — обърна се припряно към каретата като цяло Фалон, приготвяйки се да последва Етиен.

— Да — отвърна Емпрес. — По-късно. Първо ще вечеряме у семейство Ръдърфорд.

Давид Ней, маркиз дьо Фалон, обърна понито си и махна с ръка.

— В такъв случай — дотогава.

Поздрави ги приятелски, пришпори коня си и последва дьо Век.

— Добре ли си? — попита Блейз и протегна ръка, за да докосне Дейзи.

— Прекрасно, наистина прекрасно.

Гласът ѝ звучеше необичайно отривисто.

— Надин си има нов любимец — добави тя. — Това като че не ме изненадва.

Емпрес и Блейз се спогледаха.

— Надин нарича „скъпи“ всички — обади се снаха ѝ.

— Нарича всички красиви мъже „скъпи“, нека да бъдем точни.

Погледът на Дейзи прелетя разделящите ги карети, за да се спре на екипажа на домакинята на френския отбор, която се усмихваше на смеещия се на нещо Етиен. Надин Белмонт, втората съпруга на един мъж, който можеше да ѝ бъде дядо, но затова пък притежаваше железопътните линии в Охайо и Чесапийк, извиваше предизвикателно гръбнак, за да изложи още по-добре на погледите на всички прочутия си бюст.

— Ако херцогът не беше отишъл при нея, тя щеше все още да вика — обади се Блейз. — Той като че нямаше особен избор.

— Не е нужно да го защитаваш пред мен. Знам така добре, както и ти, че Етиен не оставя другите да избират вместо него. Така, а сега, ако обичате, да сменим темата, защото не ми е приятно да видят насочените ви към мен погледи, изпълнени със съжаление и симпатия. Двамата с Надин ще си паснат чудесно. Тя си прави колекция от красавци, а Етиен държи рекорда на века по завоевания сред жените. Просто са определени един за друг.

Дейзи не знаеше какво точно очакваше от срещата си с него. Може би с женска суета си мислеше, че той трябваше да прояви някакви чувства, като я види, да подсказе по някакъв романтичен начин, че не му е безразлична и че вечно ще я обича.

Трябваше да е разбрала отдавна, че романтичните ѝ фантазии излизаха извън границите на неговия репертоар от емоции. Етиен Мартел не бе способен да копнее и чезне по някого. Чувствителността не бе присъща нито на характера, нито на убежденията му. „Намерил си е друга жена, ето това е направил!“ Не беше забравила списъка, който ѝ показва Изабел.

— Днес наистина играха здраво — започна Блейз, опитвайки се да промени темата на разговор, както я беше помолила Дейзи. — И, честно казано, играта беше доста груба.

— Не по-груба, отколкото по време на летните лагери, когато всички залагат най-хубавите си коне за предвижданията си на резултатите.

Емпрес беше шокирана, когато се бе запознала с това, което беше игра за воините на абсароките. Това, което те играеха в северните прерии, беше нещо средно между американската игра на топки и полото, или по-точно, между самоубийството и воденето на война, изпълнявана с минимално количество дрехи. Първия път, когато бе видяла Трей да се връща от игрището целия окървавен, тя бе припаднала. Постепенно бе привикнала с мъжествените им игри, където задължителните условия бяха смелостта, куражът и неоспоримата дързост. Днес обаче ѝ се струваше, че ставаше дума за гордостта, а не за стремежа за получаване на наградата.

В този момент се приближиха Хейзард и Трей, покрити с прах, потни, изтощени, но доволни. Истинско удовлетворение носеше добрата игра между два равностойни отбора. Най-голямото недоволство на Хейзард от играта на източните отбори, бе консервативният им стил. Представител на култура и поколение, за които воденето на война бе неразделна част от живота през младостта им, на него му липсваше безумната дързост на атакуването.

— Утре вече ще ги бием — обади се Хейзард и усмивката му се бялна в мрака.

— Всички кости ли са здрави? — усмихна се в отговор Блейз.

— Няколко натъртвания, нищо повече. Нищо, което би ми попречило да танцувам с теб тази нощ — отвърна галантно съпругът ѝ.

Знаеше какво удоволствие бе за Блейз да се намира в компанията на източното общество, сред което все още имаше много приятели, останали от миналото ѝ.

— Приемът на Надин по повод рождения ѝ ден изглежда ще надмине този на Алва Вандербилт. Поне така казаха някои вещи лица. Ще има истински оркестър от Виена.

— Искаш ли оркестър от Виена? — попита Хейзард, великодушен до самозабрава.

— Не, но после ми напомни да ти кажа какво точно искам — погледна го многозначително тя и съпругът ѝ се усмихна закачливо.

— Няма да забравя, имаш думата ми, биа.

Това, което имаше предвид Блейз не беше точно това, което си бе помислил Хейзард. Този път обаче тя бе наистина сериозна, когато говореше за желанията си. А по-късно, когато най-после успяха да се доберат до дома на Франк Ръдърфърд по задръстената от коли „Белвю авеню“ и двамата отидоха в апартамента си да си починат преди вечерята, тя каза:

— Искам да те помоля за нещо, скъпи.

— Не пак — отвърна той, отпуснат върху богато орнаментираното в бароков стил легло, където току-що се бяха любили.

Тя обърна глава към него и му се усмихна. Беше застанала пред пълния с нейни тоалети гардероб, чудейки се коя рокля да избере за тази вечер.

— Все такова момче си си... но аз не се оплаквам от това.

— Ти ме поддържаш млад, биа.

И наистина, на петдесетгодишна възраст Хейзард беше все така слаб, строен и мускулист, както на младини. Беше се разположил удобно върху виненочервената кувертюра, копринените му черни коси се бяха разпилели върху дантелената възглавница. Бе сложил ръце под главата си и гледаше одобрително към съпругата си.

— Кажки какво е това „нещо“.

— Искам да се опиташ да бъдеш по-любезен с херцог дьо Век.

Думите ѝ го накараха да се изправи до седнало положение и да смръщи вежди.

— Помоли ме нещо друго, биа. Не мога да направя това.

Той се изправи пъргаво и закрачи неспокойно към прозореца, гледащ към океана и „Клиф уок“. Застана, както си беше гол, вперил поглед през дантелените пердета към разбиващите се в скалистия бряг вълни, които бяха в унисон с изпълващите го диви импулси.

— Той не заслужава нашата любезност — рече тихо и напрегнато той.

— Но не видя лицето на Дейзи, когато се приближи до нас след мача.

— Говорил е с Дейзи — процеди Хейзард. — Как се е осмелил?

— Трябваше да видиш лицето ѝ, Джон. Все още е отчаяно влюбена в него.

— Не, не е. Тя самата ми каза, че вече не е. Каза ми, че с това е свършено.

— Е, в такъв случай е излъгала.

Черните му очи се впиха в нея, като че се опитваше да разгадае каква точно беше истината. Когато най-после заговори, гласът му звучеше отривисто и сухо, като прахта по бреговете на Паудър Ривър^[1].

— Да речем, че си права. — Спря възражението ѝ с вдигане на ръката си. — Да речем, че Дейзи все още го обича. И какво от това? Човекът е женен. Не може или не желае да се разведе.

— Да речем, че не може.

— Да речем, че не желае. — Не беше такъв романтик като жена си.

— Какво ще ти стане, ако им дадеш възможност да поговорят.

— Да не би да ги спирам да си говорят? — отвърна яростно той.

— Опитите ти да го раниш смъртоносно днес на игрището може да са оставили у него впечатлението, че не го харесваш.

— Това лято обаче не го е интересувало дали го харесвам, когато е насочил развратния си поглед към Дейзи. От къде на къде ще правя това за него?

— Заради Дейзи.

Хейзард изгледа Блейз продължително и след това въздъхна безсилно.

— Каж ми как изглеждаше тя? — попита тихо той.

А когато съпругата му описа отбранителното поведение на дъщеря му, толкова различно от очевидната обида и болка в погледа ѝ и от начина, по който очите ѝ го следяха с копнеж, докато той говореше с Надин Белмонт, индианецът изръмжа неохотно:

— Сигурна ли си?

— Сам знаеш, че преценявам много добре хората. Омъжих се именно за тебе, нали?

— Ласкателството няма да те доведе доникъде тази нощ, биа. Страхотно ми е накипяло — наежи се той.

— Помисли за Дейзи, Джон — смъмри го невъзмутимо Блейз. — Не за себе си.

„Права е“ — призна си честно той. Това, че начинът на живот на дъо Век не му допаднаше, нямаше нищо общо с щастието на дъщеря му.

— О, по дяволите — измърмори Хейзард, — щом тя го желае, предполагам ще трябва да бъда по-мил с този проклетник. Той играе поло дяволски добре — усмихна се индианецът. — Следователно не може да е чак толкова лош човек.

— Ако някой би трябвало да разбере развратните мъже, скъпи... — започна многозначително Блейз.

— Това беше толкова отдавна — каза по повод миналото си той. — Лудориите на дъо Век за сметка на това са доста скорошен факт, за да мога да се чувствам спокоен — оплака се той.

— Просто ти предлагам да проявиш малко християнско милосърдие, като не забравяш приключенията от собствената си младост.

— Аз не съм християнин, биа — отвърна с крива усмивка Хейзард, — пък и — продължи вече с доста по-спокоен тон той, знаейки, че тя защитаваше неговото дете, родено преди брака му с нея, — нашата култура позволява по-други взаимоотношения от тези, възприети от жълтооките.

— Към тях ли причисляваш връзките си с Луси Агънбъроу, Корнелия Дженингс и всички останали?

— Всички те са преди тебе, миличка, не го забравяй — рече той и след това въздъхна. — Но разбирам какво имаш предвид. Ще бъда любезен с него.

— Това е всичко, което искам.

— Това е всичко, което ще получиш — прошепна Хейзард.

— Какво каза, скъпи?

— Казах да сложиш зелената копринена рокля на цветя. Само за тебе е — усмихна се широко той. — Пък и си ми задължена.

— Ще се опитам да измисля някакъв начин, по който да ти се отблагодаря — намигна му тя.

Белкур беше най-голямата от извънградските „къщи“ в Нюпорт, най-елегантното, екстравагантното и разкошното от летните жилища, построени за американския хайлайф. Създаден от Ричард Морис Хънт и смело копиран от малкия Трианон на Мария Антоанета, този

последен екземпляр от нюпортските дворци сияеше с електрическите и газовите си лампи и представляваше доста впечатляваща гледка така, както изникваше от гъстата потискаща мъгла.

В компанията на своите родители и на семейство Ръдърфорд, Дейзи влезе в позлатената, обсипана с огледала бална зала, хваната под ръка с Бо Ръдърфорд. Тъй като вече не вярваше на собствените си емоции след срещата си с Етиен този следобед, младата жена бе решила, че компанията на Бо ще ѝ даде нужната защита. Така или иначе, той отдавна я ухажваше. Семействата им гледаха изключително благосклонно на евентуален брак помежду им, затова когато тази вечер младият мъж бе предложил да я придружи на танците по типичния си полушеговит-полусериозен начин, който, с времето Дейзи бе разбрала, бе начинът, по който той ухажва, тя се бе съгласила.

Той беше много рус, много висок и загорял от пътуванията си по море. Беше се навел и шепнеше нещо на ухото ѝ, когато херцог дьо Век вдигна поглед към тях, чул обявяването на трите влизаци в момента двойки.

Погледът му бе фокусиран единствено върху нея, като че беше сама в огромната бална зала, макар да бе заобиколена от високите палми, облечените в ливреи лакеи, родителите си и техните приятели. Видът ѝ го караше да се чувства винаги беззащитен, лудото желание се блъскаше в гърдите му подобно на големите вълни, които се разбиваха в морския бряг отсреща. А когато Дейзи се усмихна, а после се засмя на думите на Бо Ръдърфорд, херцог дьо Век ненадейно се извини и започна да се отдалечава от групичката, с която допреди малко разискваше днешния мач.

Без мисъл, без цел, воден единствено от силна ревност, която като че бе обзела цялото му тяло чак до върха на пръстите, той си пробиваше път през тълпата, виждайки само нея.

Нямаше представа какво ще стори, когато стигне там. Това не беше съвсем вярно, призна си миг по-късно той, тъй като в съзнанието му се мяркаха картини, в които я държеше като затворничка в най-забутаното си имение. Тогава взе решение да опита да се държи учтиво. То обаче се оказа безсилно, тъй като само четири крачки по-нататък херцогът бе обзет от нов, още по-яростен пристъп на гняв.

Когато от Дейзи го делеяха само десетина, на пътя му се изпречи Надин Белмонт. Той се опита безцеремонно да я заобиколи, но тя хвана

ръката му и го принуди да спре. Не бе изминала целия този път от шивашката работилница в Луизвил до този дворец в Нюпорт благодарение единствено на красивата си външност. Усмивката, която насочи към Етиен, бе изпълнена с грация.

— Мисля, че ми дължиш един танц, скъпи — каза тя.

Бе забелязала пристигането на Дейзи и си спомни за слуховете за връзката ѝ с дьо Век, но не възнамеряваше да остави новата ѝ любовна прищявка да ѝ се изплъзне.

— Всъщност, знам със сигурност, че ми дължиш един танц, защото съм твоя домакиня, а съпругът ми Оливър има решаващ глас при избора на отборите по поло.

Херцогът не можа да не се усмихне на дързостта ѝ.

— Да не би да ме заплашваш, в случай че не танцувам с теб, Надин?

— Нима имам вид на жена, която трябва да заплашва, Етиен?

И тя подпря ветрилото си с добре обигран, замечтан жест на черната дантела, с която бе общито повече от щедрото ѝ деколте и се усмихна, а силно гримираните ѝ очи го погледнаха предизвикателно.

Херцогът можеше да откаже и да рискува разиграването на неприятна сцена.

Можеше да откаже и да рискува да бъде дисквалифициран — намекът за управителските функции на съпруга ѝ определено не звучеше доброжелателно. Със сигурност не благотворителността бе дала възможност на Надин да достигне настоящото си положение в източноамериканското общество. Етиен хвърли поглед над главата на натрапницата и видя Дейзи, която тъкмо се запътваше към дансинга с наследника на рода Ръдърфорд.

Зелените му очи се насочиха отново към Надин, бавно я огледаха нагоре към лицето, след това се спуснаха към деколтето ѝ и най-накрая отново се върнаха към развеселените ѝ очи. Младият мъж се усмихна.

— Не ти ли казах, че тъкмо идвах да те поканя за този валс?

Тя затвори енергично ветрилото си и му намигна.

— Умен мъж.

Дансингът беше претъпкан, нежните звуци на виенски валс се носеха над кръшните смехове и разговорите, а танцьорите се въртяха из балната зала. Копринени тоалети обгръщаха лъскавите и парфюмирани голи рамене. Окичените с бижута дами, с безупречни

прически, с увиснали на обвитите им в ръкавици ръце пъстри ветрила, приличаха на разноцветни райски птици, сравнени с партньорите си, облечени в строги черни вечерни костюми. Типичният натрапчив аромат на богатство се носеше към покрития със златни листа таван, за който се говореше, че струвал повече от новия градски съвет.

— Трябва да танцуваш по-често, Етиен — усмихна се кокетно Надин.

Забележката ѝ бе породена не само заради прекрасните качества на херцога като танцьор, а и заради не особено голямото му желание да ходи по балове.

— Ако бъда заплашван така ефикасно и занапред — отвърна с дяволита усмивка той, — можеш да бъдеш сигурна, че точно така и ще направя.

— Иначе нямаше ли да танцуваш с мене? — вдигна към него лице тя и изви предизвикателно светлите си вежди.

Беше напълно безсмислено да ѝ казва истината.

— Живея единствено, за да мога да танцувам с теб, Надин — измърмори херцогът, а усмивката му отвличаше вниманието от ироничния характер на забележката му. — А виенският ти оркестър е великолепен.

Зад изкусно наредените огромни саксии с лилии и хибискусови дръвчета, петдесетимата виенски музиканти съвестно се стараеха да заслужат богатото си възнаграждение.

— Алва никога досега не е докарвала виенски оркестър — каза Надин с пълен със самодоволство глас, че бе надминала съперницата си.

Херцогът вече бе научил за съперничеството за водещо място сред обществото между двете дами и се зачуди дали състезанието помежду им може да добие грозни измерения. И двете дами вече бяха успели да издигнат архитектурата на „вилите“ до нови, смехотворни висини.

— В такъв случай — точка за теб — отвърна Етиен, а зелените му очи проблеснаха развеселено.

— И освен това, ти никога не си бил неин гост.

Дьо Век успя да прикрие изненадата си от собственическия ѝ тон. Пък и никога не бе предполагал, че е предмет с чак такава важност.

— Сигурен съм, че Алва е имала много, доста по-интересни от мен гости — отвърна скромно той.

— Тя също иска теб, Етиен, запомни думите ми.

Винаги се изненадваше от свободата, с която се изразяваха американките. А когато Надин се притисна силно към него, той реши, че тази вечер ще бъде най-добре да заключи вратата на спалнята си.

Бе загубил Дейзи сред тълпата танцуващи. Двамата с партньора ѝ бяха потънали сред морето от въртящи се на дансинга двойки. Появиха се внезапно иззад декоративната арка, украсена с гирлянди от орхидеи. Тя се усмихваше на проклетия мъж, който я държеше в обятията си.

„Това не трябва да ме вълнува“ — реши разумно Етиен. „Това не трябва да ме вълнува чак толкова“ — бе следващата му мисъл. Чувстваше се обзет от яростно безсилие.

Дейзи можеше да се усмихва на когото си иска. Ръдърфорд беше вероятно последното ѝ завоевание. Може би Бо Ръдърфорд бе причината да му предлага „приятелството си“?

Херцогът се завъртя, за да не я изпуска от очи.

Облечена в златиста рокля, бродирана с великолепни бляскави пеперуди, Дейзи представляваше наистина прекрасна гледка. Лъскавата тъкан създаваше разкошен контраст с тъмните ѝ кожа и коса. Нямаше да се почувства толкова поразен, ако тя внезапно му бе извикала от другия край на препълнената бална зала.

Беше като видение — блестящо, възбуждащо, недосегаемо видение.

По дяволите мъжа, който я държеше в обятията си. По дяволите предложението ѝ за приятелство.

Да върви по дяволите и баща ѝ, който се бе опитал да го убие днес на игрището.

Възнамеряваше да я измъкне от ръцете на Ръдърфорд.

„А после какво?“ — попита по-разумната му половина. Миг по-късно обаче нейният глас бе напълно заглушен от бушуващите му емоции. „После ще бъде моя“ — обяви мрачно той, както може би някой отдавна живял дьо Век бе размишлявал върху предимствата на грабежа.

---

[1] Прашната река. — Б.пр. ↑

„По всичко личи, че Надин е сложила собственическия си печат върху Етиен“ — размишляваше Дейзи, вперила поглед във великолепната гледка, която представляваха двамата. Дребна и руса, притисната до високия си тъмен партньор, те бяха олицетворение на женствеността и мъжествеността. А Надин можеше да се приближи по-близо до него, само ако се завреше под сакото му. Къде, по дяволите, беше съпругът ѝ?

Вероятно спеше горе. Оливър Белмонт спазваше ексцентричен режим на диети, упражнения и почивка, събуждаше се при изгрев-слънце и си лягаше много рано. Тъй като Надин обикновено танцуваше до много късно и спеше до следобед, може би именно редките часове, в които се виждаха, спомагаха за запазването на брака им. Освен това бе всеизвестно, че Оливър бе изключително толерантен към лудориите на младата си съпруга. И по всичко личеше, че новото ѝ другарче бе херцог дьо Век.

Но защо я притесняваше толкова много този факт?

От днес следобед, когато бе разпознала буйния му стил на игра, а след това бе говорила с него, Дейзи си бе задала този въпрос безброй пъти. Отговорите ѝ бяха объркани и недовършени, логиката бе в непрестанен конфликт със силните ѝ емоции. Когато го виждаше, имаше чувството, че горещите слънчеви лъчи пареха голото ѝ тяло, толкова непреодолимо беше желанието ѝ. Гласът на практичността, който бе много по-мощният в нейната личност, бе спечелил битката през последните часове. Беше взела единственото правилно решение, имайки предвид сериозните проблеми, които поставяше тяхната връзка, припомняше си непрекъснато младата жена. Двамата с Етиен никога нямаше да могат да консолидират огромните несъответствия между начина им на живот. „Така че е крайно време да се държиш като голяма — мъреше сама себе си тя. — И не забравяй Надин. Както обикновено Етиен си е намерил «сърдечна» жена, изгаряща от желание да го забавлява. Типично. Нормално. Свойствено. Той никога няма да се промени.“

Когато валсът приключи, Дейзи и Етиен бяха разделени от половината бална зала.

Моментално се образуваха групички, обсъждащи „курортистите“ в Нюпорт. Дейзи и Бо се присъединиха към няколко свои приятели, а Надин и Етиен бяха заобиколени от група гости, които искаха да изразят възхищението или съветите си по повод следобедния напрегнат мач. Като играч с най-голям брой вкарани голове, херцогът приемаше скромно приятелските прегръдки и съветите на познавачите на полото, но в действителност не можеше да си намери място и почти непрестанно следеше с поглед Дейзи, която говореше с някакви приятели край вратата на терасата. Отговаряше автоматично на нещо, което му говореше Надин, а по-късно, когато един от събеседниците им заразправя дълга история за това, колко много кораби се били разбили в плитчините край фара в Баркли, откри, че е обещал да се присъедини към пикника, предвиден да стане на морския бряг на следващия ден.

„По-късно ще се извиня с предстоящия мач или с тренировките, за да се отърва от тази екскурзия“ — реши дьо Век, вперил поглед в Дейзи. Тя като че се готвеше да напусне групичката, защото мъжете ѝ се покланяха. Етиен внимателно вдигна дланта на Надин от лакътя си и се извини:

— Обещах една игра на бiliarд на Дърам.

Усмихна се на събеседниците си и най-накрая спря поглед върху домакинята, която го наблюдаваше студено и подозрително.

— Идвам с теб — отсеке тя.

— Може да ми донесеш нещастие — отговори любезно той, със съзнанието, че бiliarдната зала, типичен мъжки бастион изпълнен с дим от пури и нецензурни изказвания, не бе особено по вкуса на дамите.

Бе спасен от евентуалната неприятна сцена с домакинята от приближилия се към тях лакей. Съпругът на Надин, както изглеждало, щял да побеснее, ако незабавно не бъдела намерена последната му пратка от корени на женшен. Оливър Белмонт трябвало да изпие традиционния си вечерен еликсир, но искал от най-наскоро пристигналия, и то на минутата.

— Много добре. Кажи му, че ще се погрижа за това. — Надин повдигна вежди и се обърна към гостите си. — Оливър ще се сърди, ако не намеря най-пресния му женшен, макар да не виждам каква е разликата, след като той вече е пътувал две седмици по море, докато

стигне дотук... — Повдигна леко рамене с вид на мъченица, докосна ръката на Етиен и прошепна: — Не се отдалечавай... Ще се видим след малко.

Тъй като беше спирана неколkokратно от различни познати, Дейзи все още не бе изчезнала от погледа му, когато Етиен най-последва да я последва извън балната зала. Миг след това обаче, той зърна само голите рамене и златистата рокля, които се загубиха зад някаква врата.

Тъй като зад нея изчезнаха още няколко дами, херцогът се досети, че това е стаята за почивка на дамите. Той застана недалече от входа, за да може да го наблюдава, без да се натрапва на очи. Подпря се на една от малахитовите колони, които украсяваха коридора и зачака появата на жената, която не излизаше от мислите му, жената, която много пъти бе признавала страстно, че го обича, същата, която само преди няколко седмици бе отказала да се омъжи за него.

В самотата на полутъмния коридор той се опита за кой ли път да прояви по-голямо разбиране на отказа ѝ, да разбере мотивите ѝ, като се опитваше да види положението през нейния поглед. В прохладния полумрак цареше известно спокойствие, далече от препълнената ярко осветена зала и непрестанния брътвеж. Мраморните сводове като че му помогнаха да усмири най-дивите си импулси. Това продължи само няколко секунди, тъй като в съзнанието му отново изникна образът на Бо Ръдърфорд, а с него се върна и гневът му.

През всичките седмици на раздялата им той се бе опитвал да разсъждава рационално върху възможността Дейзи да бъде с друг мъж. Когато застана лице в лице с действителността обаче, в него не остана и капка разум. Водеха го единствено емоциите... и неконтролируемата ревност. А може би и гордостта, която разпалваше още повече яда му... никога преди не бе предлагал на една жена да се омъжи за него.

Дали принципите на Дейзи за равенство между половете не бяха причината за непостоянството ѝ, същото непостоянство, което бе характерно за всичките ѝ досегашни връзки? Или просто всичките ѝ признания в любов бяха само една глупава игра? На него самия това чувствено снизхождение му бе добре известно и той внезапно осъзна, че Дейзи може би е действала, подтикната от подобен импулс. А сега тази непостоянна авантюристка искаше да бъдат приятели.

Изкълчените му пръсти пулсираха болезнено. Те бяха привързани леко от една от слугините на Надин, за да попречи на излишните им движения, които му причиняваха единствено неприятни усещания. Етиен ги вдигна над главата си, за да намали притока от кръв в тях и така да намали внезапно прорязалата го болка. „Да върви по дяволите, заедно с баща си и брат си“ — започна мрачно да сипе проклетия той. Май наистина беше щастливец, щом се бе отървал само с изкълчените пръсти. Искаше да получи някои отговори, за да пооправи хаоса в мислите си. Искаше някакво смислено обяснение. Искаше да разбере защо го беше изоставила.

Но освен това искаше нещо повече. Каквито и да бяха отговорите ѝ, той искаше нещо повече. Искаше нея.

Преструвайки се, че иска да оправи жартиерите си, Дейзи се бе усамотила зад един от изрисуваните паравани в стаята за дами и след като отказа с махване на ръка предложението на една слугиня да ѝ помогне, тя се отпусна на малкото кресло, без да се грижи за изобразените с помощта на бижута пеперуди по роклята ѝ.

Как щеше да издържи цялата вечер, мислеше си отчаяно тя, при положение, че Етиен бе непрекъснато пред очите ѝ. Както и стоящата със собственически вид до него Надин. Младата жена затвори за миг очи, като че с надеждата да се отърве от неприятната картина, но само за да открие, че тя е запечатана здраво в паметта ѝ. Тя рязко изправи гръб и впери поглед в декоративната материя на паравана. Започна да проследява с очи образите, заимствани от гръцката дърворезба и орнаментите във форма на акантови листа, за да се освободи от неприятната картина на танцуващите, притиснати един в друг Надин и Етиен. „Да върви по дяволите, заедно с неизличимия спомен за него и най-вече с безкрайния си чар!“ Докато тя едва дишаше от мъка в Монтана, той явно си е живял по познатия стар разгулен начин.

Той буквално бе погледнал през нея днес на игрището за поло, а когато Надин го бе повикала, се бе впуснал към нея, без дори да се обърне. Внезапно ѝ се стори, че е била невероятно наивна, като някое девойче, вярващо в любовните обяснения на мъжете.

Дейзи изправи рамене, а след това — и целия си гръбнак, изпълнена с решимост да се избави най-после от странния си копнеж.

Кога най-рано можеше да си тръгне, без да прояви неучтивост?

Тя излезе малко по-късно след някаква възрастна дама, която вървеше десетина крачки пред нея и тръгна по дългия коридор към балната зала.

Етиен се отдели от стената и я последва. Дейзи се движеше така, както си я спомняше, леко и грациозно, бедрата ѝ помръдваха чувствено под златистия плат на полите ѝ, изправила раменете и грациозния си врат така, като че черните ѝ коси бяха толкова тежки, че собственичката им трябваше да балансира като танцьорка. Още щом я наближи, усети носещия се от нея аромат на рози, а след това забеляза скъпоценните фиби, които поддържаха прическата ѝ, леката сянка зад ушите ѝ, клипса, който държеше диамантените ѝ обеци, гъвкавата извивка на гръбнака, разкрита от голия гръб на роклята ѝ.

Тя може би усети познатия одеколон или пък дочу стъпките му, защото обърна леко глава точно преди той да се протегне, за да хване китката ѝ.

— Ти! — възкликна изненадана тя.

Въздухът като че бе заседнал насред гърлото ѝ, затова единствената дума прозвуча тихо и сподадено. Колкото и да се бе подготвяла за евентуалната им среща, в крайна сметка пак се оказа неподготвена.

— Здравей — рече протичко той, както вероятно бе правил много отдавна като неопитен младок, много преди Урсалина, по времето, когато жените бяха за него майки, светици и възпитани в манастирите братовчедки. — Как си?

— Аз... добре съм. Добре — повтори, както се надяваше, с нормален глас Дейзи.

Пръстите му се впиваха в китката ѝ, беше прекалено близо, косата му бе пораснала, помисли си ни в клин, ни в ръкав тя, раменете му — толкова широки, колкото си ги спомняше, зелените му очи, които я гледаха, приличаха на пролетни слънца, толкова желани и мечтани, привлекателни и очарователни.

— Видях те преди малко — започна тя.

Думите ѝ прозвучаха едновременно спонтанно и прозаично, като че смутът и бъркотията в чувствата ѝ можеха да бъдат скрити от това

блудкаво твърдение.

— Аз също те видях.

Заявлението на херцога обаче не прозвуча безлично. Гласът му внезапно прозвуча рязко и гневно.

— Ръдърфорд новият ти любовник ли е?

Пръстите върху китката ѝ сякаш бяха от стомана.

„Няма право“ — бе първата ѝ мисъл. Не и след всички тези месеци. Не и след очевидната интимност, която съществуваше между него и Надин.

— А Надин твоята ли е? — попита хладно тя, като се опита да освободи ръката си.

— Не.

— Лъжец.

— Отговори на въпроса ми!

— Не съм длъжна. — Говореше така, както се полагаше на една дъщеря на вожд. И двамата изгаряха от ревност и от желание и се обвиняваха взаимно в невярност. — Пусни ме.

— Отговори ми — изръмжа Етиен, без да се смути както от молбата ѝ, така и от опита ѝ да се отскубне.

От стаята за почивка се показаха три дами. Те бърбяха, оправяха гривните на китките си, оглеждаха за последен път деколтетата си, като се съгласяваха усмихнати, че всичко беше достатъчно предизвикателно, без да изглежда вулгарно.

— Сега вече ще трябва да ме пуснеш — прошепна ядосано Дейзи.

— Да не би Бо да те чака?

Той я пусна едва в последния момент и то само защото нямаше избор — трите дами спряха до тях. С кокетни шегички, примигвания с дългите гримирани ресници и многозначителни усмивки, те поздравиха херцога за майсторската му игра. Надуваха се като жени от харема на султана, надпреварващи се коя ще получи благоразположението му за тази нощ. Гневът на Дейзи нарастваше след всеки следващ техен кръшен смях и от факта, че Етиен приемаше всичките им комплименти с несравнимото си очарование.

— Ще ни посещавате ли по-често сега, след като дъщеря ви вече живее тук? — попита една от дамите.

Искреният ѝ интерес проличаваше в начина, по който бе затаила дъх в очакване на отговора му.

— Надявам се. Американското гостоприемство е допълнителна съблазън.

Дълбокият глас на Етиен звучеше така, като че говореше с всяка една поотделно и Дейзи виждаше как и трите му събеседнички буквално се разтапят. „До утре следобед — помисли си тя, — Етиен ще има още три покани за вечеря... а най-вероятно и повече.“

— Харесват ли ви виенските музиканти? — Лили Уинтроп явно си търсеше партньор за танците.

— Надин е надминала себе си. Може би по-късно, когато изкълчената ми ръка се пооправи — вдигна бинтованите си пръсти той, — ще мога отново да се възползвам от музиката.

— Моля ви, направете го — рече беззвучно Беа Кисъм, предлагайки му както с тона, така и с изражението си да се възползва от нея по какъвто начин си пожелае.

— Искате ли нашият лекар да види ръката ви? — предложи братовчедката на Беа — Клара, с изпълнени с надежда очи.

Тъй като задълженията бяха задържали съпруга ѝ в Ню Йорк, тя бе пристигнала сама в Нюпорт. Очевидно поканата ѝ включваше и закуска.

— Може би по-късно — отвърна любезно Етиен и се поклони на Клара с очарователна усмивка на уста.

— Няма да играете утре, нали? — заинтересува се Лили. — С тази ранена ръка. Елате на обяд — продължи тихо тя, — или за следобедния чай, или на вечеря. Мога да ви разведа из „Клиф уок“, ако...

— Благодаря ви, но имам задължения към френския отбор, на мястото на Сантрел — отказа благосклонно той. — Пък и това е само едно леко навяхване. Няколко часа на електрическото устройство на Брадли ще ми помогнат.

Наистина трябваше да намери време да се лекува или нямаше да може да държи стика. Чувстваше ръката си дяволски зле.

— Не знаеш ли някакъв лек от треви, Дейзи? — обърна към нея яркосините си очи Лили.

— Не. Не и за навяхване — добави припряно тя, като видя, че Лили се готвеше да ѝ възрази.

— Колко жалко — рече меко херцогът, вперил развеселения си поглед в смутеното лице на любимата си. — За момент си помислих, че ще можете да ме излекувате.

— Трябва да имаш поне нещо за болката, Дейзи — проплака умолително дребната Беа Кисъм, сбърчила леко млечнобялото си чело. — Сигурно за него ще бъде истинско мъчение да държи стика.

„Човек ще остане с впечатлението, че не той, а самата Беа изпитва болка“ — помисли Дейзи, отегчена и раздражена от факта, че всяка жена, с която се запознаваше Етиен, изпитваше желание да го гали и прегръща. И това несъмнено бе постоянно явление в живота му, доказателство за което бе и умението, с което парираше афиширания към него интерес. Объркана, измъчена от ревност и вбесена на умилкващите се дами, младата индианка си спомни, че и в Париж бе изпитвала подобни емоции. Етиен определено играеше разрушителна роля в живота ѝ, бе погубил спокойствието и замъглил доскорошната яснота на бъдещите ѝ цели.

— Съжалявам — рече Дейзи с тон, който не звучеше ни най-малко като извинение, а по-скоро сърдито, защото отчаяно желаше да избяга от хаоса на мислите си и от тези изпълнени с обожание жени. — Не мога да сторя абсолютно нищо за болката му. Нямам нищо такова. А сега, ако обичате...

Здравата ръка на херцога се повдигна светкавично и възпря младата жена. Дланта му я обгърна интимно и сякаш лениво през гръдния кош. Но в действителност я притискаше със сила, достатъчна да възпре движенията ѝ, така че бродираните на роклята ѝ пеперуди оставиха следи на ръката му.

— Трябва да приключим разговора си, преди да си тръгнете.

Гласът му звучеше съвсем тихо, а в зелените му очи се долавяше нещо като заплаха.

„Дали ще посмее да направи сцена? — почуди се Дейзи. — Да, ще направи“ — реши в следващата секунда тя, след като погледите им се срещнаха.

— Щом като желаете — отвърна троснато тя, чувствайки се не по-малко обидена от него, макар мненията им кой бе виновният да се различаваха напълно.

— Желая.

Трите млади матрони, разпознали веднага властното звучене в мъжкия глас, преместиха набързо очи от Етиен към Дейзи, и отново към Етиен, преди да ги спуснат към ръката му.

— Опитвам се да уговоря Дейзи да ми продаде едно от понитата за поло на Брадок-Блек — обясни с усмивка херцогът, все така, без да помръдне ръката си от ребрата на любимата си.

Трите дами като че спряха едновременно да дишат за момент.

— Не би ли трябвало да говорите с Хейзард за това? — обади се най-после Лили, която бе или най-смелата, или най-любопитната от триото.

— Как не съм се сетил за това? — усмихна се с най-очарователната си усмивка херцог дьо Век.

Настъпи кратко, неловко мълчание, във въздуха се усещаше напрежението между херцога и жената, която възпираше. Лили отвори уста да каже нещо, но промени намерението си, след като хвърли отново поглед към здраво стиснатите челюсти на Етиен, и затвори уста. В настъпилата буреносна тишина на всички им се стори, че музиката, носеща се от балната зала, изведнъж се усили.

— Трябва да тръгваме... искам да кажа, мисля, че вече съм обещала този танц... т.е. че караме партньорите си по танц да чакат... така че, извинете ни, ако обичате — привърши най-после със заекванията си Клара.

Херцогът се поклони, без да отдели ръка от ребрата на Дейзи. За никоя от дамите тази демонстрация на сила не остана незабелязана и те си тръгнаха с широко отворени от изумление очи.

— Ще се превърнем във всеобща тема на разговор само след трийсет секунди. Надявам се, че си доволен — рече гневно Дейзи.

„Доволен“ съвсем не беше най-подходящата дума, описваща отчаянието, което чувстваше Етиен. „Недоволен“ щеше да бъде по-близо до истината. В момента преценяваше разстоянието, което ги делеше от спалнята му.

— Това сигурно ще разочарова Бо — изстреля предположението си той и свали ръка от ребрата ѝ, без обаче да отделя поглед от лицето ѝ, дебнейки реакцията на младата жена както хищник — плячката си.

— Престани да мислиш само за това, Етиен — отвърна също така рязко тя. — И спри да ме обвиняваш. Точно ти, с твоя рекорд.

— Колко още имаш?

В гласа му тя долови едва сдържан бяс. Той очевидно не бе особено разумно настроен в момента.

— Държиш се неприятно.

Застанала опъната като струна пред него, Дейзи едва не трепереше от гняв.

— В какъв смисъл?

Младата жена стисна юмруци, предизвикана от завоалираната арогантност на въпроса му.

— Като си мислиш, че имаш право да задаваш въпроси, свързани с обществения ми живот.

Етиен въздъхна много тихо, почти театрално, като някой снизходителен баща или настойник, намерил загубеното си дете.

— Интересно се изразяваш, скъпа — прошепна той, спомнил си, изпълнен с недоволство, за свободните сексуални нрави на абсарокската култура. — Мина много време — добави той, внезапната промяна на темата се бе отразила и на тона му, посоката на мислите му бе кристално ясна. — Имаш нова рокля.

Можеше да се справя с гнева му по-добре. Не можеше да понесе да ѝ напомня за летните тоалети, които Етиен ѝ бе купил от Уърт и Дусе. Или пък за миговете, когато падаха от тялото ѝ на пода в спалнята, или на балкона, или в беседката...

— Минаха само два месеца... не чак толкова много — отвърна тя, опитвайки се да говори безизразно и да се дистанцира от спомените.

— Девет седмици.

— Добре, девет седмици.

— Каж ми защо, Дейзи? — попита тихо той, а очите му я гледаха въпросително. — Заради развода ли?

Младата индианка поклати глава, разбрала прекрасно за какво става дума, макар въпросът му да бе лаконичен.

— Опитах се да го обясня в писмото си — отговори тя, като се бореше да овладее чувствата си и да се държи спокойно, нещо, което не отговаряше ни най-малко на действителното положение. — Разводът ти не ме интересува, макар да знам, че твоето отношение е по-различно. Културата на моя народ одобрява съвсем друг тип разводи. Това, което ни разделя всъщност, е огромната разлика в начина ни на живот, в нашите интереси, задължения и цели. Прости ми

— добави с печална усмивка тя, — ако звуча тесногръдо, но ние не живеем дори на един и същ континент.

Той изслуша внимателно и учтиво всички тези разумни слова.

— Искаш да кажеш, че не ме обичаш достатъчно? — Рязкото му заявление бе в унисон с негодуванието в очите му.

— Не става въпрос за степенуване, Етиен — отвърна тихо Дейзи, — а за възможности. Как бихме се справили? Моята работа е моят живот.

— Животът за някои жени са техните съпрузи.

— Като за Изабел например — рече саркастично тя.

Той трепна, думите ѝ бяха засегнали един наистина оголен нерв. Колко пъти през първите години на брака им, преди окончателно да възприеме поведението, характерно за повечето представители от мъжки пол на неговата класа, колко пъти се бе питал какво бе сгрешил или какво бе пропуснал, та Изабел проявяваше подобно безразличие.

— Не — отвърна внезапно с напълно безизразен глас той. — Като Аделаид и Емпрес... и други, които познавам.

— Съжалявам... че не отговарям на романтичните им стандарти. Работя вече от прекалено дълго време...

Дейзи въздъхна, мислейки колко малко знаеше той за огромните препятствия, с които бе трябвало да се пребори като индианка в един свят на бели мъже. И колко повече се надяваше да постигне тепърва. Макар че, може би, беше по-романтична, отколкото бе склонна да признае. Може би бе дотолкова романтична, че искаше мъжът, когато обича, да бъде неделима част от нейния свят. Може би искаше осъществяване на митичната представа за общи интереси, цели и задължения. Напълно чужди представи за повърхностен човек като Етиен, който гледаше на жените единствено като на приятно допълнение към живота си.

— Не исках да ти отказвам — добави най-после тя.

Гласът ѝ едва се чуваше, очите ѝ гледаха тревожно, тръпки на съжаление преминаха по гръбнака ѝ. Херцогът стоеше, без да помръдва, красив в пълното си вечерно облекло, и я гледаше напрегнато, като че се опитваше да прецени доколко верни са думите ѝ. Някакво мускулче, високо на скулата му, потрепна.

— Но го направи — рече внезапно той. — Прости прямотата ми, но намирам извинението ти с твоята работа за доста неубедително.

— Не съм и очаквала да разбереш. Прекалено привикнал си с обожаващите те жени, служещи само за украса.

Последните слова издадоха гнева ѝ. Загрижеността за своя народ, нещо необяснимо за човек с неговия произход и минало, не бе единственото, което я измъчваше. Не можеше се отърве от натрапчивата мисъл за неговата невярност. Той буквално завъртваше женските глави, омайваше представителките на нежния пол, бе подложен непрекъснато на изкушение от тяхна страна. Само преди няколко минути бе станала свидетел на усилията, които полагаха трите матрони да привлекат вниманието му. Разбираше не по-зле от другите доколко съблазнителен и сексапилен е той, защото тя самата, подобно на много други преди нея, бе покорена от него. Това обаче не го оправдаваше за истинския му рекорд в миналото. За разлика от Изабел, тя нямаше да толерира неверността в брака си.

За момент настана мълчание, тъй като и двамата се бореха с противоречивите си чувства. Херцогът хвърли поглед към края на коридора, откъдето се носеше шумът от балната зала, след това прецени разстоянието, което оставаше до дъното на другия коридор, водещ към вътрешността на къщата. Без да каже нещо, той хвана Дейзи за ръката и я помъкна към балната зала.

Тя го последва, без да протестира, решила, че Етиен най-после е проявил здрав разум и се връща на бала. Може би щяха да успеят и да забравят недоволството си и дори да изиграят заедно един валс като обикновени приятели. Когато обаче приближиха огромния вестибюл, от който се отиваше в различните крила на постройката, вместо да свие към балната зала, Етиен се насочи към монументалната спираловидна стълба, копирана буквално от замъка „д'Арней льо дюк“.

— Не! — извика остро младата жена, разбрала намеренията му.
— Етиен!

Двама лакеи се обърнаха.

— Ще ти покажа гледката отгоре — отвърна саркастично херцогът, без да забави крачка, като стискаше все така здраво ръката ѝ.

Мъглата навън бе толкова гъста, че прозорците на вестибюла бяха овлажнели.

— Семейството ми е тук!

Наложи се да повдигне полите със свободната си ръка, за да не се препъне в първото стъпало. Несъмнено това напомняне щеше да му въздейства.

— Моето също.

„Господи — спомни си тя — ... дъщеря му и зет му. А на него не му пука!“ И младата жена за първи път си даде сметка доколко дръзка и безумна бе постъпката на Етиен. А като знаеше колко буйни и невъздържани са мъжете в семейството ѝ, съзнанието ѝ се изпълни с ужасни картини на насилие. Тя погледна припряно през рамо към входа за балната зала. Някой трябваше да вземе ситуацията в свои ръце.

— Трябва да поговорим, Етиен.

Той се обърна за момент, за да я погледне, и се усмихна:

— Адвокатът влезе в ролята си. С удоволствие бих си поговорил с теб. След това.

За момента, докато я дърпаше нагоре по стълбите, сладострастието бе разбило всякакви аргументи, разумни или не. Кръвта пулсираше бясно във вените му и доказателство за това бе фактът, че започна да усеща дрехите по кожата си, очевидно заради адреналина, потекъл към нервните му окончания. Любопитно, наранените му пръсти не го боляха повече.

Той намали крачка, когато стигнаха площадката на третия етаж и придърпа Дейзи към себе си.

— Не ме болят вече — каза той и бавно разтегна устни в неустойима усмивка.

Както бе изнервена от държането му, думите му ѝ се сториха много странни и начинът, по който го изгледа, показваше, че има нужда от допълнителни обяснения.

— Пръстите ми — рече той, като повдигна леко дланта си, за да ѝ я покаже. — Ти си чудесно лекарство.

— Тази вечер си си загубил ума, Етиен — възкликна Дейзи, леко задъхана от бързото изкачване до третия етаж, — и прекалено арогантен дори за простото нюпортско общество. Някой непременно ще се зачуди какво става с нас. — Същевременно мислеше, че е

изключително смел и изкусен играч на поло, щом бе оцелял след днешния двубой с баща ѝ на игрището. — Но се радвам, че не те болят.

За първи път гласът ѝ му напомни за интимността на дните, които бяха прекарвали заедно в Париж.

— Господи, колко ми липсваше — произнесе едва чуто той, като я погледна напрегнато.

— Не казвай това — възпротиви се младата жена.

Повече отколкото на думите му, тя инстинктивно отвърна на искреното желание, което усети в гласа му и почувства ужас, че постигнатото за толкова седмици може да бъде заличено така, за един миг.

— Това е самата истина.

— Но по твоя специфичен начин, искаш да кажеш — изстреля гневно мнението си тя, — между разните Надини.

Никога нямаше да забрави посещенията на Изабел в апартамента му. Беше ѝ премаляло по същия начин и тази вечер, когато видя Етиен заедно с Надин на дансинга.

— Не искам да споря — продължаваше да напредва, без да се спира по постлания с килим коридор той.

— Никога не го правиш.

— Колко пъти ще трябва да се извинявам за миналото си? — отвърна уморено Етиен, като броеше петата врата от статуята на Минерва.

Само така можеше да се ориентира в тази непозната къща. Неговата врата беше осмата.

— Явно сега Надин е на мода — рече раздражено младата жена, която все не успяваше да избяга от ревността си. — Толкова „на мода“, като се притискаше здраво в теб тази вечер на дансинга, та си помислих, че съпругът ѝ сигурно ще те извика на дуел.

— Ами, определено грешиш.

Тялото му беше толкова близко до нейното, че Дейзи, колкото и парадоксално да беше, изпита едновременно облекчение и гняв от лаконичното му опровержение.

— Питам се дали и Надин го знае — рече презрително тя.

— Защо не ми разкажеш за Бо Ръдърфорд — предложи херцогът, — щом ще се обвиняваме един друг.

— Няма нищо за разказване.

— Питам се дали той знае това — имитира отговора ѝ той. После, отказвайки се ненадейно от саркастичните думи, които напиреха в устата му, той прошепна: — Животът ми не е същият откакто си тръгна.

— Трябва ли да се извиня за това — отвърна, като че се оправдаваше Дейзи, като се бореше със силните си емоции.

Той я погледна за миг, докато пресичаха следващия коридор и се поколеба, преди да отговори. Изглеждаше по-дребна, отколкото си я спомняше. Може би добиваше подобно впечатление заради шестметровите тавани.

— Не знам — отвърна той, като че преценяваше до каква степен трябваше да бъде любезен. Въпреки дивото си желание да я има, все още не бе успял да се пребори напълно с гнева си. — Обвиняваш ли ме?

Беше усетила леката му враждебност.

— Може би — каза Етиен, несигурен дали част от бясната му страст тази нощ не бе причинена от желанието му за отмъщение. Дали не искаше да я накаже за дето му бе причинила толкова много мъка, за това, че го бе изоставила? Не беше сигурен какъв е верният отговор, нито пък бе на мнение, че би могъл да прояви достатъчно добра воля, за да ѝ пожелае да бъде щастлива далече от него.

„Седем... осем.“

— Добре дошла — каза той и се присегна да отвори вратата към стаята си. — Надявам се, че не си смутена от интериора в стил петнайсети век. Всъщност тези орехови фламандски мебели според мен са дори много хубави.

— Етиен, моля те, недей — опита се да се отскубне младата жена.

— Не харесваш ли фламандския декор?

— По дяволите, бъди сериозен.

Усмивката му ѝ подежда така изнервящо, както и топлината на ръката, с която я държеше.

— Сериозен съм, можеш да ми вярваш. Ела.

И той я дръпна в стаята. Тя застана на прага, докато херцогът заключваше вратата. Златните свещници по стените хвърляха мека светлина върху мъжката спалня. Отблясъци от свещите играеха по

огромните позлатени орехови колони, които се издигаха от масивното легло към гипсовия таван.

— Харесват ли ти gobлените? — прозвуча толкова благо гласът му, сякаш развеждаше гостите из къщата. — На вашето внимание — благородниците.

По стените висяха сцени от живота на аристокрацията, на които се виждаха богато облечени дами и господа в благоприлично отпуснати пози. Те се хранеха на чист въздух на горска полянка, разхождаха се бавно из изключително красива розова градина, яздеха богато екипирани коне, докато двама ловци убиваха с копията си дива мечка.

Летните вигвами на нейния клан също бяха изрисувани със сцени от живота на абсароките. Вигвамът на баща ѝ бе украсен най-богато от всички. Делата, които бяха изобразени върху тях обаче, бяха пример за храброст и действеност и служеха едновременно като рисувана история и уроци от миналото.

— Сигурно се чувстваш в свои води тук — рече раздранено Дейзи. — Всички мислят само за удоволствието си.

— Ти си пасваш с този интериор повече, отколкото си мислиш, скъпа, с тази рокля от златиста коприна и с подобни диаманти.

Ключът от заключената врата бе в ръката му.

— Не знам как мислиш да се справиш с тази ситуация — отвърна тя, без да обръща внимание на подигравката му, сетила се внезапно колко дълго трябваше да я убеждават, докато се съгласи да тръгне на изток. — Къщата е буквално претъпкана с гости и дори преди още моите близки да открият липсата ми, Надин със сигурност ще хукне да те търси. Тя съвсем не е сладката и мила господарка на замък, за която се представя. Затова защо просто да не отключим тази врата и да не слезем долу? Моето семейство ще бъде щастливо, Надин ще бъде щастлива, аз ще бъда щастлива...

— Но аз няма да бъда.

Той прекоси малкото разстояние, което ги делеше с мила и нежна усмивка на лицето, като че тя не се бе противопоставила току-що, като че двамата бяха млади любовници, останали най-послед сами в хармонията на взаимното си съгласие и доволство.

— Виждам, че копчетата са отзад — произнесе с кадифен глас той. — Обърни се, за да се заема с тях.

— Ти изобщо не ме слушаш — смъмри го Дейзи.

— Чух всяка твоя дума... Вероятно си права за всичко... почти за всичко — поправи се тихо той. — Обърни се.

Тъй като тя не се подчини, а го гледаше намръщено и издуваше ноздри от гняв, той я хвана за ръката и я обърна сам.

— Какво ще стане, ако започна да се съпротивлявам? — попита сърдито, като изви глава, за да го вижда.

„Това наистина е невероятно — помисли си тя, — да бъда държана като пленница в една къща, където в момента има няколко гостя. Той е полудял.“

— Бъди реалистка, скъпа.

Етиен се наведе към нея, силен и строен, големите му длани стискаха леко раменете ѝ, увитата около дясната му ръка превръзка дразнеше леко кожата ѝ и ѝ припомни за играта му днес следобед. Щом беше играч от класата на баща ѝ и брат ѝ... значи имаше право, като ѝ казваше да бъде реалистка.

— Тогава ще платиш по-късно за това, Етиен — заплаши го младата жена. — Обещавам.

— Плащаме за всичко на този свят, скъпа. Не го ли знаеше?

И той започна да разкопчава късата редичка копчета на кръста ѝ, но не с обичайната ловкост, тъй като бе принуден да действа с лявата ръка. Дейзи стоеше изпъната и безмълвна, като гневно се опитваше да не се разчувства от топлия досег на пръстите му. След като разкопча всички копченца, херцогът се наведе и целуна извивката на рамото ѝ. Тя затвори очи от мекия допир на устните му, като продължаваше да се бори със себе си. Усети косата му във врата си, в ноздрите ѝ нахлу ароматът на ухаещия му на бор одеколон, едва се сдържа да не въздъхне, когато пръстите му се плъзнаха по познатата пътечка надолу по гръбнака ѝ.

— Моля те, не прави това, Етиен. Не е честно. Не постъпваш честно. Не искам да бъда тук. Не искам да ме докосваш. Не искам да ме целуваш. Не искам. Не искам. Не...

Той я извъртя така, че да застане с лице към него и покри устните ѝ със своите, за да прекрати протестите ѝ, словоизлиянията ѝ, всички негативни мисли, обзели съзнанието ѝ, да я накара да почувства същото, което усещаше той самият. Имаше доверие както в опита си, така и в своята сила. Възнамеряваше да я ухажда, защото

предпочиташе галантността пред насилието, но бе твърдо решен да я има на всяка цена, готов да използва всякакви средства, за да постигне целта си.

Притискайки я към себе си, поставил длани ниско в извивката на гръбнака ѝ, той я принуди да отметне назад глава със силата на целувката си. След това, без да я пуска, измина няколко крачки до вратата и, като се облегна на мекото ѝ тяло, я накара да почувства пулсиращия му от възбуда член.

Усети как дъхът ѝ секна в устата му и затвори за миг очи, изгаряйки от страст. Не се беше докосвал до жена откакто Дейзи си бе тръгнала преди девет седмици. Може би това също бе допринесло за безотговорното му поведение тази нощ. Може би наистина бе полудял, защото можеше да има Надин или почти всяка друга жена долу, и то с охота от нейна страна, а не така, не със съпротивляващата се в обятията му жена, не като излага на риск живота си, при положение че братът и бащата на Дейзи бяха долу.

„Всъщност, «съпротивляваща се» не е най-точната дума“ — помисли си миг по-късно той, тъй като Дейзи започна да се отпуска в ръцете му.

Чувствената ѝ готовност да се отдаде нямаше нищо общо с него. Щеше да отвърне така на всеки мъж след толкова дълго време, убеждаваше сама себе си младата жена, усещайки надигащото се в нея желание, тъй като допирацията се в тялото ѝ възбуден член на Етиен ѝ припомни с болезнена яснота за страстните дни, които бяха прекарвали заедно. Всеки мъж би предизвикал подобен ефект... след девет седмици. „Всеки мъж. Всеки мъж“ — повтаряше тя в ритъма на ударите на сърцето си. Внезапно усети гърдите ѝ да потръпват така чувствено, като че се бяха докоснали до голата му гръд, като че нямаше дрехи, които да ги разделят.

А малко по-късно, когато той вдигна подред ръцете ѝ, за да ги постави на раменете си, тя не се възпротиви, защото зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили като скъпоценни камъни и искаше да изпита удоволствието от потъркването им в тялото му, правейки това движение нагоре.

Херцогът усети втвърдените ѝ зърна, тъй като тя не носеше корсет и нямаше друга дреха, освен копринените си рокля и долна риза.

— Сладка моя Дейзи — прошепна той и отдели устните си от нейните, за да я погледне в очите. — Липсваше ми.

Усмивката му беше спонтанна, изкусителна. Младата жена не желаше да разсъждава и да бъде предпазлива. Желаше само да усеща.

— Така изглежда — прошепна тя и се вдигна на пръсти, за да го целуне, като предизвикателно потъркваше бедрата си в неговите.

Когато възбуденият член на Етиен се надигна в отговор, тя сведе одобрително черните си ресници и промърмори:

— Ммм. Това си го спомням.

— Мога да опресня паметта ти — прошепна с усмивка дьо Век.

Вече бе сигурен, че са постигнали абсолютно съгласие. Измери с поглед разстоянието, което ги делеше от гигантското му легло. Беше дяволски щастлив, че е отново със своята скъпа Дейзи. Той се наведе пъргаво, вдигна младата жена в обятията си и остана така неподвижен за момент, наслаждавайки се на усещането от близостта ѝ. Двамата се гледаха усмихнати, лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. Тя протегна ръка и докосна косите му, а после прокара пръсти по меките вълни зад ухото му — познат жест от дните, когато бяха заедно. Косата му бе по-чуплива от нейната и тя често се шегуваше, че той бил по-красивият. Тази вечер, подлудена от желание, бе сигурна в това. Винаги я бе карал да се задъхва от възхищение, когато го видеше с бяла вратовръзка и официален вечерен костюм. Прокара пръст по дебелия дъг на веждите му и прошепна, както бе правила толкова пъти и преди:

— Мой ли си?

Той кимна, а зелените му очи блеснаха от щастие.

— Етиен! Етиен! Тук ли си? — разнесе се иззад дебелия орехова врата острия глас на Надин.

Бе разбрала от един от лакеите, че херцогът се качил горе с някаква дама.

— Шибана работа — изруга тихо дьо Век. — Шибана работа!

— Точно това иска и тя — измърмори кисело Дейзи, като се стегна в ръцете му. — Пусни ме долу — добави тихо, с леден като смъртта глас тя.

Дръжката на вратата се завъртя.

— Знаем, че си вътре, Етиен. Отвори веднага!

Тъй като вратата се заключваше само отвътре, нямаше съмнение, че в стаята има някой. За миг херцогът се поколеба. Гневът му, както и незачитането на условностите обаче се бяха разтопили при контакта с топлото тяло на Дейзи и чувствения ѝ отговор на страстта му. Беше я дърпал нагоре по стълбите воден най-вече от озлобление и странно умопомрачение, които бяха изчезнали така внезапно, както се бяха появили.

— Само след минутка! — извика той и постави Дейзи на пода.
— Съжалявам — прошепна тихо той.

— Естествено.

— Гръм и мълния — измърмори ядосан от злощастното стечение на обстоятелствата.

Тонът на младата жена подсказваше, че щяха да бъдат нужни още хиляда обяснения, десет хиляди извинения и, ако беше нормална жена с нормална алчност — кралска компенсация във вид на бижута. Дьо Век се усмихна, защото, въпреки непривлекателната перспектива за предстоящото му покаяние, именно нетрадиционната ѝ женственост го привличаше най-много към нея.

— Това ти се струва забавно — прошепна разгневена тя, ядосана на чувството му за хумор, ядосана още повече на себе си, че бе проявила слабост и без намесата на Надин щеше да му се отдаде.

— Не, по дяволите — прошепна в отговор той и се усмихна още по-широко.

— Мразя и теб, и развратното ти самодоволство.

— Аз пък те обичам при всички положения, миличка, и щом се отърва от Надин, ще дойда да те потърся.

— Да не си посмял — заплаши го Дейзи, вбесена от увереността му, че би могъл така лесно да навлезе отново в живота ѝ.

— Не говориш с когото трябва, скъпа — промърмори херцогът, очаквайки с нетърпение дори очакващите го наказание и покаяние, — щом става дума за осмеляване. А сега се обърни, за да опитам да закопчея роклята ти по-бързо, защото Надин може да разбие вратата всеки момент, а пък ти няма как да достигнеш сама тези копчета. Почакай, Надин — извика той, — сменям ризата си.

Малко по-късно се отправи към вратата, изпрати въздушна целувка и широка усмивка на любимата си, след това изобрази на лицето си помирителна усмивчица, предназначена за домакинята.

— По дяволите, излях малко вино на ризата си — чу го да лъже Дейзи, преди още вратата да се бе затворила зад гърба му. — Липсвах ли ти? Колко мило. Разбира се, че бях сам. Лакеите трябва да са видели някой друг — заяви с приятелски тон той и, като постави длан на ръката на Надин, я поведе нататък по коридора с невинен вид, достатъчен да убеди дори недоверчивата му обожателка. — Разкажи ми за женшена на Оливър — усмихна се дяволито Етиен. — Наистина ли има ефект?

Когато достигнаха стълбището, той въздъхна лекичко от облекчение над главата на нищо неподозиращата си спътничка. Прокара пръсти през косата си и си пое дълбоко въздух, обзет от доволство, което не бе изпитвал вече повече от два месеца.

— Страшно хубаво парти, Надин — обяви херцогът. — Моите комплименти за организаторския ти талант.

Младата жена вдигна поглед към него, докато слизаха по стълбището и каза кокетно:

— Имам и други умения, които също може да ти харесат.

— Чух нещо такова — отвърна прелюбезно Етиен, правейки се, че не разбира какво искаше да каже тя. — Дъщеря ми каза, че си помогнала на архитекта при оформяне дизайна на тази сграда. Истински съм впечатлен.

Надин се възгордя под топлата усмивка на херцога и реши, че ще бъде не по-малко впечатлен и от таланта ѝ в леглото.

— По-късно ще те разведа — обеща тя, имайки предвид и двата смисъла.

— Алва трябва да ти завижда.

— Със сигурност.

Няколко групички от гостите, в това число и семейство Брадок-Блек, стояха край входа на балната зала и херцогът се запита, дали лакеят не ги бе уведомил за самоличността на дамата, с която се бе качил в стаята си. Когато двамата с Надин се приближиха до тях обаче, никой не го предизвика, нито го извика на дуел. Подобно на колибри при вида на нектар, Надин се въртеше непрестанно покрай красивите мъже, природата ѝ на прелъстителка я караше да се чувства

непреодолимо привлечена от мъже като Хейзард, Трей и херцога — прототипове на мъжката красота.

— Хейзард, скъпи, Трей, котенцето ми — изгука тя, като ги дари със специалната си усмивка, предназначена единствено за зашеметяващи мъже. — Изглеждате чудесно — измърка тя и докосна Хейзард леко с ветрилото си по брадичката. — Блейз, миличка — добави вече не така сърдечно тя, — тоалетът ти от „Уърт“ е почти същата висока класа като диамантите ти. Имаш много великодушен и щедър съпруг. А, Емпрес, ти си прекрасна, тази вечер изглеждаш съвсем по парижки с този тюл в черешов цвят. Правилно ли усещам ръката на Дусе тук?

Макар Надин да бе хванала дъо Век под ръка, семейството ги поздрави не само любезно, но дори и с известна топлина. Това изненада Етиен. Емпрес, естествено, винаги се бе държала приятелски с него, а Блейз и днес следобед се бе държала така сърдечно. Благодарноположението на мъжете обаче бе нещо, което не можеше да си обясни, мислеше си той, докато се ръкуваше с Хейзард и Трей. Той ги изгледа внимателно, опитвайки се да разбере причината за тази коренна промяна в държането им, след днешния почти убийствен мач.

Преди две години вече се бе срещал с Трей лице в лице, но никога досега — с Хейзард. Бащата на Дейзи изглеждаше по-висок, когато не беше на гърба на понито си за поло. Кожата му беше още по-тъмна на изкуствената светлина, също като на дъщеря му. Носеше по-дълга коса от сина си, според модата на своето поколение и това му придаваше царствена осанка, въпреки почти униформения вечерен костюм, който носеше.

— Как е ръката ти? — попита Хейзард с неразгадаемо изражение и сдържан, но любезен тон.

— Не бих имал нищо против, ако следващият мач бъде отложен с един ден.

„Защо се държи толкова мило с мен този човек?“ — зачуди се Етиен.

— Дейзи няма ли нещо, което да помогне на ръката на херцога? — обърна се Блейз към мъжа си.

Хейзард погледна мълниеносно съпругата си, смутен и напрегнат, но тя му се усмихна и индианецът като че си пое леко въздух, преди да отговори:

— Сигурен съм, че има. Трябва да я попиташ — предложи той, докато черните му очи го наблюдаваха внимателно.

„Значи такава била работата — помисли си Етиен. — Бащата на Дейзи се държи така мило с мен под влияние на умелото убеждение на съпругата си.“

— Ще го направя — усмихна се херцогът. — Следващия път, когато я видя.

Хейзард се намръщи веднага.

— Кажете ми, Трей — намеси се Надин, която не изпитваше никакъв интерес към темата, свързана с Дейзи. — Оливър ще може ли да купи онова великолепно пони, което язди днес през първото полувреме на играта? Помоли ме настойчиво да попитам — погледна го безсрамно с меден поглед тя.

Свикнал с флиртаджийското държание на Надин, Трей отвърна с любезна усмивка:

— Съжалявам, Джъма е нашият любимец, но имаме други, които също ще се харесат на Оливър. Докарахме трийсет от тях с нас.

Отглеждането на коне бе едно от най-доходоносните им занимания, а понитата им за поло си съперничеха с най-хубавите си аржентински събратя. Що се отнася до издръжливостта обаче, изключително важно качество при играта на поло, техните понита надминаваха аржентинските.

— В дома на Ръдърфорд ли сте отседнали?

При утвърдителното кимване на Трей, Надин продължи:

— Утре тогава... ще мина да ги видя. Какво ще кажеш за един?

Бащата на Надин до смъртта си дресирал коне в Кентъки и тя бе прекарала детството си в конюшната с него. Познаваше конската плът така добре, както и мъжката.

— Ела с мен, Етиен — започна да го увещава тя, а гласът ѝ се превърна в дрезгав контраалт.

Емпрес и Блейз се спогледаха, а Хейзард впери поглед в Етиен, очаквайки да види реакцията му на интимното държание на Надин. Дейзи можеше да го желае, а Блейз — да го кара да проявява светска учтивост към него, но ако този мъж приемаше нехайно женските аванси, щеше да намери начин да накара Дейзи да промени намеренията си.

— Обещах на Ектор да го изведе на морския бряг, Надин — усмихна се любезно, но напълно безстрастно херцогът.

„Хм — помисли Хейзард. — Внукът му преди Надин. Този човек е поне добър в преценките си.“

— Името на Ектор ли чувам?

Появилите се иззад богатата растителност Анри и Жоли се присъединиха към тях.

— Точно обяснявах на Надин, че с Ектор сме планирали да прекараме деня на морския бряг. Всички се познавате, нали? — попита херцогът.

Присъствието на дъщеря му и зет му поизравняваше донякъде в негова полза доста голямата диспропорция, създадена от многочисленното семейство Брадок-Блек.

— Но, Етиен, ти ми обеща и на мен. Не си ли спомняш, пикника ми до фара в Баркли?

— Прости ми, но Ектор е прекалено малък, за да разбере, ако плановете му бъдат променени. Може би следващия път ще мога да се присъединя към вас.

„Учтив, но окончателен отказ — отбеляза доволно Хейзард, — ... или може би Надин просто не е негов тип“ — завърши цинично размишленията си той.

— Надявам се, че вие поне не сте си променили мнението, Емпрес — рече намусена Надин, нацупила долната си устна.

— Ще дойдем. Трей обеща да се отдели заради мен един цял ден от полото, а Дейзи ми каза, че с радост би нарисувала фара.

— Аз може да мина по-късно — обади се спокойно Етиен, — когато Ектор се прибере за следобедния си сън.

— Слава богу, че малките момченца спят следобед — измърка Надин, като се облегна на херцога, — макар че спането на големите момченца също може да бъде райско преживяване — добави едва чуто тя, тъй като последните й думи бяха предназначени само за неговите уши.

— Ето я и Дейзи — отбеляза Блейз, като спаси херцога от необходимостта да отговори на страстния намек на своята домакиня.

— Била е горе! — измърмори Надин, вперила тесните си сини очи в слизащата по стълбището Дейзи, като в същото време съобразяваше припряно къде и защо може да се е качвала. — Ти

знаеше ли, че е горе? — насочи критично към дъо Век светлите си очи тя.

Макар останалите да не бяха чули какво казва, тонът ѝ беше красноречив. Така че не само Надин очакваше с трепет отговора му.

— Не. Да не би да съм пропуснал нещо? — попита меко Етиен, със съзнанието, че всички го изучават внимателно.

— Късмет, татко — прошепна Жоли и когато баща ѝ се обърна да я погледне, тя му намигна така, както правеше в детството си, когато двамата коментираха тайно строгата дисциплина, изисквана от Изабел и многобройните гувернантки.

Той ѝ се усмихна в отговор с искрена радост, каквато не бе виждала на лицето му от месеци.

„Боже мой — притесни се Дейзи, стресната от вида на цялото семейство, събрано на входа на балната зала. — Нещо важно ли разискват?“ Надяваше се, че не е така, при положение, че Надин също присъстваше. Надяваше се също така, че видът ѝ беше в ред, че всички копчета бяха закопчани, че презрамките на долната ѝ риза не се показваха. Как ли изглеждаше косата ѝ? Макар определено да бе изнервена от перспективата да се изправи пред цялата тази аудитория, тя устоя на желанието да се огледа, за да не би жестът ѝ да предизвика подозрение.

Имаше нужда от някакво извинение и тя трескаво се опитваше да измисли нещо. Прекрачи и последното стъпало и вече само петнадесетина метра я разделяха от разпита, който щеше да последва със сигурност. Трябваше да измисли някакво извинение поне за пред Надин. Останалите при всяко положение щяха да реагират любезно. За нещастие в главата ѝ вместо обяснения се въртеше само образът на Етиен. Бе обсебена от еротични желания. Дяволите да го вземат, не можеше да мисли заради него.

За късмет, точно в този момент входният портал бе разтворен от двама лакеи и в огромния вестибюл откъм океана навлезе прохладен влажен ветрец, който донесе на крилата си вуйчо ѝ Китридж Брадок, хванат под ръка с Валери Стюард.

Вниманието моментално се прехвърли от Дейзи към новодошлите.

Валери! С Кит! Шокът от очевидната им близост се отрази в една или друга степен по лицата на всички присъстващи.

— Привет! — извика Кит, като махна с ръка и се ухили до уши. — Е, скъпи мои — рече проточено той, когато се приближи и всички видяха, че бялата му папионка, подобно на несиметричната му усмивка, беше накриво, — виждам, че цялото семейство е тук.

„Ненаситната е излязла на лов“ — бе първата мисъл на Дейзи, вперила поглед в бившата съпруга на брат си, облечена по типичния за нея не особено приличен начин в рокля от пурпурен шифон, общита предизвикателно с розова коприна. „Каква «спортна двойка» са само и очевидно не изпитват особена нужда да разговарят. Също като Етиен и неговата скъпа Надин“ — помисли заядливо тя.

Кит се усмихна на Дейзи и я целуна по бузата, докато се приближаваха заедно към останалите, а после насочи слънчевата си

усмивка към леко шокираните си роднини, които го наблюдаваха.

— Съжалявам, че закъснях — рече Кит, без да се обръща към никого конкретно и повдигна вежди към кестенявата си коса. — Срецнахме се с Валери днес в Бейли Бийч. Валери, не е нужно да те запознавам, нали? — попита нехайно той, като изви ръката ѝ в такт на някаква своя, вътрешна музика.

— Не познавам всички — прошепна Валери.

Познавач на мъжката красота и на чувствените удоволствия, тя, подобно на Надин, фокусира погледа си върху херцог дьо Век, който досега не се бе появявал пред хищните ѝ очи.

— Сега разбирам защо не се появи за вечеря — измърмори Трей, а в това време Валери засия, цялата в усмивка към херцога, който ѝ бе представен от не особено доволната Надин.

Трей повдигна вежди, изпълнен с мъжко разбиране към причината, забавила Кит, който в този момент се усмихна.

— Бившата ти съпруга е...

— ... съвършена — довърши мисълта му Трей.

Кит се усмихна още по-широко.

— Определено е жена с много качества.

— Но само дотогава, докато не види в тебе нещо, което иска.

— О, мисля, че си я осигурил така добре материално, че няма опасност да насочи алчните си „интереси“ към мен. Впрочем, благодаря ти за това — усмихна се под мустак Кит.

— Цената е наистина ниска, тъй като благодарение на нея получих свободата си. Така че си добре дошъл.

Щастието, което му бе донесъл животът с Емпрес бяха позаличили неприязънта му към Валери. Освен това тя бе проявила достатъчно благоразумие да стои по-надалеч от Бел, тяхното дете, което бе оставила на него. Впечатлен от факта, че намира цялото си семейство събрано на входа на балната зала, Кит попита:

— Пропуснал ли съм нещо?

— Само евентуалното обсъждане отсъствието на сестра ми. Пристигна точно навреме, за да я спасиш от любопитните погледи на всички тук.

— Дейзи ли?

Трей кимна.

— Отсъствала от... със?

— Със... — насочи погледа си по посока на Етиен той, — предполагам.

Кит отново повдигна вежди, с широко отворени от любопитство очи. Двата с Дейзи бяха последните стълбове, устояли на страстните бури на любовта — макар и поради различни причини. Той от своя страна намираше, че има голям и прелестен избор, за да се ограничава в някакви тесни рамки. Критичният подбор на Дейзи, от друга страна, бе станал причината за елиминирането на по-голямата част от мъжкото население.

— Добре изглеждаш, Трей — каза Валери, като пренасочи вниманието си от херцога, повел разговор с покровителствено настроената Надин, към бившия си съпруг.

— И ти изглеждаш... в добро здраве, Валери.

Причината за леко ироничния му тон бе преголямото ѝ деколте, от което бюстът ѝ заплашваше да се изсипе всеки момент. Тя очевидно бе доволна, че е забелязал. Щеше да си го запази, ако зависеше от нея. И наистина бившият ѝ съпруг бе черен и красив като греха, а тя и досега си спомняше как ѝ се усмихваха от съвсем близко разстояние сребристите му очи през онези далечни дни, когато бяха още любовници. Трей Брадок-Блек обаче бе успял да ѝ се изплъзне, дори след като го бе уловила в брачния си капан.

— Никакви лоши чувства? — попита меко и подканващо Валери.

— Не и след две години — отвърна с добре обиграна учтивост той.

Погледът му обаче стана каменен за момент, когато си припомни как тази жена за малко не бе съсипала живота му. Той протегна ръка, обгърна дланта на Емпрес в своята и придърпа съпругата си по-близо до себе си. Отвлечена от разговора с Жоли, Емпрес каза спокойно:

— Здравей, Валери — и се облегна на рамото на Трей, сигурна в любовта и верността му, без да се опасява от типа привлекателност на Валери. — Имаше ли много хора на Бейли Бийч? — попита тя, заинтригувана, защото знаеше, че бившата съпруга на Трей не беше от привърженичките на атлетизма.

— Не и рано през деня — усмихна се на Кит Валери. — Водата беше студена.

— И затова си направихме разходка по морето с кораб.

Това обясняваше закъснението им.

Яхтата на Кит, специално оборудвана за пътуване по океана, беше снабдена с всички удобства и дори разкош. Тъй като Дейзи бе прекалено близо, за да се чувства спокойна, а вниманието на Валери бе потенциална заплаха, Надин внезапно заяви:

— Искам да танцувам.

Агресивна и лишена от каквато и да е свенливост по принцип, сега, когато съпругът ѝ спеше кротко в най-далечното западно крило, а под дланта си чувстваше ръката на Етиен, тя бе твърдо решила да запази херцога само за себе си.

— Веднага — добави тя, вперила очи в Етиен.

— Извинете ни — каза дъо Век.

Нямаше избор, ако не искаше да изложи публично домакинята си, макар да знаеше, че напускането му заедно с Надин щеше да бъде погрешно изтълкувано от Дейзи. „Гръм и мълния — беснееше вътрешно той, — има случаи, когато вигвамът в прерията ми се струва страшно привлекателен.“ Колко пъти в живота му му се бе налагало да бъде мил по принуда?

След като Етиен ги напусна с Надин, Дейзи откри, че е страшно отчаяна от всички тези повече или по-малко изкусни машинации, с които бе заобиколен херцогът. Щом само се подадеше от дома си, жените буквално налитаха като мухи на мед върху му, започваха да предявяват претенции към него, искаха той да ги забавлява по какъв ли не начин. Чувстваше се уморена от това състезание — Изабел също бе сериозна съперница — и нямаше сили да се бори повече с всеобщата страст. „Аз не съм по-добра от тях“ — помисли си реалистично тя. Тазвечерното ѝ поведение в спалнята му бе не по-малко страстно.

— Уморена съм — заяви внезапно тя. — Извинете ме, но си тръгвам.

Декларацията ѝ прозвуча толкова изненадващо и видът ѝ бе толкова унил, че Блейз веднага предложи да я придружи.

— Днес имах доста дълъг ден. Сигурно минава полунощ.

— Дванайсет и половина — обяви Емпрес, след като погледна диамантеното си часовниче във формата на брошка, окачено на корсажа ѝ. — Аз също съм уморена.

Емпрес предпочиташе да става сутрин с децата, въпреки че те си имаха предостатъчно бавачки.

— Аз ще остана още малко — изръмжа Хейзард, усещайки нещастieto на дъщеря си. — Не е нужно да изпращате обратно екипажа, предпочитам да се върна пеш.

— А тъй като аз обикновено спя до следобед — намеси се с приятна усмивка Кит, — вечерта за мен едва започва. Искаш ли да танцуваме, Валери?

Пийнал и развеселен, той нямаше други задължения, освен това от време на време да „отскача“ до някое отдалечено ъгълче на земята, когато имаше настроение и желание за това, и когато ветровете бяха благоприятни. Валери имаше дори още по-малко грижи от него — не пътуваше по море, а за да си достави удоволствие не беше нужно да ходи чак толкова далеч, тъй като главният ѝ интерес бяха будоарните „лудории“. Така че тя беше на негово разположение.

Жоли и Анри се извиниха почти веднага, след като херцогът отиде да танцува с Надин, и след като лакеите донесоха пелерините на дамите, Хейзард и Трей отидоха да изпратят съпругите си и Дейзи до каретата.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — обърна се Блейз към Дейзи, когато конете преминаха под ярко осветения портал.

Младата жена ѝ се стори доста бледа въпреки златисто-бронзовия си тен.

— Той ти липсва, нали? — попита, изпълнена със симпатия Емпрес, тъй като истината се набиваше на очи.

— Не — заяви рязко Дейзи. — Не и с Надин, която го е окупира.

— Тя наистина може да се окаже немалък проблем — въздъхна Блейз. — Макар той да не изглежда поразен от чара ѝ — добави мило тя.

Дейзи изсумтя презрително.

— Етиен никога не може да бъде поразен от ничий чар. Това би изисквало разход на прекалено много емоции. Много по-лесно е нехайно да си играе играта, а това не изисква абсолютно никакви усилия от негова страна след подобна като неговата дългогодишна практика — заключи троснато тя.

— Прекалено си сурова към него — присъедини се Емпрес. — Очевидно е, че той просто се държи любезно с Надин.

— А той определено знае как да бъде... любезен, нали? — Привидно мекият тон на Дейзи режеше като нож.

— О, боже — измърмори Блейз, впечатлена от мъката на младата жена. — Можем ли да помогнем с нещо, скъпа?

— Не, с нищо. Всъщност аз се чувствам добре, направо прекрасно — заяви тя, вперила в поглед в мъглата навън.

Нищо подобно. Чувстваше се отчаяна, нещастна, невероятно нещастна. През месеците, през които бе далече от Етиен, бе успяла да постигне известно спокойствие. А сега той, само за няколко минути, бе успял да разруши така трудно постигнатия душевен покой.

— Ще отида в билиардната зала — казваше на сина си в този момент Хейзард. — Когато дьо Век се натанцува със съпругата на Оливър, би ли го помолил да дойде при мене?

По тона на баща си младият мъж разбра, че един танц бе пределът на търпението му.

— Трябва ли да се съобразяваме с желанията на Надин?

— Може да си го получи обратно, когато свърша с него — повдигна иронично вежди индианецът.

— Той не се впечатлява от заплахи.

Трей си припомни последната си среща с Етиен в дома на Емпрес в Париж преди две години. Когато го бе заплашил, че ще го убие, херцог дьо Век бе отвърнал невъзмутимо само с едно: „Може да опитате“.

— Нямам намерение да го заплашвам. Само ще му задам няколко въпроса, свързани с намеренията му към сестра ти.

— На Дейзи няма да ѝ де хареса, че си го питал.

Хейзард вперил поглед в сина си. Двамата бяха излезли на терасата до билиардната зала. Звукът на вълните, които се разбиваха в брега се чуваше ясно, а носещият се откъм океана вятър пръскаше излъсканите до блясък стъкла с миниатюрни водни капчици.

— Тя няма да узнае.

— Той може да ѝ каже.

— Ще се погрижа да не го направи.

Със същия този тон Хейзард бе заявил преди години пред вождовете на дакотите, враговете на абсароките, че е дошъл за сина си.

Не след дълго херцог дьо Век влезе в билиардната зала, постоя неподвижно за момент, оглеждайки обширното помещение и, забелязал Хейзард край камината, се насочи към него. Тъй като френският отбор бе настанен в дома на Надин, много от мъжете край билиардните маси бяха негови приятели и съотборници, което забави доста напредването му.

— Голяма игра беше, Етиен.

— Страшна работа свършиха твоите неочаквани удари, дьо Век.

— А последният ти удар едва не разби топката.

Отвърщаше на забележките им само с усмивка, кимване или едно „благодаря“. Не искаше да се бави, тъй като знаеше, че бащата на Дейзи го очаква.

— Ще се справиш ли с Надин, дьо Век, с това изранено тяло?

Той изруга наум. Нормално бе да очаква типичните мъжки закачки при така афишираното внимание на Надин, но моментът бе крайно неподходящ. Очакваше го среща с един разгневен баща.

— Като се има предвид, че Оливър става толкова рано сутрин — добави шеговито друг, вперил поглед в билиардната топка, — ще трябва да се представиш пред Надин с доста съкратен вариант на способностите си, дьо Век. Вече е почти един часът.

— Това не ме интересува, Шарл — заяви Етиен. — Тук съм да играя поло.

— Може би не си обяснил това достатъчно добре на Надин — обади се, широко усмихнат, един младеж, облакътен на билиардната маса. — Тя като че ли изпитва най-искрен интерес към теб.

— Чувствай се свободен, Абъркръмби — предложи херцогът. — Отстъпвам ти я.

Хейзард вече беше станал, когато Етиен се добра до него. Видът му бе мрачен и французинът почувства, че би трябвало да се извини заради всички тези коментари, свързани с Надин. Това не бе особено обещаващо начало, тъй като в най-добрия случай се очакваше един труден разговор. Въпреки това каза само:

— Искал сте да ме видите? — Защото му бе невъзможно просто така да заяви, че съжالياва за приказките по адрес на Надин.

Хейзард не отвърна веднага. Той изгледа продължително херцога, като че преценяваше на кое стъпало на своята скала на ценностите да го постави.

— В пушалнята няма да има толкова народ — рече най-последой.

След това се обърна, докосна някакъв скрит в облицовката на стената механизъм вдясно от камината и някаква невидима до този момент врата се отвори.

— Оливър си има своите ексцентричности — обясни индианецът и затвори тайната врата, щом се озоваха в пушалнята. — А отгук се излиза навън.

За секунда Етиен се почуди дали нямаше да изчезне през тази вътрешна врата, но в този момент забеляза в стаята двама мъже, които пушеха пред бутилка бренди.

— Може ли да останем насаме за малко? — обърна се спокойно Хейзард към двамата мъже, разположени удобно в плюшените кресла.

Макар да бе изрекъл меко молбата си, нямаше съмнение, че това бе команда. Строгото напрегнато изражение на Хейзард подсилваше ефекта от властния му тон. Господата незабавно се изправиха, изломотиха някакви извинения и излязоха на терасата.

— Извинявай за претрупаната обстановка — рече спокойно индианецът, като че бе нещо нормално гостите на домакина му да скачат от местата си и да излизат навън във влажната нощ, за да му дадат възможност да разговаря свободно. — Оливър накара да копират тази стая от Алхамбра, но проблемът е най-вече в това, че нийоркският декоратор е „подобрил“ оригинала.

Размерите на помещението бяха кралски, сводестите тавани се издигаха на повече от дванайсет метра от пода, мавританските арки и поддържащите стени бяха покрити с точно копие на редките мозайки от Алхамбра. От елегантния купол висеше великолепен кристален полилей, мебелите бяха покрити с червено кадифе или тигрови кожи, масите бяха украсени с пищни дърворезби, подът бе постлан с четири невероятно красиви персийски килима, изработени по поръчка. Палмите в огромни саксии, достатъчни за цял един оазис, създаваха отделни екзотични сепарета.

— Всичко това почти може да накара човек да спре да пуши — каза херцогът, докато оглеждаше с ироничен поглед пушалнята.

Спокойствието му с нищо не отстъпваше на това на събеседника му. Прекалено дълго бе живял със съзнанието, че е представител на рода дьо Век, за да се остави да бъде смутен така лесно. Питаше се само каква позиция щеше да заеме Хейзард.

— Което, така или иначе, е един отвратителен навик. Сядай.

За човек, управлявал сам и то безупречно в продължение на десетилетия собствения си свят, херцогът изпита странно уважение. Хейзард Блек излъчваше някаква особена спокойна сила, която нямаше нищо общо с физическата. Мистична сила, която напомни на Етиен за магиите на шаманите, които бе виждал по време на пътуванията си с Жорж. Непреклонна и могъща сила, на която не можеше да не се възхищава.

— Ще пиеш ли нещо? — попита Хейзард и се приближи към богато гравираната маса от слонова кост, отрупана с бутилки.

След като дьо Век кимна, той наля и на двамата чист бърбън.

— Това е от личното производство на Оливър, от една от фермите му в Тенеси — обясни той, като подаде напитката на събеседника си. — И е по-меко от повечето.

Хейзард вдигна чашата си и се усмихна за първи път.

— Та значи, с Дейзи сте станали приятели.

Етиен, който точно отпиваше, се задави, дочул дипломатичното определение, което бащата на Дейзи даваше на изгарящата страст помежду им.

— Не пий толкова бързо — предупреди го с усмивка Хейзард и се настани срещу Етиен в удобния фотьойл, покрит с тигрова кожа. — Темата ни е по-парлива от брендито.

Застанал така срещу събеседника си, херцогът откри, че Дейзи бе наследила очарователната си неустойма усмивка от баща си. А почти театралното му физическо присъствие в претрупаната, силно осветена стая като че внасяше чист, свеж полъх от величествената природа. Може би екзотичните му дълги черни коси и обещата от малки оцветени раковинки, висяща на дясното му ухо бяха причина в главата на дьо Век да се въртят непрестанно картини на дивата пустош. А възможно бе този ефект да се дължеше на фините бръчици край очите на индианеца, появили се след дългогодишно виране в безкрайните простори. Той определено възпламваше духа на майката природа,

носеше дъх на гори и планини и свобода, макар да бе облечен в строг вечерен тоалет.

— Дейзи не обича парижкото общество — заяви херцогът, като че внезапно бе осъзнал това, след като се бе запознал с баща ѝ.

— Никога не го е обичала.

Хейзард държеше чашата между дланите си, дългите му пръсти изглеждаха по-тъмни на фона на блестящия кристал. На фино златно синджирче на китката му висеше златен амулет. На него Етиен съзря същата пума, но във вид на медальон, която Дейзи носеше понякога. Беше му обяснила, че това е амулет, направен от златото на първата мина на баща ѝ, символ на индианското му име и на неговото предпазващо го видение.

— Предполагам, че това е свързано с детството ѝ. По това време нашето племе все още следваше движението на бизоните. Беше време на изобилие, земите ни се простираха по протежение на стотици мили, планини и равнини. Бяха хубави години... тогава земята все още беше наша. — Хейзард като че се отърси от спомените си и добави вече с по-друг тон: — Париж е една аномалия за нея.

С ума си Етиен разбираше номадския начин на живот, тъй като бе живял сред много азиатски племена през годините, през които бе пътувал с Жорж. Но като се има предвид аристократичният му произход, даващ му право на безбройни привилегии, той не можеше да си представи напълно едно детство, до такава степен свързано с природата. Нито пък да разбере несъответствието между нейното минало и изисканата жена, в която се бе превърнала.

— Най-неприятно впечатление на Дейзи като че ѝ правят безделието... лекомислието — рече дьо Век.

— Тя винаги е била по-тиха и по-сериозна от другите деца — отвърна Хейзард, — а след като майка ѝ и вторият ѝ баща бяха убити... ами, тя престана да споделя чувствата си.

Гласът му внезапно стана съвсем тих, старите спомени бяха все така живи и свежи в съзнанието му. Беше се сближил с майката на Дейзи през последното лято преди Гражданската война, когато се бе прибрал у дома. Това беше през онези щастливи дни, когато абсароките все още притежаваха най-хубавите ловни земи от северните равнини, а духовете все още поглеждаха с благоволение към своя народ. Дейзи се беше родила след завръщането му в Харвард.

После бе избухнала войната и той я видя за първи път, когато беше станала почти на четири години. Винаги бе чувствал вина, задето беше изпуснал тази част от детството ѝ. По времето, когато се бе върнал от войната обаче, Утринна зора вече се бе влюбила в Седем стрели, затова, по типичния за племето маниер, Дейзи бе отгледана от Утринна зора и втория си баща.

В известен смисъл Хейзард чувстваше по-голяма отговорност към дъщеря си именно поради отсъствието си през първите години на живота ѝ, което го караше да мисли, че може би така бе допринесъл за резервирания ѝ характер. Индианецът се изкашля и се приведе напред със сериозно изражение.

— Може би е най-добре да преминем веднага към съществуването на въпроса — каза той, вперил черните си очи в Етиен. — Питам се — ако нямаш нищо против този типично бащински начин на изразяване — какви точно са намеренията ти към дъщеря ми.

Хейзард не страдаше от привидни задръжки и превзетост, той знаеше прекрасно какво значи страст и желание. Но тази вечер бе видял държането на Надин, а и репутацията на херцога му бе добре известна.

— Поисках Дейзи да се омъжи за мен. — Изявлението на Етиен предизвика скептично повдигане на вежди. — След като получа развод.

— Дейзи каза, че това може би никога няма да стане.

Тонът на индианеца бе безупречно учтив, добросъвестно учтив, тактично запитване за действителните намерения на херцога.

— Вероятно е казала също, че съпругата ми се съпротивлява срещу развода — въздъхна дьо Век. — Това може да отнеме известно време.

— Колко?

Французинът постави внимателно чашата си върху малката масичка до фотьойла си, изкусно орнаментирана с ухаещо сандалово дърво.

— Честно казано — не знам — прозвуча мрачно гласът му. — Нито Изабел, нито семейството ѝ одобряват разводите... Това е ново явление за Франция, може би вече го знаеш.

— Чух нещо такова. — Хейзард задържа погледа си дълго върху мрачното лице на събеседника си, а когато заговори отново, гласът му

прозвуча сериозно. — Колко я обичаш? — Не попита дали я обича, тъй като искаше да знае нещо повече. — Тя е единствената ми дъщеря — добави загадъчно той.

— Никога преди това не съм обичал друга жена. Толкова я обичам — отвърна простичко Етиен.

Хейзард също остави чашата си, като че времето на любезностите бе отминало и бе дошъл редът на сериозните приказки.

— Разводът ти не ме интересува — рече тихо той. — Нашата култура дава свобода на индивидуалния избор. И на мъжете, и на жените — добави той. — Това, което ме интересува, е щастието на дъщеря ми. Въпросът ми е: можеш ли да ѝ предложиш това? — Вдигна длан, за да накара херцога да изчака с отговора си, докато свърши. — Тя изглежда не е сигурна в чувствата си и аз не мога да разбера, дали проблемът е в тебе или в нея. Всъщност, дори не знам дали такъв проблем съществува, но жена ми казва, че съществувал. Ти трябва да ми кажеш.

— Дейзи свързана ли е с някой друг? — Въпросът на дьо Век бе предизвикан не само от ревност, а и от практичност. — Защото ако е така, тогава обясненията, които ми дава като причина за отказа си, са просто една любезност. Ако ли не... Тогава ще направя невъзможното, за да я накарам да промени мнението си.

— Не зная дали това, свързана ли е с друг или не, има някакво значение. В моята култура мъжът ухажва една жена, независимо от това дали има съперници или не. Ако изпитва чувства към нея.

— Добре. — Усмивката прогони меланхолията от лицето на Етиен.

— Не би трябвало да имаш проблеми с ухажването, ако слуховете са верни — произнесе меко Хейзард, а очите му се смееха.

— Значи имам разрешението ти да ухажвам Дейзи? — заговори припряно херцогът. — И наистина възнамерявам да се разveda с Изабел, дори ако трябва да подкупя всички съдии във Франция.

— Чудя се, дали вече не си мислил за тази възможност. Рушветите са страшно ефективни тук. Макар и, естествено, никак да не са евтини. Разводът на Трей ни коства една от нашите мини, но ти вече видя какво представлява Валери. Отърваването от нея си заслужаваше огромната цена.

— Но мъжът, който беше с нея тази нощ, е член на вашето семейство.

— Валери е приятно развлечение, но никой мъж не би пожелал да я има за съпруга. А братът на Блейз все още се интересува единствено как да се забавлява. Компанията ѝ ще му достави удоволствие.

— Доста благосклонна гледна точка.

— Кит ми е много скъп. Той е единственият роднина на съпругата ми.

— Той също ли живее в Монтана?

— Понякога. Плува по море през по-голямата част от времето.

— По работа ли?

— Не. Единствената работа на Кит е удоволствието. Дейзи ми каза, че някои от твоите бизнес интереси били свързани с железопътни линии. Сподели също така, че за нея е истински проблем фактът, че всичките ти ангажименти са свързани с Европа. Това проблем ли е и за тебе?

— Надявах се, че тя ще дойде да живее с мен в Париж... поне за известен период от годината. Честно казано, не съм гледал на това като на пречка. Казах ѝ, че проблемът, засягащ начина ни на живот, би могъл да бъде разрешен... някак си.

— Може ли наистина? Няма да бъда почтен, ако не призная, че Дейзи е действително от голямо значение както за нашия клан, така и за семейството ни. Точно в момента водим съдебни спорове във връзка с правата ни върху полезните изкопаеми в новата ни мина. Тези юридически разправи са истински ад. Делото би могло да се проточи с години, а тя е най-добрият правист, с когото разполагаме. В тази връзка, не знам доколко би била съгласна да прави компромиси. Дейзи е здраво, сериозно свързана с нашето племе.

— Аз съм по-голям романтик от нея. Убеден съм, че бихме могли да достигнем до някакво споразумение.

— Би ли живял в Монтана?

— Не мога непрекъснато. Задълженията ми в бизнеса изискват да се появявам в Европа поне от време на време.

— Хмм! — промърмори Хейзард.

Възклицанието му прозвуча зловещо във внезапно настъпилата в пушалнята тишина.

— Разбира се, че бихме могли да стигнем до някакво компромисно решение.

— При нас, на запад, също се строят железопътни линии. Може би няма да имаш нищо против да помислиш по този въпрос. Ела някой път, за да се увериш сам.

В този момент вратата на стаята се отвори и вътре влетя Надин с разтворени обятия и сияйна усмивка.

— Ето те! — възкликна тя, като се носеше в облак от парфюм и черна дантела. — Отне ми го за много дълго време, Хейзард. Вече е само мой.

— Късмет — подсмихна се индианецът. — Целият е твой, Надин — рече силно той. — Но не забравяй, утре може да ни потрябва за мача, ако следващата игра не бъде отложена за вдругиден. Херцогът сигурно ще има нужда да поспи.

— Бъди спокоен, Хейзард, ще се погрижа Оливър да ви осигури почивка утре. Херцогът обеща утре следобед да дойде на пикника ми край фара в Баркли.

— Имам среща рано сутринта с Ектор, Надин.

— Само един и половина е, Етиен.

— Само един и половина е за хората, които спят до обяд, Надин. Аз обаче не съм сред тях, защото закусвам заедно с Ектор. Всъщност, Жоли ме покани да спя при тях тази нощ.

— Аз мога да те закарам на връщане у дома — предложи Хейзард, макар да знаеше, че каретата му е отдавна в дома на Ръдърфорд.

Мислеше, че дьо Век няма да има нищо против да походи пеш. Етиен прие с истинско облекчение предложението на бащата на Дейзи. Надин се нацупи за момент, но реши, че има достатъчно време, тъй като френският отбор оставаше още цяла една седмица за турнира.

— Тогава до утре, Етиен — каза тихо тя, — в Баркли.

Тъй като вече знаеше, че любимата му също щеше да бъде там, херцогът отвърна:

— Само че по-късно... след посещението при Ектор.

Надин се усмихна удовлетворена.

— Приятни сънища — прошепна с лукав вид тя и, след като го потупа кокетно с ветрилото си по бузата, излезе от пушалнята.

Когато двамата мъже влязоха в билиардната зала малко по-късно, Трей и Кит моментално прекъснаха играта си. „Пазачи на вратата ли са били?“ — запита се Етиен. Присъствието им тук изглежда имаше точно такава цел, макар и Трей, и Кит да му се усмихнаха приятелски, когато ги наближиха.

— Надин каза, че Оливър щял да ни осигури едnodневен отдих преди ответния мач — обяви Хейзард, като че разговорът му с дъо Век бе нещо съвсем обикновено. — Кой печели?

— Кит.

— Трей.

Трей не бе следил резултата, загрижен най-вече от събитията в пушалнята. Както бе предположил Етиен, те стояха тук за всеки случай.

— Всъщност завършихме наравно — рече любезно Кит. — Искате ли да се присъедините към нас?

— Ще откарам херцога до дъщеря му.

„А това предлага доста интересни възможности — помисли си Трей, — като се има предвид, че каретата ни е вече в дома на Ръдърфорд.“

— Ще дойда с вас — рече той. — Мога да бия Кит по всяко време. — И той се усмихна шеговито на вуйчо си.

— Нямаш нищо против да походиш пеш, нали? — обърна се Хейзард към Етиен. — Блейз взе екипажа ни, но ми се стори, че търсеше начин да се измъкнеш от Надин.

— Бих извървял и сто мили, само и само да не трябва да споря с Надин на прага на спалнята си тази нощ. Благодаря.

— Щом си тръгвате, ще отида да намеря Валери — каза Кит, — стига вече да не е излязла с някой друг.

— Доста голяма вероятност — рече сухо Хейзард.

— Ако е така, ще се прибирам заедно с вас. — Кит не изглеждаше особено загрижен от подобна вероятност.

— Щастлив съм да видя, че сърцето ти не е засегнато — заяви небрежно Хейзард.

— Валери не се интересува точно от... сърца — ухили се широко Кит.

А когато малко по-късно се върна и съобщи, че я били видели да си тръгва с малкия син на херцог Бересфорд, Трей отбеляза

саркастично:

— Очевидно той има няколко долара повече в банковата си сметка от теб.

— Няма, бедничкият. Той е малкият син. Но затова пък има няколко титли и тъй като Валери има вече предостатъчно пари благодарение на твоята щедрост — добави с усмивка вуйчото, — тя може би си търси мъж с герб.

— Горкичкият.

— Не го съжالياвай, Хейзард. Нищо чудно той пък да търси солидна банкова сметка. Така че, както виждаш, връзката им е резултат от общите интереси. Освен секса — добави с хищна усмивка Кит.

— Който винаги е основата на всички връзки на Валери.

— Но както добре знаеш, Трей — повдигна дяволито вежди братът на Блейз, — съвсем не взаимни.

— Вярно — не можа да не се усмихне на думите му Трей.

Малко по-късно бяха изпратени от облечените в ливреи лакеи на Надин и се озоваха навън в мъглата. Застанал под внушителния, ярко осветен портал, Хейзард се извини за току-що проведенния разговор във връзка с Валери.

— Тя по свой начин е интересна и енергична жена. И ако не беше изключителният ѝ егоизъм... хм...

— Сега нямаше вие да отглеждате нейното дете — обади се Кит.

— Нито пък да имаме една мина по-малко — добави лаконично Трей. — Не забравяй това.

— Преди малко двамата с херцога обсъждахме колко скъпо струва един развод. Някои разходи са неизбежни.

— Моят развод в момента достигна до задънена улица — заяви Етиен.

— И Дейзи очевидно мисли, че това положение няма да се промени — обясни Хейзард. — Херцог дьо Век поиска моето разрешение да ухажда по-настойчиво Дейзи.

— Значи все пак ти си причината за меланхолията ѝ откакто се върна от Франция. В такъв случай — късмет и добре дошъл в семейството, стига само да не се интересуваш от съпругата ми — добави Трей.

Етиен беше един от най-близките приятели на Емпрес преди брака ѝ с брата на Дейзи.

Всички, подобни на дворци къщи по „Белвю авеню“ гледаха към океана и след като подминаха няколко врати след тази на семейство Белмонт, четиримата мъже се спряха пред дома на Хатфийлд Кийн, където гостуваха Жоли и Анри.

— Всъщност Жоли не ме очаква — обясни Етиен, когато спътниците му се готвеха да му пожелаят лека нощ. — Отивам в клуба по поло. Мисля да остана при понитата си. Доста по-приятна алтернатива пред тази, да бъда с Надин.

— В такъв случай ела у семейство Ръдърфорд — предложи Хейзард. — В клуба няма кой знае какви удобства за спане, а и със сигурност е препълнен.

— Не искам да се натрапвам — отвърна любезно херцогът. — Ако е нужно, мога да спя и при коняря си.

— Глупости. Защо ще спиш с понитата си, когато тук е пълно с дворци. Франк построи „Айдъл ауър“, за да задоволи своите вкусове, не тези на съпругата си. Страничната сграда е предназначена за неженените му гости. Там има колкото искаш празни стаи. Ако останеш, ще можеш да видиш Дейзи сутринта.

Внезапно вземането на решението се оказа проста работа.

— Е, сдобихте се със среднощен гост. Макар че може би ще бъде по-добре първо да се отбия до клуба, за да сменя дрехите си, иначе ще се наложи утре да разхождам Ектор по морския бряг с вечерния си костюм.

Спътниците му го придружиха до малката, обградена с веранди сграда на клуба на края на „Белвю авеню“ и изчакаха, докато събере дрехите, които бе оставил тук за смяна между мачовете. Когато подновиха пътя си, четиримата мъже заговориха приятелски за поло и понита. Мъглата бе толкова гъста, че ги отделяше един от друг, а влажният въздух сякаш отнасяше гласовете им. Разделиха се пред главната сграда и Кит и херцогът се отправиха към ергенската пристройка.

— Ако ставаш рано, знай, че закуската се сервира в трапезарията на първия етаж от седем часа — уведоми го Хейзард. — Макар че рядко някой става преди единайсет — добави с леко осъдителен тон той.

— В това число и аз — обади се бодро Кит. — Не ме събуждай за закуска.

— Той е отраснал в града — усмихна се снизходително индианецът, — което обяснява социалните му навици.

— Ектор все още е много малък за подобни навици, така че аз ще ставам рано. Искам да бъда при него в осем.

Етиен искаше да попита дали Дейзи все още става по-рано от модерните единайсет часа, както правеше, докато живееха заедно в Париж, но се въздържа да го направи. Щеше да разбере на сутринта.

Дейзи не спа добре. Съзнанието ѝ беше прекалено заето от цяла гама от емоции, простиращи се от дълбокото ѝ недоволство от факта, че Етиен представляваше такава съблазън за жените, и за Надин в дадения момент, та до отчаянието ѝ от страстта, с която бе откликнала на желанието му, за да може да се отдаде на съня. Тя задряма неколkokратно, но се събуждаше на всеки десетина минути, с надеждата, че слънцето вече е изгряло, за да може да стане. Все пак, изтощена от липсата на почивка, тя заспа точно преди разсъмване и се събуди рязко точно в седем.

Утро. Най-последно. Лятното слънце грееше ярко през дантелените пердета, пеещият часовник над камината привършваше нежната си мелодия, отбелязваща всеки час, спалнята ѝ се къпеше в лимоненожълта светлина. Тя отхвърли завивката и скочи от леглото със съзнанието, че трябва да се махне оттук, да излезе, да отиде някъде, където и да е... за да се отвлече от печалните си мисли. Ездата по морския бряг имаше това предимство, че щеше да ѝ осигури нужната самота. Същевременно трябваше непременно да стори нещо, нещо физическо, нещо, изискващо концентрация, или поне нещо, което да я отдели от лекомисленото нюпортско общество. Щеше ли да се пребори с непрестанните си мисли за Етиен? Или по-скоро — възможно ли бе да освободи съзнанието си от неговия образ, заседнал трайно там? Колко унизителна бе постъпката ѝ миналата нощ, когато само случайността ѝ попречи да се отдаде на Етиен. Колко по-унизително щеше да бъде положението, ако Надин ги бе открила. Едновременно го мразеше и го желаше. Мразеше и себе си, че се бе поддавала така лесно на чара му. Но целувките му бяха... прекрасни и пагубни.

Объркването ѝ беше пълно.

След по-малко от десет минути, облечена с кожени панталони, мокасини и семпла бяла риза, отворена на врата, със завързана с кожено ширитче на опашка коса, Дейзи постави ръка на дръжката на вратата и спря за момент разколебана.

Стомахът ѝ къркореше.

Не бе яла нищо снощи у Надин и едва бе хапнала от вечерята у семейство Ръдърфорд преди това, прекалено възбудена от срещата си с Етиен на игрището, за да има апетит. Ако поискаше да донесат закуската в стаята ѝ, трябваше да изчака по-дълго, отколкото ѝ се искаше. Същевременно не ѝ се щеше да слиза и в трапезарията, тъй

като след безсънната нощ не беше в настроение за социални контакти. Погледът, който хвърли към часовника обаче я успокои — можеше да бъде почти сигурна, че в този час щеше да бъде единствената в трапезарията.

Коридорът бе празен, когато излезе от стаята си, стълбището — също, а в обляния от слънце вестибюл на третия етаж имаше само един лакей, задрямал в стола си. В седем и петнайсет часа сутринта Нюпорт определено осигуряваше възможност за усамотяване. Тананикайки си една мелодийка от оперетата, която бе излязла на мода през това лято, тя закрачи по излъскания паркет и най-после влезе в обширната, смълчана трапезария.

Макар закуската да бе покрита с тежки сребърни капаци, в ноздрите ѝ нахлу апетитното ухание на храната. Стомахът ѝ изкъркори нетърпеливо, когато се отправи към махагоновия бюфет, лъснал от сребърните съдове по него. Точно си сипваше второ парче от напоената в мед шунка в и без това препълнената си с храна чиния, нещо нехарактерно за една дама, когато в стаята влезе херцогът.

— Мястото ти не е тук — възкликна изумена тя, докато от месото започна да се стича мед и да капе по покривката от ирландски лен, с която бе застлан бюфетът.

Как бе възможно Етиен да бъде в нейната трапезария, на половин миля от дома на Надин в седем и петнайсет сутринта? С ужасен и не особено учтив тон, тя попита възбудено:

— Какво правиш тук?

— Закусвам. Перачката би предпочела да не обичаше шунка.

Той кимна леко към капещата шунка на вилицата ѝ и се усмихна. Тя припряно постави месото в чинията си и избърбори:

— Не можеш.

— Не мога ли?

Черните му вежди се вдигнаха и се върнаха на местата си за миг. Въпросът му бе само проява на учтивост. Имаше намерение да остане.

— Да закусваш тук.

— Всъщност само ще пия кафе, защото ще закусвам с Ектор. Мислиш ли, че семейство Ръдърфорд ще бъдат против да изпия една чаша кафе?

Те очевидно говореха за различни неща.

— Защо не си у Надин?

Не можеше да не попита, защото това бе доминиращата ѝ мисъл. Изглеждаше ѝ до болка близък в бялата си блуза с къс ръкав и светлокафявите си дълги бричове. Колко пъти бе виждала лъскавите му кафяви обувки, поставени на пода в спалнята на апартамента му в Сена? Нима бяха минали само няколко седмици, откакто го бе обичала с цялото си сърце, безрезервно и без мъчителни съмнения? Без всички тези препятствия, които се бяха изпречили между тях като непреодолими бариери?

— Баща ти ме покани да пренощувам тук.

— Не ти вярвам.

— Както желаяш, но той ме покани. — Херцогът предпочиташе да не обсъждат Надин, тъй като темата приличаше на истинско минно поле. — Да яздиш ли ще ходиш?

— Да... не... това не е твоя работа. Защо не си у Надин? — Не беше отговорил на въпроса ѝ.

— Тя беше доста... настойчива и аз реших, че е по-добре да не оставам там. — Отговорът му беше възможно най-любезен.

— Настойчива?

— Да, настойчива. Искаш ли да ти го произнеса буква по буква?

— Мислех, че обичаш настойчивите жени.

Не желаяше да спори за жените в миналото си. Спорът бе напълно безполезен... и освен това, тя като че беше права. В миналото той наистина предпочиташе настойчивите жени.

— Дори и да съм обичал преди, вече не е така. Разбра ли? — попита тихо той.

— И значи дойде тук?

— Възнамерявах да спя в клуба по поло.

— Но?

— Но баща ти ме покани да преспя в пристройката, която превъзхождаше многократно конюшните в клуба.

— Не ти вярвам — повтори младата жена, все още не успяла да дойде на себе си.

— Боже — възкликна Етиен, леко изнервен след краткия нощен сън. — Защо бих те лъгал?

— Не зная. Защо би излъгал?

— Никога не съм те лъгал.

Гласът му прозвуча много нежно. Отговорът му можеше да бъде разтълкуван като многозначителен, ако решише да анализира всеки негов нюанс, но тя откри, че това, което я вълнуваше най-вече в момента, бе неговата близост, а не смисъла на забележките му.

— Предполагам, че в такъв случай би трябвало да съм благодарна — отвърна автоматично Дейзи с глас, нямащ нищо общо с физическите усещания, които предизвикваше близостта му.

— Приемам всичко, което бих могъл да получа от теб.

Той говореше искрено. Последната нощ обаче, както и споменът за Надин и дамите, които се бяха умилквали около него в коридора, бяха прекалено свежи в паметта ѝ, за да може да възприеме правилно смисъла на думите му.

— Защо не се сети, че за теб винаги ще има легло у Клара, Беа или Лили, след като Надин не ти е била по вкуса? Сигурна съм, че щяха да бъдат на седмото небе от щастие, ако им погостуваш.

— Не съм спал с жена откакто ме напусна.

Нямаше намерение да го казва, по природа не споделяше много, освен това не бе сигурен дали Дейзи нямаше връзка с други мъже и изобщо доколко държеше на него. Но внезапно почувства умора от вечните ѝ обвинения, когато бе преобърнал целия си живот заради нея.

— А, ето ви и вас. Добро утро — приближи се с усмивка към тях Блейз, хваната за ръка с Хейзард. — Не знаехме дали вече не сте тръгнал към Жоли.

„Никакви други жени?“ — помисли Дейзи.

По лицето на херцога се изобрази изумление от появата на Хейзард и Блейз, но той почти веднага го овладя.

— Дойдох само за едно кафе. Тръгвам след малко.

— Спа ли добре? — попита учтиво Хейзард и протегна ръка за поздрав, когато се приближи до Етиен.

— Да, но не достатъчно дълго — отвърна с усмивка дьо Век, като пое дланта на Хейзард и я стисна силно.

„Никакви други жени?“ Можеше ли да му вярва?

— Изглежда си доста гладна — обърна се Блейз към Дейзи, вперила поглед в препълнената ѝ чиния.

— Да.

Само че в момента в нея се пробуждаше друг вид глад.

— Седни — предложи Блейз. — Ще ти донеса кафе. Днес ще искаш ли захар? — попита тя, тъй като Дейзи като че не я чуваше.

— Да, със захар — отговори автоматично младата жена, след което се запъти към масата, без да е сигурна, че чувствата ѝ ще се подчиняват още дълго на заповедите на мозъка ѝ.

По-малката от двете маси в дългата петнайсет метра трапезария бе подредена за закуската. Ослепителнобялата покривка с тежки дантели по краищата създаваше ярък контраст с яркочервения брукат на тапицираните столове, поставени пред четиринадесетте комплекта от прибори, чинии и чаши. Три големи букета летни цветя, подобни на ярки многоцветни фонтани, бяха подредени на масата, а златистите им тонове се подсилваха още повече от слънчевите лъчи, нахлуващи през дантелените пердета на прозорците.

Хейзард и Дейзи започнаха да се хранят, докато Блейз пиеше мляко с кафе, а Етиен отпиваше от любимото си силно подсладено кафе. Хейзард бе облечен небрежно като херцога, тъй като възнамеряваше след закуска да отиде в клуба и да помогне на конярите да изведат и загреят понитата му.

— Ще минеш ли през клуба после? — попита индианецът, докато режеше шунката си — богато орнаментирани златни прибори се губеха в широките му длани.

— Да, стига да мога — отвърна с усмивка Етиен, — все още се възстановявам. Макар, че ще трябва да поставя електрическото устройство на Брадли на пръстите си за няколко часа.

— Помага ли това нещо? — погледна скептично Хейзард, а вилицата замръзна във въздуха пред устата му.

— Помага. Препоръча ми го миналата година Колин, когато си изкълчих много лошо китката. Без това лечение нямаше да мога да се появя на игрището на другия ден.

— Какво ще кажеш, Дейзи — попита Блейз. — Може би ще трябва да купим такова устройство, за да си го занесем в Монтана?

— Защо не — отвърна лаконично тя, чувствайки се странно и неудобно на масата заедно с родителите си и Етиен.

Беше не само ядосана, че баща ѝ се е намесил, като бе поканил херцога, като че тя беше малко дете, което не знае какво иска. Не можеше да се отърве от трите думи — „никакви други жени“ — които имаха такова значение за нея и които не само се бяха запечатали в

съзнанието ѝ, а и се повтаряха непрекъснато, подобни на удари с чук по мозъка ѝ.

Ако бяха верни, а тя не бе чак толкова наивна, че да повярва на това, тези три думи заличаваха всички нейни потенциални съперници, всички онези умилкващи се около него жени, обезсмисляха списъка на Изабел, означаваха, че промяната бе не само възможна, а и че вече бе факт. Тя потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Блейз, без да сваля погледа си от нея.

— Не... може би съвсем малко — съгласи се тя, усещайки очите на Етиен върху себе си.

— Тогава си вземи яке, преди да излезеш да яздиш. — Блейз вече бе забелязала, че Дейзи е в обичайното си за езда облекло. — Въпреки че скоро ще се стопли.

— Искрено се надявам в това — обади се херцогът, а в гласа му се бе появило някакво ново спокойствие.

Черните очи на младата жена се повдигнаха и срещнаха неговите за един изпълнен с драматизъм момент, през който в стаята настана пълно мълчание. Взаимното им привличане бе повече от явно, то се усещаше във въздуха до такава степен, че Блейз се изчерви. Хейзард спря да дъвче за момент, очевидно замислен за нещо.

Херцогът се овладя пръв. Погледна часовника си и рече:

— Трябва да тръгвам. Ектор никога няма търпение — усмихна се той. — Благодаря ви за гостоприемството.

После бутна стола си назад и се изправи.

— Ще се видим в клуба — каза Хейзард.

— Предайте нашите поздрави на семейството си — добави любезно Блейз.

— Целуни Ектор от мене — обади се Дейзи. — Кажи му, че ми е било мъчно за него.

Опитваше се да говори спокойно. Видът на Етиен по време на закуската ѝ напомняше за страстта и удовлетворението, които от седмици се опитваше да зачеркне от спомените си. Заливащата я вълна от емоции обаче бе прекалено силна, чувствата ѝ бяха прекалено силно засегнати и не се впечатляваха повече от прагматичните ѝ задръжки.

— Ектор ми каза, че нарекъл едно от новите си котенца на тебе. Така че вече си имаш съименниче. — Етиен говореше баналности,

иначе нямаше да издържи, щеше да скочи, да я вдигне и да започне да я целува, без да се интересува дали родителите ѝ бяха там или не. — Довиждане — добави припряно той и излезе от стаята.

— Херцогът ми се струва много симпатичен — отбеляза Блейз. — Надявам се да не си повредил сериозно пръстите му, скъпи — обърна се с укорителен тон към съпруга си тя. — Понякога настроението ти е...

— Съжалявам. Вече казах това и на него. Той знае — усмихна се Хейзард, — и също не ми остана длъжник, така че не е нужно да се притесняваш. Имам достатъчно синини, за да го докажа.

— Разбирам защо... го харесваш, Дейзи — заяви Блейз. — Той е невероятно очарователен.

— Не знам дали го харесвам.

Не бе успяла да изяде дори една десета от това, което си бе сипала. Изпълнена с горчивина, тя си спомняше за другите утрини, когато двамата бяха закусвали заедно.

— Той поиска разрешението ми да те ухажва — започна предпазливо Хейзард, вперил поглед в дъщеря си, която несъзнателно разтрошаваше парче пушена съомга с вилицата си.

Не беше сигурен, дали не грешеше, като ѝ казваше. Тя изтърва вилицата си, като че внезапно се бе опарила.

— Разрешение! — вторачи в него тя очите си, които толкова приличаха на неговите. — Аз да не съм някое наивно момиченце? Той ти е поискал разрешение? Не е трябвало да го прави. Не е имал право. Ти нямаш право да му даваш подобно разрешение. Аз съм на трийсет години, татко. Сама мога да реша какво искам да правя. Сама мога да вземам решенията си относно ухажването, което впрочем е доста остаряла и смешна дума. Как можа, татко, да ме обсъждаш, като че съм някаква стока за продан?

— Херцогът просто прояви любезност. Допитването му бе само една формалност. Можеш да постъпиш така, както желаеш, знаеш го много добре — отговори спокойно баща ѝ. — Единствената ни грижа е, да не се чувстваш нещастна.

— И той ли ще промени това положение?

— Зависи от тебе.

— И от всички останали, които мислят, че могат да се намесват. Не се бъркай, татко, говоря ти сериозно. Кажи му, Блейз. Той като че

ли не разбира. — Младата жена се изправи така рязко, че столът ѝ с висока облегалка се обърна. — Не мислиш ли, че аз също искам всичко да бъде наред? Така че да се чувствам на седмото небе всеки ден? Да, но както виждаш, нещата стоят другояче. Защото той има своя живот, а аз — моя и ангажиментите ни са прекалено много, за да може някой от нас кавалерски да се откаже от задълженията си, като че е лекомислена игра, към която е изгубил интерес. Затова, по дяволите, бих била много благодарна, ако всички ме оставите на мира!

След като Дейзи излезе от трапезарията, Блейз се обърна към съпруга си.

— Всичко се получи не така, както очаквахме, скъпи.

Хейзард отметна глава върху високата облегалка на облицования си в яркочервен брокат стол и въздъхна тихичко.

— Чудех се дали да бъда честен или дипломатично да пропусна тази подробност. Гръм и мълнии — продължи той, а устните му се разтегнаха в усмивка, — изглежда е взела характера на майка си.

— Понеже твоят характер е много благ, така ли?

— Да не би да мислиш, че е наследила този необуздан темперамент от мене?

— Доколкото си спомням, Утринна зора беше способна, спокойна и самоуверена жена. Целите си обаче постигаше чрез убеждаване.

Съзнанието на индианеца се изпълни с откъслечни спомени за лятото, което бяха прекарвали заедно. Утринна зора наистина бе много убедителна, в противен случай нямаше да остане толкова дълго с нея. Тогаваша той беше съвсем млад и още нямаше склонност към постоянни връзки.

— Хм — измънка Хейзард.

— Тя е напълно дъщеря на баща си, скъпи. И това е много хубаво. Така че не се притеснявай за Дейзи. Тя ще се справи с настроението си така, както го правиш винаги и ти самият. Освен това съм сигурна, че темпераментът на херцог дьо Век също ще допринесе в не малка степен за щастливата развръзка на тези неприятни събития. Изглежда е от тези хора, които винаги успяват да се сдобият с онова, което желаят.

— Така ли мислиш? — изправи гръбнак мъжът ѝ, видимо в малко по-добро настроение.

— Той в много отношения прилича на теб, скъпи. Не мога да си обясня как още не си го разбрал. Вчера се убедих, че двамата дотолкова си пасвате, че по едно време вече започнах да се тревожа, че ще се изпотрепете на игрището. Никой от двама ви нямаше да се предаде.

— Така ли мислиш? — попита отново Хейзард.

— Бих заложила новите си сапфири.

— Такава висока цена? — Индианецът прокара пръстите през косите си и се отпусна в удобна, лишена от каквото и да било напрежение, поза. — Това женска интуиция ли е?

— Женска проникателност. Ти само слушаше Дейзи, докато говореше, а не видя лицето ѝ, докато херцогът разказваше за Ектор.

— Не съм пропуснал нито едно изражение по лицата и на двамата, дори тогава, когато Етиен говореше за затоплянето на времето. Всъщност — добави с усмивка Хейзард, — това ме върна към милите спомени за онази дървена къщичка край първата ни мина.

— Това наистина са много мили спомни — съгласи се с пресипнал от вълнение глас Блейз.

— Искам и Дейзи да бъде толкова щастлива — рече простичко Хейзард. — Прекалено много ли желая?

— Дай ѝ време.

— Тя отказа на толкова много обожатели, че вече не им знам броя. А сега, когато очевидно най-после откри мъжа, когото може да обича, тя се готви да го изостави заради някакви си... Дори не мога да разбера точно защо, честно казано. Разводът е последното, което я вълнува. Абсолютно съм сигурен в това. Може би той е от значение за херцога. Сигурно е бил възпитан според каноните на своята религия. А що се отнася до различния им начин на живот, аз вече му казах, че и тук на запад има колкото щещ железопътни линии, разбира се, стига Дейзи да иска той да остане.

— Точно там е и проблемът. Тя иска. Твоите надежди за вашия народ са се превърнали и в нейни надежди. Тя беше вече голямо момиче, когато дойде да живее при нас и баба ѝ вече я беше обучила почти напълно за знахарка. Не разбирам винаги, когато разговаряш с вашите духове, нито пък свръхестествените сили, които ви управляват, но Дейзи се справя чудесно в тази област. Затова не мисля, че тя би могла да се откаже от това, което счита за свой дълг и съдба, така както

не би могъл да го направиш и ти. Вашите талисмани, вашите видения-пазители, мощните амулети, които ръководят действията ви, са неделима част и от двама ви.

— Ще изглежда ли като вмешателство, ако купя една железопътна линия на дьо Век? — усмихна се по момчешки дяволито Хейзард.

— Според мен Дейзи ще причисли това към категорията „вмешателства“.

— Значи отпада и възможността да го отвлечем.

— Така излиза.

— Би ли го отпратила обратно, какво мислиш?

— Ако го направи, ще бъде само напук.

— Непослушно момиче.

— Ще трябва да се откажеш от управителската си роля, скъпи, съжалявам.

— Искаш да кажеш, че ще трябва само да стоим и да чакаме нещо да се случи?

Беше неспокоен като малко дете, на което са отнети обичайните всекидневни занимания. Блейз се усмихна доброжелателно.

— Но вероятно не за много дълго, като съдя по това, което видях по време на закуската.

— Надявам се, че си права — въздъхна съпругът ѝ. — Той поне не е Мартин Содърбърг — добави Хейзард, а лицето му светна при тази мисъл. — Е — бутна настрани чинията си той и сложи до нея салфетката си, — след като не ми е позволено да се меся, отивам да се погрижа за понитата си. Надин каза, че ще мине да види животните, които сме докарали в конюшната на Франк. Трей ще се справи с нея. Надин е прекалено безжизнена за моя вкус. Оливър трябва да се оженил за нея единствено заради добре поддържаното ѝ тяло.

— Забелязал си тялото ѝ? — попита тихо Блейз.

— Не съм го забелязал — ухили се Хейзард. — Мисля, че Кит спомена за него. А може би Трей. Нямам представа как изглежда тялото ѝ, честна дума. Ще трябва ли да се виждаме с всички тези хора и тази вечер?

— А ти какво би предпочел? Сигурен ли си? — добави полусериозно, полушеговито тя, усещайки как ревността я пробужда през сърцето.

Не можеше да се отрече, че Надин беше съблазнителна.

— Бих предпочел да бъда с теб и, скъпа, дори не съм сигурен какъв е цветът на косите ѝ — отвърна мъдро той.

— Добре. Къде искаш да ходим?

— Където и да е, стига да мога да те прегръщам и където не сме обградени от тълпа.

— В такъв случай можехме да си останем у дома, в Монтана.

— Знам. Но ти обичаш тези неща, така че винаги идвам заради теб — протегна се той и покри дланта ѝ със своята. — А този път — и заради Дейзи. Кажи ми, когато ти омръзне и веднага ще си тръгнем.

— Когато нещата около Дейзи се уредят.

— Когато нещата около Дейзи се уредят — повтори с лека въздишка Хейзард.

Дейзи подкара украсената си кобила по-далеч от пътя към морския бряг на Нюпорт. Караше бавно, давайки възможност на утринното слънце и лекият ветрец да смекчат буйните ѝ емоции, надявайки се, че умиротвореният обширен пейзаж ще въведе известен ред в хаоса, обзел мислите ѝ. „Никакви други жени.“ Тази фраза се бе забила дълбоко в съзнанието ѝ. Възможно ли беше това? Наистина ли Етиен ѝ беше напълно верен, откакто си бе тръгнала? Какво точно означаваше това признание, как щеше да се отрази върху собствените ѝ решения?

Бореше се с ревността си, със спомена за незабравимия списък, който ѝ бе показала Изабел, с последствията, които щяха да повлекат думите на Етиен, ако бяха верни. Най-вече обаче се съпротивляваше срещу начина, по който реагираше на присъствието му — снощи у Надин и тази сутрин в трапезарията. Можеше да си разсъждава хладно и разумно колкото си иска, но истината бе, че Етиен беше неустойимо изкушение за нея, нещо, което не можеше да контролира. Ако Надин не ги беше прекъснала, снощи щеше да се озове по собствено желание и дори изпълнена с нетърпение в леглото му. Без да се съобразява със стотиците гости в къщата, нито пък с присъствието на семейството си, изгубила всякакъв срам в желанието и страстта си.

Когато стигна морския бряг, тя поведе изпъстрената си на бели и кафяви петна кобила към близката плитчина. Водата и мочурливата

растителност ѝ напомниха за пътуванията ѝ край Йелоустоун, съвсем близо до родните места. Ширналото се над главата ѝ безкрайно небе също напомняше за дома, макар това небе да се сливаше в далечината с океана, а не с любимите ѝ прерии. Дали да не си тръгне веднага от Нюпорт, размишляваше младата жена, докато животното пляскаше из водата. Дали да не избяга от прекалено голямата привлекателност на херцога, дали да не се скрие от възбуждащото обещание, което ѝ бе дал, преди да излезе? „Ще те следвам навсякъде“ — бе казал той.

Тя потръпна под топлото слънце. Щеше ли да му устои? И дали щеше да иска?

Херцогът прекара цялата сутрин с Ектор на морския бряг. Двамата построиха много пясъчни дворци, изкопаха ровове, които после напълниха с вода, похапнаха заедно под шума на вълните. Малчуганът не спираше да говори. Босоноги, двамата играеха във водата. А когато по-късно към тях се присъедини и Жоли и започна да ги наблюдава, разположена удобно на стола си под сянката на чадъра, те от време на време отиваха да си починат върху чаршафа, който бе разстлала на пясъка до себе си. Топлото слънце им действаше като наркотик, докато лежаха да се пекаат под лъчите му. Ектор задряма на няколко пъти, херцогът също беше сънлив след краткотрайния си нощен сън. Чувстваше тялото си все още уморено от напрегнатата игра наполо предишния ден.

Плажът беше отрупан с бавачки и деца. Рядко можеше да се види и някой родител. Етиен откри, че погледът му беше непрекъснато привлечен от бебетата и най-малките дечица, лазещи и щипукащи из пясъка. От подсъзнанието му изплуваха изнервящи го възможности, свързани неизменно с детето, което искаше да има от Дейзи. Дали косите му щяха да бъдат копирено черни като нейните или леко къдрави като неговите? А в това, че косата му ще бъде черна, нямаше и съмнение. Но как детето им щеше да съчетае в себе си различните цветове на очите им? И чий нос щеше да наследи, чия уста? И Жустен, и Жоли имаха неговите цветове, така че вече имаше достатъчно спомени, свързани с чернокоси бебета... Неговото и на Дейзи бебе.

Опитваше се да накара ума си да бъде по-реалистичен и трезв и да отвлече мислите си от тази тема, но след малко откриваше, че

отново се е вторачил с копнеж в някое плачещо или смеещо се мъниче.

„Прекалено стар съм — повтаряше си Етиен, — имам вече две големи деца и внук, за да фантазирам като някой зелен младок.“ Децата му се бяха родили, когато беше още съвсем млад и това действително бе разумната възраст. Желанието му да има дете от Дейзи бе смешно и нелепо. Та тя не искаше дори да говори с него. А и той по Коледа щеше да стане на четирийсет години.

Дали Дейзи щеше да има нещо против да бъде бременна? В същия момент разумът му го смъмри, че си задава подобни безсмислени въпроси. Това обаче не му попречи само след момент да продължи в същата насока. За Изабел цялата тази ситуация бе непоносима и отвратителна. Всички жени ли реагираха така? Или Дейзи все пак би изпитала удоволствие от факта, че носи неговото дете?

„Дали да не я попитам за това, когато я видя този следобед?“ — помисли си той и устните му се разтегнаха в усмивка.

Херцогът пристигна на организирания от Надин пикник едновременно с бурята, появила се откъм океана. Тъмни буреносни облаци покриха небето, внезапно задуха силен вятър, носещ се със скорост трийсет мили в час, разпенените вълни се разбиваха с грохот в брега. Гостите на пикника точно се качваха в каретите. Дъждът щеше да рукне всеки момент.

Съзрял Трей, който помагаше на коняря си да привърже голям плетен кош отзад на двуколката, херцогът поведе жребеца си към него, отминавайки десетина екипажа, чиито коне пристъпваха неспокойно под напора на непрекъснатото усилващия се вятър.

— Къде е Дейзи? — наложи се да извика Етиен, за да надмогне шума на вятъра.

Не я беше забелязал в каретите, които бе отминал. Трей се приближи, поставил ръка на ухото си, и когато херцогът повтори въпроса си, отвърна:

— Още е край фара. Остана там, за да рисува.

Дьо Век успя да чуе само откъслечни срички от думите му.

— Сама ли? — попита той.

— С пазача на фара. Ти докара дъжда — продължи с усмивка Трей, като се приближи още повече, така че да бъде чуто. — Там Дейзи ще бъде на сигурно място, докато отmine бурята. Идвай с нас, с каретата, иначе ще се измокриш до кости.

Етиен прецени с поглед разстоянието до фара, който се издигаше зад поредица от вълнообразни дюни и закърнели борове.

— Аз ще я придружа по обратния път до вас, когато отmine бурята. Ако нямаш нищо против.

Вятърът рошеше косите на двамата мъже, които бяха притворили очи, за да ги предпазят от носещия се във въздуха пясък.

— Това, дали имам нещо против или не, не може да бъде от никакво значение, когато става дума за Дейзи — извика любезно усмихнат Трей. — Бъди ми гост.

Херцогът се усмихна в отговор.

— Благодаря — рече той, но думите му бяха отнесени от вятъра.

Дъждът започна да се лее като из ведро преди още Етиен да бе изминал и половината път до фара. Движението на коня му се забавяше и от напора на ураганния вятър. Беше се преоблякъл у Надин, преди да тръгне за насам, така че поне коженото му яке го предпазваше донякъде. Когато влезе в сградата на фара обаче, след като остави жребеца си на завет, бе мокър до кости.

— Добър ден — приветства го пазачът на фара, когато Етиен изкачи тесните стъпала до върха.

Седемдесетгодишният старец очевидно отдавна бе привикнал с атлантическите бури, ако се съдеше по невъзмутимия му вид.

— Оттук се разкрива прекрасна гледка. Хубав кон яздите.

Херцогът беше с червеникавокафяв кон, отгледан в конюшните му в Шантили, дългокрако чистокръвно животно, в чиито жили течеше достатъчно количество кръв от ирландски хунтер, за да му осигури нужната за играта на поло издръжливост.

— Благодаря — отвърна лаконично Етиен, докато очите му бързо обхождаха малката стая на върха на кулата, тъй като не бе дошъл тук да бърби. — Търся една жена, която днес следобед е рисувала оттук морския бряг. Тук ли е?

Беше ли възможно да не бе забелязал Дейзи долу?

— Не.

Старецът поклащаше бавно покрития си с възглавници стол, а в краката му лежеше стара болонка, която отмерваше ритъма на движенията му с опашката си.

— Видях я да отива към фермата на стария Хамърхед. Предполагам, че си е тръгнала, когато е видяла събиращите се облаци.

— Къде е фермата?

Гласът на херцога беше тих, но болонката може би беше доловила неспокойната му интонация, защото вдигна глава и го загледа.

— Веднага зад ей онова възвишение — повдигна брадичка по посока на север пазачът на фара. — Там, където трите бора са почти полегнали на земята.

— Там има ли някакво убежище?

— Не. Всичко изгоря до основи преди трийсет години. С изключение на къщата край артезианския кладенец, заради който тя беше вечно покрита с влажен мъх и именно това я спаси да не изгори. Но все пак огънят уби вдовицата Хамърхед в леглото ѝ — продължи да излага подробностите той с типичния за местното население в този район носов диалект. — Трябва да се е задушила от дима или пък да е получила сърдечен удар, което съвсем не е невъзможно, като се има предвид състоянието на сърцето ѝ. Освен това беше прекалено дебела, за да се движи бързо, така че...

— В такъв случай Дейзи може би е там — прекъсна го херцогът, който вече се бе обърнал към тясното стълбище.

— Казах ви, че си тръгна.

— Не се е появявала към каретите — понесе се нагоре гласът на Етиен, докато той пъргаво слизаше.

— Искате ли да изпратя Боскоу да ви помогне? Аз нямам право да напускам фара по време на буря, но Боскоу може да доведе Уил Шатърли.

— Не — извика в отговор херцогът. — Сам ще я открия.

Искаше да бъдат сами, когато я намери.

Конят на Етиен трябваше доста да се бори, за да напредва в подгизналата мочурлива земя или пък по мокрия пясък на дюните.

Слава богу, че сега поне вятърът духаше под ъгъл, така че не трябваше да преодоляват пълната му мощ. Етиен бе почти напълно затворил очи заради шибация го в лицето дъжд. Жребецът бе прилепил уши до главата си и опънал мускулестата си шия в усилията си да запази равновесие върху неустойчивата почва.

Когато след двайсетина минути изкачиха върха на възвишението, пред очите им се изправиха останките на старата ферма. Стара ябълкова градина се простираше южно от това, което изглежда бяха основите на къщата. На север лежаха овъглените останки от хамбара. Дори и да бе имало още някакви постройки, след трийсет години от тях не бе останала и следа. Погледът му бе привлечен от оранжевото петно, образувано от дивите цветя, което контрастираше ярко с надвисналото сиво небе. Етиен се изви, за да го разгледа по-добре и тогава забеляза постройката край артезианския кладенец.

Миниатюрната, потъмняла от времето сграда се намиреше в подножието на малък хълм, който я защитаваше от морските ветрове. Възлестият люляков храст пред входа извиваше покритите си с листа клони. Когато приближи, не видя никакви признаци на живот. Нищо не подсказваше, че Дейзи е минавала насам.

Етиен слезе от коня си, завърза го пред къщата и се отправи към вратата, като се бореше с вятъра. Когато забеляза прясно отъпканата трева на входа, той несъзнателно притаи дъх. Дали беше там? Пое си дълбоко въздух, опитвайки се да убеди сам себе си, че е напълно възможно вътре да няма никой. Той отвори припряно вратата, приведе се и влезе през ниския портал.

Широките му, облечени в коженото яке рамене изпълниха рамката на вратата. Приличаше на видение, олицетворяващо самата буря — силна и побеждаваща всичко по пътя си. Той постоя за момент на прага, за да привикнат очите му с мрака и след това се изви леко, за да провери широките си рамене през тесния отвор. Щом влезе, той се изправи и раздруса мократа си глава подобно на див звяр, за да се отърси от дъжда.

— Етиен!

Това бе гласът на Дейзи.

Присви очи, за да се пребори с тъмнината и успя да различи фигурата ѝ, притисната към далечната стена. Тя стоеше силно изпъната... и трепереше. Постоя така още малко, за да се ориентира с

положението ѝ спрямо входа и кладенеца в средата на помещението, и след това затвори вратата, която ги отдели от бурята. И от останалия свят.

— Открих те — рече тихо той, чувствайки инстинктивно какво щеше да последва.

Замръзналото тяло на Дейзи отвърна моментално на шепота му, който като че запали в нея огън, за да я стопли и разля наслада по сетивата ѝ. В следващата секунда обаче тънкото гласче на разума ѝ напомни да не бъде чак толкова щастлива и по-бдителна.

— Студено ми е — рече тя, все така притисната към стената, като че трябваше да обясни треперенето на тялото си.

Като че се опитваше да скрие своите емоции, на които не можеше да се доверява.

— Разбира се, че ще ти е студено — докосна леко раменете ѝ той, когато се приближи до нея. — Вир-вода си.

Бързо разкопча дрехата си и я метна на раменете ѝ.

— Якето ми е сухо отвътре.

Беше топло от тялото му.

— Кажи ми сега, как се остави бурята да те изненада. — Поскоро дочу, отколкото видя усмивката му тя. — Мислех си, че една индианка би трябвало да може да разчита по-добре знаците на времето.

Беше неустоим в любезността си, действаше ѝ невероятно успокоително, говореше за времето, като че добрите маниери трябваше да бъдат спазвани дори в самотната къща с кладенеца на сред бушуващата буря, като че бе дошъл именно за да обсъжда времето. Сякаш другите причини, поради които бе пристигнал, можеха временно да минат на втори план.

Якето му носеше аромата на неговото тяло и на одеколона му, който той поръчваше да му правят специално в Грас. Стоеше съвсем близо до нея, въпреки че не правеше опит да я докосне. Нямаше защо да бърза, бяха напълно сами.

— Рисувах морски пейзаж. — Дейзи се опита да звучи толкова светски, колкото и той, докато се бореше с усещанията си, предизвикани от близостта му. — Всичко вървеше просто прекрасно, знаеш това усещане, когато всеки рисунък с четката е възможно най-точният, най на място, когато умът и ръката ти са в пълна хармония, —

започнаха да извират от устата ѝ думите със същата спонтанност, с която бе рисувала през този ден, — когато сякаш самите бои се съчетават по някакъв мистериозен начин и образуват вълшебни нюанси...

— Не. — Гласът на Етиен прозвуча едва чуто в мрака. И развеселено.

Дейзи се усмихна.

— Тогава можеш да се довериш на думите ми — заяви тя, спомнила си коментарите му по време на посещенията на различни изложби, които говореха за пълната липса на художнически талант. — Понякога този феномен се появява, и тогава като че се отделяш от света и започваш да съществуваш в някакво намагнитизирано измерение на съзнанието си. Когато вятърът се усили дотолкова, че започна да пречи на работата ми, аз най-после забелязах надвисналите над главата ми буреносни облаци. Незабавно се отправих обратно, но дъждът ме застигна и аз реших да се подслоня тук. Бях мокра до кости.

— Забелязах.

Каdifеният звук на гласа му като че достигна до нея и я докосна, очите му внезапно се приближиха съвсем до лицето ѝ, леко дрезгавият тон оказваше върху ѝ отделно, несвързано с думите му влияние.

— Опитвам се да се преборя с това — прошепна Дейзи.

— Снощи не искаше да се бориш с него — рече едва чуто Етиен. — У Надин.

— Да... да, исках. Опитах се... Етиен, много си близко... моля те.

В гласа ѝ прозвуча отчаяние... и желание. Той усети желанието и не обърна внимание на отчаянието.

— Липсваше ми всеки ден и всяка нощ, откакто си тръгна — прошепна той. — Не съм и погледнал към друга жена. Давам ти честната си дума.

— Не знам какво да правя. — Гласът ѝ беше толкова тих, че едва премина дори малкото разстояние, което ги делеше.

— Наистина ли?

Прошепнатата дума, топла и изкусителна, докосна бузата ѝ. А отговорът заседна в гърлото ѝ, защото той беше прав. И двамата знаеха това.

Бяха сами в изпълнения със страст мрак и го знаеха.

Изгаряха от непреодолима и неутолима жажда един за друг и го знаеха.

Когато Дейзи се плъзна леко встрани, като че с това движение можеше да избяга от собствените си импулси, херцогът затвори за момент очи и си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои.

— Няма къде да отидеш, Дейзи — рече много тихо, много нежно той, проследявайки с поглед движението ѝ. — Няма.

— Не искам да ме докосваш, Етиен — рече беззвучно младата жена, увила се в якето му като в щит. — Искам да забравя и теб, и снощната случка, искам да се върна в Монтана и да продължа да те забравям, искам да намеря друг мъж — продължи, но вече поразгорещено тя, — който няма съпруга с цял списък от изневерите на мъжа си, много дълъг списък, някой, който живее там, където живея и аз и обича народа ми. Някой...

Когато тя заговори за този друг, който искала да си намери, херцогът се раздвижи пъргаво като хищна птица, подлуден от неописуема ревност. Устните му възпряха потока от думи, като покриха нейните. Зацелува я бясно и собственически, като че искаше да я накаже за словата ѝ. Пръстите му ѝ причиниха болка, когато я придърпа буйно към тялото си. Дланите му обхванаха долната част на гръбнака ѝ.

— Лъжеш — прошепна той, като се отдели от устата ѝ само за секунда. — Лъжеш. — Кой знае как, очите му проблеснаха ревниво-зелени и ядосани в мрака. — Каж ми, че другите мъже могат да те накарат да трепериш, кажи ми, че другите мъже могат да те накарат да се задъхаш. Каж ми, по дяволите, защото не съм спал спокойно една-единствена нощ от девет седмици и искам да чуя истината.

На Дейзи вече не ѝ беше студено, дрехите ѝ бяха започнали да се затоплят от жегата, започнала да се излъчва от кожата ѝ, от топлината на тялото на Етиен, притиснато към нейното.

— Знаеш я вече, дявол да те вземе — избухна тя, — но ето ти я истината, щом искаш да ти я кажа. Искам да се любя с теб. Искам да се любим. Достатъчно ясна ли съм? — извика младата жена, макар двамата да бяха толкова близко, че и шепотът би бил достатъчен.

— Това поне е почтено — отвърна прямо херцогът. — Най-после.

— Ето ти още малко почтеност тогава. Нощем не мога да спя от желание да те имам, а сутрин умирам от копнеж да те откроя до мен, за да ме целунеш за „добро утро“. Мразя собственическите инстинкти на Надин. Мразя всички тези Лилита и Клари, както и претенциите на Изабел за двайсетгодишния ви съвместен живот. Мисля за теб, когато се опитвам да работя и когато се опитвам да ям. Мисля за теб, щом зърна някой висок мъж, когато край мене по улицата мине човек с дълга черна коса. Мисля за теб, когато видя някое бебе. Мисля много за тебе, когато видя бебета. И те мразя, че ме караш да се чувствам по този начин.

Последните й думи бяха изречени толкова тихо, че Етиен едва ги чу.

— Искам да ми родиш дете — произнесе много нежно той, защото знаеше какво изпитва тя, победена за първи път от емоции, които не можеше да контролира, да подчини на разума си или просто да престане да им обръща внимание.

— Не казвай това — прошепна Дейзи.

— Знаеш ли колко бебета имаше днес на плажа? — попита с напрегнат от смайване глас той. — Знаеш ли, че само преди шест месеца никога нямаше да забележа това? Понякога се питам дали съм все още нормален. — Той спря за момент, за да си поеме въздух и да се поуспокои. — Никога досега не съм бил обсебен от нещо. Докато не се появи ти.

— Обстоятелствата определят живота ни, Етиен. Чувствата ни са без значение.

Произнасяше думите с мозъка си по типичния за нея практичен начин, но прагматичността вече нямаше предишното влияние над нея. Всъщност, практичните разсъждения вече изобщо не можеха да й повлияят, мозъчните й рецептори се интересуваха от регистрирането само на страстта, изпълнила цялото й същество.

— Искам да ми родиш дете — каза отново той, без да обръща внимание на думите й, разбрал правилно колебанието и несигурността, прозираци под логичните й обяснения, усетил топлината на кожата й до неговата.

После постави ръце на копчетата на якичката на роклята й и бавно разкопча най-горното.

— Не е толкова просто — запротестира младата жена, но не възпря ръцете му — докосването на пръстите, топлината на дланите му бяха вълшебен и мигновен лек за болката вътре в нея.

— Просто е. Това е просто — усмихна се Етиен и я целуна лекичко по устните. — Останалото е сложно.

След малко обаче, трудностите бяха забравени, както и разделящите ги различия в начина им на живот, тъй като желанието и страстта, лудостта един за друг и любовта им нехаеха за практичната страна на съществуването и откриваха слабите места на логиката.

— Ако има бебе — прошепна Дейзи, а в гласа ѝ се появи познатите радостни нотки, докато събличаше роклята си, — грешката ще бъде твоя.

— Ще ти го припомня по-късно — отвърна закачливо той, — когато започнеш да викаш.

Тя се надигна и го целуна, ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, целувките ѝ бяха сладки като мед. Двамата се притиснаха един към друг, телата им се сляха, те замряха за момент, наслаждавайки се на усещането, като си шепнеха любовни слова.

— Ще трябва да построим паметник, посветен на тази щастлива възможност, появила се неочаквано пред нас — пошегува се херцогът между целувките.

— Може ли да бъде във формата на легло? — промърмори Дейзи, а извитите ѝ в усмивка устни доставиха още по-голямо удоволствие на Етиен, когато се наведе да я целуне отново.

Той вдигна глава, за да огледа ограниченото пространство, сред което се намираха, и намръщи леко вежди.

— Това не прилича много на райска беседка. Представях си нещо по-различно за зачеването на нашето дете.

Обучена от баба си като знахарка, Дейзи разбираше по-добре от повечето хора природата и нейните пътища.

— Не можеш да бъдеш толкова сигурен, Етиен, дори да си дьо Век. Някои неща не стават по нареждане.

Как можеше да ѝ каже, че изпитва подобни чувства, без да изглежда недорасъл или луд? Как да ѝ обясни, че никога преди не бе изпитвал такива усещания, защото жените, с които се бе забавлявал в миналото, бяха изтънчени особи, които не желаеха да увеличават семействата си, така както той не желаше да увеличи с

незаконородено дете на рода дьо Век друго аристократично семейство, освен своето. Не можеше да обясни всичко, затова рече само:

— Ще ти направя легло. — Усмивката му бе красива и истинска.
— А след това ще се захванем... с по-други... неща.

Вътрешността на постройката бе обрасла в мъх — пода, стените и дори част от тавана.

— Студено ли ти е?

— Вече не — усмихна се Дейзи.

Той отиде да отвори вратата, за да пропусне малко светлина, но не и бурята.

— За да мога да те виждам по-добре — прошепна Етиен, погали с пръст бузата ѝ и се запъти към най-отдалечения от входа ъгъл. Съблече ризата си и я постели на пода върху мекия килим, образуван от мъха. После вдигна падналото си кожено яке и с негова помощ увеличи размерите на ложето, което приготвяше.

— Ако можех да се сдържа — усмихна се той, когато се върна миг по-късно при нея и взе ръката ѝ в своята, — щях да изчакам докато имаме възможност за по-големи удобства. Но след девет седмици... — Устата му се разтегна в още по-широка усмивка.

— А ако аз можех да се сдържа — усмихна се в отговор младата жена, — щях да те накарам да изчакаме. Но девет седмици са — прокара нежно пръст по голите му гърди до токата на панталона му тя — ... доста критичен фактор.

Меката кожа се измъкна от златната катарама само миг по-късно и херцогът си пое бързо въздух, когато Дейзи свали колана от кръста му.

— Питам просто от любопитство — измърмори той, усещайки с цялото си същество всяко движение на пръстите ѝ, които разкопчаваха панталоните му, — как точно щеше да ме накараш да чакам?

— Питаш, като че се съмняваш, че щях да го направя.

— Схватлива си — рече нежно той, като свали презрамката на долната ѝ риза по рамото ѝ.

— Размерите и силата не са всичко в тези неща.

— Така ли? Още нещо ли има?

— Мъка... ако е необходимо.

— Може би ще трябва да направя това сам — усмихна се Етиен и взе ръцете ѝ в своите.

— В твоя случай съм повече от съгласна. Стой спокоен.

Той я гледа известно време изпод полуспуснатите си клепачи.

— След подобна заплаха може никога вече да не мога да стоя спокоен, скъпа — пошегува се той. — Каква прекрасна жена ще има за майка детето ми.

— Ти си се побъркал от мисли за бебета.

— Но само от тебе. — Вдигна ръцете ѝ към устните си той и започна да целува нежно всеки пръст поотделно. — Дори имаш вкуса на майката на детето ми — каза след това той със сдържан смях.

— Радвам се.

С тези простички думи Дейзи прогони окончателно всичките си съмнения и страхове и щастieto я заля, удавяйки всички останки от несигурност. Тя беше силна, а Етиен гледаше на света като на свое лично владение. Можеха да разрешат всички проблеми заедно, отдавайки се на любовта си. Чувстваше се прекалено нещастна без него. Работата не беше всичко, тя не бе достатъчна, нито пък изпълненият дълг ѝ носеше утеха нощем в самотното ѝ легло. Най-после се отдаде на великолепието на любовта.

Двамата се съблякоха един друг, без да бързат, докато бурята беснееше навън. А после легнаха заедно на простото си легло, забравили за неговата грубоватост. То беше меко и ухаещо, тръпчивият аромат на смачкания мъх изпълваше ноздрите им, кладенецът охлаждаше трескавите им тела, докато се любеха.

Бяха копнели и страдали един за друг прекалено дълго, за да бързат, затова се наслаждаваха на близостта си по юношески бавно.

Дъждът бе охладил въздуха, но те дори не забелязаха това. Телата им бяха сгорещени и не обръщаха внимание на падащата температура навън. Любиха се така, като че всяко усещане бе съвсем ново за тях, като че никога досега не се бяха целували, или вкусвали, или докосвали... или пък чувствали бавното проникване, вследствие на което целият останал свят загубваше значение.

Беше по-различно от всичко, което бяха изпитвали досега.

Единствено. Прекрасно. Страстно. Невъздържано... Вълшебно.

— Правенето на бебета е изтощително — прошепна Етиен след известен, изпълнен с наслада и страст период, когато Дейзи се беше

сгушила на гърдите му, а ръцете му я притискаха към него.

— Какъв арогантен човек — прошепна тя. — Как можеш да си сигурен?

— Чух ударите на шаманските барабани — пошегува се той.

— Или на сърцето си — отвърна нежно тя, чувайки силните му удари под ухото си.

— Или на твоето.

— Или на моето — съгласи се младата жена.

Внезапно се почувства толкова уморена, че би могла да спи месеци наред.

— Трябва да избереш име.

— Ммммм — измънка сънено тя, задоволена, щастлива и вече полузаспала.

— Може би в такъв случай аз ще трябва да го избира — усмихна се Етиен, — освен ако не става дума за някое твое любимо абсарокско име.

Дейзи вече спеше, уморена от бурната им страст и от безсънната нощ. Чувствайки се сигурна, обградена от любовта му и в обятията му. Успокоена и щастлива.

Херцогът лежеше буден, прегърнал — помисли си с безкрайна радост той — майката на своето дете. Която се чувстваше сигурна в обятията му, обградена от любовта му. Успокоена и щастлива.

Етиен не пусна Дейзи от обятията си по целия път към Нюпорт. Безгрижният им разговор се въртеше около безбройните щастливи възможности, които им предлагаше бъдещето.

Каза, че ще я придружи до Монтана и ще огледа железопътните строежи в този край. Тъй като предварително бе планирал да замине с Жорж на последната му експедиция, вече бе направил нужните уговорки със своите мениджъри, които щяха да управляват бизнеса му по време на неговото отсъствие.

Дейзи се усмихна и той я целуна за стотен път този ден с неугасващо желание.

— Бих могла да дойда в Париж, след като приключим съдебната битка, която водим с „Хана“ — озари го с усмивката си тя. — Вероятно след около три месеца.

— Сега, след като Жоли и семейството ѝ са в Кентъки, може би ще успее да уговоря Жустен да дойде в Щатите за Коледа. Пътуването трае само шест дни с моята яхта.

— Не знаех, че имаш яхта.

— Още много неща не знаеш за мен.

— Животът ни ще бъде интересен.

— Разчитай на това.

Чувстваха се невероятно блажени. Всеки промени планове си според задълженията на другия, според семейството и сезоните.

Дейзи се бе увила в коженото яке на херцога, за да се предпази от прохладния вечерен въздух, а спусналата се откъм морето мъгла ги прикриваше от погледите на любопитните.

— Ще те придружа до дома на семейство Ръдърфорд, ще поговорим с баща ти и майка ти, ще отида у Надин да се преоблека за вечеря и ще мина да те взема в девет часа. — После близна ухото ѝ с топлия връх на езика си и добави: — Къде искаш да отидем тази вечер?

Нямаше търпение да бъде отново със своята Дейзи. Чувстваше се така, като че бе открил отново своя рай.

— У Лили ще има бал — отвърна тихо тя.

Етиен изохка.

— Емпрес каза, че семейство Гарднър щели да дават любителско представление тази вечер.

— Това е по-добре, така поне ще мога да те целувам, когато изгасят светлините. Избирам семейство Гарднър.

— У Надин също ще има прием, поканила е струнен квартет от Лондон.

— Не.

Бе доволна да чуе резкия му отговор.

— В такъв случай ще отидем у семейство Гарднър. Ако желаеш, ще можеш да участваш в представлението. Ела непрекъснато си търси обещаващи актьори-любители.

— Единствената роля, която приемам за тази вечер, е да се правя на джентълмен, макар да предпочитам да се отдам на плътските си страсти.

— По-късно — прошепна младата жена.

— Къде? Не у Надин. Блъскането по вратата се отразява пагубно на концентрацията ми.

— Защо тази вечер не останеш пак в пристройката? Ще накарам Трей да ти намери стая с излаз към терасата, така че по-късно да мога да дойда при теб.

— Този международен турнир по поло придоби ново, несравнимо с нищо очарование. Утре ще спечеля мача в твоя чест.

— Това означава, че татко и Трей ще загубят. — Очевидно бе раздвоена.

— Тогава утре ще загубя мача в твоя чест — усмихна се Етиен.

Влюбен до полуда, той искаше да осъществи всяко желание на своята любима.

Оказа се обаче, че Етиен така и не успя да участва в ответния мач, тъй като, когато се върна у Надин, откри спешна телеграма от неговия иконом. Бизнес партньорите му се обединили с Изабел и се опитвали да си присвоят железопътните линии, които контролираше като притежател на контролния пакет акции.

След по-малко от час той се върна у семейство Ръдърфорд, но облечен не с вечерен костюм, а с лек пуловер и удобни широки панталони. Вещите му вече бяха пренесени в яхтата.

Когато Дейзи го видя в този вид, тя възкликна моментално:

— Отиваш ли си?

Не беше нужно да ѝ отговаря, мрачната му физиономия и неспокоен вид говореха красноречиво.

— Налага се. Ела с мене.

— Какво се случи?

Когато научи новината, тя изпита дълбока тъга.

— Чул ли си нещо от Бурж?

— Бизнесът ми се управлява от други адвокати. Той не участва в това. Макар че с него, както и преди, ще продължаваме да работим заедно във връзка с развода.

— Говори с него, Етиен. Аристокрацията го използва за уреждане на разводите, но най-голямата му сила е търговското банкерство. Той познава играчите и правилата на играта. Може да ти помогне.

— Ела с мен. Говори сама с него, ако искаш.

Искаше да бъдат заедно. Не можеше да понесе мисълта да се разделят отново за толкова дълго време. Макар че възнамеряваше да мине без съдебни дела този път. Вече бе изпратил телеграма на двамата си партньори, преди да дойде при Дейзи.

„Господа, опитали сте се да ме измамите. Няма да ви съдя, защото законите са много бавни. Ще ви разоря.

Искрено ваш, дьо Век.“

Тази заплаха вече включваше и Изабел. Бурж настояваше от самото начало да водят безмилостна война, включваща всички средства, но Етиен не беше съгласен. Вроденото му благородство се съпротивляваше срещу подобни улични разправии. Но сега вече промени мнението си. Възнамеряваше да наеме детективи, които да следят Изабел още щом се завърне в Париж.

— Не можеш да дойдеш с мен, нали? — рече той, забелязал не по-малко меланхоличната физиономия на Дейзи. — Разбирам — добави той, опитвайки се искрено да възприеме отсега истината.

— Съжалявам — отвърна нежно Дейзи. — Работя по това дело от почти шест месеца. Този спор около рудните находища не е нещо ново, но в тях са заложени страшно много пари. Както в твоите железопътни линии. — Тя взе ръката му, постави я на кръста си и се сгуши в прегръдката му. — Ела колкото можеш по-бързо — усмихна се с усилие тя. — Виждаш ли какво разбиране проявявам?

Етиен я притисна силно към себе си, като си мислеше колко много нещастия му бе причинила Изабел.

— В момента ми е трудно да проявя разбиране по какъвто и да е въпрос. Но те обичам. Това поне е абсолютно ясно. А сега ме целуни и да тръгвам. Екипажът включи моторите преди час.

Целувката им бе бърза и незадоволителна, помрачена от мисълта за предстоящите им битки. На излизане херцогът се обърна, за да погледне за последен път жената, която обичаше, после, внезапно променил решението си, закрачи бързо към Дейзи и, като я вдигна на ръце, я притисна още за миг към тялото си. После я остави на земята и докосна леко устните ѝ.

— Този път няма да се обръщам — прошепна той, а устните му се разтегнаха леко в усмивка. — Защото има опасност да бъда разорен. Макар че вече не съм сигурен дали ми пука за това — усмихна се вече по-широко той. — Нима любовта е подобно безумие за всички?

Той никога не бе изпитвал или разбирал подобно нещо преди, никога. За него любовта бе само страст и безоблачно удоволствие, напрежение, което впоследствие изгаряше и се разнасяше. Нещо, за което човек запазваше приятни спомени, които обаче не се появяваха често в съзнанието му.

— Не питаш когото трябва — отвърна тихо Дейзи. — Ти промени всички мои възгледи и представи, всяка мисъл, която някога съм имала. Разруши спокойствието и способността ми да бъда разумна.

— Обичам те — рече усмихнато херцогът.

— Ние сме двама лунатици.

— И нещастници.

Въпреки това, той продължаваше да се усмихва. С премежен от сълзите поглед, младата жена обхвана лицето на своя любим в дланите си.

— Не ме забравяй — прошепна тя, а на Етиен му се стори, че от очите ѝ го гледаше сърцето ѝ.

Внезапно, въпреки усмивката му, тя изпита ужас, че той щеше да замине и Изабел щеше да намери начин да си го върне. Не заради себе си, беше сигурна в това. Но по някакъв начин, чрез черните си зловни планове, щеше да успее да си присвои душата му и да направи невъзможно... оцеляването на тяхната любов.

По време на шестдневното си пътуване по Атлантическия океан херцогът разполагаше с достатъчно време, за да реши какви ще бъдат следващите му действия. Веднага след като стъпи на твърда земя в Хавър, той се свърза с Бурж. От поредицата телеграми, които бе получил на борда на яхтата си, бе разбрал, че Изабел действаше в качеството на официален представител, което ѝ позволяваше да сключва без негово съгласие сделки, свързани с общото им имущество.

Богатствата му бяха в огромна опасност.

Когато пристигна в апартамента си в Париж три часа по-късно, Бурж го очакваше там и бе разтворил няколко папки върху бюрото в кабинета на Етиен.

— Благодаря ти, че дойде — приветства го херцогът, докато забързано прекосяваше стаята. — Атаката беше неочаквана... дори от Изабел.

— Прекосяването на океана беше...

— ... бързо. — Пое протегнатата ръка на адвоката си той и се усмихна любезно. — Е, а сега ми разкажи за детективите.

През следващия половин час двамата мъже обсъждаха възможните щети в случай, че Изабел използва пълномощията си като официален представител във връзка с общата им собственост, указанията, които трябваше да дадат на детективите, заети със следенето на херцогиня дьо Век, каква информация да искат от приятелите на херцога, членуващи в управителните съвети на различните предприятия, в които бе инвестирал.

— В следващите дни ще затворя банковите си сметки и ще прехвърля парите си за съхранение или в Лондон, или в Амстердам — каза Етиен, докато обсъждаха плана за действие срещу Изабел. — Ще прехвърля ценните си книжа, с изключение на акциите за железопътните линии, в тръст, независим от общата ни собственост. Моите имения не влизат в семейната ни собственост според брачния ни договор, както и нейните, така че за тях няма опасност. Искаш ли да се заемеш с това и със спасяването на железопътните линии заедно с останалите адвокати, работещи за мен? Трябва да се действа бързо. Нямам представа какво възнамерява да продава... по-точно — какво друго, освен акциите за тези линии.

— Според тебе Шарл ли я е посъветвал да се захване с цялата тази работа като официален представител?

— Нямам представа. Това има ли значение?

— Би могло да има. В случай, че се стигне до съда. Съдиите имат почти неограничени права.

— Искам утре всичко, което притежавам, да бъде изнесено от страната или поне да бъде недосегаемо за Изабел. Дискретно. Тогава ще можем да се съсредоточим върху битката, която ни предстои за спасяването на железопътните ми линии. Не възнамерявам да ходя в съда. Нямам време за това.

— А разводът?

— Открий нещо за нея... тогава нещата ще се обърнат. Трябваше отдавна да последвам съвета ти за детективите.

— Рядко може да се открие напълно почтена жена — заяви спокойно Бурж.

— Абсолютно сигурно е, че Изабел не спеше с мен. Макар да произхожда от толкова набожно семейство и да е възпитавана в манастир, и като се има предвид склонността ѝ да общува със свещеници, нищо чудно пороците ѝ да са свързани с някой от другите смъртни грехове.

— Възможно е.

Тъй като покрай работата си се бе сблъсквал с частния живот на доста представители на аристокрацията, Бурж бе настроен по-цинично от повечето хора. „Свещеници — помисли си той. — Интересно.“

— На каква възраст са тези свещеници? — попита привидно нехайно той.

— Не знам. Всичките ми изглеждат еднакви.

Етиен подписваше документите, подготвени от Бурж по време на отсъствието му, рутинни досиета, изисквани от закона при процедурите, свързани с един развод. Херцогът вдигна внезапно глава и погледна въпросително адвоката, схванал намека му.

— Нима? Свещеници? И Изабел? — След мигновено размишление поклати глава. — Не познаваш Изабел.

Ако не беше толкова любезен човек, щеше да каже, че Изабел бе единствената жена, която познаваше, а той познаваше доста много, която буквално стоеше със стиснати устни по време на любенето. Всъщност определението „правене на любов“ не можеше да се употреби, когато ставаше дума за нея. Горчивите преживявания бяха причинили немалко тревога на младия тогава Етиен.

— Макар това несъмнено да е интересна мисъл.

— Ще открием истината скоро — отвърна Бурж. Увереността му вероятно се дължеше на предишните му успехи. — Доволен съм, че реши...

Той спря, защото знаеше, че херцогът все още не бе особено склонен да раздухва подробности около брака си.

— ... да захвърля меките ръкавици ли? — завърши вместо него Етиен.

— Понякога и това е необходимо. Дори — често — добави Бурж.

— Мисля, че когато съпругата е решила да разори мъжа си, е време да се сложи край на любезностите — усмихна се напрегнато дьо Век. — Ще се срещнеш ли с моите адвокати след обяд? Ще обсъдим всички подробности около това, което трябва да предприемем.

Съгласието на Бурж накара Етиен този път да се усмихне искрено.

Но когато Бурж си тръгна малко по-късно, Етиен седна пред бюрото си, потъна в стола, отметнал глава назад, отпуснал ръце на тъмозелените странични облегалки. Беше уморен. Физически уморен след напрегнатото припряно пътуване обратно до Франция, уморен от борбата с Изабел. Чувстваше се самотен и отчаян. Имаше завидно положение сред малкия, изолиран свят, в който живееше, света, на който неговите предци от столетия гледаха като на свой. За да защити личното си щастие бе предизвикал своята съпруга, църквата, аристократичното общество, в което напълно разделеният начин на живот се представяше като нормална брачна връзка, и дори много от тези, които доскоро се наричаха негови приятели, живееха по този начин.

В удобния му безметежен живот бяха настъпили огромни промени, откакто се бе запознал с Дейзи. И макар никога за момент да не бе съжалявал за любовта си към нея, имаше мигове, като този... когато се чувстваше смазан от всичките тези обединени срещу него сили.

Трябваше да хапне нещо, преди срещата с адвокатите си. Възнамеряваше да победи на всяка цена, макар понякога, въпреки вродения му кураж, да му бяха нужни доста усилия, за да намери

нужната енергия. Внезапно се усмихна. Може би Дейзи имаше право. Може би животът му беше прекалено лесен досега.

Но дори и да беше така, сега плащаше за предишната безметежност.

Той внезапно изправи гръбнак и позвъни.

Първо обядът. А за десерт — разоряването на двамата му партньори и Изабел. Тази перспектива поне бе наистина приятна.

През следващите три седмици Етиен и неговите адвокати се свързаха с всички притежатели на значително количество акции, като им обясняваха положението и предлагаха да откупят ценните им книжа на по-висока цена от тази, която даваха Верлен и Марвей. Тези занимания изискваха доста време и, естествено, му струваха доста скъпо, тъй като трябваше да подбие цените на партньорите си. Изабел бе изявила претенции, че акциите са нейни. Макар че по това време във Франция вече се допускаше жените да бъдат официални представители, мъжете в борсата се придържаха към традицията, според която само съпругът има право да контролира собствеността. И поне тук Шарл и неговите съдии бяха безсилни. Затова неговите железопътни линии бяха спасени, купени на надуте цени при търг от някаква разположена в Монако компания, която херцогът притежаваше, чрез сложно завоалираното посредничество на няколко корпорации. И Изабел вече не беше заплаха за приходите му. Но на доста висока цена.

Осъществяването на отмъщението срещу Верлен и Марвей изискваше по-сложна схема на действие. Етиен искаше да си върне парите, които бе изгубил при всички тези операции, затова се уговори с приятели от Амстердам да заинтересуват двамата му бивши партньори с една диамантена мина в Южна Африка. Като че шиеха сложен гоблен, създаващ измамното впечатление за бъдещи големи печалби, холандските му съюзници бавно въвлякоха Верлен и Марвей в интригата. Изкушени от съблазнителната перспектива, двамата бивши партньори отидоха до Амстердам, за да видят диамантите, извлечени от „мината“, която съществуваше само на хартия.

Междувременно на нетърпеливите запитвания на херцога, относно Изабел и детективите, Бурж отвърщаше уклончиво:

— За тези неща е нужно време. Сега събираме информация. Скоро ще разполагаме с нещо по-конкретно, но за да се явим пред съда, трябва да имаме сигурни свидетели.

Бе изминал почти един месец, откакто Етиен бе напуснал Нюпорт, и през цялото това време той не беше приел нито една покана, не бе ходил никъде другаде, освен на местата, свързани със спасяването на железопътните му линии и останалата му собственост. Валентин го навестяваше често. Беше му оказал и съществена помощ при последните му борсови операции, тъй като баща му беше в управителния съвет на борсата. От време на време оставаше за вечеря и често вечер двамата си правеха компания на чаша бренди.

Есента бе започнала да оцветява листата, нощите ставаха по-хладни, тук-таме последните летни рози разцъфваха в градината, в която Етиен и Дейзи се бяха пекли на слънце само преди няколко месеца. Херцогът очакваше да разбере дали Верлен и Марвей бяха захапали въдицата, но с всеки изминал ден откриваше, че все по-малко се интересува от отмъщението и все повече — от освобождаването си от Изабел.

Чувствата му бяха по-емоционални и по-малко прагматични, свързани с копнежа му да има дете от Дейзи. Макар любимата му да твърдеше, че разводът му е без значение за нея, той искаше детето му да бъде законно, да наследи както титлите, така и богатствата му. Разбираше незачитането ѝ на благородническото потекло, но родът дьо Век притежаваше голяма власт и влияние във Франция от много отдавна, семейството му произлизаше от първите крале, бе поддържало със смелостта и честта си Франция в битките ѝ за надмощие, бе в роднински връзки с всички княжески фамилии в „Алмана дьо Гота“^[1]. Искаше децата му също да наследят всичко това.

Реши да даде на Бурж още две седмици, с надеждата, че в развитието на развода му може да настъпи някакъв напредък. Не можеше да отлага повече завръщането си при Дейзи. Беше спасил железопътните си линии и доходите си. Бавеше го само разводът.

Тази вечер, след като Валентин го бе убеждавал в продължение на няколко дни, херцогът реши да придружи приятеля си и съпругата му на една изложба на гравюри и живописни платна на един млад художник, превърнал се в знаменитост след появата на блестящия му плакат „Франс-Шампан“ по парижките улици през март. В галерията

„Льо Барс дьо Бутвил“ бяха изложени плакати на Пиер Бонар и цветни литографии. Феликс Фенеон, критик в авангардното списание „Льо ша ноар“ бе побързал да забележи чувствените моменти в известния плакат „Франс-Шампан“ и да приветства появата по парижките улици на „чистия и коварен еротизъм“ на Бонар.

— Ще можеш да си купиш някои от сладките и дяволски пищни голи жени — рече с усмивка Валентин. — Казаха ми, че направил няколко литографии на къпеци се жени.

— Дейзи би ли ги харесала, как мислиш? — заинтересува се леко усмихнат Етиен, — тъй като съм скъсал напълно с миналото и вече не съм склонен да купувам само за собственото си удоволствие.

— Критиката спори доста по повод все по-нарастващата популярност на Бонар. Според мен, дори на една толкова независима жена като Дейзи, неговите портрети биха могли да се понравят. Освен това на изложбата може да се появи сенаторът Берже в качеството си на водач на нравствената полиция. Подобен спектакъл би бил много забавен.

— Яростната съпротива на Рене срещу феминистката преса и каквото и да е излагане на показ на сексуалността винаги са ме забавлявали.

— Значи ще дойдеш?

— Ще купя една гравюра за Дейзи.

Сенатор Берже наистина се появи като поддръжник на нравите в Републиката и херцогът се забавлява искрено. Той наблюдаваше от мястото си близо до вратата, така че бе достатъчно близо, за да забележи капчиците пот, избили по челото на ревностния пазител на френския морал, който се възмущаваше от недостатъчната строгост на цензурата, доказателство за което бе това публично излагане на тези „чисти еротизъм и сексуалност“. Според сенатора „животинското“ в жената представляваше не по-малка опасност за установения ред от самия антихрист и чужденците — теория, която Етиен изобщо не споделяше. Той лично винаги бе предпочитал по-дръзки и предявяващи известни капризи жени, пред нежността и безупречността.

„Като Дейзи — помисли си той. — Жена, която не само вдъхновява, а и се стреми към надмощие. Жена, която те кани да вземеш участие в чувственото ѝ великолепие. Жена, която не гледа на сексуалната принадлежност като на проблем, а просто като на нормално естествено състояние.“ Етиен се усмихна на обясненията на Рене за това, как става все по-трудно да се различават добрите жени от лошите, как подобен показ на предизвикателната сексуалност като в творбите на Бонар, представлява сериозно нарушаване на обществения ред, как тези обути в черни чорапи жени допринасяли за моралния упадък на френското общество. „Дейзи щеше да позелене от яд“ — помисли херцогът.

Миг по-късно обаче усмивката изчезна от лицето му, когато зърна Изабел, полускрита зад някаква пълна жена, обвита в облак коприна. Първото, което разпозна, бе големият потомствен смарагд на рода дьо Век, забоден в основата на голямото перо на шапката ѝ, а когато пълната жена се отмести, за да каже нещо на спътника си, той видя лицето ѝ.

Не бяха говорили от посещението ѝ в апартамента му, неотдавнашните ѝ машинации, свързани с железопътните линии бяха извършвани от посредници. А когато Изабел загуби тази битка, той остана с впечатлението, че това не я интересуваше особено. Беше изявила желание да помогне на сътрудниците му само заради вероятността да успеят. Тъй като нямаше нужда от пари, победата не беше от значение за нея. Иначе мнението и решимостта на жена му във връзка с развода бяха непоклатими, за това нямаше съмнение.

Когато тълпата започна да се разпръсква малко след края на сенаторската реч, херцогът зърна и компаньона на Изабел. До нея стоеше млад семинарист, чието расо очевидно бе творение на Криг. Етиен разпозна характерната кройка на раменете на първия парижкия шивач. „Богат млад послушник“ — заключи херцогът, тъй като познаваше добре цените, които се плащаха за услугите на легендарния шивач.

Дали младежът не беше идвал у тях и преди? Лицето му му се стори познато. Може би това се дължеше преди всичко на светлорусата му коса, която бе най-забележителното в нелющата външност на младия мъж.

Странно. Никога не бе обръщал внимание на свещениците, с които вечно се обгръщаше Изабел. Като че предразсъдъкът, породен от антипатията към братовчед ѝ архиепископа и догматизмът на църковната доктрина бяха заличили индивидуалността от облечените в черно гости на жена му.

Докато ги наблюдаваше от мястото си близо до фоайето, той забеляза нещо учудващо. Изабел плъзна ръка по гърба на младия свещеник определено доста по-надолу от кръста. Движението ѝ, частично скрито от стъпката, която направи напред, за да види по-добре гравюрата, пред която бяха застанали, бе определено дискретно, но не по-малко смайващо. Особено за мъжа, към чиято сексуалност тя не бе проявявала нищо друго, освен отвращение.

„Трябва да не съм видял добре“ — реши той, тъй като опитът с нея, който бе придобил от многогодишното им съжителство, го караше да не вярва на очите си. И макар да не изпусна Изабел от поглед още известно време, не забеляза повече нищо подозрително.

Но през същата нощ, херцогът загатна в писмото си до Дейзи за това, което бе видял.

„Стоях със зяпнала от учудване уста“ — пишеше той по повод на невероятната случка. „Освен това — продължи да реди думите, които като че сами излизаха изпод писалката му, превключил към друга, не толкова фантастична страна на сексуалността, — купих ти няколко гравюри с къпеци се жени, които доста напомнят японското изкуство. На тях са изобразени съвременни жени, които, сигурен съм, ще ти бъдат по вкуса... жени с неопределено социално положение и прекрасни черни чорапи.

Отпускам си още две седмици — завършваше писмото си той, — и със, или без напредък в развода, се връщам при теб в Монтана. Самотен съм и чувствам ужасно отсъствието ти, причинено от упорития отказ на Изабел за каквито и да било преговори. Колко хубаво щеше да бъде, ако религиозната ѝ пристрастеност се основаваше повече на плътски, отколкото на божествени принципи.

Целувам те за лека нощ и ти изпращам любовно послание чрез твоите нощни духове.

Етиен“

През същата тази вечер, в кабинета на Хейзард, Дейзи, заедно с баща си и брат си, преглеждаше досието от следобедното съдебно заседание, когато спря да говори насред изречението си.

— Лошо ли ти е? — попита Хейзард, забелязал миниатюрните капчици пот над горната устна на дъщеря си.

— Малко ми се замая главата — прошепна тя.

— Доведи майка си — нареди кратко Хейзард на сина си и заобиколи бюрото, за да се приближи до Дейзи.

Трей бързо се изви на стола си и сребърният му поглед се впи в измъченото лице на сестра му.

— Ще повикам и лекар.

— Не! — почти извика младата жена. — Само майка си.

Очите на баща и син се срещнаха.

— О, боже.

И двамата мъже се спуснаха към Дейзи, която се свлече от стола си. Поеха я в ръцете си и я задържаха.

— Аз ще се погрижа за нея — рече Хейзард и се намести така, че да вдигне дъщеря си. — Повикай майка си. Качете се горе.

— Никога не съм припадала — прошепна Дейзи, когато Хейзард я изнесе от кабинета. — Само благородните дами припадат — добави тя и се опита да се усмихне.

— Може би част от стопроцентовата аристократичност на дьо Век се е пропила и в теб — пошегува се баща ѝ. — Макар най-вероятната причина да е в това, че работиш прекалено много.

И тримата бяха прекарвали последните няколко вечери в подготовка на делото. Всекидневните кръстосани разпити изискваха непрекъснато нова стратегия, нова информация, нови оценки. Съдебните процедури в момента бяха на първо място по важност, но те не трябваше да пречат на работата в мините. Затова работният ден на всички се бе удължил с по няколко часа.

Когато Дейзи бе настанена в леглото и слугите — освободени, след като Блейз слезе да се погрижи за някакъв билков чай, от който Дейзи вероятно щеше да има нужда, Хейзард влезе в стаята да види дъщеря си. Той постоя за момент безмълвно край вратата, преди да заговори, опитвайки се да смели току-що получената от Блейз информация и да обмисли как да подхване разговора.

— Да не би вече да си остаряла за една целувка за лека нощ? — попита тихо той.

Младата жена поклати глава, несигурна и изпълнена с трепет, но не се чувстваше в никакъв случай остаряла. Усмивката, с която дари баща си, застанал в другия край на стаята, беше едновременно сериозна и радостна.

— Съжалявам, че трябваше да чакаш толкова дълго. Блейз настоя да хапна нещо, преди да си легна и каза, че една пълна с народ стая би намалила апетита ми.

— И яде ли наистина? — приближи се Хейзард до голямото легло, чиито ленени завеси бяха бродирани с мъниста, в стила на техния народ.

— Ябълков сладкиш със сметана. Овнешкото и зеленчуците не ме привлякоха.

— Ябълките и сметаната са полезни за здравето.

Хейзард стоеше до леглото. Беше светски тип човек, но се колебаеше в присъствието на дъщеря си, която пазеше дълбоко в себе си своите чувства. Той се наведе, целуна я нежно по челото и леко погали косите ѝ.

— Блейз каза ли ти?

Той кимна.

— Доволна ли си?

Дейзи кимна на свой ред, след това устните ѝ потрепериха, тя разтвори ръце и прошепна:

— Татко.

Той се приближи до нея и я прегърна, както бе направил преди толкова много време, когато тя бе дошла при него, уплашена и самотна след смъртта на майка си. Седна на ръба на леглото ѝ, като я притискаше здраво в обятията си.

— Всички са щастливи за тебе — рече нежно той, като я галеше успокоително и нежно.

— Иска ми се Етиен да беше тук — погледна към баща си тя и двамата се изгледаха с разбиране.

— В такъв случай трябва да бъде тук — рече Хейзард.

Думите му бяха прости, а намеренията — пределно ясни. Щеше да се погрижи херцогът да напусне Париж.

— Не би трябвало да искам това, не постъпвам нито трезво, нито зряло, трябва да проявявам по-голямо чувство за отговорност, той...

— Той също има известна отговорност към теб — прекъсна я баща ѝ, — и макар аз да съм последният поддръжник на буржоазните принципи — добави с усмивка той, — щом става въпрос за твоето щастие... той е отговорен.

— Той иска бебето, татко. Наистина.

— Тогава по-добре му кажи. И той ще дойде тук, без да се налага да пращам отряд да го доведе.

— Той не би дошъл в Монтана по този начин.

Дейзи знаеше, че баща ѝ говори за военен отряд, метод, по който индианците получаваха това, което желаят, независимо дали ставаше дума за коне, жени или заложници.

— В такъв случай ще му изпратим телеграма — усмихна се Хейзард и целуна дъщеря си по финия ѝ прав нос. — Виждаш ли колко лесно се съгласявам вече?

„Може и да се съгласявам лесно — помисли си той, — но съм преди всичко баща и ако херцог дьо Век не отговори както подобава, ще отида лично да го доведе.“

— Често се чувствам виновна, татко, че искам от него да се откаже от толкова много неща. Семейството му заема едно от водещите места във Франция от цяло хилядолетие.

— Семейството на чичо ми Рамзи можеше да проследи родословното си дърво чак до времето, когато римляните завладяват Англия, но остави всичко това зад себе си и откри ново щастие и живот заедно с нашия клан.

Дейзи бе много малка, когато Рамзи бе умрял по време на епидемията от едра шарка, отнела живота на почти половината от абсароките, но баща ѝ ѝ беше говорил толкова много за своя английски чичо, който го бе научил на английски език, че на нея ѝ се струваше, че също си го спомня.

— Мислиш ли, че понякога е съжалявал, задето напуснал страната си?

— Човек има известни задължения, казваше често Рамзи, към собственото си щастие. Според мен той е прав. Знам, че е прав — спомни си Хейзард за собствените си усилия да съчетае любовта си към Блейз със задълженията към своето племе. — Съществува известен баланс... между личното щастие и дълга към света, в който живеем и ако имаме късмет, откриваме това съотношение.

— Казах на Етиен, че известно време от годината ще живеем в Париж.

— Той се надяваше, че ще се съгласиш на това — усмихна се баща ѝ.

— Възнамерява да купи акции за някоя железопътна линия тук, при нас.

— Пред мен се очертава картина на безоблачно щастие. Но сега, така ми каза Блейз, не трябва да работиш толкова много. Получих заповед да не допускам повече работа до късно през нощта. Съгласна ли си?

— Мисля, че припаднах, защото забравих да ям днес.

— Възможно е. Но сега трябва да започнеш да се грижиш по-добре за себе си. Всички ние ще настояваме за това. Маккини или Блуфокс могат да заемат мястото ти в съда. Ти можеш да обсъждаш с тях нужната стратегия и да продължаваш да вършиш рутинната си работа, но те могат да те отменят през всички тези напрегнати часове в съда. Така ще имаш възможност да си почиваш през деня. Блейз ще продължи да разговаря с мен, а синът или дъщерята на херцог дьо Век ще наследи някоя от многобройните му титли като здраво дете.

— Не е много вероятно... това.

— Кое?

— За титлите.

— Извинявай, забравих. Съпругата му е дотолкова неопределен образ за мен, като че не съществува.

— За нещастие... съществува и не ни дава възможност да забравим за това.

— Просто се изразих като оратор, скъпа. Титлата не е задължително условие за изисканост. Отличителните черти и силата на

човек идват отвътре. Знаеш ли, че чичо Рамзи оставил жена и семейство в Йоркшир?

Чуваше това за първи път. То нямаше отношение, нито пък щеше да облекчи проблемите ѝ, но на нея все пак ѝ олекна като разбра, че мъжът, когото баща ѝ обичаше толкова много, бе победил раздялата със семейството си.

— Защо? — попита младата жена.

— Говореше рядко за това, но очевидно Рамзи и съпругата му никога не са изпитвали особена любов и привързаност един към друг. Веднаж сподели, че не възнамерявал да остане, когато дошъл за първи път в нашата страна с групата на херцог Съдърланд, която пътешествала по крайбрежната ивица от страна на Тихия океан. Молил се в продължение на дни и нощи на своя Бог, преди да се раздели със спътниците си и да остане тук.

— Имаше ли деца?

— Двама сина.

— Как е могъл да ги остави?

— Не знам. Това е нещо, което аз лично никога ни бих могъл да сторя, но някои хора го правят, Рамзи също е постъпил така. Предписа именията си на тях, когато реши да остане, и запази за себе си само това, което бе наследил от майка си.

Хейзард потупа дъщеря си по опакото на дланите, разположени в скута ѝ.

— Хората живеят живота си по хиляди различни начини, скъпа. Ние контролираме само нашия собствен живот.

Дейзи се усмихна — баща ѝ винаги се бе проявявал като толерантен човек. Той защитаваше приемането и приспособяването като основни принципи в един свят, който винаги бе проявявал враждебност към културата, в която се бе родил и отраснал.

— Значи казваш, че трябва да се адаптираме.

— Това е най-добрата алтернатива, която ни се предоставя.

— И да приемаме, така ли?

Хейзард, който се отличаваше с огромната си смелост и разполагаше с власт и влияние, се усмихна и отвърна:

— Понякога.

Нейната собствена нужда от свобода и независимост бе подхранвана от сигурността, за чието осигуряване се бе борил баща ѝ.

— Винаги си ми помагал да се почувствам по-добре. И изпълнена с надежди.

— Точно затова съм тук. А сега заспивай и утре си поспи до късно — рече той, като се изправи и я намести обратно в леглото.

Оправи дантелата на чаршафа под брадичката ѝ, издърпа одеялото нагоре и ѝ пожела нежно лека нощ на езика на техния народ. Когато стигна до вратата, спря за момент.

— Сутринта можеш да изпратиш телеграма на Етиен. Готов съм да се хвана на бас за едно ново пони, че до две седмици той ще бъде тук.

Беше много приятно да заспи с тази надежда. Точно това бе и целта на Хейзард.

Херцог дьо Век влезе през вратата на улица „Пе“ №7, която се отличаваше от другите само със златния си надпис „Модна къща Уърт“. Надяваше се да успее да убеди господин Уърт да бъде словоохотлив във връзка с господата, придружавали Изабел в салоните му. Детективите на Бурж бяха станали свидетели на многобройни случаи, при които съпругата му влизала в модната къща, придружена от различни млади свещеници. Това обаче бе единствената събрана до този момент информация.

— Нужна ни е документация и свидетели, готови да се изправят пред съда, ако бъде необходимо — бе обяснил Бурж.

Така че днес бе дошъл тук именно заради тази липсваща информация.

Посрещнат на входа от изискан млад мъж с английски акцент, облечен в лъскав черен поплин, с перлена игла за вратовръзки и накъдрена коса, херцогът бе съпроводен по постланото с яркочервен килим стълбище, украсено с цветя и от двете страни, до салоните на третия етаж, с килими — имитация на тигрова кожа по пода.

Стаите, през които минаваха, му бяха познати, тъй като той самият в продължение на години бе съпровождал из тях любовниците си. Колко ли рокли бе купил от „Уърт“ като дар за жените, дарили му удоволствие? Като се прибавеха към гардероба на Изабел, за който плащаше пак той, Етиен се надяваше, че събраната голяма сума ще бъде достатъчна, за да получи желаната информация. В първия салон

бяха изложени само черни и бели коприни — като че с цел да прочистят вкуса на посетителите на този храм на изкушението. След това идваше стаята на дъгата, наречена така заради пищните, прекрасни лионски коприни и приказните италиански брокати. Третата стая, подобна на оранжерия с орхидеи, предлагаше на погледа невероятно разнообразие от кадифе и плюш, а тя пък бе последвана от салона със здравата английска вълна.

Между меките столове и канапета се виждаха етажерки от стъкло и злато, където беше изложена частната колекция на господин Уърт — кутийки за емфие, антични ветрила, порцеланови фигурки и всевъзможни скъпи дреболии. Нищо от това не се продаваше.

След тази поредица от преддверия-чакални се влизаше в огледалния салон, където на дървени форми бяха накачени готовите в момента тоалети. Без да обръща внимание на групичките клюкарстващи на чаша чай дами, които го загледаха смаяно, Етиен се насочи към приемната на Уърт.

Двете еднакви черни болонки на господаря на модната къща надигнаха глави от зелените кадифени столове, които заемаха, и когато херцогът ги назова по име, замахна доволно опашки. Услужливият младеж, който го съпровождаше, му предложи шампанско или кафе и той отвърна:

— Кафе, четири лъжички захар.

Поканиха го да седне на един стол край прозорците, гледащи към улицата. Елегантният, силно парфюмиран млад мъж излезе от стаята и се върна почти веднага с кафето на херцога и с тримата господа Уърт: Чарлс-Фредерик, бащата, и двамата му сина — Жан-Филип и Гастон.

Възрастният Уърт беше шейсет и шест годишен и вече не в особено добро здраве, но все още се обличаше в предпочитания си драматично-артистичен стил — каскет от черно кадифе, мантия от някакъв тъмен плат, украсена на места с петна от тюл, с богато обримчени с кожа ръбове, облечена върху блуза и широки панталони. Синовете му, Жан-Филип, за когото мнозина казваха, че е по-талантлив от баща си, и Гастон, практичният и строг управител на фирмата, бяха облечени с ненатрапчива елегантност.

Знаеха защо бе дошъл. Срещата бе уредена от Бурж.

Тримата Уърт все още не бяха постигнали съгласие помежду си във връзка с това каква информация можеха да дадат, без да изложат на

риск своя бизнес. В тяхната модна къща идваха представители на предградията Сен Жермен и висши държавни служители със своите любовници. Тук си даваха среща различни класи и слоеве на обществото, враждуващи политически партии и съпругески двойки, които понякога се налагаше дискретно да прикриват едни от други. Както например беше станало през това лято при посещението на херцог дьо Век и последното му увлечение, мис Дейзи Блек, докато в същото време съпругата му, херцогиня дьо Век, пробваше поредния си тоалет в един от салоните под бдителния поглед на последния си млад свещеник.

След размяната на поздравления, тримата Уърт се настаниха удобно, помощникът им наля чай и след като възрастният господин Уърт го погледна, напусна помещението.

— Бурж ви е казал от какво се нуждая — започна без предисловия Етиен, веднага след като вратата се затвори зад младия помощник. — Както разбрах, съпругата ми е идвала тук често съпровождана от един или друг свещеник.

— Както правят понякога и други, господин херцог — отговори Гастон.

Етиен повдигна леко вежди.

— Интересно — рече невъзмутимо той и остави встрани лъжичката, с която бе разбърквал захарта. — В случая обаче ме интересува точно тази вариация по темата, тази, в която става дума за моята съпруга. Спомняте ли си нещо по-конкретно по този повод, някой случай, при който тя е стояла разсъблечена пред някой от въпросните си придружители?

— Трудно е да си спомни човек подобно нещо — излъга Жан-Филип, който все още не можеше да забрави обхваналата го преди няколко месеца паника, когато херцог и херцогиня дьо Век едва не се бяха срещнали из салоните, заедно със своите „придружители“.

— Нужно ми е не само свидетелско показание — настояваше Етиен, тъй като съзнаваше, че те нямаше да му дадат доброволно тази информация, — а и свидетел, който при нужда да се изправи пред съда. И съм готов да се отплатя за получените сведения. Един от вашите служители е напълно достатъчен — добави той, — не е нужно някой от вас да се появява пред съда.

— Това може да има пагубни последствия за нашия бизнес — заяви прямо най-възрастният от семейство Уърт.

Манчестърският му акцент се чувстваше все още силно в говора му. Дори след четиридесет години, прекарани в Париж, френският му беше доста неправилен.

— Изпратете ми някоя от вашите продавачки. Може да я уволните и тя, недоволна, да изяви желание да свидетелства. Вашата фирма ще остане чиста и няма да рискува да загуби доверието на клиентите си. Освен това, бракоразводните дела не се правят публично, така че е почти невероятно да изтече някаква информация. Рискът за вас ще бъде минимален.

— Ключките се разпространяват светкавично в изолираното общество на нашите клиенти. Особено пък бракоразводните скандали — отбеляза как стои действителното положение Гастон.

— Каква сума оставя годишно при вас жена ми?

Лаконичният въпрос на херцога накара всички погледи да се насочат към Гастон. Херцогинята бе една от най-редовните им клиентки.

— Не знам точната цифра.

— Приблизителната сума също ще свърши работа. Закръгли към по-голямото число.

— Сто хиляди франка месечно.

„Боже мой, как може да носи толкова много рокли? — ужаси се от бързата сметка, която направи херцогът. — Две рокли дневно и то всеки ден. Това определено си струва цената на една-две продавачки за пред съда.“

— Ще ви плащам тази сума всяка година. Бурж ще подготви нужните документи. А сега ще можем ли да си поговорим откровено?

Забеляза, че бяха заинтригувани от предложението му. Първ заговори Гастон, който, като мениджър на фирмата знаеше по-добре от баща си и брат си, които бяха дизайнерите, че ако се разчуеше за дадената от тях информация, модната къща щеше да загуби много повече от сто хиляди франка месечно.

— Нека да се посъветваме с адвокатите си, преди да вземем решение.

— Нужни са ми подробности, кажете им това. Вече знаем, че е идвала многократно тук с един или друг свещеник. И ще ви бъда много

благодарен, ако ми отговорите колкото се може по-бързо.

Неговата учтивост бе добре известна на семейство Уърт, галантността на херцог дьо Век бе пословична. Затова бяха много изненадани, когато, точно преди да излезе, той се обърна и каза с леден глас:

— Възнамерявам да получа тази информация на всяка цена, господа, така че по-добре ще бъде и вие да имате полза от това. Разбрахме ли се?

Зададеният въпрос беше от ония, които не изискват отговор.

Получи телеграмата от Дейзи късно същия следобед, докато обсъждаше с Бурж и още няколко от своите адвокати официалното предложение на адвокатите на Уърт. Според него модна къща „Уърт“ бе съгласна да им съдейства само при определени условия. Те не бяха приети единодушно от хората на дьо Век и бяха станали повод за сериозни разногласия. Бурж бе за призоваването на семейство Уърт пред съда, като така щеше да спести на херцога един милион и двеста хиляди франка годишно. Някои от по-консервативните правни съветници на Етиен бяха за спазването на условията, а трети предлагаха да изпратят тяхно предложение, на базата на което да започнат преговорите.

— Извинете ме за момент, господа — рече Етиен и пое подадената му в сребърен поднос телеграма.

Беше дал нареждания посланията на Дейзи да му бъдат носени незабавно. Той разкъса плика, прочете набързо съобщението, докато в ушите му жужаха гласовете на адвокатите. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, и прочете отново написаното.

„Твоите шамански богове сигурно бяха пратили нарочно бурята. Исках просто да знаеш. Връщай се по-скоро при нас.

С обич: Дейзи и твоето дете.“

— Някакви нови проблеми ли има? — попита Бурж, забелязал вълнението на херцога.

Етиен вдигна бавно глава, като че гласът на Бурж бе достигнал до него от голямо разстояние, и го погледна със странен блясък в зелените си очи.

— Проблеми ли? — повтори въпроса си адвокатът.

Постепенно се възцари пълно мълчание, тъй като един след друг всички забелязаха странната реакция на дъо Век.

— Точно обратното — отвърна тихо той.

Вниманието му все още не се бе върнало напълно тук, в кабинета му. Новините, които бе получил от Дейзи, бяха прекалено вълнуващи и отвличащи. Усещаше, че го обземат едновременно гордост, радост, смайване, безпокойство и луда възбуда. Дете! Дъхът му секна от това чудо. Негово дете от Дейзи! Той внимателно сгъна хартията и я пхна в джоба на сакото си, като че тялото и душата на неговото дете бяха вече под неговата закрила.

Онова, което му се бе струвало важно само допреди няколко минути, внезапно бе загубило значимостта си. Това, дали тримата Уърт щяха или нямаше да се съгласят да свидетелстват, вече не го вълнуваше. Двамата с Дейзи щяха да си имат дете!

Радостната вълна, породена от това велико чудо заля и заличи дори подлостта на Изабел. Етиен огледа насядалите около масата мъже, без да проговори за момент, като че се опитваше да запамети образите им.

— Двамата с Дейзи ще имаме бебе — рече той, очите му светеха от щастие, а екзалтираният му вид порази дори тези от адвокатите му, които гледаха на цялата история като на истинска драма. — Утре отпътувам от Париж.

Избухнаха поздравления, учтиви и искрени, последвани малко по-късно от опасения и объркване, тъй като всички бяха убедени, че без него няма как да продължат започнатото. Той отговори на всеки поотделно и мило, но беше непоклатим в намеренията си.

На другия ден тръгваше.

Единственото, за което можеше да мисли, бяха Дейзи и тяхното бебе. Седмиците без нея бяха самотни и нещастни. Без нея Париж му се струваше празен... апартаментите му — безжизнени. И досега не можеше да се начуди на приумиците на съдбата, която с онази среща в дома на Аделаид бе променила из основи живота му.

— Какво ще правим с развода? — попита най-после и Бурж, след като всички други си тръгнаха и те останаха сами пред чаша бренди на голямата маса.

— Ще продължим с обжалванията, разбира се... докато не се обърнем и към последния съдия.

Етиен прокара пръсти през черните си коси, изпитвайки познатото раздражение, което се появяваше всеки път, когато си спомнеше за многобройните врати, които вече се бяха затворили пред тях. Вдигна чашата си и я пресуши с видим гняв.

— Дявол да го вземе — рече той, като направи знак на Бурж да му подаде бутилката, — получаването на развода ми става още по-належащо сега, когато и детето вече е на път. А адвокатите на Уърт са поредната правна маневра, която ще причини допълнително забавяне.

— Мисля, че скоро ще излезе нещо. Успях да пробутам мой човек, когото назначиха като лакей у Изабел. Слугите не отговарят охотно на задаваните им от детективите въпроси. И не мога да ги виня за това. Подобно на семейство Уърт, също пазят препитанието си. Шарбо е компетентен, той ще се справи.

— Искам детето ми да се роди законно.

Нямаше какво да се възрази на това емоционално желание на Етиен. Бурж, който си оставаше при всякакви обстоятелства вечно практичният адвокат, посочи веднага правните възможности, с които разполагаха.

— Детето би могло да бъде определено като законен наследник, а да бъде узаконено по-късно. След уреждането на развода.

Етиен се усмихна на доброжелателството на Бурж.

— Изабел се оказа по-мъчна, отколкото предполагаше. Всъщност, аз трябваше да съм го разбрал, след като съм я наблюдавал в продължение на толкова години.

— Не може и да става дума да бъдем победени — възкликна рязко адвокатът. — Уверявам те в това.

Фелисиен Бурж не бе загубвал нито една битка в живота си и не възнамеряваше да позволи на херцогиня дьо Век да му нанесе първото поражение. Само по себе си това бе немислимо за селянчето, което без ничия помощ се бе издигнало до това ниво. За твърдата му решимост да победи на всяка цена имаше още една причина — презрението на

Изабел. Щеше да направи така, че да загуби херцогската си титла, дори ако трябваше да се бори още десет години за това.

Откакто бе получил телеграмата на Дейзи, Етиен обмисляше необходимостта и евентуалната безполезност на посещенията си при Изабел. Искаше да направи последен опит да уреди този въпрос, преди да замине, и дори вече мислеше да падне на колене пред нея и да я моли като последна възможност. Затиснат от необходимостта, той бе загърбил гордостта. Единственото, което имаше значение, бе бъдещето на детето му.

— Мисля да се отбия у Изабел, преди да замина — заяви той, вперил поглед в течността в чашата си.

Тъй като знаеше, че херцогът не бе говорил със съпругата си откакто бе напуснал дома си, Бурж разбра причината за внезапния му импулс.

— Искаш ли да дойда с тебе?

Дьо Век го изгледа мълчаливо за миг изпод полуспуснатите си клепачи, преди да отговори.

— Не — усмихна се внезапно той. — Предпочитам да нямам публика, когато се унижавам.

— Нека да уредя така нещата, че Шарбо да бъде наблизено... ако е възможно. Мога да се свържа с него, преди да пристигнеш.

— Свидетел?

— За всеки случай. — Бурж никога не пропускаше нито една от милиардите възможности.

Етиен погледна часовника. Почти три часа. Надяваше се да се види с Изабел преди следобедния чай, тъй като най-вероятно тя или щеше да има гости за чая, или самата тя щеше да отиде някъде.

— Трябва да се видя с нея преди четири и половина. Това време достатъчно ли е да се свържеш с твоя човек?

— Ще изпратя незабавно пратеник — каза Бурж и се изправи.

Само секунди, след като разтърси буйно вилката на телефона, поръчката му бе приета. Етиен слушаше с половин ухо инструкциите, които адвокатът даваше на един от помощниците в кантората си и размишляваше върху встъпителните слова за срещата си с Изабел. Преговорите трябваше да бъдат придружени с нещо по-материално, за да подсладят предложенията му. Изабел не притежаваше почти нито една от християнските добродетели, в това число и милосърдие.

— Готово — обяви Бурж, като се върна на масата. — Шарбо ще бъде уведомен за предстоящото ти посещение.

— Имаме още време да пийнем по чаша — каза херцогът и позвъни, за да даде нареждания да приготвят каретата му. — Можеш да ми пожелаеш късмет. Или, като се има предвид, че ще се срещам с Изабел — добави с усмивка той, — по-реалистично би било да ми изкажеш предварително съболезнованията си за напразно загубеното време.

„Толкова много ли искам — помисли си уморено Етиен, отпуснат на седалката в каретата си, която се движеше по измокрените от дъжда улици. — Нима е толкова много да желая да се освободя от един брак, в който няма нищо друго, освен злоба? Нямам ли право на щастие подобно на другите хора на тази земя?“

В отчаяните си опити бе тръгнал да моли за услуга жената, която за две десетилетия не бе проявила нито веднъж нито състрадание, нито милосърдие.

Много от старите подчинени в дома дьо Век бяха отишли с херцога в новото му жилище, така че новият иконом на Изабел не го позна, докато не се представи. Управителят обясни, че не знае дали госпожа херцогинята е вкъщи и ако херцогът почака в зеления салон, той ще нареди да занесат визитната му картичка в покоите на мадам. След това повика с жест стоящия наблизо лакей и рече:

— Занеси горе визитната картичка на Негово Височество.

Човекът на Бурж не можеше да стори нищо друго, освен да се подчини. След това новият иконом на Изабел повика с ръка друг лакей и нареди:

— Пикар, заведи господин херцога в зеления салон.

Етиен подаде ръкавиците си на управителя и последва лакея по коридора, по който бе минавал хиляди пъти в миналото. Усети да го пробужда носталгия, тъй като познатият интериор му напомни за пощастливи дни, свързани с децата и със собственото му детство. Когато наближиха вратата към салона, младият лакей се обърна, усмихна се и каза:

— Тя няма да ви приеме, Ваше Височество.

— Няма ли?

Макар подобна възможност да не бе съвсем неочаквана, откровеното признание на този младеж определено бе изненадващо.

— Нарездания, сър. Не трябва да ви допускаме горе.

— Херцогинята там ли е сега?

Лакеят кимна с глава.

— Все едно че не сте го чул от мене, сър.

— Ти си внукът на Дуе, нали?

Етиен разпозна типичната за рода висока фигура с широки рамене и шокиращо сламеноруса коса. Семейството на Дуе бе дошло от едно от именията в Нормандия, а размерите и цветовете им вероятно идваха от някой далечен предшественик викинг.

— Да, сър, трябва да тръгвам сър, иначе Монроз ще дойде да ме търси.

— Защо не дойде с баща си, когато той се отказа да служи за херцогинята?

— Ами, сър, камериерката от източната приемна работи тук отскоро и трябваше да остане... така че...

— Ти също остана — довърши с усмивка Етиен. — И двамата сте добре дошли в дома ми, ако желаете... и благодаря за информацията.

— Благодаря ви, сър. Маргьорит ще бъде щастлива да се измъкне оттук... много я е страх от херцогинята, Ваше Височество.

— В такъв случай докарай вещите си и Маргьорит при баща си. Знаеш пътя, нали?

— Да, сър, Ваше Височество, сър — заекна младежът, като отстъпваше заднишком и се покланяше. — Благодаря ви, сър, Ваше Височество.

„Ако Изабел не възнамерява да ме приеме, ще трябва да използвам по-неофициални канали“ — помисли си херцогът и реши да мине по стълбището за оранжерията, за да избегне срещата с Монроз.

Оранжерията се издигаше над източния двор. Четириетажната стъклена конструкция приютяваше истинска колекция от екзотични дървета и всевъзможни други растения, носени от поколения влюбени в пътешествията представители на рода дьо Век. Ароматът на цветята и разцъфтелите храсти се носеха из цялото източно крило на огромната сграда, за което в голяма степен допринасяше и отвореното

стълбище, добавено от някой дьо Век, влюбен в тропическите страни, които бе посетил в младостта си.

Тази стълба се използваше рядко, защото отдалечеността ѝ от обитаваната част на двореца я правеше неудобна. Етиен спря за момент на площадката на третия етаж, за да се порадва на парниковата градина, която бе обичал винаги. Изпълни с наслада ноздрите си с уханието на влажна пръст, лилия, жасмин и всевъзможни други тропически аромати. Внезапно почувства меланхолия, породена от всички тези познати миризми.

Може би не изпитваше особено благоговение пред своите предци, тъй като баща му не проявяваше никакъв интерес към него дори през редките си престои у дома, а приятелството на майка му бе факт едва от юношеските му години, но тази красива стара сграда носеше някакво усещане за приемственост. Чувстваше привързаност не към семейните емоции, а към мястото. Беше прекарал целия си живот в този дворец и от навършването на пълнолетие се грижеше за именията на рода дьо Век, разширяваше ги и ги подновяваше, възстановявайки тези, които баща му бе пренебрегвал. Като тази сграда например.

Етиен положи усилие, за да се отърси от налегналата го носталгия, като си припомни, че удоволствието, което му носеха грижите и поддържането на именията не можеше да се сравни в ни най-малка степен с щастието, което бе открил с Дейзи. И ако трябваше да пожертва всички скъпи за един дьо Век места от миналото, щеше да го направи.

Херцогът поднови пътя си и се отправи по застлания с дебели скъпи килими коридор към стаите на Изабел. По това време на деня, между сънливия следобед и часа за чай, както обикновено царяха тишина и спокойствие. Дъждът навън увеличаваше синкавия полумрак из дългите помещения. Даде си сметка, че трябва да побърза, тъй като разполагаше с ограничено време в интервала от представянето на визитната му картичка и връщането ѝ на управителя долу. Тогава щяха да го потърсят в зеления салон, за да му предадат отказа да бъде приет.

На вратата на приемната на Изабел имаше нов златен параван, и в мига, в който прекрачваше прага на стаята, Етиен забеляза през пролуката между две от сгъваемите му ребра Изабел и младия рус свещеник от изложбата на Бонар, седнали един до друг на канапето

край камината. Херцогът се поколеба за секунда, стискайки все още дръжката на вратата, хипнотизиран от сцената, и тогава забеляза, че младият мъж гледаше жадно съпругата му в очите и държеше двете ѝ ръце в своите.

Килимът беше толкова дебел, а бравата — толкова добре смазана, че дьо Век влезе абсолютно безшумно.

Изабел точно казваше гальовно с богат, гърлен тон, който никога досега не беше чувал.

— Роже, скъпи, ти ме разбираш толкова добре.

— Винаги е особено хубаво, когато вали, нали, сърце на... от онзи първи следобед...

— ... по време на приема на Шарл.

Той вдигна ръцете ѝ и ги пхна в разтворената предна част на расото си. Етиен усети ударите на сърцето в слепоочията си, когато Изабел смъкна черната дреха от раменете на младия мъж.

Херцогът внимателно затвори вратата зад себе си, питайки се как Шарбо щеше да узнае, че е тук. Но ако всичко се развиеше така, както бе най-вероятно като се има предвид видяното до този момент, само след няколко минути можеше да заяви присъствието си, да отвори вратата, да позвъни за прислугата, а после да се настани в един от меките фотьойли стил „Рококо“ на жена си и да зачака появата на свидетелите.

— Ще трябва ли да се покая за този си грях, Роже, скъпи? — прошепна Изабел. — Знам, че похотливостта е грях. Какво покаяние ще ми избереш?

Младият свещеник бе останал само по черно копринено бельо. На бедрото му бе избродиран семейният герб. „Очевидно не се е отказал напълно от лукса на този свят — помисли сухо херцогът. — Нито от неговия упадък...“ — реши той, докато малките ръце на Изабел галеха голите рамене на младежа.

— Първо трябва да се разсъблечеш за мен, детето ми — рече с характерния за изповедалните тон той. — Освободи се от дрехите, за да мога да те видя такава, каквато Господ те е създал.

— Гола ли, Ваша Милост? — прошепна Изабел със страстни нотки в гласа.

— Както Магдалена е била пред своя господар.

— Вие моят господар ли сте, Ваша Светлост?

— Във всяко отношение, скъпа моя.

Възбуденият член на младия свещеник надигаше черното му копирено бельо и Изабел като че не можеше да устои на вида му. Тя прекрати развързването на панделите на светлосинята си копирено-муселинена рокля, за да разкопчее долните дрехи на Роже и да освободи члена му.

— Приятно ми е да го гледам — измърмори тя, — как надига нетърпеливо глава.

Тя погали възбудения член и младият свещеник затвори за момент очи от силно желание.

— Не може повече — рече след няколко секунди той, събрал достатъчно сили, за да отстрани галещите пръсти на херцогинята, — преди да се покажеш напълно гола пред мене.

— Трябва ли да го направя? — попита престорено уплашено тя, докато развързваше панделките, свързващи двата края на ефирната си рокля за посрещане на следобедни гости.

„Колко ли съм платил за тази рокля?“ — почуди се херцогът, поразен от великолепието на плата и дантелите, които издаваха вкуса към разкош на Дусе. За „домашната“ рокля на Изабел, широка и неизискваща носенето на неудобните корсети, бяха отишли десетки метри дантела и бродиран муселин. Утре трябваше да мине оттам и да поръча нещо подобно за Дейзи, преди да замине.

Миг по-късно роклята на съпругата му се плъзна на пода с леко шумолене и херцогът видя голото ѝ тяло за първи път от почти две десетилетия. Изабел винаги се бе гордяла с това, че поддържа фигурата си с игра на тенис и това си личеше — беше се променила много малко.

Застанала пред младия свещеник с разпуснати по раменете руси коси, с гръб към вратата, тя като че очакваше следващата стъпка на тази игра, която очевидно бе добре позната и на двамата изпълнители.

— Беше ли добра, скъпа? Не извърши ли някакъв грях?

— Не, Ваша Милост.

— Грешила ли си?

— Изпитвах страст, Ваша Милост.

— Трябва да бъдеш наказана, скъпа моя, ясно ти е, нали?

— Зная.

— Постави ръцете си зад гърба и се наведи, скъпа — нареди с престорена строгост младежът, — за да мога да раздам правосъдие.

Тя се подчини охотно. Свещеникът я гледа известно време така. Гърдите ѝ висяха пред него и можеше да ги достигне, ако се протегне. Той се наведе напред, сграбчи ги в двете си ръце и я задърпа по-близо, докато зърната ѝ, набъбнали от натиска на пръстите му, се озоваха на сантиметри от устата му.

— Правя това за твое добро, нали знаеш — измърмори той и явно зачака отговор.

— Да, сър — прошепна с умиращ глас Изабел.

Той пое едното, станало твърдо като диамант зърно в устата си и го засмука с такава сила, че изохкването на херцогинята достигна чак до ушите на съпруга ѝ. Въпреки грубостта на свещеника, която той демократично прехвърли и към другата ѝ гърда, Изабел явно изпитваше удоволствие и започна да движи с ритмично, възбудено движение бедра. След малко свещеникът попита:

— Сега вече изчисти ли се от похотливите си мисли, скъпа?

— Не съвсем, Ваше Светейшество.

— Я да видя.

Той пусна гърдите ѝ, по които ясно се виждаха яркочервените следи там, където пръстите му бяха стискали буйно плътта ѝ и ръката му се насочи към бедрата ѝ. Без никакъв коментар, колебание или подготовка той напъха грубо двата си пръста в нея. Изабел изохка от удоволствие и помръдна, за да ги поеме още по-дълбоко в себе си. „Докъде трябва да ги оставя да продължават?“ — почуди се херцогът и реши, че ще бъде по-добре заради правосъдието да има като доказателството спермата на младежа по бедрата на Изабел.

Трябваше да изчака божествения им оргазъм... стига само, разбира се, тази игра да не бе предназначена за искрено каещи се грешници, които спират точно преди върховния момент — заради изчистването на съвестта си. Тъй като той нямаше опит нито с религиозните неврози, нито с перверзността, не разполагаше със собствен опит, към който да се обърне за съвет...

Просто трябваше да изчака, за да види.

„Дали Изабел получи оргазъм?“ — почуди се Етиен.

Миг по-късно се убеди, че е бил прав, защото тя замря под грубите манипулации на свещеника. Тя като че изгуби съзнание,

заровила лице в скута на Роже.

Дьо Век разбра какво щеше да последва. Прислугата сигурно вече бе разпратена да го търси, но тъй като нямаше да посмее да влезе в тази стая, ако не е поканен, той беше в безопасност. В останалата част на двореца обаче сигурно цареше тревога.

Това може би дори щеше да му свърши добра работа. Толкова много слуги в коридора, готови да се отзоват на повика му и да станат свидетели, нямаше да му бъдат излишни.

Младият свещеник стана инициатор на следващата стъпка в драмата на плътското им прегрешение. Той вдигна главата на херцогинята от скута си и я целуна по челото. Нежността му беше в истински контраст с досегашното му господарско държане.

— Имаш прогрес, скъпа моя, в контролирането на похотливите си мисли. Не извика по време на оргазма си. Сдържаността ти е похвална.

Той я целуна отново. Пръстите му повдигаха брадичката ѝ, така че погледите им се срещнаха и този път устните им се сляха в дълга страстна целувка.

— Благодаря, Ваша Милост — прошепна Изабел, когато младежът я освободи от прегръдката си. — Сега ще бъде ли възнаградена за сдържаността си?

Тя коленичи в коленете му и изви гръбнак така, че гърдите ѝ щръкнаха напред, заела поза, в която му се предлагаше.

— Непослушно момиче — смъмри я той и плъзна ръце от раменете към вирнатите ѝ гърди. — Нима се опитваш да ме изкушиш, грешнице?

Обхвана зърната ѝ между палците и показалците си, и започна да ги потърква и да ги дърпа нагоре, принуждавайки я да се надига, докато лицата им почти се допряха.

— Опитваш ли се? — дръпна по-силно той.

— Не, никога не бих се опитала да ви изкуша, Ваша Милост — прошепна тя, сподавяйки леко изохкване, почти притиснала устни в неговите. — Аз съм само ваша слугиня... — измърмори тя, — за да ви служа по всички възможни начини.

— Би ли ме къпала? — Той все така я държеше с железните си пръсти, като вдигаше нагоре гърдите ѝ. Тя кимна. — И да носиш храната ми?

— Да, господарю.

— И да носиш моите деца?

— Да — прошепна тя.

„Боже мой...“ — помисли си Етиен.

— И да ми доставяш удоволствие?

— Наистина, Ваша Светлост, живея само за да ви служа.

— Ще видим — каза той, като че не изпитваше особено желание да ѝ позволи да стори това.

Пусна зърната ѝ и я остави да коленичи отново. Тя зачака следващата му заповед, покорна и хрисима. Младият свещеник обхвана възбудения си член и започна лекичко да го гали под жадния поглед на Изабел, докато той увеличи още повече размерите си.

— Упражнява ли слугинските си уроци? — попита той, все така бавно галейки пениса си.

— Да, абсолютно, сър.

— Мислиш ли, че си достигнала някакво задоволително ниво?

Той обви с тънкия си показалец лъскавата червеникава главичка на мъжествеността си, без да изпуска от очи нетърпеливия ѝ поглед.

— Бях много старателна, Ваша Светлост — отвърна едва чуто тя, все така вторачена в бавните галещи движения на пръстите му.

— Много добре. Тогава ще ти предложи една малка компенсация за усърдието и положените усилия в учението. Достави ми удоволствие — рече с умишлено заповеднически тон той, — с грешната си уста.

И Етиен загледа с безстрастно любопитство как съпругата му се надвеси и пое възбудения член на русокосия свещеник в устата си с такъв ентузиазъм и майсторство, че вече нямаше съмнение, че действително бе научила добре уроците си. Тя смука, близа и хапа лекичко огромния лъскав член, докато собственикът му несъзнателно мачкаше гърдите ѝ. Независимо дали беше воден или не от божествени мотиви, не след дълго стана ясно, че Роже скоро ще свърши и че дори духовната му самодисциплина нямаше да му помогне да възпре оргазма си.

— На кушетката — нареди лаконично отецът, като че беше генерал, а не свещеник, и Изабел скокна, за да изпълни заповедта му.

Легна с разтворени крака, за да поеме, като вярна на дълга си слугиня, възбудения член на своя господар, когото стискаше в обятията

си и стенеше леко, докато той се движеше буйно в нея. Само след няколко секунди русокосият мъж изпъшка тихичко и се отпусна безжизнено върху дваисет и седмата графиня дьо Век, като че беше някое момиче от кухнята.

„В известен смисъл всичко това придаде известен човешки облик на Изабел“ — помисли си Етиен. През всичките тези години се бе питал какво правеше с живота си тя. Сега вече бе видял...

И никой повече нямаше да може да го обвинява, че е единственият развратник, носещ това име.

Той се усмихваше искрено, когато отвори вратата и се показа иззад паравана.

— Добър ден — рече той, без да изпуска от очи учудения свещеник, легнал върху жена му. — Мисля, че не сме се срещали. Аз съм дьо Век. А тази, която топли патката ви, струва ми се, е моята съпруга.

— Излез веднага! — извика Изабел, а очите ѝ блестяха от гняв.

— Такъв тон от слугинята на господина. Шокиран към — настани се спокойно Етиен в един от фотьойлите в пастелен цвят на Изабел. — Ако знаех колко те възбужда набожността, скъпа, отдавна щях да прегърна религията. Изпълнението беше наистина страхотно. Какво въображение, каква страст! Имаш капчици пот по горната си устна, скъпа.

— Ще накарам да те изхвърлят — озъби се херцогиня дьо Век, като се опитваше да се измъкне изпод шашнатия младеж върху си.

— Може би този слабичък младеж? Така ли? — усмихна се ангелски Етиен — раменете му бяха два пъти по-широки от тези на бледия свещеник. — А, ето те и теб, Шарбо — обърна се той към влезлия в този момент лакей с очевидно задоволство в гласа. — Би ли потвърдил, че съм сварил жена си в доста деликатно положение?

— Да, сър, Ваше Височество. Ще потвърдя това пред съда.

— Махни се от мен, Роже! — избухна Изабел и избута уплашения младеж на пода. — Кой си ти? — извика към Шарбо тя, арогантна дори при създалата се ситуация. Изправи се пред него гола, като нахлузваше дантелената си роба, без да се притеснява от присъствието му. — Тук ли работиш? Кой те е наел? Ще им откъсна главите! Уволнен си. Махай се!

Трябваше да се откаже от типичното за една аристократка държане. Не изпитваше нито неудобство, нито угризения, само този мелодраматичен гняв.

— Малко е късно за театрални представления, Изабел — каза спокойно херцогът, — макар — добави с иронична усмивка той, — да имаш истински актьорски талант. Не съм и предполагал, че можеш да бъдеш толкова покорна — повдигна черните си вежди той в потвърждение на комплимента си. — Искрено съм смаян.

— Роже, намери проклетите си дрехи и се омитай оттук! — изкомандва Изабел.

Ролите им се бяха разменили — сега тя беше генералът. А тази й роля беше доста по-позната на Етиен.

— Запомни името му — обърна се дьо Век към Шарбо, който гледаше как младежът нервно навлича расото си, като в същото време пристъпваше към вратата.

Бе изоставил бродираното със семейния герб бельо на кушетката на Изабел.

— Да, сър.

Междувременно отвън се бяха събрали доста слуги, но никой не смееше да се приближи, смутен от нервния креслив глас на херцогинята. Етиен се усмихна и им махна с ръка за поздрав, след което затвори вратата зад отдалечаващите се свещеник и Шарбо.

— Имам законното право да застрелям и теб, и любовника ти — обърна се любезно към жена си той. — Предполагам, че това ти е известно, тъй като през последните месеци се запозна в тънкости с подробностите около развода. За нещастие ти нямаш същите права спрямо мен. Не е честно, признавам, но в това няма нищо чудно, като се има предвид, че законите се правят от мъже.

Гласът му звучеше леко развеселено, зелените му очи гледаха иронично. Действително разбираше несправедливостта на закона, но той също бе страдал заради несправедливостта, причинена чрез връзките на шурей му. Животът невинаги беше справедлив.

— Така, сега вече сме квит, нали?

— Мразя те!

— Този факт като че ли вече ми е известен — отвърна студено той. — Това, което бих искал да разбера, е, дали сега вече ще можем да продължим с развода като разумни големи хора или желаяш да бъдеш

извикана пред съда, за да отговаряш за събитията, на които току-що станах свидетел?

— Ще кажа, че лъжеш.

— Шарбо е съдебен пристав.

— Шарл може да го уволни.

— Това, Изабел, не е първият път, когато се забавляваш с тези...

Божии адвокати на земята, а само първият път, когато те виждам. Бурж разполага с още доста факти, свързани с теб и твоите млади свещеници, които само чакат да се превърнат в доказателства срещу теб. Ако всичко това се разчуе, папата повече няма да те приема.

— Бракоразводните дела се правят при закрити врати.

— Знаеш каква вреда могат да нанесат клюките... — усмихна се брутално херцогът, — дори когато са неоснователни. Как биха го написали в „Дъ херълд“ или в „Льо Фигаро“... „Видели са херцогиня Х да бъде ободрявана от монсиньор Z, секретар на един от най-значимите ни архиепископи, по време на приема у министъра на правосъдието през месец юни.“ Права си. Никой няма да се досети, че става дума за теб.

— Шарл може да цензурира тези вестници.

— Не разчитай на това. Батист ли беше първият от твоите любовници-свещеници? — попита той.

Това обясняваше черния недоволен поглед, който отправяше към него неизменно кюрето на семейство Монтини.

— Не мисля да обсъждам Батист с теб!

— Близнаците от мене ли са? — попита той просто така, воден от мрачно любопитство.

Доколкото си спомняше кюрето на Монтини беше слабо, със светлокестеняви коси, а децата му определено бяха наследили размерите и цветовете на рода дьо Век. Дори Жоли бе висока за жена.

— Разбира се!

— Не се прави на толкова обидена, Изабел. Сигурно и него си го чукала. Какво се иска от вас, израсналите в манастир дами — да се омъжите девствени или поне да изглеждате такива. Аз лично никога не съм бил убеден в първото, що се отнася до теб. Кога го вкара в леглото си? Сигурно веднага, щом разбра, че си бременна с очаквания наследник.

— Отвращаваш ме!

— Извини ме, че говоря откровено. Забравих колко префинена си. Когато чукаш свещеници, това премахва ли острата миризма на потни тела... и на грях, престъпващ законите?

— Батист вечно повтаряше, че си животно! Как само те сграбчваха всички момичета на празника на цветята в имението ни край село Поас. И ти отвърщаше на шегите им точно като някой селянин. Батист казваше също, че и ръцете ти са като на селянин, прекалено големи, както и тялото ти. Може би гувернантките харесват недодяланите мъже... — Очите на херцога се разтвориха широко за момент, при споменаването на Урсалина. — Каза ми за хубавичката ти гувернантка, която те учила не само на френска литература!

— Като твоят абат, искаш да кажеш. Изненадан съм, че изобщо се съгласи да се омъжиш за мен, след като имам такива ръце, Изабел. Толкова много други семейства се домогваха до богатството на рода дьо Век навремето, че отказът ти нямаше да стане причина за отчаянието ми. Трябваше да избягаш с енорийския ви свещеник.

— Той нямаше пари.

— А... — въздъхна тихичко Етиен.

Внезапно всичко му се бе изяснило. Той беше съпругът, благодарение на когото Монтини ставаха още по-богати, докато абатът не само че вече бе женен за църквата, ами, още по-лошо, беше беден. Странно, но му олекна, като разбра това. През всичките тези години се бе опитвал да не обръща внимание на неуспелия им брак, но въпреки това безразличието на Изабел бе оставило белези в младата му душа. Времето бе изтрило нюанса на самообвинение, след като толкова много жени го намираха привлекателен и възбуждащ, но така и не забрави студенината, с която Изабел бе отказала да изпълнява съпружеските си задължения. Винаги се бе питал дали все пак вината не бе в него.

— Никога не ти беше приятно, нали? — попита тихо, безизразно Етиен, вперил поглед в жената, която толкова дълго бе мислил за своя съпруга, смазан от съсипания им живот.

— Боже мой, Етиен — отвърна нетърпеливо и раздражено Изабел, — винаги си бил романтично настроен. Романтиката и любовта нямат нищо общо с брака. Живеем както всички останали, както са живели нашите родители и техните родители преди това.

— А къде остава щастието?

— Новата ти разгонена кучка ще ти го даде. Впрочем, тя е забележително тъмна... като негърка.

„Това са разбиранията й за щастието“ — даде си сметка херцогът.

— Нищо не може да бъде по-черно от проклетото ти сърце, Изабел — рече той, усещайки, че го залива огромна вълна от умора и омраза, тъй като си припомни, че съпругата му бе способна да изпитва някакви чувства единствено към самата себе си. — И ако чуя още една дума за Дейзи, гарантирам ти, че няма да остане и един човек в Париж, до когато да не достигне описанието на интересната ти проява на религиозен еротизъм. И макар да не бях представен на партньора ти, познах герба, избродиран на бельото му — рече херцогът и погледна отново към изоставените черни копринени долни дрехи. — Предполагам херцог дьо Нант няма да ти бъде особено благодарен, че развърщаваш скъпия му син. Той има доста голямо влияние пред папата, доколкото съм чувал. Може би ще го накара да отлъчи от църквата тебе или лицемерния ти братовчед — архиепископа. Помисли за това една-две минути, докато вземаш решението си във връзка с развода ни. Но побързай, тъй като нямам време.

— Имам ли някакъв избор?

— Зависи от желанието ми за отмъщение. През последните няколко месеца ти превърна живота ми в ад, Изабел.

— Това не ме засяга особено.

— Най-после да признаеш нещо откровено. Какво ще кажеш адвокатите ни да се срещнат, за да започнат преговорите... да речем след час?

— Невъзможно!

— Какво е невъзможно? — попита заплашително той.

Тя беше достатъчно разумна, за да отвърне:

— Този час... невъзможно е само след един час.

— Може би, в такъв случай, някой от твоите духовни съветници ще направи чудо, защото искам Летев да бъде в кантората на Бурж след един час. Утре заминавам за Америка.

Той видя злобните светлини в очите й.

— Копеле такава! — възкликна тя.

— Щастливо копеле, искаш да кажеш — поправи я с усмивка той. — Предупреди Летев да не иска прекалено много — добави

припряно той, — защото все още не ми е минало от онзи опит да ми отнемат железопътните линии, в който участва и ти.

— Ще те спипам някой ден, Етиен. Дяволите да те вземат!

— Възможно е — рече дьо Век, без да се усъмни и за момент в злобните ѝ отмъстителни намерения. — Но помисли си само за добрата страна на това разрешение, Изабел. Когато всички тези процедури около развода приключат, ще имаш повече време, за да бъдеш „служиня“ на всички тези бледи и светли младежи.

Тя вдигна една от наследените от прадедите на Етиен вази от династията Минг, затова той благоразумно реши, че е време да си тръгва.

— Това ще бъде приспаданото от твоята издръжка, Изабел — ухили се той и се измъкна бързо през вратата.

— Две — промърмори херцогът, като бързаше по коридора, докато трясъкът от първата ваза бе последван от втори.

Когато стигна до стълбището, той се обърна и премигна при звука на разбит порцелан.

— Три.

Етиен накара кочияша си да бие всички рекорди по пътя до кантората на Бурж, който го очакваше, за да разбере резултата от посещението му при Изабел. Преминавайки през двете приемни по пътя си към кабинета на Фелисиен, херцогът се усмихваше за поздрав на всички служещи. Усмивката му се разшири още повече, когато махна с ръка на младия помощник на адвоката и сам отвори вратата към кабинета.

— Изглеждаш като невероятно щастлив и тържествуващ човек... човек, който отново е повярвал в справедливостта.

Етиен разтвори широко ръце, като че искаше да включи целия свят в прегръдката си.

— Явно се е случило някакво чудо — усмихна се в отговор Бурж. — Той вдигна още малко навитите си ръкави, кръстоса ръце зад главата си и, като се облегна назад в стола си, добави: — Запознай ме с великолепните подробности.

— Първо, Летев ще бъде тук до един час. С шапка в ръка, предполагам. — Етиен хвана един стол и го придърпа към бюрото на

Фелисиен. — Колкото до подробностите, те са наистина великолепни, но същевременно малко вредни за репутацията и определено греховни — усмихна се весело дьо Век.

— Предполагам, че не става дума за някакво решение, взето на чаша чай, след всички тези месеци, през които трябваше да се разправяме със злобните разбирания на херцогинята за това що е правосъдие.

— Може би щеше да има и чай. Макар гладът им да беше от друг вид.

— Гладът „им“ ли? Въображението ми започва да работи...

— Тези „им“ бяха моята съпруга Изабел, която само допреди половин час не вярваше в развода и приятелят ѝ от изложбата онази вечер. Виждам по физиономията ти, че очакваш с нетърпение разказа ми.

— На местопрестъплението?

— Точно така.

Фелисиен, който си оставаше адвокат при всяка ситуация, не забрави да попита:

— Шарбо стана ли свидетел на случилото се?

— В края. Съвсем на място, при самата консумация, както се казва.

Дори Бурж бе шокиран от разказа му, а не можеше да се каже, че бе видял малко. Беше се убедил, че порокът си е един и същ сред различните класи, само дето на върха се проявява сред по-разкошна обстановка. Но херцогиня дьо Век изглеждаше изключително високомерна и арогантна жена, която създаваше впечатление, че никога не губи хладнокръвието си.

— И ти видя всичко това?

— Всяка една перверзна подробност.

— Можеше да убиеш и двамата.

— Знам. Казах ѝ го^[2].

Бурж изви леко тъмните си вежди.

— Може би си бил прекалено мил.

— Тази мисъл се появи за миг в главата ми. Но подобни неща се вършат, когато човек бъде обхванат от страст, а страстта съвсем не е сред емоциите, които свързвам с Изабел.

— Прави се и след като хладно се пресметнат предимствата от подобна постъпка.

— Това би ми спестило доста пари, нали? Но, боже, за това трябва да я мразя повече. По дяволите, когато ги видях на грозното, тапицирано с розов атлаз канапе, което Изабел кара да подменят толкова пъти — и сега вече знам защо го е правила — омразата бе последното, което изпитвах. Настроението ми се възвиси по-високо от вечно покритите със сняг хималайски върхове. „Свобода! — помислих си аз. — Бленуваната свобода!“

— Колко малко би искал да й оставиш?

— Каква разлика само — разтегна се в усмивка устата на Етиен. — Отидох да се моля, буквално да прося. Дали късметът й изневери в крайна сметка или все пак има Божия справедливост?

— Струва ми се, че ти просто никога досега не си търсил доказателства — отговори спокойно Бурж.

— Искаш да кажеш, че ако го бях направил, щях да открия това отдавна.

— Много отдавна. Струва ми се също така, че се надяваше да уредиш развода като джентълмен.

— А ти знаеше по-добре.

— Виждал съм толкова много подобни случаи. Човек се научава.

— Какво предлагаш?

— Да й върнеш зестрата. Законът не изисква нищо повече от това.

— Бих искал да получа дома си. Днес разбрах, че спомените, свързани с двореца на рода дьо Век са от голямо значение за мен. Мога да й дам достатъчно средства, за да си построи или купи друго жилище.

— Не е нужно да проявяваш великодушие към нея.

Етиен вдигна рамене. Чувстваше се толкова щастлив, че се бе издигнал над отмъстителността.

— Мога да си го позволя... както и да й отпусна известна сума за издръжка.

— С някои уговорки, които да предпазят двама ви с Дейзи от евентуалните й бъдещи опити да ви създава неприятности.

— Добре, заеми се с този проблем. Разбирам колко мъдро е предложението ти, но някак си не ми се занимава с всички възможни

последствия. Победата ме изпълва с милосърдие и дори, странно защо, чувствам известен срам от подобно щастие... Щастлив съм заради Дейзи, и нашето дете, и нашето общо бъдеще. Със сигурност забавленията на Изабел с малките синове на аристократи, откупили епископска титла за семейния си герб, ще престанат да я удовлетворяват... след време. Говоря като напълно реформиран привърженик на бившия си начин на забавление.

— Ех, любов — въздъхна тихо Фелисиен.

Сам бе забелязал огромните промени, настъпили у херцог дьо Век, сравнявайки го с човека, който бе влязъл в кантората му за първи път преди няколко месеца — резервиран, високомерен, привикнал на привилегиите на тесния аристократичен кръг, сред който бе роден. Беше неузнаваем.

— Препоръчвам ти я — рече простичко Етиен.

— Все още ли ще заминаваш утре? — попита Бурж, който знаеше, че причината за прибързаното му отпътуване бе пак любовта.

— Да. Ти ще трябва да се заемеш с всичко. Пращай ми телеграми, когато имаш въпроси и аз ще ти отговарям бързо. Жустен ще бъде в Париж още няколко седмици, преди да замине на Изток. Той е моят пълномощник и може да подписва всичко, което е необходимо в мое отсъствие.

— А какво ще правим с предложението на Уърт?

— Плати им нещо за желанието, което проявиха да ми сътрудничат. Попитай тях за цената им.

— А амстердамската спекулация?

— Искам само да върна парите си... това, което ми струваше откупването на забърканата от Верлен и Марвей каша. Към тях също съм настроен доброжелателно. Уговори нещо, след като купят фалшивата мина. Ще бъдат доволни, че са се отървали така леко.

— Никакво отмъщение, така ли?

— Двамата с Дейзи ще имаме дете — отвърна Етиен. — Ще се оженим след уреждането на този развод. Отмъщението падна много ниско в скалата на ценностите ми.

— Все пак едно малко предупреждение в този щастлив рай. — Зелените очи на херцога се вторачиха в тези на адвоката в потъналата в следобедния полумрак стая. — Дори при сегашното положение, окончателното получаване на развода ще стане след няколко месеца.

— Колко месеца? — Етиен пресмяташе времето, оставащо до раждането на детето му.

— Четири, може би пет, вероятно шест.

— Направи ги четири.

— Ще направя всичко, което зависи от мен.

— Трябва да се видя още с Жустен и Жорж. И двамата имат нужда от средства за експедицията. — Херцогът се изправи и подаде ръка на Бурж. — Благодаря както за всичко, което направи, така и за това, което ще направиш в бъдеще. Ще ти изпратя покана за сватбата — усмихна се щастливо той. — Не съм съвсем сигурен какво представлява сватбената церемония в Монтана. — В думите му като че изведнъж се дочу отзвук от хилядагодишното наследство и самосъзнание на рода дьо Век и навика към кралски привилегии. — Но съм изключително благодарен, че младоженецът ще бъда аз — добави скромно той.

— Знаеш ли кога ще се върнеш?

— Зависи от Дейзи.

Бурж кимна, изпълнен с разбиране към чувствата на херцога.

— Тогава ще очаквам да получа вести от теб. И — моите поздравления.

— Благодаря — затвори за миг очи Етиен и си пое дълбоко въздух, усетил ледена тръпка да пробягва надолу по гръбнака му. — Всичко се уреди в последния момент, нали?

— Това бе чудо — отвърна тихо Фелисиен, — с невероятни пропорции.

---

[1] Ежегодно издаван от 1764 до 1944 г. генеалогически, дипломатически и статистически справочник. — Б.пр. ↑

[2] Разводите са разрешени във Франция за първи път през 1804 г., по време на управлението на Наполеон. Законът е отменен през 1816 г., и въведен отново от 27 юли 1884 г., допълнен и опростен от закона от 20 април 1886 г. Разводите по взаимно съгласие, основа на закона, създаден по времето на Наполеон, под влияние на силните религиозни и консервативни фракции, не са позволени от новия закон от 1884–1886 г.

Консервативните принципи надделяват и при създаването на законодателството, уреждащо въпросите на съпругеската изневяра.

Мъжът се радва на много по-големи права, както е било от векове. Достатъчна е била само информация, дадена от съпруга, за да бъде наказана съпругата му с от три месеца до две години затвор. Предвиденото наказание за същото прегрешение от страна на съпруга се заплащало с глоба от сто до три хиляди франка (които през съответния период се равнявали на от два̀сет до шестстотин американски долара), и то само при положение, че е приютил любовницата си под семейния покрив. Освен това законът извинявал мъжа, убил своята жена и любовника ѝ, хванати на местопрестъплението. Това обаче не важало за обратния случай — ако съпругата заварела своята половинка при същите обстоятелства. — Б.авт. ↑

След девет дни херцогът беше в Монтана, застанал на перона на железопътната гара в Елена, а леденият есенен вятър рошеше косите му, докато той се взираше към улицата, водеща към града. Луи беше още вътре и проверяваше дали всичкият им багаж е пристигнал наред, а Етиен се питаше, дали не бе написал грешна дата в телеграмата си от Чикаго.

Тъй като Дейзи все още не се появяваше, херцогът телефонира в дома на Брадок-Блек, откъдето му казаха, че мис Дейзи е в съда. Когато се представи, икономът изрази учудване, че вече е пристигнал в Елена и се извини, че не е изпратил никой, за да го посрещне. Каза, че ще изпрати веднага една карета.

— Наложих се спешно да отиде в съда днес, Ваше Височество — отвърна учтиво мъжът от другата страна на телефонния кабел. — Очаквахме да пристигнете чак с вечерния влак.

Тъй като бе още десет часа сутринта, Етиен попита кога трябваше да се прибере Дейзи.

— За вечеря, Ваше Височество. Мога да изпратя някой да я уведоми за пристигането ви — предложи икономът на дома на Брадок-Блек. — И се извини отново за недоразумението.

— Не я притеснявайте в съда — отговори херцогът. — Моят човек ще пренесе вещите ми в каретата.

Той веднага отпрати Луи и накара да го откарат до някоя агенция за недвижими имуществва. Тъй като разполагаше с цял ден, реши да си намери къща. Тъй като не бе виждал Дейзи повече от месец, нямаше намерение нито да гостува в дома на Брадок-Блек, нито да живее в хотел. Нито едно от тях не му осигуряваше спокойствието и усамотяването, които търсеше.

След като разгледа няколко снимки, Етиен се спря на две ферми и бе съпроводен от един изключително почтителен агент, за да ги огледа на място. И двете ферми бяха обявени за продан от собствениците си англичани след страшната зима на осемдесет и шеста година, когато три-четвърти от добитъка бе измрял. През въпросната година много чуждестранни инвеститори се бяха провалили и изоставили бизнеса си.

— Добитък ли ще отглеждате, Ваше Височество? — заинтересува се агентът.

Мълчаливият херцог, който се бе спрял върху двата най-скъпоструващи имота, дори не го бе попитал за земята. Единственото, което го интересуваше, бе дали къщите са годни за живеене.

— Вероятно не — отвърна Етиен, вперил поглед в красивия планински пейзаж, запречил хоризонта.

— За постоянно ли оставате?

Херцогът се обърна и го изгледа. Не бе свикнал непознати да му задават въпроси от лично естество. Откровеността и откритата проява на приятелски чувства на американците винаги го бяха смущавали.

— Вероятно не — отвърна отново той — човекът все пак сигурно очакваше да получи някакъв отговор.

— Всички емигранти загубиха и ризата на гърба си през зимата на осемдесет и шеста. Затова реших да ви предупредя, ако сте решил да гледате говеда. Имам имения, които са по-добри за тази цел от въпросните две ферми.

— Всъщност аз търся къща, където човек би могъл да се усамоти — отговори меко херцогът.

Тонът му накара агента да се зачуди още повече. „Всички тези чужденци са странни хора, размишляваше той, като наблюдаваше крадешком Етиен. — Лентяи, изпратени от семействата си да живеят тук до изтичането на някакъв изкупителен период, едва след който те можеха да се върнат в европейското общество. Шотландски бизнесмени, таланти в правенето на пари, но не и в разговорите, като този господин. Онази френска двойка, която купи мястото на Уинтър Маунтин преди няколко години, като си мислеше, че може да се занимава с фермерство. Никой от тях обаче не знае нищо за тази работа.“ Той обаче харесваше цвета на парите им. Затова се усмихна на едрия, добре облечен мъж на седалката пред себе си и рече:

— Е, щом търсите усамотение, и двете постройките са толкова изолирани, че дори пушекът от комините им не може да се види от най-близките обитавани места.

— Имам нужда и от телеграфна линия. Кога най-скоро бих могъл да разполагам с такава?

Бурж щеше да се опита да се свърже с него може би всеки момент и предпочиташе това да не става от публично място.

— Зависи.

— От какво? — Всъщност вече знаеше отговора.

— От това, с колко пари разполагате.

— Добре.

Бизнесът се правеше навсякъде по един и същ начин.

Хареса повече къщата във втората ферма. Беше по-голяма и по-скоро обитавана и нямаше застоял дъх на тютюн като първата. И двете бяха построени грубовато от дървени трупи и имаха широки веранди, заемащи цялата им фасада, но сградата в „Клиър ривър вали“ имаше още един балкон на третия етаж и така даваше възможност да се излиза навън от главната спалня... и да се наблюдава великолепната гледка. Застанал на балкона на спалнята, Етиен бе омаян от спокойното величие на планинския пейзаж, от бързата река, виеща се из покритата с гъста трева долина, от тъмните борове и оцветената от четката на есента трепетлика, покриващи неравния планински терен. Имението бе близо до града, което бе от значение за Дейзи, тъй като тя трябваше да пътува всеки ден дотам. Херцогът извади джобния си часовник. Нямаше три. Все още имаше възможност да напазарува. Той се обърна към агента, който си свиваше умело цигара, и рече:

— Тази ще свърши работа.

— Ще свърши? — Том Бърнет искаше да бъде сигурен, че е разбрал добре мълчаливия мъж. Облиза хартията и притисна леко краищата ѝ.

— Ще я купя, но след малко предварително договаряне.

Том разбра: клиентът му се опитваше да смъкне от цената, защото знаеше, че къщата не е била обитавана от почти четири години.

— Сигурен съм, че ще достигнем до някакво споразумение — отвърна агентът, като вече пресмяташе доколко да слезе при първия рунд.

— Искам до един час тук да има достатъчно хора, за да я изчистят и лъснат от край до край до осем вечерта. Наемете толкова души, колкото е нужно. А когато се върнем в града, ще купя малко мебели. Можете ли да се погрижите да ги доставят веднага тук? Ако къщата е почистена, затоплена и годна за живот около осем часа тази вечер, ще платя награда от сто долара на всички работили в нея.

— Уговорено — рече Том Бърнет — дъхът бе секнал в гърлото му от учудване. — Значи — до осем часа.

— След колко време ще можем да бъдем обратно в Елена?

— Със сигурност — след половин час.

— Банкерът ще напише на ваше име банков ордер за стойността на имението. Коя банка бихте препоръчали на един новодошъл?

Етиен носеше кредитни писма от Амстердам и Париж. Бе пристигнал с настройката да купи къща, макар да не бе предполагал, че щеше да го направи толкова скоро. Но беше доволен, че му се бе удала възможност да уреди този въпрос толкова бързо. По-късно щеше да построи нещо по-солидно от дървена къща, но дотогава щеше да разполага със собствено жилище. За разлика от Изабел, той никога не се бе чувствал удобно в домовете на другите и не можеше като нея да стои в продължение на безкрайни седмици подред на гости някъде в провинцията, по време на ловния сезон или на морския бряг през лятото. Винаги бе предпочитал да разполага със собствени жилища. Пък и нямаше търпение да остане насаме с Дейзи тази нощ.

Приключил с банковите операции след завръщането си в града, Етиен избра няколко най-необходими мебели в един магазин, продаващ стоката на лондонския „Либърти“, а след това купи от един реставратор на антични мебели и едно легло, което наподобяваше кревата в ловната му къща в Нормандия. Богатствата от полезни изкопаеми и дървен материал в областта около Елена, бяха станали причина в града да има голям брой, за скромните му размери, милионери. Затова беше напълно естествено, че търговците предлагаха много и разнообразни луксозни стоки. Етиен намери дори кожено кресло като това, което имаше вкъщи.

Познатият фотьойл му помогна да се приспособи като че ли по-леко към толкова много новости. Разположи го пред камината в главната спалня. До канапенцето, което бе купил за Дейзи. „Не, няма да стане така“ — помисли си миг по-късно херцогът. Желаше да я притиска в обятията си. Креслото можеше да отиде до прозореца и да се използва при четене. След това добави една удобна, тапицирана с кадифе кушетка. Така. Поне тази нощ щяха да се чувстват удобно. А утре Дейзи можеше да купи всичко, което сметнеше, че е нужно за обзавеждането на новия им дом.

— Купил си къща!? Тимс каза, че си купил къща — прошепна шокирана Дейзи, докато Етиен я притискаше в обятията си в широкия вестибюл в дома на семейството ѝ.

— Ти щеше да се прибереш едва за вечеря.

Беше натоварил Луи със задачата да закара багажа и новите мебели във фермата и когато преди около половин час бе излязъл оттам в леката двуместна кола, която бе купил също през този ден, всички прозорци на къщата светеха весело, миришеше на чистота, сапун и восък, Луи се бе заел с приготвянето на любимия му пунш, а покритото със зелено кадифе канапе бе заело мястото си пред камината в главната спалня.

— Ще ти я покажа по-късно тази вечер — промърмори той.

— Къде се намира тя? Как я откри?

— Това е фермата в „Клиър ривър вали“. Божичко, изглеждаш прекрасно. Тези седмици ми се сториха безкрайни. И си прекрасна и на пипане — добави с усмивка той и я пусна от обятията си, тъй като тях се приближаваха членовете на семейството ѝ. — Както виждам всички са тук.

Дейзи кимна и в същото време повдигна въпросително вежди. Искаше да зададе още десетки въпроси, но родителите ѝ, Треј и Емпрес чакаха да поздравят херцога с пристигането му в Елена. Всички бяха останали тази нощ в града, за да го посрещнат.

— Съжалявам за объркването на гарата. Възнамерявахме цялото семейство да дойдем да те посрещнем — каза Хейзард, все още с дрехите, с които бе седял в съда.

Вечерите в семейна обстановка в дома на Брадок-Блек не бяха ограничавани от протокола за облеклото.

— Телеграмата ми явно не е била особено ясна — отвърна Етиен и подаде лекото си вълнено пардесю на Тимс. — Не е нужно да се извиняваш. Използвах времето, за да се установя някъде. Купих къща, наех прислуга и, в общи линии, успях да създам някакви удобства.

Той хвана Дейзи за ръката, придърпа я към себе си и се усмихна топло.

— Надявам се, че „Клиър ривър вали“ ти харесва.

— Купил си фермата на виконт Енфийлд. Имението е хубаво — заяви Треј. — Конюшните му са построени по образец на тези на баща му, в Ирландия. Първокачествени са.

— Все още не съм могъл да ги видя, но агентът спомена, че са просторни. Надявам се да отгледам в тях бегачи, потомци на моя кон, който спечели Голямата награда и умря това лято.

„Каж ми за Изабел, как стана така, че промени внезапно намеренията си?“ — искаше да попита Дейзи, когато Етиен заговори за чистокръвния си жребец Мороко. Предпочиташе да изчака обаче, когато останат насаме. Телеграмата му гласеше само „Изабел се съгласи с развода. Прави сватбени планове“. Младата жена стисна ръката му и Етиен се обърна, за да ѝ се усмихне, преди да насочи вниманието си отново към брат ѝ.

— Ще трябва да дойдеш с нас на летния лов догодина — казваше Трей. — Тук водят коне чак от Западното крайбрежие да се състезават с нашите. Големите залози правят състезанията още по-интересни.

— Тимс ми дава знак, че вечерята е готова. Ти водиш, Трей — рече Блейз. — А ако дойдеш на надбягванията, Етиен, ще откриеш, че летният лов е истинско състезание.

— Дейзи сигурно не ти е казала, че абсароките са непоправими комарджии — обади се Емпрес, като изгледа шеговито мъжа си.

Двамата предшестваха Дейзи и херцога към столовата.

— Залаганията правят надбягванията още по-въълнуващи и доставят допълнително удоволствие на победителя — отвърна Трей. — Книгата с облозите в Жокейския клуб не е нещо по-различно. Когато бях в Париж за последен път, вървяха басове за това, дали съпругата на херцог дьо Ришельо ще избяга с коняря си или ще изчака старият Ришельо да умре и тогава да се ожени за младия. Впрочем, как завърши тази история? — попита Трей, докато настаняваше Емпрес на стола ѝ.

— Тя не изчака.

— Колко романтично — рече Емпрес и усмихнато огледа подред събеседниците си.

Носеше семпла вечерна рокля с плитко деколте в свеж зелен цвят, който подходеше чудесно на очите ѝ. На врата ѝ блестеше перлено колие.

— Но непрактично — отбеляза херцогът, смаян от прекрасния контраст между тъмните цветове на Трей и златната красота на съпругата му, които сякаш се подчертаваха едни други, както и от начина, по който той следеше с поглед всяко нейно движение. — Тя трябваше да прояви по-голяма практичност — добави иронично той, — защото Ришельо умря само два месеца, след като го напусна.

— Вие, мъжете, сте прекалено практични — отбеляза закачливо Емпрес.

— Вярно — заяви сухо херцогът.

Ако той беше практичен човек, щеше да избяга от чувствената мис Блек в миг, в който бе усетил, че нуждата му да бъде с нея заплашваше удобното му съществуване. Един практичен мъж нямаше да се озове в граничната област в Монтана, в Елена, като нов собственик на обширна триетажна дървена къща, седнал до бременната от него жена, за която може би щеше да успее да се ожени, а може би — не, преди раждането на детето им.

— Е, някои мъже са практични — усмихна се нежно Дейзи, а дълбокият ѝ горещ поглед го изпълваше с надежди, както още през онази първа вечер у Аделаид.

— И пак някои от мъжете са щастливци — измърмори тихо херцогът, като се питаше колко време щеше да се точи тази вечеря и колко време трябваше да останат с Дейзи, за да не проявят неучтивост.

— Щом всички са толкова възпитани, че не смеят да попитат, тогава аз ще го направя — наруши Блейз настъпилото мълчание, тъй като двамата влюбени сякаш забравиха за момент, че не са сами. — Защо Изабел промени намеренията си спрямо развода?

На херцога му бяха необходими няколко секунди, за да успее да отвлече вниманието си от Дейзи, която вече в мислите му лежеше върху новата кушетка, и да отговори:

— Оказа се, че тя също е вид комарджийка — рече той. — Нещо като съпругата на Ришелъо. Само че в случая с Изабел конярят бе заместен от свещеник.

— Свещеник ли? — Тонът на Хейзард бе развеселен.

Тъй като бе виждал херцогиня дьо Век, Трей бе смаян.

— Сигурен ли си? — попита тихо той, като остави на масата вилницата си за риба.

Хладна, почти студена, винаги прекрасно облечената и безупречно фризирана херцогиня му се струваше последната сред жените, която би се отдала на подобни потресаващи крайности.

— Абсолютно — усмихна се едновременно топло, любезно и триумфиращо херцогът.

— А защо е проявила подобна непредпазливост... като се има предвид умишленото ѝ задържане на развода? — попита Трей.

Дори бившата му съпруга Валери бе разбрала, че при известни обстоятелства трябва да проявява известна сдържаност, а тя, за разлика от херцогиня дьо Век, за която чувствата и емоциите бяха просташки прояви, живееше доста разпътно.

— Изабел си беше у дома, където се чувстваше в безопасност. Прислугата никога не бе допускана в стаята ѝ без специално повикване.

— Кой разкри... положението? — попита Дейзи, прикривайки любопитството си с възможно най-тактични изрази.

— Аз — отвърна Етиен.

Всички бяха достатъчно учтиви, за да не разпитват за подробностите. Но Хейзард, който познаваше много добре света, в който живееха, попита:

— Има ли свидетели?

— Един, и то много добър. Именно това убеди Изабел, струва ми се, да преразгледа позициите си. Разводът ще бъде приключен след четири или най-много — шест месеца. Така ми каза Бурж. Аз му обясних, че четири би било по-приемливо.

— Значи ще правим зимна сватба — възкликна бодро Блейз. — Хермелин и бяло кадифе биха свършили чудесна работа.

— С бели орхидеи — добави Емпрес. — И оркестър от Виена.

— И децата ще пръскат розови листенца.

— Облечени в стила на Гейнсбъро^[1].

— Ти може би също ще искаш да кажеш нещо, Дейзи — пошегува се баща ѝ, — преди те да са планирали и медения ти месец.

— Това има ли някакво значение за теб? — обърна се Дейзи към Етиен, която знаеше, че на нея ѝ е напълно безразлично, но все пак не бе сигурна какво чувства той.

— Не — отвърна тихо той. Начинът и подробностите около сватбата им не бяха от значение за щастието му. — Ще можем ли да си тръгнем скоро? — прошепна той.

Младата жена кимна.

— Даваме ви разрешение свободно да планирате сватбата по свое желание — усмихна се тя на Блейз и Емпрес. — Стига да не трябва да правя списъци или да нося рокля, предназначена за някое наивно момиче.

— В такъв случай, без бял газ в стил Гейнсбъро за Дейзи — каза Емпрес, правейки се, че записва нещо върху разтворената си длан.

— И без огромни тълпи. Мразя блъсканиците. А сега, ако ни извините, ние си тръгваме — добави младата жена, бутна назад стола си и подаде ръка на Етиен.

— Почти нищо не сте яли — обади се Блейз.

— Сигурен съм, че прислугата на Етиен ще успее да им приготви нещо за ядене по-късно — противопостави се Хейзард.

— Можете ли да освободите Дейзи за няколко дни от съда? — попита Етиен.

Въпросът му беше само проява на любезност. Нямаше намерение да им я върне, преди да е минала поне една седмица. Беше засвидетелствал в достатъчна степен учтивостта си, присъствайки на сервирането на три блюда, които бяха с цели три блюда повече, отколкото му се искаше.

— Разбира се — отвърна Хейзард. — И без това Дейзи напоследък не работеше по много. Днес просто заместваше за един ден. Кажете ни, ако имате нужда от нещо там горе в долината.

— Тази седмица ще ми прокарат телеграфна линия и телефон, така че скоро вече няма да бъдем изолирани.

Застанал така, както бе хванал Дейзи за ръката, той изпитваше непреодолимо желание да я прегръща, без да я пуска в продължение на хиляда години. Последните седмици се бе чувствал отчаяно самотен. Младата жена стисна ръката му, като че усещаше чувствата му.

— Ще ви се обадим — каза тя.

Всички разбраха думите й... посетителите не бяха желани.

Нощният въздух беше студен. През октомври есента беше навлязла напълно в правата си на тази надморска височина. Звездите светеха ярко в небето. Етиен управляваше малката карета без никакво усилие из улиците на града, навил леко юздите около облечените си в ръкавици ръце. Когато излязоха от Елена, той премести юздите само в едната си ръка и докосна дланта на любимата си.

— Достатъчно топло ли ти е?

Тя кимна. Бе увита в подплатено с кожа наметало, притиснала сгорещеното си тяло в неговото, изпълнена с невероятно и неизразимо

доволство.

— Уморена ли си?

— Малко.

Напоследък се чувстваше често приятно уморена, бебето поглъщаше част от енергията ѝ.

— Само след два̀сет минути ще те сложа да спиш. Луи каза на готвачката да ти приготви топло бадемово мляко.

— Ако ще се грижиш все така добре за мен, може да ми стане навик да нося децата ти.

Усмивката, с която го озари, нямаше нищо майчинско, а бе прелъстителна. Усещаше допира на рамото, ръката и бедрото му и това ѝ действаше като подлудяващо обещание.

— В такъв случай — отвърна развълнувано херцогът, — грижите ми за теб ще имат още едно... предимство. — Той докосна леко бузата ѝ с опакото на дланта си. — Ти сияеш. Нима си толкова доволна, колкото съм и аз? — Усмихна се на звездната светлина той и добави шеговито: — Никой не може да бъде доволен колкото мен, но доволна ли си поне наполовина от мене?

— Гледам се в огледалото стотици пъти на ден, в очакване да видя... първите признаци. Няма търпение да зърна видимите доказателства за съществуването на нашето дете. — Тя протегна шия и целуна хладния му врат. — Чувствам се на седмото небе от щастие. Благодаря ти, че дойде толкова бързо. Казах на баща си, че ми се иска да бъда по-зряла и търпелива, но исках да бъда с теб... и то веднага. Не можех да чакам.

— Когато получих телеграмата ти и я прочетох, нормалното функциониране на мозъка ми спря за момент и аз като че увиснах в безтегловност. След секунди ми се стори, че всичко около мен придоби ярки цветове и че зазвучаха фанфари. Бурж каза, че буквално съм спрял да дишам за момент. И да искаше, не би могла да ме задържиш далече от себе си.

— Колко можеш да останеш? — попита припряно тя, подобно на малко дете, което се интересува от лошите новини, свързани с ранното му лягане.

— Надявам се да остана толкова, колкото ще имаш нужда от мен.

Думите му я притесниха малко, защото в тях не ставаше дума за нещо постоянно. Макар да разбираше с мозъка си, че не можеше да ѝ

предложи това, което желаше.

— Радвам се, че си намерил къща.

Беше казал, че ще се оженият, когато получи развод. Тогава щеше да бъде неин и според правилата на неговия свят. Трябваше да бъде доволна от това. Не можеше да иска всичко. Трябваше да приеме, че през идните месеци щяха да се разделят. И въпреки всичко част от съзнанието ѝ не преставаше да се тревожи заради тези предстоящи раздели, не можеше да се пребори с ревността си. Какво щеше да прави Етиен и с кого... ако трябваше да се разделят редовно?

— Ще построя нещо по-добро... по-късно.

— Откривам, че инстинктът ми за свиване на гнездо се е активизирал. Очевидно биологична реакция, защото досега никога не съм се интересувала особено къде живеея. Винаги съм имала своя апартамент в къщата на родителите си и съм била доволна.

Не добави, че изпитва непреодолимото желание да включи и него в гнездото си. Това бе някаква ирационална ревност, стремеж да го запази само за себе си.

— В такъв случай утре можеш да походиш из магазините. Днес купих само най-необходимото. Прави гнездото както ти сърце иска. Аз ще ти помагам.

— Мисля да купя детски дрешки.

Ръцете му обхванаха раменете ѝ и той я притисна още по-силно към себе си.

— Ще изкупим целите магазини.

— О, Етиен... — прошепна Дейзи и по бузите ѝ покапаха сълзи.

Сърцето ѝ преливаше от толкова много любов. Струваше ѝ се, че безкрайното небе е прекалено малко, за да побере щастието ѝ. Херцогът спря каретата, когато разбра, че любимата му плаче, придърпа я в обятията си и я целуна нежно. Студените му устни се допряха деликатно до бузите ѝ.

— Не плачи — прошепна той. — Не е нужно да изкупуваме магазините.

Дъхът му галеше устните ѝ. Дейзи се усмихна през сълзи и после изля сърцето си, защото не можеше да съдържа повече думите си, защото не можеше да приеме и да се примири, или да бъде практична, каквато трябваше да бъде, каквато беше през по-голямата част от живота си.

— Толкова те обичам — рече с треперещ глас тя, — и съм пощастлива отколкото съм предполагала, че е възможно, но съм също така ревнива и дребнава и искам да бъдеш до мен всеки ден, всяка минута. Искам да останеш при мене и след като купим бебешките дрешки, искам да останеш при мене и когато нашето бебе вече няма да е бебе, и когато си има братчета и сестрички, и се страхувам от желанието си да притежавам. Ще те прогоня с това свое неистово собственическо чувство. Съжалявам. Искане ми се да бях по-...

— Покорна? — опита се да ѝ помогне Етиен, а гласът му прозвуча развеселено.

Клепачите на Дейзи се повдигнаха рязко.

— Тази дума не ми допада.

На херцога му стана приятно да види, че скъпата му Дейзи отново си е същата като преди.

— Мисля, че се чувстваш така заради бебето... подобно на новопоявилия се инстинкт за свиване на гнездо. Няма да ходя никъде... не се безпокой.

— А трябва да ходиш. Бурж не може да ти телеграфира за всичко, както и управителят на бизнеса ти или...

— Остави тази грижа на мене. Чувствай се свободна да изпитваш колкото си искаш силни собственически чувства. Ще се отбранявам, ако станеш прекалено досадна — добави със снизходителна усмивка той.

— Няма ли да имаш нищо против? Това няма ли да ти се стори непоносимо? — въздъхна тихо тя. — Страхувам се, че постепенно ще ставам все по-лоша.

— И по-дебела — добави с усмивка херцогът.

— И тогава няма да искаш дори да ме погледнеш — нацупи се младата жена.

— Или пък ще изпитвам още по-голямо желание да те гледам — повдигна нежно брадичката ѝ той със свития си показалец. — Пък аз също съм обсебен от своето чувство за собственост. Ти носиш моето дете и аз искам да наблюдавам как то расте в тебе.

— Сигурен ли си? — попита неуверено тя, нуждаейки се успокоение.

— Откакто получих телеграмата ти, броях дните и часовете до мига, в който щях да мога да те видя отново. Отидох при Изабел с

намерението да я моля, ако трябва и на колене, да ми даде този развод. Сигурен съм — рече приглушено той, — никога не съм бил толкова сигурен за каквото и да било друго в живота си.

Дейзи се усмихна блажено.

— Значи ще ми позволиш да бъда взискателна?

— Ще ти позволя всичко, скъпа. Благоразположението ми към тебе е безгранично.

— Сигурно затова те обичат жените.

Заяви го прямо и безхитростно, като че не беше същата изискана жена, която го бе прельстила така, както не бе успяла никоя друга жена преди нея. „Заради малко по-друг вид благоразположение ме намираха привлекателен“ — помисли си херцогът, но знаеше, че Дейзи имаше предвид друг, лишен от материални измерения смисъл, затова рече:

— Стига да ме обичаш, аз съм доволен.

Пристигнаха в „Клиър ривър вали“ след няколко минути. Триетажната дървена къща бе кацнала в единия край на алеята от дървета и като че ги приветстваше с топлия блясък на светналите си до един прозорци.

А когато Луи отвори вратата пред тях, Дейзи изпита несравнимото блажено усещане, че се връща у дома. Луи се бе превърнал в неделима част от съвместния ѝ живот с Етиен в дома му край Сена и на младата жена за миг ѝ се стори, че е отново в Париж. Полицата за оръжието във вестибюла и окачената на стената еленова глава ѝ припомниха, че не се намира в космополитния Париж.

— Утре юздите ще бъдат само в твоите ръце, скъпа — рече Етиен, забелязал направлението на погледа ѝ, докато се изкачваха по широкото стълбище, застлано с дебел вълнен килим на карета, типичен за мъжките ловни хижи. — Времето днес стигна само за чистене. Очевидно виконтът е бил ерген.

— Няма ли да имаш нищо против?

— Това е и твой дом.

— Тогава еленовата глава ще си отиде оттук.

— Свали еленовата глава, Луи — обърна се херцогът към лакея, който вървеше пред тях нагоре по стълбите.

— Незабавно, Ваше Височество.

— Сутринта ще свърши добра работа, Етиен.

— Тогава утре сутринта, Луи — каза дьо Век. — Стига някой от помощниците да не е останал тук за през нощта.

Луи разбра, дори без да се обръща, че херцогът изискваше незабавни действия.

— Много добре, сър — отвърна той, отвори вратата към господарската спалня и се отдръпна встрани. — Пуншът ви е готов, сър, на масата до камината е, а млякото на мис Дейзи ще бъде донесено веднага.

— Благодаря, Луи. Кажете на готвачката, че ще закусваме късно.

— Разбира се, сър, и, ако мога да кажа това, сър, много ми е приятно, че мис Дейзи е отново в дома ви.

— Можеш да ѝ го кажеш сам, Луи. Церемониите нямат място в тази обстановка — усмихна се топло Етиен.

Луи се обърна към младата жена с лек поклон и приветствена усмивка.

— Удоволствие е да бъдете отново с нас, мис Дейзи. Липсвахте ни.

Говореше по кралски маниер от първо лице множествено число, както правеше често и Етиен. Грижеше се за протокола повече от господаря си. Младата жена се усмихна на спретнатия мъж на средна възраст, който се грижеше за Етиен от мига, в който за първи път бе имал нужда от лакей.

— И за мене е удоволствие да бъда отново с вас, Луи. А утре ще трябва да ми помогнеш да въведа ред в тази къща.

— Разбира се, мис Дейзи. Сега, след като къщата си има господарка, декорът има нужда да бъде подновен. Чакаме с нетърпение нарежданията ви.

Етиен стоеше търпеливо до любимата си, но очите му обхождаха неспокойно стаята. Беше разделен с Дейзи прекалено дълго, за да изтърпи повече любезна размяна на мнения. Погледът му, остър и красноречив, се насочи към Луи, който веднага разбра смисъла му.

— Лека нощ, сър. Ще желаете ли нещо друго?

— Не — отвърна едва чуто херцогът.

— Лека нощ, мис.

— Лека нощ, Луи.

И когато след секунда вратата се затвори зад Луи, той придърпа младата жена в обятията си и я зацелува жадно, буйно, с нарастваща страст. Досега трябваше да стои до нея и да говори, като можеше да я докосва само по предписанията на учтивостта, докато вечеряха със семейството ѝ. Сега най-после бяха само двамата и, след дългата раздяла, усещаше, че изгаря от бясно желание.

Струваше му се по-мека, отколкото си спомняше, тялото ѝ като че се бе позакръглило, притиснатите ѝ към гърдния му кош гърди като че бяха наедрили. А устните ѝ, топли и влажни, му предлагаха нежност, за която бе копнял в продължение на седмици.

Дейзи обхвана врата на Етиен и се повдигна на пръсти. Притиснатите ѝ към него устни изискваха повече, молеха за повече, тялото ѝ му предлагаше страстта си. Езикът му проникна бавно в устата ѝ. Тя усети възбуждения му член до корема си. Той повдигна леко глава, за да целуне очите ѝ. Младата жена се протегна нагоре, в желанието си да достигне отново устните му, да усети натиска и вкуса им. Херцогът се отдръпна леко.

— Обещах да те сложа да спиш... — рече той, спомнил си изведнъж.

— Не съм уморена — рече задъхано Дейзи.

Сгорещената ѝ кръв пулсираше из тялото ѝ, а допряният му до тялото ѝ възбуден член, твърд и дълъг, като че я изгаряше. Облиза долната му устна, тази, която можеше да достигне.

— Целуни ме...

— Не би трябвало... — промърмори Етиен, но за да не ѝ отказва, я погали леко с уста, — трябва да спиш.

Ухапа нежно горната ѝ устна, а тя се раздвижи, за да усети по-добре възбуждащата топлина между бедрата си.

— Сега трябва да спиш за двама... — прошепна той, а ръцете му бавно се движеха по плавната извивка на кръста ѝ, устните му отново се сляха с нейните.

— Ммм — въздъхна малко по-късно младата жена, когато устите им се разделиха.

Ръката ѝ се плъзна по меката вълна на реверите му, мина през предницата на сакото му и продължи по-надолу, до издатината в панталоните.

— Ти също не изглеждаш уморен... — погали го нежно в долната част на корема тя.

— Ммм.

Отговорът на херцога завибрира дълбоко в гърлото му. Устните му се разтегнаха в усмивка — спането бе последното, за което се бе сетил.

— Разсънвам ли те? — попита закачливо и престорено срамежливо Дейзи, а чувственият ѝ масаж увеличи допълнително размерите на възбудения член на Етиен.

— Невероятно — сведе зелените си очи надолу към нея той. Погледът му беше премрежен и опиянен от желание. — Имам чувството, че няма да си легна през по-голямата част на нощта — прошепна той. — Ако нямаш нищо против.

В гласа му прозвуча невъздържаност и Дейзи усети познатата трескава, опияняваща възбуда. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха, сякаш пробудени от намек в думите му, гърдите ѝ я боляха от желание да ги докосне. Внезапно започнаха да усещат дразнещия допир на долната ѝ риза. Пулсирането между краката ѝ ставаше в ритъма на ударите на сърцето. Стори ѝ се страшно трудно да изкара въздуха от дробовете си.

— Нямам нищо против...

Изкусителните ѝ ресници се повдигнаха с още едва забележима частица от сантиметър и той видя пламъка в очите ѝ.

Въздухът ухаеше на борови трупи, огънят бе затоплил стаята сякаш до същата температура, която бе запалила страстта в телата на приемниците си. Единствената керосинова лампа, на чийто стъклен глобус бе гравирани пасящ елен, светеше в златистото си великолепие от тоалетната масичка, а светлината ѝ се отразяваше от огледалото зад нея.

— Пусни си косите — рече тихо Етиен и се освободи нежно от прегръдката ѝ.

— Предпочитам да смъкна дрехите ти — заяви младата жена, а пръстите ѝ се докоснаха до копринената му вратовръзка.

Прекъсна ги леко почукване по вратата.

— По-късно — обеща херцогът. — Предполагам, че е млякото ти.

И той сложи Дейзи да легне върху покритата със зелено кадифе кушетка.

— Почакай ме тук.

Погледите им се срещнаха за миг на светлината на танцуващите пламъци.

— Не искам да чакам дълго — прошепна тя.

— Не искам изобщо да чакам — отвърна той и прокара леко ръка по налетите ѝ гърди.

Младата жена притвори очи под напора на желанието.

— Не мърдай — промърмори той и я целуна нежно по устата.

После закрочи забързано към вратата, отвори я, пое подноса от Луи, благодари и му кимна в знак, че не му е нужен повече. Затвори вратата, заключи я, остави табличката на нощното шкафче и се върна при Дейзи.

— А сега си пусни косата — рече тихо той, като съблече самото си, придърпа един стол и се настани до нея.

Каdifеното канапенце беше много меко, покрито с удобни възглавници. Младата жена като че бе потънала в него. Беше се облегла на високата, мека странична облегалка, протегнала напред кръстосаните си в глезените крака. Ръцете ѝ вече се суетяха около главата, за да изпълнят желанието му и с това движение повдигаха гърдите ѝ нагоре.

Наблюдаваше жадно как тя бавно вади една по една скъпоценните фиби, придържащи косите ѝ, как тежките кичури се плъзват по раменете и маслиненозелената ѝ рокля. Той се протягаше, поемаше фибите от ръцете ѝ, като приближи още малко стола си, за да му бъде по-лесно. Когато всичко бе свалено, той остави шепата бляскави фиби на масичката до канапето. После се обърна отново към нея, докосна тежката ѝ копринена черна коса, погали я, остави я да се разпилее между пръстите му, приглади я надолу така, че да прикрие гърдите ѝ.

— Това е мое — каза той, поел един лъскав кичур в дланта си. — Ти си моя — добави и погали устните ѝ с крайчеца на косите ѝ. — Липсваше ми — прошепна той.

— Чувствах се, като че бях лишена... — изви леко гръбнак тя, а гърдите ѝ се вирнаха предизвикателно, — ... от всичко.

Етиен се усмихна — разбираше я прекрасно.

— Тук съм, за да се погрижа повече да не се лишаваш от нищо.

— Това ми допада.

Пръстите ѝ разкопчаха горното копче на маслинозеления ѝ корсаж.

— Имаш доста... професионален вид — промърмори херцогът, заинтригуван от броя малки копчета от черен кехлибар, които оставаше да бъдат разкопчани, — в тези мъжки тип дрехи.

Роклята ѝ беше със строга кройка, с дълги ръкави и яка и маншети от черно кадифе и изглеждаше почти по военному.

— Това е съдебната ми същност.

— За разлика от?

— От личния ми живот.

— Който ще бъде... изложен на показ сега.

С всяко следващо копче предната част на корсажа ѝ се разтваряше още малко и излагаше на показ атлазената ѝ кожа, дантелите на долната ѝ риза и привлекателно закръглените ѝ гърди.

— За теб — допълни го с изкусителна усмивка на лице тя.

— Само за мен — прошепна той, но веднага се усмихна. — Извинявай. Господарските ми права като че се пробуждат в твое присъствие. Искаш ли помощ?

Младата жена поклати глава — почти бе привършила с разкопчаването на копчетата. Горницата на дрехата се разтвори като яке. Бе съставена от блуза и пола, която Дейзи започна да смъква бавно, усещайки настойчивия поглед на Етиен върху себе си. После се наведе, за да освободи китките си от маншетите, и при това движение гърдите ѝ едва не се изсипаха от деколтето на долната ѝ риза. А херцогът се раздвижи неспокойно на стола си. Подаде му с усмивка ръкавела си, като че той беше някой лакей. Дьо Век го пое и го подхвърли върху съседния стол дори без да го погледне, неспособен да откъсне очи от нея.

— Гърдите ти вече са започнали да наедряват — прокара той пръстите си по меката ѝ плът, покрита с лилавата коприна на долната ѝ риза.

— Чувствам ги... по майчински — въздъхна от удоволствие младата жена. — Усещам допира на въздуха по тях, като че е чаршаф... всяка промяна в температурата. — Очите им се срещнаха. — Както сега.

— Имаш ли нещо против да бъдеш бременна?

Изглеждаше толкова красива и сияеща, лъскавата ѝ коса рисуваше причудливи арабески по меката извивка на раменете ѝ, слабите ѝ, атлетични ръце лежаха отпуснати върху облегалката на кушетката, сладострастните ѝ форми като че олицетворяваха плодородието.

— Това състояние направо ме опиянява — отвърна с усмивка тя и се протегна като котка, а гърдите ѝ се раздвижиха под дантелите на долната ѝ риза. — Пък и ти обеща да ми угаждаш и да ме глезиш.

— Точно така — измърмори той. Подутината на панталоните му се виждаше още по-добре от близкото разстояние, на което бе застанал. — Имаш думата ми за това.

— В такъв случай може би ще се погрижиш да махнеш дрехите си, защото не съм те виждала от месеци и съм нетърпелива.

— За по-голямата скорост ли става дума? — повдигна закачливо вежди той.

— Определено.

В гласа ѝ долови същото страстно обещание, което четеше и в очите ѝ. Етиен измъкна вратовръзката си, постави я на облегалката на стола, разкопча бързо жилетката и ризата и ги съблече с едно движение, а после ги пусна на пода с безгрижието, типично за човек, който през целия си живот е бил обслужван от слуги. След това разкопча катарамите на обувките си, освободи се с ритник от тях и измъкна копринените си чорапи, върху които бе избродиран семейният герб. Когато се изправи, за да се заеме с панталоните си, Дейзи се вторачи като хипнотизирана в пръстите му, които пъргаво разкопчаваха опънатия от възбуждения му член плат. Херцогът вдигна усмихнат очи за момент.

— Шивачите никога не се съобразяват с любовните ситуации — слагат дяволски много копчета.

Обърна за момент мощния си мускулест гръб към нея, докато се освобождаваше от финия вълнен плат, последван със същата лекота от долните му дрехи с избродиран върху тях герб. Беше така красив, както си го спомняше, тъмен като арабин, силен и елегантен. Възбужденият му член ѝ се стори толкова голям, че дъхът ѝ секна.

— Забравила съм...

— Тогава нека опресня паметта ти.

Тропически зелените му очи проблеснаха развеселено и разбиращо, в тона му се долавяше известна арогантност. Прекалено много жени бяха прошепвали същия коментар. Знаеше как изглежда във възбудено състояние.

— Би трябвало да се възмутя от подобен тон.

— Може би при други, не толкова драматични обстоятелства би могла да си го позволиш — отвърна нежно той и седна до нея на канапенцето.

— Нима има драматизъм в бясното желание?

— В известен смисъл. Всъщност — добави закачливо усмихнат той, — това надминава многократно всичко друго. Виж сърцето ми.

И като взе ръката на Дейзи я постави на гърдите си. Тя усети силното и забързано препускане на сърцето му под дланта си.

— Това означава, че участваш и емоционално. — Усмивката ѝ изразяваше удоволствие от този факт, а в гласа ѝ прозвуча възбуда, вълнението ѝ се засили още повече от ускорения му пулс.

— О, да — прошепна той и повдигна зелената коприна на полите ѝ.

След това бавно отмести полупрозрачните ѝ лилави фусти и прокара ръка нагоре по копринените ѝ чорапи до жартиерите.

— Имаш доста бельо по себе си — усмихна се Етиен и плъзна надолу по бедрото ѝ единия жартиер, — за човек, който бърза. Добре защитена си срещу евентуално посегателство.

— Това са дневните ми дрехи. Прибрахме се доста късно от съда.

— И носиш дори долни гащи — отбеляза той и я погледна дяволито. — Спомням си, когато специално отбеляза, че няма да носиш.

Херцогът развърза връвта на кръста ѝ и смъкна украсените с дантела пликчета надолу по бедрата ѝ.

— Сега, щом вече си тук — промърмори Дейзи, усетила, че я повдига, за да може да ги махне, — отново имам причина да се откажа от тях.

— За да бъдеш винаги готова за мене ли? — погали копринените косъмчета в долната част на корема ѝ той.

— Да... — прошепна тя.

Пръстите му се плъзнаха надолу, за да се потопят в течното доказателство на желанието ѝ, а след това проникнаха в нея нежно,

дълбоко, и тя изохка, завладяна от нови, силни, подлудяващи усещания.

— Ти си готова — промърмори Етиен.

„Винаги съм готова за теб“ — помисли си младата жена. Беше като някоя одалиска, посветила се на удоволствието на своя господар. Винаги се бе учудвала как дори самото му присъствие стимулираше еротичните ѝ усещания — неговото докосване, красотата му, гласът му. Усмивката му можеше да я накара да забрави напълно коя е и къде се намира, да се откаже от грижливо възпитаното си чувство за независимост, да се почувства като поддаващо се на всякаква обработка, безволево притежание. Тя се усмихна на собствения си ентусиазъм.

— Когато ме докосваш, целуваш, желаяш, аз се отдавам напълно, ставам мека и покорна, сякаш трябва да изпълня всичко, което искаш или...

— Или? — настоя нежно той, докато пръстите му я галеха, все така проникнали дълбоко в нея.

Тя бе полупритворила очи под влияние на усещанията, пулсиращи по тялото ѝ.

— Кое не искаш...

— Аз обаче искам — прошепна Етиен, чиито умели пръсти почти я бяха докарали до оргазъм. — И те разбирам.

Знаеше чудесно какво иска да каже Дейзи, защото собствената му нужда да я има бе променила до неузнаваемост живота му. И ако някой му беше казал само преди шест месеца, че ще срещне жена, която ще стори всичко това с него, той щеше да се изсмее.

— Не мога да чакам — придърпа го към себе си младата жена.

Ръцете ѝ стискаха раменете му силно, настойчиво. А когато той се настани върху любимата си, за да задоволи страстта ѝ, пръстите ѝ обхванаха нежно възбудения му член и го насочиха към пулсиращия триъгълник между бедрата ѝ. Той проникна в нея бавно, постепенно, докато я запълни докрай. После прокара длани под бедрата ѝ и натисна още малко, като че искаше да навлезе още с един милиметър. А когато запълни и това минимално разстояние, Дейзи извика в екстаз.

— Добре дошла вкъщи — прошепна Етиен.

Първия път се любиха трескаво и бурно върху кушетката пред огъня, защото раздялата се бе сторила прекалено дълга и за двама им.

И свършиха бързо.

— Караш ме да се притеснявам — каза малко по-късно задъхан Етиен, а дългите му коси се свлякоха надолу по раменете му, когато се надигна да я погледне. — Чувствам се като невъздържан ученик.

— И аз се чувствам безсилна пред същата неудържима страст... така че сме си лика-прилика — промърмори Дейзи и докосна чувствената извивка на пълната му долна устна.

— Ще се постарая да бъда на нивото ти. — Тонът му беше едновременно сериозен и шеговит.

— Мъжът на моите мечти.

— Ненаситна жена.

Тя се усмихна омайващо.

— Е, значи не съм съвсем свършена.

„Но си“ — помисли си той, както би помислил всеки влюбен мъж.

След малко я пренесе до леглото, сложи я да седне на ръба му и се зае с окончателното ѝ разсъбличане. Развърза панделите, пристягащи долната ѝ риза през деколтето и я измъкна през главата ѝ, докато тя покорно вдигна ръце, изпълнявайки прошепнатите му команди. Когато се захвана с копчетата на полата ѝ, тя се усмихва и рече:

— Цялата лепна.

— Ще оправим това. А сега бъди послушна и стой мирно — нареди херцогът, защото тя бе започнала да се протяга, — докато приключи със събличането ти. После ще те измия.

— Не звучи... неприятно. — В гласа ѝ се долавяха обещаващи нотки.

Той я погледна с хищна усмивка.

— Как звучи?

— Като че някаква гореща част от теб е все още вътре в мене.

— Умно момиче — пошегува се той и я целуна по пълната долна устна. — Забелязала си.

— Целуни ме и тук — посочи към възбудените зърна на гърдите си тя.

Те бяха все още толкова твърди и щръкнали, сякаш тялото ѝ бе готово отново за любов.

— Остави ме първо да те съблека или никога няма да успеем да се освободим от останалите ти дрехи.

— Как можеш да звучиш и да изглеждаш толкова разумно.

Тя протегна ръка и докосна възбуждения му член. Бе станал отново толкова твърд и обемен, като че не бе получавал оргазъм само преди няколко минути.

— Някой трябва да бъде разумен — отвърна с усмивка той.

— Защо? — погледнаха го кокетните ѝ тъмни очи.

— Защото искам да се отърва от проклетите пола и фусты, които само ми се пречкат. Коланът ти е прекалено стегнат — добави той, като продължаваше да се бори с копчето му.

— Започвам да надавам тук-там по някой сантиметър.

Той я изгледа с изпълнен с желание, с любов и странно доволство поглед.

— Приятна мисъл — промърмори най-после херцогът. — Значи имаш нужда от подновяване на гардероба. Утре.

— Утре можем да правим каквото си искаме и аз може да не пожелаем да стана от леглото цял ден.

— Обещаваща вероятност — отвърна приглушено той. — Тогава вдругиден. А може да повикаме някой от продавачите да дойде тук, така че изобщо да не се налага да ставаш от леглото.

— Това не е упадъчният Париж.

— Нима търговците в Монтана отказват да получават пари?

— Клюките се разпространяват бързо в толкова малък град.

— Както и в Париж. Тогава?

— Винаги ли ще бъдеш разглезеното дете на съдбата? — усмихна се Дейзи.

— В някои отношения — да. Възнамерявам да те задържа завинаги. В това отношение съм абсолютно непреклонен. Отказвам дори да споря и по някои други по-дребни подробности — измъкна копчето с лек разкъсващ звук той. — От сега нататък — или по-малки копчета, или по-широки илици — заяви той, а очите му се смееха. — Дори ако се наложи аз да шия и да обличам дрехите ти.

— Както и да ги събличаш.

— В такъв случай още повече ще се нуждаем от улесняване на операциите.

— Точно сега се чувствам така, че с радост не бих се обличала още цял месец.

— Ще уредим това.

— Ще умра от блаженство... преди да е минала една седмица.

— Няма да ти позволяя.

— Какъв арогантен човек.

— Четох някъде за това — усмихна се той.

— Без да говорим за десетките тонове собствен опит.

— Верен съм ти от деня, в който те срещнах. А сега се изправи и нека да се освободим от...

Тя го обгърна през раменете и го целуна, обзета от пристъп на любов, поразена от собствените си чувства и неговата вяроност.

— Каквото трябваше ли казах? — извиха се в дяволита усмивка устните му, когато Дейзи го пусна.

— По-добре беше да не си такова съвършено олицетворение на съвършения чар — отвърна привидно неприветливо тя.

Всъщност и двамата знаеха, че се шегува.

— Донесох ти и подаръци, като доказателство за съвършения си чар. Надявам се да свършат работа.

— По какъв начин?

— По обичайния начин — подразни я Етиен. — Престани да се цупиш — добави игриво той, — или няма да ти ги дам.

— Не се цупя — отвърна младата жена, издала сладко долната си устна тя, полусериозно, полу на шега, поразена от мисълта за колко ли други жени бе купувал също така подаръци. — Очевидно и преди си имал успех с раздаването на любовни подаръчета.

— Не обичаш ли подаръците? — попита той, като я изправи, за да измъкне полата и фустите ѝ. — Моите подаръци ще ти харесат — продължи той, без да обръща внимание на ревността, като я постави да легне отново върху снежнобелите възглавници. — Скоро.

След това я изми с топлата ухаеща вода, приготвена и поставена на умивалника. Тези действия сами по себе си бяха доста еротични, тъй като Етиен бавно прокарваше памучната кърпа нагоре по бедрата ѝ, за да обере остатъците от любовните мигове, които бяха споделили преди малко.

На Дейзи ѝ беше приятно да го остави да се грижи за нея. Чувстваше се мързелива и отпусната след наскоро изживяния оргазъм,

загрята както от топлината в стаята, така и от огъня, горящ във вените й.

После Етиен избърса и себе си с експедитивност, която едновременно я изпълни с възхищение и недоволство. Колко ли пъти бе вършил същото това нещо, в колко будоара и пред погледите на колко възхитени дами?

Той беше силно възбуден, но това като че не го смущаваше. Младата жена се зачуди за кой ли път, как успяваше да подчини така добре очевидното си желание на разума, на изискванията на някакво разписание, даващо му възможност да бъде толкова щедър в любовта. По-късно обаче тя откри, както той бе направил още преди години, че отсрочката само увеличава още повече приливите и отливите на страстта.

Херцогът донесе малка кожена папка, извади от нея няколко гравюри и ги разпръсна по леглото. И двамата, той с чаша пунш в ръка, а тя — с бадемовото си мляко, седнаха по турски върху бялата атлазена кувертюра на леглото, за да се възхитят от изкуството на Бонар и изкусителните му голи жени. Дребни женствени създания, в различна степен на разголеност, се къпеха или ставаха от леглото, излежаваха се лениво, събуваха или обуваха стройните си крака с дълги черни чорапи, наслаждаваха се на хубостта си пред огледалото, докато мързеливо решеха косите си.

— Красиви са — рече Дейзи, — и много стилни в черните си чорапи.

— Но бледнеят в сравнение с тебе, скъпа — отвърна херцогът, за когото чувствените форми на любимата му бяха върхът на съвършенството. — Помислих си обаче, че чувството им за независимост и очарователната им освободеност ще ти допаднат. Имам още една, но в доста по-различен стил — добави той и стана да донесе картината, скрита зад един стол.

Тя изобразяваше млада жена, държаща бебето си, току-що извадено от банята. Това бе деликатна композиция, очевидно под влияние на японските гравюри, но пропита с усещането за трогателната връзка между майката и детето.

— Тя е дело на една американска художничка — Мери Касат. Реших, че ще ти хареса.

И майката, и бебето имаха черни коси. Бяха доближили глави, и жената притискаше с любов детенцето към себе си. Дейзи се изпълни с радост и вълнение от нежната сцена... както и от вниманието на Етиен.

— Аз не съм ти купила нищо — рече тихо тя. — Чувствам се виновна.

Пръстите ѝ галеха златната рамка на картината.

— Никакъв подарък не може да се сравни с детето, с което ме даряваш.

И той се наведе и я целуна, дълга, бавна, страстна целувка, изпълнена с любов и нежност. Тя усети желанието да се пробужда отново във вените ѝ.

Херцогът почувства реакцията ѝ, почувства, че устните ѝ се разтварят под неговите, в желанието си да приемат езика му по-навътре, усети по-скоро, отколкото чу, доволното ѝ мъркане. И той я целува дотогава, докато на Дейзи ѝ се прииска нещо повече. Етиен се отдели от устата ѝ и пое празната чаша, която тя все още стискаше в ръката си.

— Не зная, дали Луи има представа за това — рече той, впил поглед в изпълнените ѝ със страст очи, — но топлото бадемово мляко, препоръчвано от майка му като успокояващ еликсир, се използва със съвсем друга цел в арабския свят.

— Може би именно заради това го смятат за панацея срещу умората — усмихна се очарователно младата жена.

— Възможно е — прошепна Етиен и прибра гравюрите и картината от леглото. — Сигурното е, че е много здравословно заради млякото и меда, бадемите и яйчните белтъци — добави той. — А ние трябва да се грижим за здравето ти.

Дланите му се плъзнаха по гърдите ѝ, после надолу и настрани към мишниците и достигнаха щръкналите зърна. Погали ги нежно и, преди да поеме едното от връхчетата в устата си, промърмори:

— Ще им помогна да привикнат на това, за да са готови за бебето, което очакваме.

В началото засмука нежно, а постепенно — все по-настойчиво, първо едната, а след това и другата гърда, докато Дейзи не рухна върху възглавниците. Сетивата ѝ бяха съсредоточени върху нетърпимо

приятното усещане, което ѝ доставяха устните му, желанието завладяваше всяка една клетка на тялото ѝ.

— Искам те — прошепна тя, впила пръсти в черните му коси.

Извиваше гръбнак, за да повдигне и доближи гърдите си до устата му, затворила очи от наслада. Херцогът, без да отговори, продължи да смуче, ближе и хапе лекичко втвърдените зърна, докато тя не усети, че от главата до петите я връхлита бурна вълна, която я изпълни с блаженство. Затова, когато той най-последно повдигна глава, която тя все така не изпускаше от ръцете си, младата жена не можа да помръдне за момент.

— Отвори си очите — прошепна Етиен и провря длан между бедрата ѝ.

И когато тя най-последно бавно изпълни молбата му и отпусна ръце край тялото си, връщайки се с усилие от чувствения рай, той добави:

— Виж това.

И херцогът постави малък, красиво опакован пакет, който измъкна от чекмеджето на нощното шкафче, върху корема ѝ. Докато развързваше копринената пандела, пръстите му се плъзнаха към тъмното триъгълниче между краката ѝ и се насочиха към тръпнещия отвор под него.

— Не мога да се съсредоточа, когато правиш това — рече задъхано тя и замря, за да се наслади на усещането.

— Ето, ще ти помогна — каза Етиен и разгъна сребрилата хартия със свободната си ръка. — Харесват ли ти?

В кутията имаше десетина чифта копринени чорапи във всички цветове на дъгата, едноцветни, на линии, с шарки, и задължително изключително фини.

— Великолепни са.

Дейзи ги докосна лекичко. Чувстваше се порочна само като ги гледаше. Обикновено носеше чисто бели или кафеникави чорапи. Тези чорапи бяха предназначени за прелъстяване, за страстни срещи, за събличане пред любимия. Вълнението, което ѝ причиняваха неуморните пръсти на Етиен я караха да се чувства така, като че бе предназначена да носи тези ярки цветове на желанието... вечно.

— Сложи си черните — като голите жени на Бонар — каза херцогът. — С лилавите жартieri.

— Ще трябва да си махнеш ръката.

Тя говореше приглушено. Думите му и собственият ѝ глас ѝ се сториха без всякаква връзка с чувственото опиянение, съсредоточено между краката ѝ. Той поклати едва забележимо глава и продължи възбуждащите си действия. Младата жена си помисли, че всеки момент ще се разтопи от удоволствие.

— Сложи ги — настоя тихо и прегракнало той.

Дейзи се подчини, защото той искаше това, а тя бе почти обезумяла от страст и желание да му достави наслада. Както и на себе си. Когато повдигна коляно и след това изпъна крак, за да опъне чорапа, пръстите му се плъзнаха още по-дълбоко, тъй като изпълнявайки тези манипулации, се разтвори още повече. Тя затаи дъх от силните усещания. Тъй като се разсея за момент, херцогът ѝ помогна да прокара лилавия жартиер през крака си и го плъзна нагоре по мекото ѝ закръглено бедро.

— Не искам да се чувствам като робиня — промърмори младата жена.

— Да спра ли?

Тя не отвърна веднага, все още заинатена, въпреки заливащите я вълни от удоволствие.

— Да спра ли?

Дейзи поклати глава, тъй като той започна бавно да измъква пръстите си, а на нея повече ѝ се искаше това усещане да продължи, отколкото да бъде независима.

— В такъв случай — ето ти другият чорап.

Младата жена си помисли, че ще издъхне от екстаз, когато повдигна другия си крак, за да опъне чорапа по него. „Възможно ли е човек да загуби съзнание от подобни силни усещания?“ — зачуди се тя. И погледна блесналите зелени очи, които ѝ се усмихваха.

— Имам намерение да те накарам да чакаш — прошепна той.

— Не можеш.

Как би могъл? Как би могъл да контролира възбудата ѝ?

Той обаче явно знаеше кога да забави и кога да забърза движенията на пръстите си, кога да проникне по-дълбоко и кога да ги измъкне навън. Знаеше как да я държи на границата на оргазма.

И докато една част от мозъка ѝ бе благодарна за виртуозното му майсторство, другата част мразеше опита му, благодарение на който бе постигнал това майсторство.

Тя отвори широко очи, защото майсторството му ѝ бе допаднало толкова, че като наркоманка, копнееше за още.

— Това е и заради бадемовото мляко — рече тихо той. — Не обвинявай само мене.

— Аз съм ненаситна — потрепери от желание и почуда гласът на Дейзи. — И причината си ти — допълни тя, припомнила си дните, които бе прекарала с него в Париж, когато не беше чувала дори за въпросното мляко.

Чаршафите ѝ се струваха студени в сравнение с пламналото ѝ тяло, затова пък температурата на въздуха беше така балансирана, че го чувстваше като коприна по кожата си. Гласът на Етиен ѝ изглеждаше триизмерен. Той не изрази несъгласие с нея, а каза само:

— А това как ще ти се стори?

Той обхвана с длани едната ѝ гърда и я натисна леко, така че връхчето ѝ щръкна нагоре. „По-различно е“ — помисли си тя и въздъхна пресежливо, като че гърдите ѝ бяха самостоятелни, автономни, сами по себе си обект на желание и желаещи да получат собствено удовлетворение.

— А това...

Ръцете му се плъзнаха към топлата вътрешна повърхност на бедрата ѝ, от края на черните ѝ чорапи към влажния триъгълник, който бе накарал да запулсира от наслада. Тя се изви под горещите му длани, които сякаш изгаряха като въглени плътта ѝ, но той я натисна към леглото. — Усещанията са по-ярки, биенето на сърцето и препускането на кръвта са по-силни и по-бързи, нервните окончания са по-чувствителни. Изобщо бадемите са изключително хранителни — добави с усмивка той.

— Колко мило, че ще знам това, когато предам богу дух от екстаз — промърмори тя и бавно облиза с връхчето на езика пълните си устни.

— Искаш ли да те целуна?

— И това искам — отвърна тя, подобна на очарователна русалка.

— Ще го направя, ако отвориш още няколко подаръка.

— Непременно ли трябва да го направя? — нацупи се тя, но в същото време красивите ѝ очи го гледаха изкусително, безсрамни в съзнанието за властта, която имаха над него.

Трябваше да положи значителни усилия, за да отмести погледа си от нейния, но искаше тя също да узнае какво има в кутиите.

— Непременно — отвърна твърдо херцогът и ѝ подаде две кутии, една по-голяма и една по-малка, чието съдържание бе дело на „Дусе“.

Дейзи разпозна модната къща и разбра какво трябва да очаква. Бельото, което шиеха там, бе великолепно, но белия дантелен корсет, който измъкна от едната кутия, бе изработен по по-различен начин. Банелите бяха разположени така, че да отделят гърдите и да ги поддържат поотделно. Тя го вдигна пред себе си и попита усмихната:

— Искаш ли да видиш дали ми става?

Той само се усмихна в отговор, излегнат до нея. Дългото му стройно тяло заемаше учудващо голямо пространство от леглото. Тя спусна обувките си в черните чорапи крака над ръба на кревата. Дари го с омайващ поглед, стана и се запъти така, съвсем гола, към високото огледало. Наведе се леко напред и намести налетите си гърди в дантелените чашки. След това се изправи отново и отметна дългата си черна коса на гърба. Прихвана краищата на корсета отзад с ръце и рече, усмихвайки се предизвикателно:

— Естествено знаеш, че ще ми е нужна помощ за връзването, ако ще те прелъстявам с това еротично бельо.

— На вашите услуги, госпожо — отвърна лениво Етиен, имитирайки безупречно акцента на жителите на Монтана, и стана от леглото, за да ѝ помогне.

Сребрилата връв бе прокарана в сребристи дупчици, имитиращи метал, и бе в ярък контраст с бялата дантела. Като че индустриалната революция се бе срещнала с упадъчния разкош. Сребрилата украса бе не по-малко елегантна екстравагантност, защото бе не машинна, а ръчна изработка и всяка малка капсула имаше гравирани декорация, а лентата бе плетена на ръка от фина сребриста нишка.

— Кажи ми, ако те стягам много — рече той, като опъна връвта.

Тези му действия повдигнаха нагоре бюста ѝ, стесниха талията и подчертаха чувствената извивка на бедрата ѝ.

— Става ми — прошепна Дейзи и го погледна усмихнато през рамо. Херцогът завърза сръчно и красиво лентата. — А Дусе няма мерките ми.

Всичко бе направено като че по мярка, всеки един от размерите пасваше точно, като се почне от дължината на тялото ѝ от бедрата до

гърдите и се стигне до чашките, които сякаш бяха правени специално за нея.

— Имам добра памет — усмихна се на образа ѝ в огледалото Етиен и обхвана гърдите ѝ в дланите си. — А Дусе разбра обясненията и описанията ми.

Пръстите му пропълзяха нагоре и започнаха да дразнят вирнатите връхчета на гърдите ѝ.

— Корсетът е създаден, за да доставя удоволствие.

Платът бе толкова фин, че дрехата несъмнено не бе направена с цел да изпълнява практически задачи. Получашките само повдигаха закръглените гърди на младата жена, повдигаха ги и в същото време ги разголваха и предлагаха, за да създават и получават удоволствие. А украсената с пандели и воланчета дантела в долната част на корсета явно имаше за цел да подчертава мястото, където се събират женските бедра.

Дейзи се облегна назад на любимия си, подпря глава на рамото му и се загледа в обутите си с черните чорапи стройни крака и в подчертаващия женствените ѝ форми бял дантелен корсет. В блаженството на себеотдаването усети, че отново я обзема страстно желание. Приличаше на древна богиня на плодородието, парадираща с утробата си, даряваща живот и с гърдите, даващи храна.

Тя като че обединяваше героините в гравюрите на Бонар и картината на Касат, олицетворяваше едновременно и страстната, и плодовитата женственост. И двете особи в нея желяеха да консумират страстта си към високия тъмен мъж. Тя се обърна с лице към херцога, гърдите ѝ се допряха в неговите, ритмичното поклащане на бедрата ѝ го възбуждаше още повече.

— Само още един пакет — промърмори Етиен.

И когато Дейзи изпъшка недоволно, той я вдигна на ръце, пренесе я до леглото, седна на ръба му и я обърна с лице към себе си. После я повдигна колкото да може да го възседне и бавно я спусна върху възбуждения си член.

— Това ли искаше? — попита нежно той, когато тя се вкопчи в него, докато първата влудяваща вълна от удоволствие попремине. — Така по-добре ли е?

И той постепенно навлезе по-дълбоко, като в същото време притисна с ръце бедрата ѝ надолу.

— Не мърдай — прозвуча дяволито пресипналият му от възбуждане глас.

Знаеше добре, че всичките ѝ сетива бяха съсредоточени върху твърдия му член, който я изпълваше и я даряваше с еротично удоволствие. Протегна се, за да вземе голямата кутия от модна къща „Дусе“, разкъса панделите, захвърли встрани капака и измъкна оттам полупрозрачна роба в слънчево-златист цвят, сякаш не усещаше лудата възбуда на любимата си. Напъха ръцете ѝ в обшитите с дантела ръкави, обличайки я нежно като малко дете, и издърпа ефирната дреха, която издаде характерното копчинено шумолене, нагоре до раменете ѝ. Кремавата дантела украсяваше щедро платките на гърдите и обемните ръкави.

— Етиен, умирам...

Гласът на Дейзи прозвуча приглушено. Струваше ѝ се, че стегнатият корсет увеличаваше още повече чувствителността на гърдите ѝ. Усети, че той помръдна лекичко в нея и се привдигна, за да му отвърне.

— Почакай — възпряха бедрата ѝ ръцете му.

— Не — опита се да се пребори с натиска на дланите му тя.

— Само минутка още.

Гласът му звучеше спокойно, като че не неговият член, твърд и възбуден, бе в нея, като че тя не се мятеше задъхана върху бедрата му, като че знаеше, колко по-хубаво щеше да стане, ако почака. Тъй като не можеше да помръдне под натиска на ръцете му, младата жена затвори очи. Миг по-късно той отдръпна леко дланите си, като започна да ги отдалечава бавно и постепенно... изчаквайки да се убеди, че тя ще стои неподвижно. Когато се увери в това, херцогът завърза прилежно тафтената панделка зад врата ѝ. Робата обгърна тялото ѝ, отворена отпред, подчертавайки белия ѝ дантелен корсет и повдигнатите ѝ нагоре гърди, плъзна се по меката плът на бедрата ѝ и по голите крака на Етиен.

— Харесва ли ти?

Галеше леко връхчетата на гърдите ѝ, докато говореше и с бавно движение нагоре я разшири още повече, докато бедрата му я повдигаха цялата. Тя изпусна гърлен звук на удоволствие.

— Радвам се — промърмори той. — А сега искаш ли да получиш оргазъм? — прошепна Етиен и я вдигна така, че възбуденият му член

излезе почти напълно, а след това бавно я спусна надолу.

В момента бе неспособна да говори, но той разбра смисъла на въздишката ѝ, когато прокара пръсти в дългите му черни коси. И само след секунди, цялата трепереща, достигна до оргазъм. Херцогът я галеше и целуваше нежно и успокояващо, разбирайки, че неукротимото ѝ желание можеше да трае още няколко часа. Знаеше, че за това отчасти бяха виновни обстоятелствата. За чувствена жена като Дейзи, седмиците на самота бяха истинско изпитание. Бадемовото мляко понякога също оказваше странно силен възбуждащ ефект. Сам той бе почувствал голяма изненада, когато Луи му го бе дал за първи път против умора. В други случаи, когато го бе пил обаче, млякото бе оказвало определено успокояващ ефект. А той не бе правил достатъчно опити, за да достигне до някакви по-научни заключения по този въпрос, тъй като досегашните му любовници никога не бяха предизвиквали симпатиите на Луи.

— Обичам те — каза едва чуто Дейзи — рамото му, в което бе долепила устни, заглушаваше думите ѝ.

— И аз те обичам.

Словата, които само допреди няколко месеца не бе изричал никога, като че сами излизаха от устата му. Мислеше си, как бе открил земния рай в лицето на една красива тъмнокоса жена, пленила сърцето му.

— Ще те направя щастлива.

Тя вдигна глава и се усмихна.

— Вече ме направи...

В този момент се чувстваше дотолкова препълнена с любов, че искаше да има цял рояк пълни розовобузи бебета от този мъж, когото обичаше до побъркване. Искаше целият ѝ живот да бъде изпълнен с неговата нежност и шеговити усмивки, както и с вълшебната му страст. Дали детето му щеше да наследи неговата очарователна усмивка? Или особената форма на веждите му? Дали щеше да има нещо против, ако се роди момиче? Някои мъже имаха.

— Момиче ли искаш или момче? — попита тя в желанието си да му достави удоволствие.

— А ти какво искаш? — отвърна на въпроса ѝ с въпрос Етиен и, като я вдигна от скута си, я сложи да легне върху възглавниците.

— И двете.

— В такъв случай няма проблем. Ще бъдеш доволна каквото и да се роди. И след това би могла да имаш друго бебе.

— Мисля да те заключа, за да не можеш да ме изоставяш повече и да ходиш в Париж — рече нежно младата жена, легнала в облака златиста коприна на новата си роба. — За да можеш да ме дариш с повече деца.

Херцогът се излегна до нея, развърза панделата на врата ѝ и я целуна по устата.

— Понякога идвай с мене и тогава ще правим бебетата и в Париж. Но засега Монтана ми харесва — добави припряно той, забелязал тревогата в очите ѝ.

— Не си видял кой знае колко, но все пак ти благодаря — отвърна тя със съзнанието, че той се опитва да приспи страховете ѝ.

— Ти си тук. Това е достатъчно. А Жустен би могъл да изучи бизнеса, така че да бъде на твое разположение, заключен и посветен на твоите удоволствия.

— Изключително вълнуваща перспектива.

Тази нощ двамата говориха много между любовната игра. Сгушени върху кушетката пред огъня, или легнали на широкото разтурено легло, двамата обсъждаха бъдещето си, детето, което очакваха, споделяха надеждите и мечтите си, изпълнени с щастие от чудото на любовта си. И двамата бяха в основата си практични хора, понякога дори цинични, когато ставаше въпрос за вярата им в доброто по света, но бяха съгласни, че духовете, или шаманите, или доброжелателните богове им бяха направили неоценима услуга, когато им дадоха възможност да се срещнат през онази нощ у Аделаид.

— Не те харесах първия път, когато те видях — рече Дейзи, притисната към солидното му мускулесто тяло.

Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. Топлината ѝ му напомняше за сигурността, която бе изпитвал в детството си и за изгревите, които бе наблюдавал от прозореца на стаята си в компанията на своята бавачка. Бе обичал бузестата Рени Маклийд също така всеотдайно.

— Аз също не те харесах — отвърна Етиен, кръстосал ръце под главата си, като се усмихна дяволито, — но тогава и не търсех приятел. Иначе ми се стори очарователна.

— В такъв случай трябва да благодарим на твоята похотливост за тази съдбоносна среща — изгледа го кокетно и игриво тя.

— Нещо такова — кимна леко той. — Както и на счупения на игрището за поло крак на барон Ара. Към списъка трябва да добавим и настойчивостта на Валентин. Отказвах му три пъти, преди да капитулирам. По онова време не вечерях често навън.

— Защо?

Тя се отърка в него и допирът на меките ѝ чувствени форми го разсея моментално. Желаше я отново. „Не, не отново — помисли си той, — ... а винаги.“

— Кажи ми — настоя тя.

Искаше ѝ се да узнае колкото се може повече за мъжа, който се бе превърнал във всичко за нея. Понякога изглеждаше толкова невинна, толкова открита в непрестореното си любопитство, като младо момиче. Това го караше да бъде по-внимателен в избора си на думи, като че цинизмът на живота, който бе водил, преди да се запознае с нея, би могъл да измърси тези изпълнени с нетърпение, широко отворени към него очи. Вечерите навън бяха нещо прекалено блудкаво за него през онези дни — предпочиташе по-директните форми на прелъстяване, без часовете, изпълнени с флирт и празни разговори по време на сервирането и консумацията на двайсетина блюда, като прелюдия. Дейзи обаче го бе омагьосала така, че в нейна чест бе забравил предразсъдъците си по повод вечерите сред обществото.

— Имам превъзходен готвач — отвърна той.

Това бе самата истина, но не и пълната, тъй като умишлено избягваше някои по-провокиращи моменти.

— В моите клубове сервираха превъзходни вина — продължи обясненията си той, — а разговорите по време на вечеря винаги са ме отегчавали. Те неминуемо се въртят около светските клюки.

— Сам ли се хранеше?

Тя си го представи седнал сам на дългата няколко метра маса.

— Обикновено — не — отговори уклончиво той, залитайки, въпреки нежеланието си, все по-дълбоко в изврътания.

Обикновено вечеряше в някоя от стаите, които предлагаша голяма част от модните ресторанти, в компанията на приятели и няколко красиви и не обичащи да отказват нищо дами.

— Е?

— Не ме питай, скъпа — отвърна херцогът, който наистина се чувстваше неудобно. — Това бе толкова отдавна.

— О — възкликна Дейзи, разбрала, че мисленият образ, който си бе създала, е неверен. — Но сега ме обичаш лудо — рече, изпълнена със сигурност и разбиране тя.

— Лудо — повтори той, извади ръце изпод главата си и ги плъзна надолу по гърба ѝ. — Дълбоко като океана. Лудо като младеж. Толкова лудо, че можеш да ме помолиш да се откажа от полото и аз ще го направя.

Усмивката му я стопли с искреността си. Ръцете му, поставени ниско долу на гърба ѝ, я притискаха нежно и собственически и тя го разбираше, защото собствените ѝ чувства бяха подобни на неговите.

— Докато боровете пожълтеят... — прошепна младата жена и погали тъмните му коси, разпилени по възглавницата.

— Дотогава — обеща тихо той.

Дочула отварянето и затварянето на вратата, Дейзи бавно отвори очи.

— Колко е часът? — попита сънено тя.

Стаята бе потънала в полумрак, тежките завеси закриваха напълно прозорците, така че Етиен се виждаше като неясна сянка, застанала до вратата.

— Вече си облечен.

— Единайсет часа е.

— Отдавна ли си станал? — протегна се с наслада младата жена.

Допирът на тежкото одеяло бе приятен за кожата ѝ, възглавниците под главата ѝ бяха меки, а спомените от изминалата нощ — страстни и незабравими.

— Не много отдавна — отвърна учтиво Етиен и тръгна към леглото. — Изглеждаш отпочинала.

Той спря до нея. Стори ѝ се свеж като утро сред полето в бялата си риза и дълги кожени бричове. Ботушите му за езда бяха покрити с тънък слой прах. Наведе се да я целуне, по-скоро леко, нежно, целомъдрено да докосне устните ѝ със своите.

— Ммм... Не съм спала до толкова късно...

— От Париж ли? — усмихна се мило той.

Тя се усмихна в отговор и отметна кичура коса, паднал върху челото ѝ.

— Винаги ме държиш будна до късно през нощта.

— Доколкото си спомням — отвърна закачливо и приглушено херцогът, — ти беше тази, която все повтаряше: „Само още веднъж“.

Така си беше, не можеше да го отрече.

— Не те чух да се оплакваш — отвърна с капризния тон на малко момиченце тя и го погледна изпод полуспуснатите си ресници.

— Никой досега не ме е обвинявал в глупост — рече развеселен той.

— Трябва ли да се извинявам?

— Надали. По-скоро искам да изразя дълбоката си благодарност.

— Тогава може би няма да имаш нищо против да ти задам един... малък въпрос.

— Питай — повдигна едната си вежда той.

— Днес наистина ли ще прекараме деня в подреждане на къщата, за което Луи има нужда от помощ, и в ходене по магазините?

— Това ли е въпросът ти?

— Част от него.

— Предполагам, че ще правим точно това. И?

— Мислиш ли, че би могъл да ме любиш... в такъв случай... преди... да се захванем с всичко това?

— Имам чувството — усмихна се херцогът и започна да разкопчава ризата си, — че нивото на продуктивността ще е доста ниско наоколо.

— Нивото на част от продукцията — поправи го младата жена. — Аз се старая много, за да оформя добре бебето ти.

— Нивото на част от продукцията, в такъв случай — съгласи се със снизходителна усмивка Етиен. — Ще трябва да върша работата си докато спиш.

Захвърли ризата си върху таблата на леглото.

— За да можеш да ме забавляваш, когато съм будна.

Седнал на леглото и наведен напред, за да събуе ботушите си, херцогът изви глава, за да я погледне през рамото си.

— Може да поискаш да си лежиш само в леглото, а аз ще проверявам от време на време дали си готова — усмихна се той, — да

бъдеш забавлявана.

— Това е идея — прошепна Дейзи, шокирана от мисълта, че би могла да се изкуши от подобна перспектива.

Почувства се смаяна от факта, че тя, жената, която винаги бе слагала на първо място кариерата си, като че бе склонна да приеме ролята на изпълнена със страст държанка. Реакциите на тялото ѝ обаче не бяха чак толкова интелектуални. То вече бе започнало да пулсира нетърпеливо, готово да приема, изпълнено с очакване. А когато миг по-късно Етиен отметна завивката, внимателно се намести отгоре ѝ и прошепна:

— Вече е утро, мис Блек, дойдох да ви събудя. — Тя престана да си задава повече въпроси във връзка с мотивите си.

Усещаше само, че се разтапя, че се слива с него, че обкръжаващият свят като че престава да съществува и че по всеки неин тръпнещ нерв, във всяка глътка въздух и удар на сърцето ѝ се разлива невероятно блаженство.

Той се превръщаше за нея в наркотик, без който не можеше да живее. Струваше ѝ се, че желанието ѝ я погълна цялата.

Когато след това дръпна широко завесите, за да пусне слънчевата светлина в стаята, херцогът предложи на Дейзи да закуси в леглото. Той пиеше кафе, докато тя се хранеше, тъй като бе изял закуската си още преди часове. Когато тя приключи с яденето, Етиен ѝ помогне да се измие и да се облече с дрехите, които бе донесъл от Елена.

— Вече си ходил в града? — възкликна младата жена, когато видя окачените в гардероба рокли. — Спал ли си изобщо?

— Трябваше да доведа конете си — рече той, докато вадеше някакъв вълнен жакет от гардероба, без да отговаря директно на въпроса ѝ.

Не бе имал време за спане.

— Сега си облечи това и ще те изведе да пояздим.

Дейзи бе седнала на ръба на леглото, облечена в топъл пуловер и кожени панталони за езда, и поклащаше лениво босите си крака. — Как докара дотук конете си?

— По обичайния начин, скъпа, в конюшната на яхтата ми.

— Не, искам да кажа, как ги докара дотук толкова бързо?

— С конски вагон по железопътната линия. Не исках да ги оставям дълго в обществената конюшня, където ги бяха приютили. Те са свикнали да бъдат глезени.

— Като мен — усмихна се младата жена.

Той ѝ подаваше с хищна усмивка якето.

— Не съвсем.

— Дали няма да се измориш от молбите и изискванията ми? — попита тя, докато промушваше ръце в якето.

Въпросът бе зададен с типичната ѝ прямота и дързост и отразяваше действителната ѝ загриженост.

— Ще ти кажа — рече Етиен, като закопчаваше големите розови копчета, — ако се изморя.

— Толкова те обичам — заяви Дейзи и го обгърна с ръце.

Светът, в който живееше, внезапно се бе смалил до размерите на присъствието на този мъж, неговото докосване, неговата усмивка, желанието му да я има. Неговото дете, което растеше в утробата ѝ, увеличаваше още повече любовта ѝ, като че бе вместилище на страстта му, като че бе доволна и цялостна само в обятията му.

— Ти ми принадлежиш — каза тихо той, притиснал я към тялото си, като усещаше меките ѝ коси под брадичката си, — и аз — на тебе. И ще те обичам... вечно.

— Изнервям се, Етиен — вдигна поглед към него Дейзи, — да бъда погълната до такава степен от желанието си за теб.

— Аз също съм обсебен единствено от теб, скъпа. Не мога да разбера това — усмихна се той, — но наистина сме невероятно щастливи.

— Наистина ли харесваш Монтана?

Това бе нейният свят и тя искаше да бъде сигурна.

— Монтана е красива — като тебе. И тъй като вече притежавам шестте хиляди акра земя, които вървят заедно с къщата, защо не ми покажеш част от нея?

Излязоха да се разходят, яздейки два от конете, които херцогът бе докарал от Париж — красива сива арабска кобила за Дейзи и любимият му черен жребец за него, с чиято помощ бе вкарал повечето си голове през последната година. Дейзи го поведе през долината към

подножието на хълмовете, които опасваха равнината. Виждаше я за първи път на гърба на кон, защото тя отказваше да язди в Булонския лес. Той ѝ се струваше прекалено скучен и еднообразен. Както бе очаквал, имайки предвид произхода и средата, в която бе отраснала, тя бе изкусен ездач. Седеше спокойно върху непознатото животно, като държеше юздите по типичния само за най-добрите ездачи нехаен начин.

В кожени панталони, мокасина и червено вълнено яке, и с пусната върху раменете дълга черна коса, Дейзи изглеждаше в пълна хармония с естествената красота на местността. Познаваше прекрасно терена и обръщаше вниманието му към една или друга интересна особеност, показваше разграничителните гранични маркировки, като не пропускаше дори старите означения, вече потъмнели и обрасли с трева и храсталаци. Знаеше всяка една означителна линия и когато херцогът изрази учудването си от богатата ѝ информация в тази област, младата жена каза:

— Борим се за земите си от почти трийсет години. Аз лично участвам в тази битка от десет години, така че познавам всяка подробност така, както знам името си. Така, както знам законите в областта на рудодобива и минното дело. Вероятно — добави, като се усмихна леко тя, — така, както ти познаваш железопътния бизнес.

— В такъв случай ще се възползвам от твоята — погледнаха я шеговито зелените му очи, — ... опитност.

— Аз определено с удоволствие се насладих на твоята — отвърна в същия дух тя. — След тази нощ се чувствам задължена към теб. Какво искаш да знаеш?

И двамата обсъдиха с подробности възможността да разкрият своя мина и за най-доброто влагане на парите си. Херцогът наистина разбираше от железопътни линии, но компетентността на любимата му във връзка с минното дело бе направо смайваща. В ранния следобед спряха, за да изядат обяда, който Луи бе приготвил в една кошница и продължиха да градят планове си, обмисляйки евентуално сътрудничество с нейното семейство.

Хапнаха с удоволствие от сандвичите с ростбиф и прасковения пай и пиха от бистрата студена вода от поточето в другия край на полянката, на която се бяха разположили. А когато Дейзи се прозя за

трети път в продължение на едно изречение, Етиен ѝ предложи да подремне, преди да поемат обратния път.

— Щяхме да ходим да купуваме детски дрешки? Късно ли е вече?

Изпитваше непреодолимо желание да избира мънички, украсени с дантела бебешки принадлежности. Миниатюрни обувчици и декорирани с панделки шапчици, сребърни дрънкалки и гравирани чашки.

— Вече е три и половина. Няма да успеем да се върнем в ранчото, да се преоблечем и да отидем в града. Ще свършим това утре... ако се събудиш достатъчно рано — пошегува се той.

— Не мисля да поемам цялата вина за умората си — запротестира развеселена Дейзи.

— И не е нужно — усмихна се топло Етиен. — Но тъй като има още седем месеца и половина, докато бебето започне да се нуждае от свой гардероб, мисля, че спокойно можем да изчакаме още ден-два, преди да се погрижим за дрешките му. Тази седмица ти е забранено да работиш. Трябва само да почиваш и да се грижиш за себе си.

— И за теб.

— И за мен — съгласи се тихо той.

Пригответи ѝ легло от ухаещи борови клонки, покри ги с якето си, седна до нея и държа ръката ѝ през цялото време, докато тя спеше. Той, който все не можеше да намери удоволствието, най-после бе доволен. Той, който никога не бе познал щастието да обича една жена, сега бе напълно преобразен. Той, който винаги се бе гордял с произхода и с името си, неделима част от културното минало и традиция на неговата страна, беше седнал край току-що купените си земи в полудивите области на една непозната страна и държеше ръката на жената, която бе причината сега да се намира тук.

И която също така бе причината скоро отново да стане баща.

И вероятно бе причина за доста големите промени, настъпили в разбиранията му за ценностите в човешкия живот.

Щеше да се наложи Бурж да започне да взема все по-активно участие в бизнеса му. Имаше му доверие. Жустен също постепенно щеше да поема все по-голяма отговорност.

След раждането на бебето и приключването на делата, които Дейзи водеше в момента, щяха да се споразумеят да прекарват част от

времето си и в Париж.

Той се усмихна леко.

Може би.

Може би щеше да бъде по-лесно да уговори Бурж да стане управител на бизнеса му. Много му се искаше да даде възможност на Дейзи да прави това, което желае.

Слънцето започна да се крие зад хоризонта, като оцвети небето в огненочервен цвят, увисна за момент над планинската верига и се гмурна зад нея, вдигайки златни пръски.

Тишината над горската поляна стана още по-плътна във вечерния полумрак и когато Дейзи най-последно се размърда, шумоленето на боровите клонки се чу отчетливо.

Като че почувствала липсата на светлина, тя отвори очи и постоя неподвижно за момент, докато разбере къде се намира.

— Съжалявам, че спях толкова дълго — прошепна тя, усетила топлината от дланта на Етиен, обхванала нейната, което ѝ създаваше впечатление за сигурност. — Не ти ли е студено?

Херцогът поклати глава.

— Слънцето току-що се скри.

— Мисля, че трябва да ставам...

— Мога да те отнеса обратно.

Младата жена си даде сметка, че той действително щеше да го направи и се запита, дали ако се оставеше на нежните му грижи, нямаше да се разглези прекалено и да бъде неспособна да се справя повече със света. Ако пожелаеше, можеше да не върши абсолютно нищо и това бе наистина смайваща промяна, като се има предвид досегашния ѝ независим начин на живот.

— Миналата нощ бе доста изтощителна. Тази нощ ще бъда по-предпазлив и ще те оставя да поспиш.

— Сигурно си изморен — рече Дейзи, като се изправи до седнало положение.

— Чувствам се чудесно — отвърна херцогът, който бе привикнал с безсънните нощи. — Сама ли искаш да яздиш или с мен?

— Черният ти жребец може да започне да се оплаква.

— Няма. Днешната разходка е като почивка за него, сравнена с две полувремена от игра на поло. Все едно че е на санаториум.

В крайна сметка Дейзи язди до фермата сама, след като дълго се прозява и протяга, докато се разсъни напълно. През това време Етиен оседла конете. А когато пристигнаха, херцогът настоя любимата му да влезе вътре, докато той заведе животните в конюшните.

— Облечи си нещо удобно за вечеря. Луи каза, че новата ни готвачка била много темпераментна и държала особено на спазване часа за вечерята.

— Трябваше да ме събудиш по-рано. Закъснели ли сме?

— Винаги мога да наема друга готвачка, скъпа. Ти си... незаменимата. Но мисля, че пристигнахме навреме, за да избегнем разправията.

Вечерята бе във френски дух с лек креолски оттенък, тъй като готвачката, наета от Луи, бе родом от Нови Орлеан.

Сосът за рибата бе много приятен, деликатният му аромат напомняше на Дейзи за босилек.

Овнешкото с чушки бе горещо и с много подправки и бе сервирано с яркожълт ориз, който бе еднакво приятен и за езика, и за окото.

Лимоновият сладкиш се услади толкова на Дейзи, че тя привършваше третото си парче от него под развеселения доволен поглед на Етиен, когато каза:

— Готвачката си заслужава да изтърпяваме по някоя разправия от време на време. В колко трябва да слизаме за закуска?

— Надявам се, че по този въпрос ще успеем да постигнем взаимно съгласие — засмя се херцогът. — Мисля, че тя също знае цената си.

— Къде я намери?

— Луи свърши тази работа. Той нае цялата прислуга. Доколкото разбрах, тя дошла от един от хотелите в града. Не открил никъде главни готвачи.

— Никога досега ли не си имал жена-готвачка?

— Мисля, че не. Луи би могъл да ти отговори по-добре на този въпрос. Той поддържаше връзка с кухненския ми персонал. Тя е добра, нали? Вземи се още — предложи с усмивка той.

— Не трябва.

— Позволено ти е да се поглезиш малко, скъпа.

— Ще надебелея много.

— Сега си на почивка.

Не беше нужно да я убеждава дълго, при положение че вкусният сладкиш я мамеше с лимоновия си аромат, апетитния крем и захарната глазура.

— Както виждаш — рече тя, като се пресегна да вземе още едно парче, — не са ми нужни кой знае какви извинения.

— За всеки случай, имам поне още десетина извинения за теб.

Бяха останали сами за десерта. Етиен бе разпуснал прислугата за през нощта, за да не ги безпокои.

— Нима те са задължително условие за благородния ти произход?

— Не, под влияние на мама, никога не съм се нуждаел от извинения. Тя винаги е окуражавала свободата на избор.

— Но все пак запази брака си, въпреки съветите й.

— Преди да те срещна, това беше без значение за мен. Всеки от нас живееше самостоятелно.

— Кажи ми, че си щастлив — прошепна Дейзи, завладяна внезапно от несигурност и безпокойство заради това, че Етиен говореше така нехайно за напълно разделения начин, по който бяха съществували със съпругата си.

Бяха съвсем сами в осветената от лампите трапезария, пред огромната маса, която бе прекалено голяма само за двама човека. Високият таван допринасяше още повече за внушителните размери на помещението. На младата жена й се струваше, че са изолирани от целия свят — в тази обзаведена и декорирана типично по мъжки стая, с тежки мебели и оръжие, в тази закътана сред планините долина, разделена със седем хиляди мили от ярките светлини на Париж. „Дали няма да се върне към старите си привычки, когато попадне отново в предишната си среда?“ — питаше се неспокойно тя.

— „Щастлив“ е прекалено слаба дума — отвърна тихо херцогът. — Задоволство — също. Макар, че изпитвам и двете. Обикалях света в търсене на нещо неизвестно... нематериално. Но тогава не можех да разбера, не можех да зная, че съм търсил теб... възможността да стоя така и изпълнен с блаженство да те гледам, облечена в нощната ми риза, с навити ръкави, разрошена коса и пудра захар по устните.

— Добре — отвърна простичко тя, както би постъпило едно доволно дете, тъй като думите му бяха прогонили старите ѝ страхове. — И се радвам, че харесваш роклята ми за вечеря — допълни Дейзи и облиза захарта по устата си, а усмивката отразяваше радостта ѝ. — Някой друг път ще сложа творенията на Дусе.

— Ако искаш никога не ги слагай, това ми е напълно безразлично.

Етиен се бе облегал на облегалката на стола си, блажено отпуснат, обхванал в длан чашата си с коняк.

— Харесвам те в нощницата си.

Младата жена бе подгънала крака под тялото си и памучната дреха висеше край нея от стола, а снежната ѝ белота подчертаваше бронзовия цвят на кожата и гарвановочерната ѝ коса. Устните ѝ създаваха контраст с черешовочервения си цвят.

— Луи е донесъл предостатъчно от тях, за да има какво да обличаш за вечеря доста дълго време — рече с широка усмивка той. — Аделаид не би разбрала това, нали? — добави тихо херцогът. — Нито пък Валентин. И двамата предпочитат да се обграждат с хора. А аз искам да бъда насаме с теб.

— Ако семейството ми не беше тук, нямаше да имам нищо против да се зазидаме в долината и да заключим вратите.

— Не искам да мислим за никакви семейства тази нощ — въздъхна Етиен, който също не бе забравил за многобройните им задължения и за това, че Бурж вероятно вече се чудеше защо телеграмите му остават без отговор. — Нека да поживеем в тази блажена заблуда още няколко часа. Утре ще трябва да отидем в града, макар и за малко. Наложително е да се започне прокарването на телефонната и телеграфна линии.

Преди да се качи горе, Етиен реши да провери как се чувстват конете му през първата си нощ в новата конюшня.

— Връщам се веднага — каза той, докато дърпаше стола на Дейзи, за да ѝ помогне да стане от масата.

— Идвам с теб.

— Тогава ще трябва да ти намерим палто. Късите ти якета няма да стоплят краката ти, както си облечена само с тази нощница.

В гардероба във вестибюла намери вълненото си палто и помогна на Дейзи да го облече, а след това и да го закопчее до яката. Наметна коженото си яке и я вдигна на ръце.

— Прекалено е студено за боси крака — обясни той.

Когато стигна входната врата, я отключи с върховете на пръстите си и я отвори с ритник.

— А пък аз съм мързелива след четирите лимонови сладкиша, които изядох — добави младата жена, сгушена до силното рамо на херцога.

— Не трябва да идваш. Изчакай ме в леглото.

И той понечи да се обърне, за да влезе отново в къщата.

— Не. Изпаднал си в състояние на пълна зависимост. Искам да ме носиш, да ме прегръщаш, никога да не ме оставяш, да ми повтаряш, че обожаваш всеки косъм на главата ми и всяко пръстче на ръцете и краката ми, всяка глътка въздух, която вдишвам. И да ме целуваш.

Той направи точно това, а усмихнатите му очи проблеснаха на лунната светлина.

Пътят им към конюшните бе прекъсван още на няколко пъти поради подобни на тази причини. Небето над главите им бе обсипано със звезди. Дъхът им оставяше подобна на пара дия в студения въздух, но сърцата им бяха затоплени от любовта, страстта и предаността, които изпитваха един към друг.

— Любовта ми към теб е толкова голяма, че се простира отвъд звездите и границите на галактиката — прошепна Дейзи, когато любимият ѝ я остави върху постлания със слама под на конюшнията.

През отворената врата навлизаше лунната светлина и в тишината се чуваше шумоленето от движенията на конете.

— И вече не ме интересува, ако ще всички дьо Век да се обърнат в гробовете си, когато се разведеш.

— Никога и не е било нужно да се съобразяваш с нещо такова — отвърна нежно Етиен, като я взе в обятията си. — Ти не си причината, а само поводът за един развод, с който трябваше да приключи още преди години.

— Понякога ми става тъжно — рече тихо младата жена, — че допринесох голяма част от представителите на твоята среда да те отхвърлят.

— Боже, Дейзи, не казвай това, дори не го мисли — повдигна брадичката ѝ с върха на показалеца си той и произнесе съвсем тихо: — Ти си причината, основата на най-голямата радост, която някога съм изпитвал.

Очите ѝ му се сториха огромни в тъмнината.

— Не се жениш за мене... само... заради... бебето.

Тази мисъл я бе подлудявала от време на време, но никога досега не бе я изразявала пред него.

— Не, ни най-малко, въпреки че щях да го направя, разбира се, ако не бях... О, по дяволите. Не — започна отново той, — не се женя за теб поради тази причина. Вече не мога да си представя живота без теб — въздъхна херцогът и дланите му се плъзнаха надолу по ръцете ѝ. — Макар че се надявам, да проявиш търпение. Това може да се проточи още няколко безкрайни месеца.

— Можем да се оженим тази нощ — каза приглушено Дейзи, чувствайки се смутена, че тя е тази, която настоява.

— Каж ми как — отвърна без спорове херцогът.

Беше му предложено да осъществи мечтата си и той искаше да се възползва от тази възможност на всяка цена, каквото и да му струваше това.

— Моите богове не са твои богове... но са доброжелателни духове.

— Вече от хиляди години — допълни нежно Етиен, разбрал, че Дейзи му предлага да се оженият според традициите на нейния народ.

— Взимам те за свой съпруг. Аз казах и е така.

Топлият ѝ дъх се издигна като пара нагоре, чувстваше топлината на тялото ѝ, а вдигнатото ѝ към него лице сияеше от любов.

— Взимам те за моя съпруга.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и той се наведе към устните ѝ, като мислено благодареше на благожелателните духове, които говореха в синьото небе, и в тъмнината на нощта, и сред вятъра, на боговете, които защитаваха абсароките от неизвестните демони и известните им врагове, боговете, които обичаха народа от северните равнини.

— И е така — прошепна Дейзи, скрепявайки окончателно брака си.

[1] Английски художник, живял и творил през XVIII в. — Б.пр. ↑

Следващите седмици бяха истинска идилия, време, изпълнено с малко работа и много почивка и удоволствия, сезон на зараждане, разцъфване и нарастване на близостта между двама влюбени, които не бяха и предполагали за съществуването на всички тези нюанси в интимността.

Един ден наистина накупиха и бебешки дрешки, макар в последния момент Дейзи да бе влязла с доста опасения в модния магазин, предназначен за богати родители.

— Кажете им, че купуваш дрешките за подарък — предложи Етиен. — Това звучи доста правдоподобно.

Но когато по-късно напуснаха магазина, натоварени с многобройни пакети, младата жена заяви разтревожена:

— Видя ли, че започнаха да си шепнат, когато се запътихме към изхода? Не ми повярвах.

— И аз не бих ти повярвал, при положение, че непрекъснато заекваше и се изчервяваше — усмихна се бодро той.

— Не трябваше да влизаме.

— Но тогава нямаше да можем да купим всички тези прекрасни бродирани нещица. Какво значение има какво мислят те?

Дейзи се спря рязко и си пое дълбоко въздух.

— Баща ми често ми повтаря да не се грижа толкова за мнението на другите.

— Прекрасен съвет — отвърна небрежно херцогът. — А сега вече имаш бебешките дрешки, които искаше.

— Много са сладички, нали?

— Абсолютно.

— Хайде да се прибираме, за да ги разгледаме — рече с преливащ от радост глас тя.

— Хайде — съгласи се той, развълнуван от порозвялото от щастие лице на жената, която обичаше.

И всичките му познати от парижките клубове щяха да паднат от удивление, ако разберяха, че херцог дьо Век се готвеше да прекара следобеда в щастливо съзерцание на бебешки дрешки.

Отидоха за няколко дни високо в планината, във вигвама на Дейзи, разположен в едно закътано високопланинско пасбище.

Времето беше чудесно, есента бе боядисала в прекрасни цветове разкриващите се в подножието пред тях долини. Слънцето сякаш беше по-близко и по-топло на тази надморска височина, а нощем им се струваше, че само да протегнат ръка и щяха да докоснат звездите. Денем лежаха под слънчевите лъчи, а вечер — под звездите, с преплетени тела, с пулсиращи като едно сърца. Удовлетворението и любовта, които изпитваха, бяха прекалено силни, за да се поберат в тесните рамки на тези две прости думички.

Обсъждаха плановете си — какви проучвания смята да направи Етиен, преди да реши коя мина да купи, колко време още щеше да продължи делото, във връзка със спора, който се разглеждаше понастоящем в съда и докога щеше да бъде нужно там присъствието на Дейзи. Говориха за възможността да отидат в Париж в скоро време.

— Щом разводът бъде уреден, ще трябва да се оженим във Франция — предложи херцогът, — за да осигурим наследството на нашето дете.

— Нямам нужда от твоите пари.

— Искам нашето дете... деца — поправи се с усмивка той, — да имат законен достъп до богатствата ми.

— Имам достатъчно пари.

— Искам бракът ни да бъде признат и от френските закони. Освен това, парите на баща ти се поделят сред членовете на цялото племе.

— Богатството на Блейз е предостатъчно за семейството. Всички имаме големи суми в банката.

— Ако не се оженим във Франция, ще бъде поставено под въпрос не само наследяването на моите имения, а и на титлите ми.

При вида на скептичната физиономия на Дейзи, Етиен побърза да добави:

— Защо да не оставим децата сами да решат... за титлите? Така е справедливо, нали?

Тя се поколеба за момент, поразена от факта, че и детето ѝ, и тя самата щяха да носят някакви титли. „Колко странно“ — помисли си тя — разбиранията на аристокрацията бяха нещо съвсем чуждо за нея. Нямахше оправдание обаче, заради собствените си предрасъдъци да ограничава избора на децата си, затова се съгласи.

— Справедливо е, разбира се. Колко титли имаш?

Той повдигна рамене и я погледна дяволито.

— Достатъчно, за да напълним няколко детски стаи... ако желаш.

— Дай ми все пак някаква идея за плановете си — отвърна с леко закачлива нотка в гласа тя.

— Плановете не са мои. Ти каза, че искаш още деца, нали така.

— Колко са титлите? — прошепна тя.

Двамата лежаха един до друг върху кожената постелка. Стените на вигвама изглеждаха полупрозрачни на светлината на следобедното слънце.

— Жустен вече е наследил някои от тях.

— Разбирам. И колко са останали?

Тя се търколи, така че отчасти легна върху гърдите му. Подобният ѝ на мъркане глас звучеше убедително и страстно.

— Девет.

— Ммм. Доста са.

Розовото ѝ езиче се показва, облиза горната ѝ устна и тя се протегна, за да достигне устата му. Обсъдиха безкрайните възможности, като се интересуваха не толкова от титлите, колкото от удоволствието и в крайна сметка постигнаха съгласие, че с времето ще изпълнят детските стаи.

През следващите няколко седмици, докато Дейзи все още се занимаваше с делата в съда, Етиен оглеждаше различни мини, ръководеше делата си в Европа, доколкото бе възможно да се прави подобно нещо с помощта на телеграми и водеше преговори за купуването на някоя местна железопътна линия.

Хейзард и Трей при всяка възможност играеха ролята на негови гидове и след около месец херцогът вече се бе спрял на два недвижими имота. Единият бе в близост до новата медна мина на Бродок-Блек, което щеше да намали вероятността от разгаряне на нови спорове около находищата на полезните изкопаеми, а другият — в Бът.

Вечер Дейзи и Етиен се връщаха в „Клиър ривър вали“, в дома, подновяван малко по малко под ръководството на Луи, който го превръщаше от ергенско ранчо в удобно жилище. Вечеряха без официалности в малката дневна, станала неузнаваема благодарение

грижите на Луи, любеха се като нови влюбени всяка нощ и заспиваха в обятията си.

И ако раят можеше да бъде изобразен, за тази цел спокойно можеше да се използват хармонията и щастието в тяхното съществуване.

В събота сутринта Дейзи спа до късно, лукс, който си позволяваше често напоследък, тъй като бебето като че смучеше енергията ѝ. Етиен бе станал призори, както обикновено, и извел заедно с конярите понитата на утринната им разходка и тренировка.

След това възнамеряваше да се срещне с Хейзард и Трей, за да слезе и огледа с тях една от мините им. Със същата енергия, която влагаше в полото и изобщо във всичко, което предприемеше, херцогът изучаваше систематично всичко, което можеше, за добива на медна руда.

След като в продължение на час се наслаждава на красивите си чистокръвни коне, херцогът се отпрати към Ръби Майн. Хладният есенен въздух му действаше освежаващо и той яздеше в прекрасно настроение по спокойния селски път. Харесваше утрата, винаги ги бе обичал. Струваше му се, че носят обновление, свежест и безкрайни обещания. А един от двегодишните жребци, които бяха докарали от Франция, бе пробягал една миля за рекордно късо време, затова дьо Век очакваше с нетърпение следващия сезон на конните състезания. Освен това изпитваше искрен интерес към предстоящата си обиколка из Ръби Майн. Тя бе една от първите собствениности на Брадок-Блек и бе доста добре разработена, така че слязоха почти деветстотин метра под земята.

— Якето няма да ти трябва — обяви Хейзард, когато излезе да посрещне Етиен пред канцеларията на управителя. — Можеш да го оставиш тук. Това е Джордж Стънц, управителят на Ръби.

Запознаването премина в дискусия, посветена на проучванията, които се правеха в дълбочина, щом Джордж разбра, че херцогът желаше да научи колкото се може повече за подземните мини.

— Прокарваме хоризонтални галерии на изток в продължение на шестстотин метра, след което започваме да пробиваме дупки под прав ъгъл — обясни Джордж.

— И правим проучвания едновременно на ниво 2666 и 2433 —
добави Хейзард.

На ниво 2433 работите вървели добре, но на 2666 прогресът бил доста по-бавен, защото хората не можели да работят по повече от четири часа заради трийсет и три градусовата температура и голямата влага.

— Някои не издържат дори и по толкова — обясни Джордж. —
Работата е наистина трудна. Отново имаме проблеми с бормашините
— обърна се към Хейзард той.

Гранитът беше толкова твърд, че само след петнайсетминутна
употреба наконечниците се изтъпявали.

— В работилницата направо се побъркват от работа, опитвайки
се да ги наточват с нужната бързина.

Хейзард попита за появилите се напоследък признаци за наличие
на вода под земята. Управителят сплете молитвено пръсти и рече:

— Да се надяваме, че късметът няма да ни изостави.

Беше почти девет и половина, когато Хейзард, Треј и Етиен
влязоха в асансьора, който ги понесе под земята. Когато слязоха на
осветената с лампи площадка на ниво 2666, ги очакваха неприятни
новини. От всички направени дупки бе започнала да изтича вода.

— Кажете на хората да излизат — нареди веднага Хейзард, щом
научи злокобната вест. — Ще се изтеглим и ще затворим
херметическата врата на ниво 2666.

Ръби майн бе имала проблеми с водата от самото начало,
очевидно рудните ѝ находища бяха свързани с подземните води. Само
след десет минути всички работници от смяната бяха събрани и
металната врата към източния коридор — солидно затворена.

Малко след затварянето на вратата, водата започна да се надига
по вертикалната, широка метър и двайсет на метър и двайсет шахта,
която се използваше за вентилация, толкова бързо, че всички разбраха,
че някъде нещо се бе пропукало.

— Ще трябва да затворим вратата и на ниво 2433 — обяви
лаконично Хейзард, като се надяваше да задържат водата на това ниво.

Хората знаеха процедурата. Всичко трябваше да бъде извадено
от тунела, така че силата на водната стихия да не бъде увеличена

допълнително от блъскащите се в желязната врата дървесни трупи или метални инструменти. Мъжете вършеха работата си с рекордна бързина, като товареха всичко в асансьора, който се понасяше нагоре с максималната си скорост от хиляда и сто метра в минута, последван от друг, празен, който също биваше натоварван, докато всичко бе почистено.

Миньорите, които вече газеха във вода до коленете, също бяха прехвърлени на ниво 2433, където трябваше да бъде затворена следващата врата.

В края на тунела, водещ към източната галерия, бе издигната огромна метална структура с две тежки стоманени врати, тъй като водата от край време бе представлявала заплаха за Ръби майн.

Трей пръв забеляза процеждащите се вадички. На стотина метра от вратите бе започнало да се образува малко езерце и само докато привлече вниманието към него, то увеличи доста размерите си. „Дали водата ще избие дотук?“ — помисли си Трей. Всички знаеха, че подобна възможност не бе изключена, затова трескаво се заеха с издърпването на вратите на място.

Дочуха някакво задавено бучене, подобно на кратко предупреждение на страшен великан, и изведнъж от пода на тунела изригна воден гейзер. Новите тунели, в които се правеха проучванията, бяха доста по-нестабилни от работните и подовете им не бяха осигурени с толкова дървени трупи. Думите на Хейзард отразиха мислите на всички присъстващи:

— Нямаме много време.

Тежките врати заскърцаха недоволно, когато мъжете с общи усилия започнаха да ги бутат, за да ги затворят. Водата, която започна да приижда в основата им, допълнително увеличаваше съпротивлението и затрудняваше работата. Тъй като влагата бе голяма, а температурата не беше по-малка от трийсет и два-три градуса, работниците бяха потънали в пот и, изтощени вече от досега свършената работа при тези тежки условия, нямаха нужната сила да затворят бързо вратите. Всички бяха напрегнали мускули до краен предел и усилието, което полагаха, личеше по стиснатите им челюсти.

Водата бе достигнала вече трийсетина сантиметра и се издигаше толкова бързо, че човек можеше да различи надигането ѝ без помощни

уреди. Обединените усилия на миньорите обаче почти бяха затворили вратите, въпреки съпротивата на изкачващата се вода.

Когато нивото ѝ бе достигнало до бедрата на мъжете, оставаха да бъдат преодолені само още десетина сантиметра за пълното затваряне на вратите. В този момент някаква подгизнала от водата дървена трупа, пропусната при бързото разчистване на терена, се мушна като снаряд между вратите и заседна пред едната от тях. Ругаейки, мъжете се опитаха да я избутат назад или издърпат напред, без да отслабват натиска си върху вратите, но тя се заклеци на една страна и запречи точно лоста за затварянето на вратата.

Нямаше как да я преместят оттам.

И вратата, само на сантиметри от целта, не можеше да бъде затворена.

— Свършено е — отсече Хейзард, когато водата достигна до кръста. — Всички да излизат.

Не можеше да рискува живота на толкова много хора. И докато те се приближаваха към асансьора, забавени от непрекъснатото надигащата се вода, Ръби майн, мината, която хората в продължение на години упорит труд бяха отвоювали от земята, започна с ужасяваща скорост да потъва под природната стихия.

— Трябва... да опитаме... с помпите, шефе — предложи един от миньорите, когато пред тях се изпречи асансьорът.

Площадката изплува от мастиления мрак благодарение на светлината на керосиновите лампи.

— Ще опитаме с две от тях, но на ниво 2200 — отвърна Хейзард, задъхан, както всички останали. — Може би... ще успеем да овладеем наводнението.

Херцогът не попита какво щеше да стане, ако не възпрат водата — не бе нужно да го прави. Можеше да разбере по мрачните физиономии по всички лица.

След по-малко от десет минути бяха инсталирани две помпи и трийсетсантиметровите им тръби започнаха да изтеглят нагоре водата. Моторите им, намиращи се на повърхността на земята, работеха с пълна мощност. И въпреки това водата продължаваше да се покачва. Всички разбираха, че ако стигнеше до помпите... с мината беше свършено. Положението изглеждаше доста мрачно, защото вече се бе

покачила на трийсетина сантиметра дори на ниво 2200 и почти бе заляла платформата, на която се намираха помпите.

— Трябва да опитаме да направим отвори в галериите над шахта „Аляска“ — предложи Трей, надвиквайки шума на работещите мотори.

В момента се бореха, за да издигнат по-нагоре платформите за помпите.

— Така ще намалим налягането тук.

— Галериите още не са свързани — извика в отговор Хейзард, а жилите на ръцете му като че щяха да се скъсат от тежестта на помпата, която повдигаше.

— Динамит — извика Трей.

— Аз също ще отида — изкрещя Етиен.

Трей поклати глава в знак на несъгласие. Херцогът кимна утвърдително. Никой от двамата не хабеше напразно думите си. И двамата бяха знаещи, можещи и привикнали да ръководят.

— По-добре той да не отива — рече предупредително на сина си Хейзард, след като помпите бяха повдигнати още на около половин метър над водата и мъжете си бяха поели въздух, така че вече можеха отново да говорят. — По-добре не ходи — обърна се към Етиен той. — Дейзи няма да бъде доволна, че си рискувал живота си.

— По някаква случайност знам някои неща за динамита — отвърна скромно херцогът и се усмихна, — тъй като притежавам част от балистичните заводи на Нобел. — Вече бе взел решението си — щеше да отиде, със или без съгласието на Дейзи. — Мога да помогна. Тя няма да разбере... и не възнамерявам да споря... няма време за това.

— Аз също ще отида — намеси се някакъв едър рус мъж, разбрал, както впрочем и всички останали, че наистина няма време за дълги обсъждания и спорове.

— Аз също — предложи още един миньор. — Бягам бързо.

— Благодаря — рече Трей, като се усмихна на реалистичните съображения на Триуейн.

Всички трябваше да бягат бързо, като че ги гони дяволът, щом запалят динамита, защото ако успеяха да разбият преградата между галериите, след тях щеше да се спусне висока три метра водна стена. Решението бе взето и, тъй като нямаше време за губене, мъжете

изоставиха помпите и взеха асансьора до ниво шест, където имаше друга галерия, свързваща двете шахти.

— Вие с Триуейн ще взривите източната част, а ние с Лънд ще се заемем със западния край — обясни Трей. — Сигурен ли си, че знаеш какво вършиш? — насочи погледа си към Етиен той.

Утвърдителното кимане с глава на херцога му помогна да потуши донякъде чувството за вина, което изпитваше. „Дейзи ще ме разкъса — помисли си Трей, — ако реши, че аз съм го окуражил да се захване с това рисковано начинание.“

— Научих се да използвам динамит, когато разбивахме тунели в Алпите за една от нашите железопътни линии.

— В такъв случай тази работа ти е позната. Дейзи знае ли? За тунелите?

— Никога не е ставало дума — отвърна херцогът, но тонът му говореше, че умишлено „не бе ставало дума“.

— Разумен човек — промърмори Трей.

Дейзи успяваше някак си да направи така, че другите да разберат чувствата ѝ във връзка с определени теми, обстоятелство, добре познато на брат ѝ.

Четиримата мъже натовариха сандъче с достатъчно динамит за целта и бормашините на асансьора, който ги понесе отново надолу, към ниво 2433 на шахта „Аляска“. След това се отправиха към далечния край на новия тунел, пресичайки съседната шахта, където Хейзард и другите миньори все още се бореха с водната стихия. Когато приближиха скалистата стена, разделяща двете мини, до ушите им достигна ясно грохотът на водата.

— Как мислите — три метра или три и петдесет има до шахта „Пасифик“? — попита Трей, припомнил си неотдавнашния разговор с управителя.

— Най-много четири и петдесет — уточни Триуейн.

— В такъв случай дупките не трябва да бъдат повече от метър и осемдесет, нали?

— Метър и осемдесет ще бъде най-безопасно. Ако ги направим по-дълбоки водата може да избие, преди да запалим динамита и да се изметем оттук.

Гласът на Триуейн звучеше безизразно, като че разговорът им не бе свързан с огромната смъртоносна опасност, която ги грозеше на

2433 фута под земята.

Мъжете се заловиха за работа и започнаха да пробиват твърдия гранит с големите дрелки за двама. Стори им се, че е изминала цяла вечност, макар само след петнадесетина минути дупките с нужната големина да бяха готови и напълнени с динамит. От лицата и на четиримата капеше пот, дрехите им бяха мокри от водата, в която работеха вече от един час.

— Късмет, господа — рече Трей, а гласът му прозвуча сериозно, тъй като обмисляше шансовете им да надбягат потопа, който щеше да рукне след тях. — И ви благодаря. — Внезапно се усмихна. — Някой иска ли да се обзаложим за резултатите от надбягването към асансьора?

Лампите, прикрепени към каските им, пръскаха слаба светлина. Най-близките големи лампи бях след завоя на тунела. Усмивките им се бялнаха в полумрака на фона на изцапаните им лица.

— Ами, просто последният да почерпи по една бира в „Скала“ — пошегува се Триуейн.

И те се захванаха да палят фитилите. После изчакаха, за да се уверят, че всички фитили горят добре и побягнаха с всичка сила по неравния тунел, към галерията, водеща до асансьора. След четиридесет секунди земята под краката им се разтресе. Динамитът бе експлодирал по-рано от очакванията им. Взривът бе последван от оглушителния грохот на прииждащата вода. Светлината, носеща се от площадката с асансьора изглеждаше неясна и далечна, бученето на водната стихия — заплашително близко, скоростта, с която бягаха бе незначителна, сравнена с нейната. Обгърна ги прохладна мъгла. Знаеха, че това всъщност е облак от миниатюрни капчици, предвестникът на потопа.

До клетката на асансьора оставаха около деветдесет метра. Животът и бъдещето бяха пред тях... ако успееха да я достигнат на време.

Още шейсет метра.

И четиримата мъже бяха вперили очи в асансьора, съсредоточени върху нуждата да бягат колкото се може по-бързо, макар да поемаха все по-мъчително всяка следваща глътка въздух.

Четирийсет метра.

Лампите светеха вече ярко, отворената врата на клетката като че ги канеше гостоприемно, ръчката, с която се командваше изкачването, бе блестящо червена. Тяхната цел и спасение.

Само двайсет и пет метра.

Сърцата им биеха така, като че всеки момент щяха да се пръснат. Триуейн, най-дребният от четиримата, не изоставаше нито на крачка благодарение единствено на волята и решителността си.

Девет метра.

Леката мъглица бе станала гъста и бе закрила почти напълно светлините, макар вече да бяха съвсем близо до тях. Ужасяващият грохот като че вече ги настигаше.

Триуейн се спъна в една издатина и се олюля. Етиен улови случилото се с периферното си зрение и инстинктивно намали скоростта си. Миньорът размаха ръце и почти успя да запази равновесие... докато херцогът се опитваше да го хване. В крайна сметка обаче загуби битката си със земното притегляне и се стовари в цял ръст на земята.

Трей и Лънд, които бягаха на две-три крачки пред тях, разбраха какво се е случило, едва когато достигнаха асансьора. Те се обърнаха и видяха с ужас падналия Триуейн и опитващия се да го вдигне Етиен. А зад тях се бе изправила бляскава водна стена, стигаща до тавана и черна като ада и заплашваше всеки момент да ги залее.

— Сигнализирай! — извика Трей, за да надвика оглушителния грохот на водната стихия и се спусна обратно към двамата мъже.

След секунди двамата с херцога, хванали Триуейн под мишниците, вече го мъкнеха към асансьора.

— Вратата! Вратата! — изкрещя Трей, правейки знаци със свободната си ръка да започнат да затварят.

Кабелите започнаха да се въртят бавно и клетката се издигна на няколко сантиметра от ниво 2433.

Само още пет секунди и всички щяха да бъдат спасени. Още пет секунди и вратата на асансьора щеше да се затвори зад всички тях.

Но водната стена се стовари отгоре им само на две крачки от целта им, като изхвърли Трей и Триуейн в бавно изкачващата се кабинка.

И като запрати Етиен встрани от металната клетка и шахтата, в тунела, отиващ на запад от асансьора. Той се озова в пълен мрак, тъй

като лампите на площадката изгаснаха. И във водовъртежа.

Бушуващата стихия го пое като безпомощен лист. Той осъзна с ужас, че се намира на седемстотин и трийсет метра под земята. И ако помпите в шахта „Пасифик“ потънеха, щяха да изминат месеци преди мината да може да бъде отворена отново. И той щеше да бъде погребан във воден гроб на седемстотин и трийсет метра под повърхността.

Той задържа дишането си, опитвайки се да овладее обхващащата го паника. Не беше мъртъв, преди да е умрял, по дяволите! В съзнанието му започнаха да се редуват образи, които го обезкуражаваха — картини от досегашния му живот, на Дейзи, на децата му, на майка му... това, което обикновено вижда всеки в последните мигове на живота си.

Имаше чувство, че дробовете му ще се разкъсат от болка. В следващия миг бе запратен в една здрава скала. Пазейки главата си с ръце, Етиен се запита, дали щеше да изгуби съзнание от задушаващата го болка в гърдите или все още щеше да бъде на себе си, когато поеме глътката въздух, която щеше да го удави.

Изпълнен с решителност, той си наложи да си представи образите на светите мъже в централна Азия, които с дни не помръдваха и като че изобщо не дишаха, погълнати от божествената си медитация. Искаше да отклони мислите от агонията в белите си дробове, да подчини цялото си същество на своята воля, за да посрещне спокойно смъртта.

Освен към усилията да потуши страха и болката си, последните му мисли бяха насочени към Дейзи. Тя му се усмихваше от другата страна на масата в трапезарията, облечена в неговата нощница, която ѝ беше доста голяма, със свободно пуснати в безредие по раменете бляскави коси, с изцапани с пудра захар устни. „Обичам те... винаги ще те обичам“ — обеща той.

Виждаше ясно любовта в очите ѝ... докато образът ѝ се приближаваше все повече... вече почти можеше да я докосне...

Той изпъгна ръце, забравил, че те пазеха главата му и се опита да я прегърне. Болката в дробовете му бе ужасна. Непоносима. В този момент нещо го удари силно по рамото и новата болка измести

старата. След това главата му се блъсна силно в скалата. Смъртта бе надвиснала над него.

И мракът го обгърна в черната си мантия.

Трей, Лънд и Триуейн се изтърколиха от асансьорната клетка на ниво шест, като дишаха тежко. Бяха изминали първите шейсет метра, сдържайки ужаса си, докато се изкачат над наводнените тунели. Никой не проговори известно време, тъй като дробовете им все още изгаряха от болка, причинена от недостиг на въздух. А когато Триуейн най-после изрече задъхано първите си слова, те отразяваха мислите на всички.

— Дължа му живота си. Бедният.

— Дори, ако... можехме да се върнем... там долу — добави Лънд, изразявайки се на части, тъй като все още не можеше да нормализира дишането си, — той вече... ще бъде... мъртъв.

Всички бяха наясно, че никой не би могъл да се върне там при никакви обстоятелства в продължение на седмици.

Смазан от трагедията, от ужасните последици от няколкото загубени секунди, Трей се изправи и прибра с две ръце мокрите коси от лицето си. Макар да бяха поразени от мъка, горчивата действителност за надвисналата опасност над шахта „Пасифик“ не им даваше време да тъгуват — водната стихия, убила Етиен, можеше да отнеме живота на още доста хора, ако не бяха успели да я спрат с взрива. Трябваше да се върнат незабавно, за да помогнат с каквото могат на мъжете, занимаващи се с помпите.

„Дявол да го вземе — размишляваше обезсърчен и потиснат младият мъж, като насилваше краката си да се движат. — Всички знаеха какъв риск поемат. Но, по дяволите, само още няколко секунди и сега Етиен щеше да бъде с нас.“ Едва се сдържаше да не заплаче. Какво щеше да каже сега на Дейзи?

— Съжалявам, шефе — каза тихо Триуейн, който се движеше до него нататък по тунела, вперил очи в разстроено му лице, самият той страдащ от още по-силно чувство на вина. — Трябваше да ме остави.

— Ти не си виновен, Били. Никой не беше сигурен дали ще успее да се върне. Той знаеше какво рискува.

Нямаше смисъл да губят време в предположения или обвинения. Херцогът беше мъртъв. Ако възкресението бе възможно, той с радост щеше да се покае и да поеме цялата вина, че бе го оставил да отиде. Не че дьо Век щеше да го послуша. Той бе от хората, които винаги сами вземат решенията си.

Но, боже мили, какво щеше да прави Дейзи? Чувстваше се толкова отчаян.

Когато Трей се подаде от асансьора на ниво 2200 в шахта „Пасифик“, един от миньорите извика:

— Водата спря да приижда! Вие я спряхте!

Хейзард се обърна, дочул приветствието и лицето му светна. Очите му обаче помръкнаха веднага, забелязал намалелия брой на завърналите се мъже. „Дано херцогът да се е върнал вече горе“ — бе първата му, изпълнена с надежда мисъл. Можеше да е излязъл през шахта „Аляска“. Мрачното изражение на сина му обаче прекъсна радостта му от факта, че мината бе спасена. Надявайки се отчаяно, че не е прав, той попита:

— Нима Етиен...?

Трей поклати глава.

— Водата го отнесе. — Гласът му секна за миг от мъка. — Точно когато стигнахме до асансьора.

Хейзард бе видял доста смърт в живота си: по време на Гражданската война и на бойните походи през младостта си, епидемията от едра шарка, отнела живота на родителите му и на половината племе, никога не бе успял да забрави смъртта и на малките си деца. Но смъртта винаги улучваше човек в сърцето.

Брутално и неочаквано.

Тънката свирка на сирената се чу съвсем слабо в „Клиър ривър вали“, но Дейзи познаваше добре този сигнал. Когато всички свирки на мината звучаха едновременно, това означаваше, че се е случило нещастие. Или може би някакво шесто чувство я накара да стане, когато кошмарният предупредителен сигнал прониза въздуха.

Разбрала, че се е случило нещо непоправимо, тя отметна завивките и беше полуоблечена, когато телефонът иззвъня.

Колко пъти преди това бе получавала спешни обаждания от мината? Но днес Етиен беше отишъл също там, така че тя трябваше да положи усилие, за да успокои нервите си, преди да вдигне слушалката.

— Мината е наводнена — рече Блейз, — и под земята все още работи група хора, в това число и нашите мъже.

Блейз полагаше усилия да говори спокойно, без следа на страх или истерия. Дейзи отвърна също така сдържано, макар да бе почувствала паника още в мига, в който бе чула сирените.

— Тръгвам веднага.

Не беше нужно да губи време и да задава въпроси — разбираше прекрасно колко опасно можеше да бъде едно наводнение в мината.

Ръката ѝ трепереше като остави слушалката.

Когато Дейзи пристигна в мината, край асансьорната кула вече се бе събрала група хора, привлечени от сигнала за бедствие. Всички очакваха да научат нещо повече, наблюдаваха напрегнато появата на асансьорната кабина. Върху всички лица се четеше страх за любимите. Майки, с притиснати към полите им деца, се молеха за спасението на съпрузите си. Старци, които знаеха какво е да бъдеш под земята, се надяваха, че синовете им ще излязат при следващото издигане на асансьора, защото то може би щеше да бъде и последното, тъй като водната стихия можеше да повреди мотора му. По-големите деца, с изписано по младите им лица напрежение, се опитваха да успокояват по-малките си братчета и сестричета. Старите жени, които знаеха, че би било истинско чудо, ако всички се спасят, плачеха.

Блейз и Емпрес стояха с групата, заедно с нощния надзирател, и очакваха появата на асансьора. Камбанката, възвестяваща изкачването му, прозвуча отново и всички погледи се насочиха към входа на мината. Някои се молеха, мърдайки беззвучно устни, други пристъпваха от крак на крак, неспособни да стоят спокойно и да изчакат оставащите няколко минути. Едно малко дете проплака и веднага бе успокоено от майка си. В този момент някакво момченце извика щастливо „Тате!“ и излизащите от асансьора миньори бяха

приветствани радостно. Тълпата се залюля, подобна на вълна от надежда, и всяко семейство търсеше с поглед любимия си мъж.

Дейзи оглеждаше, затаила дъх, новодошлите и стисна несъзнателно юздите. Но нито Етиен, нито баща ѝ и брат ѝ бяха сред тях. Опитвайки да се пребори със злокобния си страх, тя си припомни, че бе напълно нормално те да останат последни и опита да си изброи стъпка по стъпка многобройните процедури, които трябваше да се предприемат при пробив на водата. Знаеше не по-зле от другите, че бе останал екип, за да обслужва помпите. Тя слезе от коня си, мина покрай щастливите семейства, прегръщащи миньорите и се приближи до Блейз и Емпрес.

— Долу има все още десетима мъже, но наводнението е спряно — рече Блейз. — Нека да се скрием от вятъра.

И тя посочи към малката постройка край входа на мината. Когато се приютиха на завет, тя сподели с Дейзи подробностите, които знаеше.

— Нива 2666 и 2433 са залети. Водата започнала да се показва на ниво 2666 рано тази сутрин.

— Помпите са на ниво 2200 — добави Емпрес, а бялото ѝ лице бе обградено от кожената качулка на палтото ѝ.

— Хората на ниво 2200 ли са?

— Така казва Джо. Все още се занимавали с помпите. Не мислиш ли, че ще е по-добре да изчакаш в града? — попита тя, притеснена за Дейзи, за която бе опасно да стои на студа.

— Не — отвърна с тон, нетърпящ възражение, младата жена.

— Донесох топло кафе и храна. Занесоха ги в машинното отделение. Защо не изчакаш вътре? — предложи Блейз.

Дейзи поклати глава в отговор на всички предложения.

— Топло ми е. Искам да сляза долу.

— Джордж не пуска никого долу. По нареждане на баща ти — добави Блейз, видяла упоритото изражение на лицето на дъщеря му.

— Ще говоря с него.

Джордж Стънц обаче беше непоклатим... учтив, но твърд. Хейзард щял да го одере жив, ако пуснел дъщеря му долу при дадените обстоятелства. Първо щял да го одере, а после да го убие.

— Съжалявам, мис Дейзи — повтаряше той. — Татко ви няма да позволи.

Така трите жени зачакаха край входа на мината заедно със семействата на мъжете, които все още бяха долу.

Бездействието и несигурността изостряха емоциите им. Ужасно бе да не знаят какво става на почти хиляда метра под земята. Да не знаят дали помпите вече не бяха залети. Нестихващото буботене на огромните мотори, разположени край шахтата, им действаше донякъде успокояващо, както и непрекъсващите струи вода, изливащи се от тръбите в специалните канали.

Тъй като Джо Шъруд, нощният пазач, и Джордж стояха до тях, разговорът се въртеше около спасителните операции в подобни случаи. Дейзи крачеше напред-назад, неспособна да запази външното спокойствие на Блейз, или да поддържа любезно разговора като Емпрес. Като по-страстна натура, тя не можеше да си намери място заради безполезността си в момента. Знаеше всичко, свързано с минното дело, не по-зле от баща си и брат си. Можеше да помогне, ако Джордж не беше толкова непреклонен. Чувството за безпомощност увеличаваше тревогата ѝ.

Макар да им се струваше, че е минала цяла вечност, бе изтекъл само един час, когато камбанката на асансьора прозвуча отново и стоманените въжета започнаха да се движат. Измина безкрайно дълъг интервал. Всяка секунда се проточваше много дълго и най-после кабинката се показва над земята.

От мокрите дрехи се издигна пара, когато мъжете излязоха на студения есенен въздух. Беше трудно да се разпознаят лицата им под нахлупените каски. Бяха привели рамене от умора. Седем човека, пресметнаха незабавно всички.

— Водата бе спряна — рече първият, — току, преди да достигне помпите.

Странно, гласът му не звучеше щастливо. „Прекалено е изморен, — помисли си Дейзи, — за да показва радостта си. Но къде са другите? Къде са нашите мъже?“

— Къде е Хейзард? — попита Блейз с напрегнат от страх глас, а привидното ѝ спокойствие бе нарушено.

— Скоро ще се качи — отговори мъжът.

— А Трей? — попита също толкова страховито Емпрес.

— Той е с него.

Емпрес се подпря на рамото на Блейз. Очите на Дейзи се срещнаха с тези на миньора и въпросът заседна в гърлото ѝ. Човекът сведе поглед.

— Етиен? — Гласът на Дейзи едва се чу над шума на моторите. Ужасът бе обхванал гърлото ѝ и бе започнал да я души.

— Търсят го.

Само с усилие на волята успя да се задържи права.

Хейзард и Трей се появиха двайсетина минути по-късно, когато нова смяна хора слязоха долу, за да се заемат с помпите, след като бяха огледали грижливо шахтата „Аляска“ на ниво 2200 — напълно безсмислено упражнение при дадените обстоятелства, тъй като долните сто и двайсет метра от мината бяха залети. Но трябваше да направят това, колкото и безнадеждно да изглеждаше, за да не изпуснат и най-малкия шанс.

Когато се показаха от асансьора, всички чакащи изглеждаха доста потиснати. Новината за трагедията се бе разпространила.

Дейзи стоеше до Блейз и Емпрес и червеното ѝ вълнено палто бе в ярък контраст както с тъмните тонове на минния пейзаж, така и с тъмните кожени горни дрехи на другите жени. Когато видя баща си и брат си, тя се втурна към тях. Блестящите по бузите ѝ сълзи бяха единственият признак на разкъсващите я емоции върху приличното ѝ на маска лице.

— Кажете какво стана — рече едва чуто тя, тъй като искаше да знае, това обяснение ѝ беше нужно след дългите, ужасни часове на очакване. — Как? — попита тя и побърза веднага да добави: — Къде?

Като че това щеше да ѝ донесе някакво облекчение, като че тази информация щеше да ѝ позволи да се доближи до него още един, последен път.

„Дейзи изглежда по същия начин, както първия път, когато я видях след смъртта на майка ѝ, — помисли си Хейзард. — Сдържана, прекалено мълчалива, сериозна... неразкриваща чувствата си.“

А когато Трей обясни последователността от събития, тя попита тихо:

— Може ли да бъде намерено тялото на Етиен?

Хейзард поклати едва забележимо глава.

— Не знам — отвърна приглушено той. — Зависи много от това колко време ще бъде нужно да изпомпаме водата от мината... и от това дали изобщо ще успеем да я изпомпаме. Не знаем откъде идва, нито пък количеството на резервоара, от който изтича. Ела в града с нас — предложи той, — докато ние...

Баща ѝ млъкна, защото знаеше, че търсенето на тялото можеше да продължи дни и дори седмици. А дотогава състоянието на трупа щеше да бъде ужасяващо.

— Предпочитам се прибера у дома.

Внезапно се почувства изпразнена и самотна сред семейството си. „Клийър ривър вали“ беше домът... нейният и на Етиен.

— Аз ще те закарам. Ще дойдем с тебе. Не трябва да оставаш сама.

Не можа да каже на баща си, че предпочита да бъде сама, затова позволи семейството ѝ да я придружи до фермата. Но след като изтърпя един дълъг и мъчителен период, изпълнен със сдържано и тържествено подобие на разговор, тя каза най-после:

— Отивам да спя. Моля ви... — Младата жена се поколеба, знаейки, че роднините ѝ желяеха доброто, но не можеше да издържа повече ничия компания. — Искам да бъда сама.

— Разбира се — рече Блейз и хвана Хейзард за ръката. Очите ѝ бяха пълни със сълзи при вида на страданието на Дейзи. — Ще дойдем пак по-късно днес, за да видим дали не се нуждаеш от нещо.

След като си тръгнаха, младата жена накара Луи да изключи телефоните. Не можеше да понесе да отговаря на съболезнователните обаждания. Не желаше да приема учтиво доброжелателната симпатия на другите. Как можеше да отвръща с нужната любезност, когато не знаеше дали иска да живее? След малко отдих, след като имаше възможност да потъгува в самота, щеше да се заеме със задълженията си. Трябваше да уведоми децата на Етиен... и Бурж.

Макар Луи да изглеждаше спокоен, той бе мълчалив и мрачен, а очите му — зачервени. Но след като попита за подробностите около смъртта на господаря си, той не спомена повече за него. Резервиран, какъвто бе винаги в присъствието и на Етиен, той изпълняваше грижливо желанията на Дейзи.

— Надявам се, че ще останеш с мен, Луи — каза младата жена, преди да се качи в спалнята си. — Ще ти бъда много благодарна.

В мъката си не можеше да изрази колко много означаваше присъствието му за нея. Къщата ѝ изглеждаше някак си по-нормална, когато Луи беше в нея. Благодарение на него щеше да чувства по-ясно присъствието на Етиен, като че беше зад ъгъла, или на горния етаж, или пък навън при конете... Луи можеше да ѝ разказва за Етиен... той знаеше безкрайно повече за него, отколкото тя. Знаеше всички подробности от живота му. Така щеше да има връзка с Етиен и миналото му.

— Да, мис Дейзи — отвърна на френски Луи, макар че и двамата с Етиен му бяха говорили на английски откакто бяха пристигнали в Америка.

Беше човек на традицията и протокола, но очите му я гледаха топло, когато каза:

— Би ми било приятно да остана.

Дейзи каза на камериерката да дръпне завесите в спалнята, така че следобедното слънце да не влиза в стаята. Струваше ѝ се несправедливо слънцето да продължава да грее все така ярко, когато нейният свят бе мъртъв. И тя обърна креслото на Етиен с гръб към прозорците, преди да седне в него и да се свие на топка върху меката му кожена тапицерия, пропита с неговото ухание.

Едва снощи той се бе разположил във фотьойла си, бе я взел в скута си и двамата, загледани в обсипаното със звезди небе, бяха прехвърлили стотици имена, опитвайки се да изберат най-хубавото за своето бебе.

При този спомен сълзите ѝ започнаха да текат бавно, като че на сърцето ѝ най-после бе позволено да тъгува в самотата на тяхната стая. Тихият плач скоро премина в бурни ридания и прерасна в неконтролируем порой. „Как ще живея — мислеше отчаяно тя, — без да го видя никога повече... да не го чуя вече да се смее или да се шегува, без никога повече да почувствам ръцете му около тялото си, без да видя лицето му, когато зърне за първи път нашето бебе?“ И тя се притискаше към креслото, с надеждата, че ще се разтвори в него и ще почувства как Етиен я обгръща в обятията си, както бе правил снощи.

Тя лежа така, смазана от мъка, неопределено дълго време. Под горчивината ѝ се надигаше и гняв, за това, че бе изгубила в раздяла

толкова ценни мигове заради някакви си принципи. За това, че бе искала безупречност и съвършенство в един несъвършен свят. Трябваше да остане с Етиен в Париж и да остави някой друг да се заеме с делата. Трябваше да се възползва от всяка минута, за да бъде с него.

Тя обаче, за разлика от него, не бе разбрала каква рядкост е любовта и дори си мислеше, че човек може да води преговори за стила на любовта и на брака, така че да ги вмести в рамките на своите разбирания. Етиен бе проявил много по-голяма готовност от нея да направи нужните компромиси. Едва сега си даваше сметка, че разводът му беше наистина върховното пожертване на целия му досегашен начин на живот. А тя бе изразявала съмнения в неговата искреност и вяръност, както и в степента на привързаността му към нея.

И сега, когато беше прекалено късно, разбираше колко глупаво и банално бе постъпила. Тя си помисли със съжаление, че ако сега съдбата ѝ предоставеше още един шанс, щеше да знае какво да прави, щеше да цени всеки миг, който прекарваха заедно, всяка дума, всяка целувка, най-малкият дъх, най-лекото докосване.

И тя започна да моли своите доброжелателни духове да ѝ дадат втори шанс.

Риданията ѝ срещаха само мълчанието на стаята. Болката в сърцето ѝ бе толкова силна, че дишаше с усилие. Подпряла буза на топлата кожа, където Етиен бе облягал главата си само преди няколко часа, тя плачеше отчаяно, желаейки вчерашният ден да се върне.

След известно време заспа, приютена от мекия фотьойл на любимия си, изтощена от плач, смазана духовно от съзнанието, че този път го бе изгубила завинаги.

Етиен усети въздуха първо на лицето си. След няколко секунди съзнанието му изпрати съответните сигнали до мозъка му и той разбра, че диша. Лежеше във вода до брадичката. Мудните му сетива регистрираха бавно това обстоятелство. Скоро го обхвана паника. Опитвайки се да избяга от водата, той не обръщаше внимание на силната болка в белите дробове и в израненото си тяло, и се изтласкваше в полуседнало положение.

Усилията го накараха да се задъха дотолкова, че пред очите му изскочиха звезди, разкъсвайки пълния мрак, в който се намираше.

Той обаче бе жив!

Най-после бе осъзнал това.

И се усмихна от щастие в непрогледната тъмнина, на деветстотин метра от повърхността на земята, сред лабиринт от тунели, където човек можеше да се лута цял живот.

Усмихваше се, защото изпитваше безкрайно удоволствие от простия факт, че диша и от възможността да отпразнува първата годишнина от свързването си с жената, която обича.

Боговете на шаманите щяха да получат щедри дарове за това, че го бяха спасили.

Или може би доброжелателните духове на Дейзи бяха пожелали бракът им да трае повече от две седмици.

Затова той благодари подред на цялата плеяда от божества, някое от които вероятно го бе спасило.

Водната струя го бе изхвърлила нагоре в област, където правеха проучванията в шахтата „Аляска“, даде си сметка малко по-късно той, когато силата и способностите му се възвърнаха дотолкова, че да проучи стените и ниския таван на подобното на гробница пространство, в което се намираше. Знаеше, че трябва само да започне да се изкачва по стълбата, за да излезе на повърхността... и на свобода.

Известно време след изследванията си лежа неподвижно, за да даде възможност на болката в дробовете му да стане по-търпима. След това започна да се изкачва по стълбата във вентилационната шахта, като се движеше бавно, тъй като силите му се бяха поизчерпали, а тялото му беше окървавено и изранено там, където водната стихия го бе блъскала в остриите скали. Почиваше си често, защото му се завиваше свят вследствие на удара по главата, така че изкачването му отне доста време.

Вертикалният коридор свърши внезапно на ниво 1400 и той се озова пред солидната скала. Обзе го паника, че ще остане погребан жив тук. „Запази спокойствие — помисли си Етиен, вкопчил се в стъпалата на висящата стълба, докато пулсът му се нормализира. — Има път, водещ навън... трябва само да го открия.“ И той се върна по стъпките си обратно до ниво 1800, където се надяваше, че ще може да влезе в мината. Докато пълзеше в продължение на няколко стотин

метра през някаква тясна галерия, той се молеше тя да се свързва с някоя по-широка.

Тъй като лампите в по-ниските нива бяха загасени от наводнението, той се намираше в пълна, потискаща тъмнина. Дали щеше да открие пътя навън, питаше се, изпълнен със страх Етиен, като опипваше с ръце пътя пред себе си, напредваше с двайсетина сантиметра и пак започваше проучванията на терена с дланите си. От време на време му се струваше, че таванът и стените ще се сгромолясат всеки момент върху му. Напредването ставаше мъчително бавно, раните му кървяха.

Веднъж му се наложи да спре, докато се пребори с отчаянието, налегнало го при мисълта, че никой нямаше да дойде да го търси. Никой нямаше да предположи, че е оцелял след потопа. Каква ирония на съдбата — да не се удавиш в наводнението, за да умреш бавно в този тъмен лабиринт от тунели, като някоя къртица на половин миля под земята. Наложил си да диша спокойно, докато преброи бавно до десет, като опитваше да се пребори с мрачните картини, изпълнили съзнанието му, и след това отново тръгна. Щеше да продължи да пълзи докато не можеше повече да помръдне... или докато кръвта му изтечеше.

След като сигурно за милионен път опипа земята пред себе си, за да напредне с две крачки и пак да започне да опипва, подготвяйки следващите си стъпки, след като си даде още една почивка, преди да поднови мъчително бавното си придвижване, Етиен се озова на място, където тунелът се разделяше на две. Той се изправи предпазливо, тъй като не бе сигурен в пълния мрак, в който се намираше, дали таванът бе достатъчно висок за ръста му.

Слава богу, беше висок и херцогът се протегна с удоволствие. Галерия с подобни размери не можеше да не води към асансьора. „А сега накъде?“ — зачуди се той. Зави наляво с надеждата, че вътрешният му компас ще го ориентира правилно. Галерията, по която бяха слезли, се намираше в центъра на ориентираните в посока север-юг тунели. Освен това бяха вървели на юг, за да заредят динамита, така че най-вероятно водата бе нахлула от север.

Картографските му таланти и знания свършиха чудесна работа, защото след десетина минути се озова на площадката на асансьора. Въпреки това не се поддаде на преждевременна радост, тъй като не

знаеше дали наводнението не бе нарушило нормалното му функциониране. Започна да опипва като слепец стените му, търсейки сигналния лост и най-последно пръстите му хванаха бленуваната метална ръчка.

Той я дръпна три пъти, давайки сигнал и несъзнателно затаи дъх, очаквайки тревожно да чуе познатия стържещ звук на движещите се метални възжета.

След неопределено дълъг напрегнат момент, който му се стори безкраен, възжетата се раздвижиха.

Етиен въздъхна с облекчение и от душата му се изля благодарствена молитва.

Когато асансьорът се показа на повърхността, херцогът откри край шахтата внушителна група смаяни миньори. За всички тях трите позвънявания на сигналната камбанка бяха прозвучали като задгробен глас.

Етиен премигна на слънчевата светлина и застана неподвижно, мокър, замръзал и разбит психически и физически, чувствайки се така, като че се бе родил за втори път... като Йон, изваден от стомаха на кита. Цветовете му се струваха много по-ярки и блестящи отпреди, пейзажът, който се разкриваше пред очите му като че имаше повече от три измерения, слухът му възприемаше гласовете по особен, отчетлив начин, подобен на ясения камбанен звън. А въздухът, който дишаше, бе възшебно свеж.

Бе посрещнат от оглушителни приветствия. Той се усмихна, като пое протегнатата ръка на Джо Шърман и позволи да се ръкуват с него много по-буйно, отколкото би било приятно на нараненото му тяло. Болката обаче приятно му напомняше, че е още жив, така че нямаше нищо против това дребно неудобство.

Веднага щом поздравленията позаглъхнаха, той разказа обстоятелствата около невероятното си оцеляване, за късмета си да бъде изхвърлен от водната струя нагоре към вентилационната шахта докато бе все още жив.

Той изгаряше от желание и нетърпение да говори с Дейзи, затова се извини и отиде в канцеларията, за да се обади в „Клиър ривър вали“. Бе изпратен от разбиращи усмивки и погледи. Тъй като никой не

отговори, той помоли пазача да опита на свой ред да се свърже, предполагайки, че може би при набирането на номера бе пропуснал някоя особеност на местните телефонни връзки.

— Може би е станало нещо със заземяването на вашата линия. Случва се често, мистър дьо Век — каза Джо Шърман, когато и неговият опит се провали, — щом сте на повече от пет мили извън града.

След това Етиен опита да се обади в дома на Брадок-Блек, в случай, че Дейзи бе отишла в Елена с тях, но му отговориха, че семейство Брадок-Блек били все още при мината.

— Те тръгнаха да заведат мис Дейзи до „Клеър ривър вали“, сър — каза Джордж Стънц, — така че сигурно всички са в ранчото.

В действителност в момента всички членове на семейство Брадок-Блек бяха на път, Хейзард и Трей се връщаха в мината, а Емпрес и Блейз — в Елена.

Конят на херцога бе откаран в „Клиър ривър вали“, затова Етиен взе назаем един кон и едно палто на Трей, за да го наметне върху мокрите си дрехи. Дългото кожено, подплатено с вълна палто щеше да му топли по обратния път. Не искаше да губи време да се преоблича. А и не беше сигурен дали търкането щеше да се хареса на ожуленото му тяло.

— Ще опитате ли да се свържете със семейство Брадок-Блек след малко — попита херцогът, докато провираше ръцете си, с прилепналите към тях мокри ръкави на ризата, в палтото на Трей. — Ако телефоните в моята ферма не работят, няма да мога да се свържа с тях.

След като се ръкува отново с всички усмихващи се мъже в канцеларията, той се сбогува и излезе.

— Хубаво е, че сте жив, сър — повтаряше развълнувано Джо. — Доставихте ни голяма радост.

Служещите в канцеларията, както и миньорите, бяха приятели на Дейзи, тъй като тя бе израснала едва ли не под земята — придружаваше баща си като дете и, естествено, се бе включила в производствения процес, като възрастна. Дейзи разговаряше с тях точно така, както го правеха и баща ѝ, и брат ѝ. Знанията ѝ в областта на минното дело бяха равностойни на техните. Бяха свикнали с нея и се шегуваха с младата жена така, както биха го правили с дъщеря си или сестра си. Още като дете бе започнала да слиза под земята, карайки всички да се възхищават на смелостта ѝ. Беше израснала, както се казваше, с меден прах на зъбите и бе всеобща любимка.

— Поздравете специално мис Дейзи от наше име — каза Джордж, изразявайки чувствата на всички присъстващи.

Така, както стоеше до вратата, Етиен внезапно им заприлича поразяващо много на Хейзард и Трей, и приликата се подсилваше още повече от факта, че бе облякъл палтото на Трей. Правилно изсечените му мъжествени черти и дългите черни коси му придаваха вид на индианец. Той ги поздрави с жест и рече с усмивка:

— Лично ще предам поздравите ви.

Етиен пристигна в „Клиър ривър вали“ за рекордно кратко време. Грубата дървена къща му се стори толкова красива, че в този момент можеше да я сравни с архитектурните чудеса на всички епохи.

Искаше му се да крещи от радост.

Когато приближи обаче, откри, че къщата е необичайно тиха. Доста странно за това време на деня, особено като се има предвид, че семейство Брадок-Блек бяха тук. Още по-любопитен бе фактът, че когато слезе от коня си и изкачи стъпалата пред входа, никой не дойде да му отвори.

Във вестибюла, вече освободен от ловните трофеи, цареше невероятна тишина. Стори му се, че би могъл да я докосне. Той погледна нагоре към тъмния коридор и се запита дали бе възможно Дейзи да не се бе прибрала в тяхната къща.

Започна да се изкачва припряно по стълбите, за да провери сам какво става, закрачи по постлания с дълги килими коридор, а ботушите му жвакаха при всяка крачка и оставяха мокри следи по виненочервения килим. Отвори припряно вратата на спалнята и замръзна на място при вида на Дейзи.

И разбра за първи път пълния смисъл на абсарокския израз „сърцето ми запя от радост“.

Дейзи се бе свила на топка в неговото кресло и спеше, обгърната от полумрака в стаята.

Етиен затвори внимателно вратата зад себе си и застана неподвижно пред нея, опивайки се от тази безценна за него гледка, а сърцето и душата му преливаха от любов и възхищение. И, преизпълнен с благодарност, отново обеща щедро възнаграждение на боговете, които му бяха дали възможност да се спаси, за да се наслади на тази гледка.

Колко вълнуващо бе просто да стои в тази скромна стая и да знае, че отново може да вземе в обятията си Дейзи и да я притисне силно към себе си. Че ще може да бъде до нея, когато се роди детето им. Че ще може да си ляга с нея вечер, а сутрин да се събужда до нея в леглото си.

Можеше да вземе ръката ѝ в своята и пръстите им да се преплетат с любов — колко простичък акт, обикновен и земен. Почувства се преизпълнен с толкова искрена и дълбока благодарност,

че затвори очи за момент и прошепна в притихналата, потънала в мрак стая:

— Благодаря.

После тихичко се приближи до своето кресло, клекна, така че дългото му палто се провлече по пода и видя засъхналите следи от сълзи по лицето на Дейзи, видя стиснатата ѝ в юмрук малка ръка, пъхната под брадичката, видя нежната извивка на бузата ѝ, подпряна на меката странична облегалка на фотьойла. Тя бе преобразила празното му, лишено от удовлетворение съществуване, беше го дарила с любовта си и скоро щеше да му даде и дете. И Етиен, който по природа бе човек на риска, потръпна от ужас при мисълта, как за малко щеше да изгуби всичко това. Дори най-безумният играч не би заложил подобно нещо. Херцогът се усмихна на невероятния си късмет. Той протегна ръка и погали нежно копнинените черни коси, паднали на рамото ѝ. Очите ѝ се отвориха бавно.

— Намерих обратния път — прошепна той.

Искаше с тези думи да омекоти шока. Така формулирана, информацията бе по-лесна за възприемане. А когато тя отвори широко очи от учудване, той се усмихна.

„Неговото лице — помисли си младата жена — е най-красивото, едновременно семпло и прекрасно моделирано, създавано някога от човек или бог.“ Като се има предвид вярата ѝ в чудесата и в доброжелателните духове, тя не изпита ужас, нито се запита дали да вярва на очите си. Просто прие невероятния факт на неговото възкресение.

— Ти си се върнал — прошепна тя и протегна ръка, за да го докосне, като че той наистина току-що бе пристигнал от света на мъртвите.

— Не можех да те изоставя.

— Молих духовете, намиращи се от другата страна на хлъзгавия брод да те върнат при мен.

И наистина бе уверена, че бяха изпълнили молбата ѝ.

— Me voila^[1] — промърмори той, а усмивката му ѝ се стори до болка красива.

Тогава тя се изправи до седнало положение и разтвори приветствено ръце, а тъмните ѝ очи гледаха все още сънено.

— Мокър съм — отвърна той и хвана ръцете ѝ, преди да го е докоснала.

— Жив си — поправи го тихо тя.

Етиен кимна, изправи се гъвкаво и, като я придърпа нагоре, я притисна към тялото си. Останаха така неподвижни неопределено дълго време, наслаждавайки се на близостта си. Дейзи бе вдигнала лицето си към неговото и той изпиваше с поглед красотата на усмивката ѝ.

— Не трябваше да предлагаш услугите си — смъмри го тя. — Никога повече няма да те изпускам от погледа си. — Макар че се усмихваше, тя говореше сериозно.

— Поставянето и взривяването на динамита мина безупречно — отвърна дипломатично той.

Бе истински рай да слуша отново гласа ѝ, а насладата, която изпитваше, като я държеше в обятията си, не се поддаваше на каквото и да било описание. Усмихна се при мисълта, че не би заменил за нищо на света това усещане. Помисли си също така: „Ще я целуна и ще я целувам в продължение на хиляда години“. Блаженството, което го бе обхванало, не се съобразяваше с теорията на относителността. Потръпвайки от щастие, предвкушвайки радостта, която го очакваше, той разбра, че думата „бъдеще“ вече щеше да има по-друг смисъл за него. Това щеше да бъде една ежесекундна наслада от живота, благодарност за всяка следваща глътка въздух.

Никога повече нямаше да се хвърля така с главата надолу.

— Триуейн каза, че си го спасил.

— Той падна. — Думите му прозвучаха простичко, като че това бе нещо, което би сторил всеки честен човек.

— Повече няма да те пускам да слизаш под земята.

Очите на херцога светнаха в усмивка.

— Обожавам заповедите ти. Казвал ли съм ти го?

Разбира се, че не беше ѝ го казвал. Преди или не им обръщаше внимание, или ги заобикаляше, или ѝ даваше възможност да прави това, което иска по типичния си галантен начин.

— Говоря сериозно, Етиен. Напълно сериозно.

— Това е като да паднеш от коня, скъпа — прошепна той и се наведе, така че устата му се доближи до нейната.

Сърцето на Дейзи започна да бие по-бързо и силно, когато топлият му дъх докосна лицето ѝ.

— Страшно сериозна съм — повтори тя, но гласът ѝ не звучеше така назидателно.

— Ще те вземам с мен.

И тъй като устните му вече се допираха до нейните, Дейзи възприе с думите и прелъстителните му слова.

— Ще поговорим отново за това — прошепна младата жена, която все още владееше разсъдъка си, тъй като ужасът, че за малко не бе го загубила, бе още жив в нея.

— Ще трябва да сваля тези мокри дрехи и тогава ще поговорим. Устните му леко, макар и нетърпеливо, докосваха нейните.

— Трябва първо да поговорим.

— Ще ме хване пневмония. — В гласа му прозвуча ирония.

— Аз ще те стопля.

— Надявах се да кажеш това.

— Всички проблеми не могат да се решат с прелъстяване.

— Така ли? — повдигна едната си вежда Етиен и се усмихна.

— Не е лесно да отклониш вниманието ми, когато обсъждам сериозна тема.

Обожаваше пълната липса на каквото и да било лекомислие в характера ѝ, нейната сериозност, вярата ѝ, че светът може да се променя благодарение на решимостта, упоритостта или желязната воля... тази непоколебима енергия, която ѝ бе позволила да направи толкова много за себе си и за другите. Същата тази енергия, проявяваща се като самоувереност, го бе привлякла към нея през онази нощ, когато я бе видял за първи път в дома на Аделаид. Както, разбира се, и красотата ѝ.

— В такъв случай ще трябва да преразгледам методологията си — пошегува се херцогът.

— Това би била разумна постъпка.

Онова, което имаше предвид, нямаше нищо общо с разума. То бе много по-фундаментално. Основно. Не толкова интелектуално. „С по-малко приказки — помисли Етиен, с типично мъжко незначитане към тълкуването на злободневните теми, — и с много повече докосване.“

Когато я целуна отново, като наблегна определено върху докосването, очите на Дейзи се разтвориха широко от учудване. След

това клепачите ѝ отново се притвориха и в гърлото ѝ потрепери тих стон. Сетивата ѝ пламнаха и сериозните разговори бяха забравени.

Етиен доближи устни до ухото ѝ и започна лекичко да го хапе и целува, като шепнеше колко много я обича и че възнамерява да ѝ го докаже. Тези слова сгорещяваха едновременно чувствеността и интелекта ѝ. А когато ѝ припомни това, което нарисуваните овчари и овчарки бяха видели от удобните си места по стените над широкото му легло, тя бе загубила окончателно.

— Така винаги можеш да печелиш — смъмри го едва чуто тя, докато ръцете ѝ се бяха заели с копчетата на коженото му палто.

— Следващият път е твой ред.

Дланите му се плъзнаха под червения ѝ пуловер. Тънките му пръсти бяха топли, макар кожата ѝ да бе още по-гореща от тях и жадуваше само да бъде докосвана.

— И този път е мой ред — усмихна се тя. — Ще бъдеш щастлив, че си се върнал от света на мъртвите.

Погледите им се срещнаха и в тях те видяха отразено чудото на любовта си. Блестящозеленият цвят се срещна с тъмнокафявите дълбини и остана съединен с тях в продължение на безкрайно дълъг, изпълнен с блаженство миг. Бяха се намерили отново, прекосили черната бездна на смъртта. И тогава устните на Етиен се разтеглиха в хищна усмивка, много по-позната и обичайна, която не напомняше чак толкова много за това, което едва не бяха изгубили.

— Колко си щастлива? — попита едва чуто той.

— Остави ме да ти покажа — ослепи го с усмивката си тя.

И действително го направи.

А след това лежаха в новото легло, което бе купил за дома си в Монтана, а пердетата бяха дръпнати широко, така че следобедното слънце да влиза свободно в стаята.

— Добре дошъл у дома — промърмори Дейзи, притиснала топлото си тяло в неговото и се усмихна по същия момичешки начин, който Етиен си спомняше от онзи първи техен следобед в Колсек, когато го бе попитала дали може да развърже обувките си.

— Мисля, че този път ще остана — отвърна тихо той.

Всичко му се струваше незначително на фона на крехкостта и уязвимостта на живота и красотата на тяхната любов. Дълбоката благодарност, която го изпълваше за това, че се бе отървал от смъртта, правеше да изглеждат нищожни стремежите, ръководили съществуването му до неотдавна. Всеки разполагаше с ограничено време на тази земя. Дейзи като че също бе разбрала това.

— Ще ти помагам да отглеждаш понита за поло.

Той я погледна изпод полуспуснатите си ресници.

— И кой ще се оправя с вашите дела?

— Някой от останалите двайсет и няколко адвокати на фирмата.

— И двамата сме невъздържани души.

— Сигурно затова се разбираме... толкова добре.

— Понякога можеш да ми помагаш при отглеждането на понита за поло — усмихна се Етиен. — Империята Брадок-Блек има нужда от тебе.

— А Бурж ще има нужда от някои указния поне от време на време.

Той въздъхна — трябваше да приеме изискванията на реалността, нарушаваща хармонията в техния вълшебен свят.

— Да.

— Но въпреки всичко, ще намираме време за... благодарност.

Имаше предвид благодарност, която излиза от рамките на обичайното, благодарност за втория шанс, който им бе даден.

— Да — отговори отново той — нараненото му болезнено тяло му го припомняше непрекъснато. — Никога няма да забравя това.

Едва не бе умрял, едва не бе загубил завинаги Дейзи.

— И ще създадем американския клон на рода дьо Век.

Той я притисна още по-силно в обятията си.

— В такъв случай ще трябва да купя още земя.

— Купи много.

Бе подпряла брадичка на гърдите му, а очите ѝ, които го гледаха от съвсем близо, го омайваха с красотата си.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да изпълня определена производствена квота?

— Точно това искам да кажа.

— Колко хубаво — прошепна Етиен и я придърпа към себе си, така че устните им почти се допряха, без да обръща внимание на

болката, предизвикана от това движение. — Ще се захванем ли с практикуването му веднага, за да не...

Дейзи кимна и облиза долната му устна с връхчето на езика си.

— За да не загубиш майсторлъка си.

Херцогът, който бе поддържал високо ниво на майсторство в продължение на години, реши, че е най-разумно да отговори така, като че това бе нещо ново за него.

— Каква хубава идея.

При завръщането си Етиен не бе открил следи от прислугата, защото Луи бе събрал всички слуги в кухнята, за да ги инструктира как да се държат и грижат за мис Дейзи през следващите дни. Искаше да се отнасят изключително внимателно с нея, да се съобразяват с желанието ѝ да тъгува насаме и в никакъв случай името на херцога да не се споменава пред нея. Готвачката трябваше да приготвява най-вкусните си блюда, за да събужда апетита ѝ, а всички трябваше да се движат възможно най-тихо из къщата, за да не смущават съня ѝ. И до следващо нареждане, на всички посетители трябваше да се отговаря, че мис Дейзи не си е у дома.

Самият той се зае много грижливо с приготвянето на бадемовото мляко по рецептата на майка си, надявайки се, че то ще ѝ помогне да спи през по-голямата част на тази най-ужасна нощ в живота ѝ. А готвачката добави върху подноса и един от своите специалитети от макарони.

Когато малко по-късно почука на вратата на спалнята, Луи бе шокиран да чуе да му отговаря гласът на херцога. Годиците, прекарани в служба на такъв темпераментен и необичаен господар бяха развили у него голяма доза невъзмутимост, така че самоувереността му бе разклатена само за момент. Той влезе в окъпаната от слънце стая, и макар гласът му да бе сдържан, мустачките му щръкнаха нагоре от радостната усмивка, озарила лицето му.

— Истинско удоволствие е, че се върнахте, сър — каза той.

— Някои хора могат да бъдат убити по-трудно от други — отвърна от леглото Етиен, като се усмихна до уши.

— Какво щастие е това, господин херцог, за всички нас.

— Дейзи ми каза, че си се съгласил да останеш.

Дьо Век стискаше в дланта си ръката на любимата си, която се бе покрила до раменете. Той от своя страна, без да се смущава от голотата си, се бе облегнал удобно върху възглавниците, завит отчасти с един чаршаф.

— За мен беше удоволствие, сър.

— Радвам се. Ние имаме нужда от теб, Луи. А скоро ще се появи и друг дьо Век, когото ще трябва да възпитаеш както подобава.

Луи беше камериер на бащата на Етиен до неговата смърт и след това бе продължил да служи на самия Етиен, който бе научил много от него.

— С нетърпение очаквам този момент, сър.

— А Дейзи ми каза, че няма да се отървеш само с един повереник, затова реших да те предупредя.

Дейзи не се смути ни най-малко от шеговитото фамилиарничене на любимия си. Напротив, изпита истинско удоволствие от факта, че Етиен бе толкова щастлив, че споделя с други семейните им планове.

— Каквото и да пожелае мис Дейзи, сър — отвърна Луи, — аз съм на нейно разположение. Това е за вас, мис Дейзи — добави той и постави сребърния поднос с млякото, макароните и сладките на нощната масичка. — Помислих, че може би ще имате нужда се подкрепите след това изпитание. Вие ще искате ли, сър? Млякото ще ви успокои и ще възвърне силите ви. Много е здравословно, нали знаете?

Етиен погледна към Дейзи и видя, че очите ѝ се смеят.

— Няма да ти дам моето — рече тя.

Херцогът трябваше да положи усилие, за да говори сериозно.

— В такъв случай ще искам и за мене, Луи.

Само свръхусилията на волята задържаха устните му да не се разтегнат в усмивка.

— Много добре, сър.

В гласа на Луи се отрази спокойствието на представител на десетото поколение, служещо на херцози.

— Ще искате ли и макарони?

— Да, Луи, и макарони.

Беше приятно да взема такива всекидневни, обикновени решения.

Докато Луи приготвяше бадемовото мляко за господаря си, Дейзи се обади на своите родители. Хейзард и Трей току-що бяха научили новината при завръщането си в мината.

— Дължиш ни по едно в „Скала“ — припомни шеговито Трей, когато херцогът взе слушалката, за да разкаже подробности около невероятното си спасение.

Блейз и Емпрес бяха на седмото небе. Бяха единодушни, че случилото се бе истинско чудо.

А когато Луи се върна с млякото, получи нареждане да не ги смущава повече с никакви обаждания.

— Искаме малко спокойствие — каза Етиен.

— А вечерята по-късно ли да бъде сервирана, сър?

— Много по-късно.

— Да, сър.

Готвачката бе информирана без особени церемонии, че херцогът и мис Дейзи ще вечерят много късно тази вечер.

— Предлагам да си поспите сега, докато можете, мисис Девизмънт.

Никой не разбираше по-добре настроенятията на Етиен от Луи.

Предимствата на топлото бадемово мляко бяха изпробвани многократно през този следобед и бяха направени ценни изводи. Експериментите не бяха от научно естество. Но доставяха изключително удоволствие. Това бе една емпирична демонстрация на качествата на бадемовото мляко като афродизиак.

Домашните роби на Дусе бяха извадени от кутиите им и използвани за целта, за която бяха предназначени — като безсрамно допълнение към страстта. Креслото на херцога бе изпробвано както заради възможностите, които даваше формата му, така и заради усещането на тапицерията му върху голата кожа. Кадифената кушетка изпълни едно от главните си предназначения, заради които бе купена. Тя бе толкова удобна, че дори едър мъж като херцога нямаше проблеми с размерите си при изпробването на различните пози.

А много, много по-късно, докато лежаха в обятията си на разбърканото легло, те се отдадоха на съзерцание на чувствата си. Разгорещени, запотени, дишайки все още неравномерно, със сгрети от удоволствие сърца, те се усмихваха един на друг и нямаха нужда от

думи, за да се разбират. Бялата копринена кувертюра се търкаляше върху пода, чаршафите бяха събрани на топка в единия край на леглото, единственият звук в смълчаната стая бе все още учестеното им дишане.

— Не си... загубил майсторлъка си — рече задъхано Дейзи.

Бе положила глава на ръката му, а косата ѝ приличаше на черна река от коприна на лунната светлина.

Етиен се бе обърнал така, че стройното му мускулесто тяло да се допира до нейното по цялата му дължина. Очите му ѝ се усмихнаха от съвсем отблизо и тя усети, че по гръбнака ѝ пробягаха тръпки.

— Ами, благодаря ви, госпожо — отвърна все още задъхан той, като се усмихваше ангелски, а голото му тяло проблясваше от пот. — Стараем се...

---

[1] Ето ме (фр.). — Б.пр. ↑

Издание:

Сюзън Джонсън. Забраненият плод

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1996

Редактор: Балчо Балев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.